

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Voicy, playful, heartbreaking, and ultimately perfect.”

—CHRISTINA LAUREN, bestselling author of *The Unhoneymooners*

New Adult

a novel

TIMOTHY JANOVSKY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New Adult

TIMOTHY JAN OVS KY

YAYINAK KİTAPLAR
casablanca

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazar etkinliklerinden ilk haberdar olmak VIP
- fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler
- Ücretsiz bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim En yeni oyunlarımıza göz atın

İyi okumalar!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Telif Hakkı © 2023 Timothy Janovsky tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2023 by Sourcebooks Kapak
ve iç illüstrasyonlar Monique Aimee İç tasarım
Laura Boren/Sourcebooks

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç

Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

İÇİNDEKİLER

Ön Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Epigrafi

Birinci Bölüm: Kara

Obsidiyen Birinci
Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

İkinci Bölüm: Berrak

Kuvars Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm: Pirit

On Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm

Dördüncü Bölüm: Gül
Kuvars Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm

Beşinci Bölüm: Malakit
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz

Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırkinci
Bölüm

Altıncı Bölüm: Hematit
Taşı Kırk Birinci
Bölüm Kırk İkinci
Bölüm Kırk Üçüncü
Bölüm

Yedinci Bölüm: Sitrin
Bölüm Kırk Dört

Teşekkür Yazar
Hakkında Arka
Kapak

ÇEKİM YASASI:

Düşünceler bir enerji biçimidir...

Benzer benzeri çeker.

BİRİNCİ BÖLÜM

SİYAH OBSİDİYEN

Gerçek benliğinizle yüzleşin

Birinci Bölüm

Şakalar, derler ki, hayat ve aşk gibidir: her şey zamanlamadadır.

Şu anda, bir sonraki açık mikrofon stand-up'ım için şakalar planlıyor, ortalığı yıkacak espriler üzerinde çalışıyor olmalıydım, ama *hayır*. Onun yerine *bunu* yapıyorum.

Çabuk gel. Acil bir durum, diye yazıyorum telefonumu bir bomba gibi yatağa fırlatmadan ve etrafımı saran felaketi değerlendirmeden önce.

Kız kardeşim sürpriz nişanını ve ardından patlayan düğününü açıkladığından beri zamanlamam *çok* kötü. Yani, hayatım tamamen altüst oldu.

Örnek olarak, bir Cumartesi gecesi krizin ortasındayım, biriyle buluşmak için çok geç kalıyorum ve en iyi arkadaşımın her zaman yaptığı gibi bir çözüm bulacağına güveniyorum.

Ayak sesleri koridordan sağıma doğru ilerliyor. Kapı uçarak açıldı ve çılgına dönmüş bir Drew -tam 1.80 boyunda (yüzde 90 uzuvlar, yüzde 10 çeşitli) mutfak lavabosunun altında sakladığımız yangın söndürücüyü önce başlığıyla yatak odama fırlattı. "Sana kestireceksen o Doop mumlarından daha fazla yakmamamı söylemiştim," diye bağıyor. "Uykunda sallanıyorsun. Sen bir flailer'sın!"

Ateşin nerede olduğunu çözmeye çalıştığı belli olan bir eliyle işaret ediyor.

Ateş yok. En azından bu sefer yok. Sadece çoraplar. Bir sürü ve bir sürü (ve bir sürü) atılmış çorap, devrilmiş bir çekmecedен atılmış ve yayılmış

her yerde. Uzun çoraplar. Kısa çoraplar. Göstermeyen çoraplar. Üzerinde tuhaf desenler, TV programlarından alıntılar ve corgi popoları olan çoraplar. Ama ne yazık ki elbise çorabı yok.

Bununla birlikte, elbise çorabı var. Tek. Ve şimdi onu Drew'in görmesi için kederli bir şekilde tutuyorum.

"Bu, kazayla küçük bir yangın başlattım acil durumu değil. Ödünç alabileceğim temiz bir çift elbise çorabın var mı acil durumu." Dağınıklığuma tekrar bakıyorum ve kendimi düzeltiyorum. "Bu noktada kirli elbise çorapları bile yeterli olur." Eğer bunu yapabilecek maddi durumum olsaydı kendim alırdım. Bahşişe dayalı bir hayatta kalma işi ile mücadele eden bir stand-up komedyeni olmanın avantajları.

Drew yangın söndürücüyü geri çekerek kırmızı alarm modundan çıkarır. "Tüm binamızın tekrar yanacağını düşünmemi sağlamak yerine bunu bana mesaj atamaz mıydın?"

"Eğlence bunun neresinde? *Dram* bunun neresinde?" Vurgu yapmak için çorabı yüzüne doğru sallıyorum, o da sol kaşını oynatarak savuşturuyor. Lisedeyken yanlış giden bir kitaplık inşa etme girişiminden sonra dikiş attırmak zorunda kaldığında üzerinde küçük bir yara izi olan kaş. "Üzgünüm ama dürüst olmak gerekirse, Uyu Kaltak mumunun beni saniyeler içinde uyutacağını nereden bilebilirdim ki? Büyücülükle işim olmaz."

Drew homurdanıyor. "Tabii ki büyücülüğü suçlayın, bazen gece 3'e kadar süren vardiyalarınızı ya da bir türlü gelmeyen uykusuzluğunuzu değil."

"Bana inanmadığınızı biliyorum ama kız kardeşimin çalıştığı yerde kesinlikle tuhaf bir şeyler var" diye itiraz ediyorum. Doop bir yaşam tarzı markası olduğunu iddia ediyor, ancak daha çok bir tarikat gibi faaliyet gösteriyorlar. Çok moda, çok zengin, çok sağlık bilinçli bir tarikat. Ürkütücü. "Ve kesinlikle o mumun içine bir şey koymuşlar." Popüler bir anonim blog olarak başlayan ve hızla "sağlıklı yaşam" dünyasında yaygınlaşan bir şirketten başka ne bekleyebilirdim ki?

"Bahse girerim Doop'un üst düzey yetkilileri uykunda bedenini ele geçirmiş ve seni de onu devirmeye zorlamışlardır." Drew'un suçlayıcı ifadesi burada hiç hoş karşılanmıyor.

"En azından çabuk davrandım!"

"Evet. 'Drew!' diye bağıрман. Drew! Drew! Ateş! Ateş!" diye bağıрман hem şövalyece hem de yardımseverceydi."

Tamamen doğru olmasaydı ve dünyanın önde gelen Nolan Baker Saçmalık Dedektörü ile konuşuyor olmasaydım bu saçma söylentiye ortadan kaldırırdım. "En azından kimse yaralanmadı ve hasar minimum düzeydeydi."

"Doğru," diye kabul ediyor Drew. "Ama depozitomuzu kesinlikle kaybettik." "Burada birlikte yaşayacağımızı düşünürsek bu bir sorun değil.

Sonsuza dek, ta ki kırış kırış olup bunayana dek, sonra da ölüp gömülene dek kimse bu çirkin yanık izlerinden haberdar olmayacak." Ona en kazanan gülümsememi fırlatıyorum. "Gölgeli ve güzel bir yerde, belki bir meşe ağacı ve bir bankla yan yana gömüldüğümüzde o paraya ihtiyacımız olmayacak."

Drew'un ifadesi ısınır. Yanaklarının üst kısımlarına doğru yükselen kırmızı, New York'un en büyük kalabalığında bile onu her zaman kolaylıkla seçilmesini sağlayan saçlarının keskin kırmızısıyla eşleşiyor. Saçları ve daha önce bahsi geçen boyu.

Aslında o bir dev. Nazik bir dev. Bana evrenin en eski bilmeceğini çözmüşüm gibi bakan iri yarı, nazik bir dev. "Her şeyi çözdün, ha?"

"Gerçekten." Yanağına hafif, dostça bir şaplak atıyorum. "Çözemediğim şey ise bu çorap hırsızlığı konusunda ne yapacağım..."

"'Ardıllık' mı diyorsun?"

"Hayır. Çorap. Cession." Her hecede havayı kesiyorum. "Çorapların geri çekilmesi."

Drew bana aydınlanmanın anahtarını elimde tutuyormuşum gibi bakarken, anahtarı yutmuşum gibi bakmaya başladı ve şimdi beklemek zorundayız

Kakamı yapmam için günler, haftalar geçmesi gerekecek. "Bana ipucu ver."

"Çoraplarımın yarısının delik olması nedeniyle değerlerinin büyük ölçüde düşmesi gibi." Sol tarafımdaki yığını işaret ediyorum. "Ve diğer yarısının da bir eşi yok." Hüzünlü, tek çoraplar sağımda duruyor. Hayatım için uygun bir metafor.

Drew dizlerinin üzerine çökmeden önce durumu değerlendiriyor ve mükemmel, bir araya getirilmiş bir çift bulmak için elinden geleni yapıyor. Araştırmadığımı düşünmesi ne kadar tatlı ve safça. Avlanmadığımı. En az onlar kadar dinsiz olmama rağmen Aziz Anthony'ye dua etmedim. "Böyle bir açık nasıl ortaya çıktı?" Genel düzensizliğim artık sıradanlaşmış olsa da, bu durum onu şaşırtmışa benziyor. "Bir milyon tek çorap falan mı aldın?"

"Gerçekten mi?" Ona en iyi deadpan'imi gösteriyorum. "Mumu suçluyorum."

Bu onu güldürüyor. "Hemen döneceğim." Yavaşça odadan çıkar. "Ben yokken daha fazla kaosa neden olmayın."

İşaret parmağımla kalbimin üstünü çiziyorum ve saniyeler boyunca kendi yatak odasından dönmesini bekliyorum. Hapşırın ve sallanan küçük bir daire.

"Elbise çoraplarına ne için ihtiyacın var?" diye soruyor geri döndüğünde, düzgünce katlanmış bir çift lacivert maviyle beni onurlandırarak.

Karyolası olmayan yatağıma uzanıyorum (böyle seviyorum, yemin ederim) ve çoraplarımı giyiyorum, ne söyleyeceğimi düşünürken duraksıyorum. Drew'la aramızda en iyi arkadaşlıklarda olduğu gibi yalan söylememe politikası var ama bu durumda çok dikkatli davranmam gerekiyor. Yapmak istediğim son şey, mavi çorapların armağanı Drew'un akşam planlarımdan dolayı biraz utandığımı ve biraz kırıldığımı bilmesini sağlamak. "Biriyle buluşacağım."

İfadesi bozuldu. "Bu akşam *Drag Race*'i izleme planımız olduğunu sanıyordum. Sadece bu ay ikinci kez iptal ediyorsun. Google takvimimize yeni bir şey koymamışsın..."

Hayatımın büyük bir kısmının Drew ve benimle ilgili olması çok komik. Burası *bizim* dairemiz. Bahsettiği şey ortak çevrimiçi sosyal

takvimimiz.

Bu mavi çoraplar, tüm niyet ve amaçlar için artık *bizim*.

Bizimkilerden çok var ama *biz* diye *bir* Şey yok.

"zr dilerim. Son dakikada oldu," diyorum, çoraplarının üzerimde ne kadar büyük olduğunu görüp eėleniyormuŐ gibi yaparken gözlerine bakmıyorum. Büyük ayaklı erkekler hakkında ne derler bilirsiniz...

"Takvimimizi güncellemek iki saniye sürüyor." *Büyük* miktarda Őüphecilik.

Her konuda haklı. İŞ vardiyalarını (kırmızı), uyku saatlerini (mor), başka birini eve getirmek isteyebileceğimiz geceleri, diğerinin ortalıkta görünmemesi için (mavi), vesaire vesaire işaretleyerek hayatımızı kolaylaŐtırmayı amaçlayan ortak takvime bu çoraplarla aynı tonda mavi bir renk bloğu eklemek son derece kolay olurdu.

Ama gerçek Şu ki, Nolan Baker'ın maviyi kullanması nadir görülen bir durum. Son zamanlarda neredeyse hiç duyulmadı. "Bir... *randevum* var." Neredeyse bu kelimede boğuluyordum.

Dayanılmaz derecede uzun bir sessizlik oluyor. "*Başarılı bir stand-up'ı olana kadar kimseyle çıkmayacağım* olayına ne oldu?" diye soruyor sesinde sivri bir tonla.

Diğer bir gerçek ise, Nolan Baker'ın maviyi kullanması nadir görülen (neredeyse duyulmamıŐ) bir Şey çünkü iki yıldan biraz daha uzun bir süredir Drew Techler'a aşık. Ancak bu sadece düzgün bir çift eşleşen elbise çorabı olan birinin yapabileceği bir itiraftır. AŞk, yatak erevesi olmayanlar için değildir. Ya da bana öyle söylendi.

"Bunların hepsi kız kardeşimin bencil davranıp niŐanlanmaya karar vermesinden önceydi." İnleyerek açık dolaba doğru srnyorum. Kendimi ayakkabıların saldırısına hazırlamak için abalıyorum. *Ve-ayakkabı-vius* Dağı tarafından ezilmek, Drew'la duygularım hakkında yüzleşmek zorunda kalmaktan daha iyi geliyor.

"Ah, evet. Sevgi. Başka birine verebileceğiniz en bencilce Şey."

Bunu uygun bir yanıtla gerekelendiremiyorum bile çünkü yapamıyorum. Homurdanıyorum... ya da homurdanıyorum... ya da ağzımdan başka aptalca bir Şey ıkıyor.

Eşyalarım olan enkazı ayıklıyorum ve aptal kalbime yerleşmiş uygunsuz, belirsiz aşkı düşünmemeye çalışıyorum.

Kız kardeşim ve iş arkadaşı nişanlandıklarını tüm aileme duyurduklarında ve Doop'un bir pazarlama gösterisi olarak tüm masrafları karşılanan bir düğünün faturasını üstlendiğini söylediklerinde, diğer herkes heyecandan çılgılık atarken ben itaatkâr bir şekilde gülümsedim, kadeh kaldırmaya katıldım ve sonra uygun bir tarih bulmak için rehberimi taramak üzere tuvalete koştum. Beynimdeki küçük izleyici kitlesi bağırıyor olsa da: *Drew! Drew! Drew! Drew! Drew!*

Ted Grindr'a BO'su yüzünden giremezdi. Bill Tinder hayaletli bir durumdu. Lamar Bumble kronik bir sık fotoğrafı göndericisiydi. Telefonum başarısız bağlantıların ve kaçırılan fırsatların uzun bir listesiyle, ancak arayıştan bu kadar kolay vazgeçemezdim.

Benim için Baker ailesinin işlevleri şöyle bir şeydir:

İyi Niyetli Aile Üyesi: "Hala şu komedi olayını yapıyor musun?"

Ben: "Evet, Büyük Teyze (aklınıza gelebilecek en eski, en huysuz ismi düşünün), öyleyim."

Yaşlı, Huysuz Bir İsme Sahip İyi Niyetli Aile Üyesi: "Bu çok hoş. Amcan (buraya ürpertici, genel bir isim girin) bana Facebook'taki videolarınızdan birini gösterdi."

Ben: "Oh, çok nazikti."

Yaşlı, Huysuz Bir İsme Sahip İyi Niyetli Aile Üyesi: "Evet... pek bana göre değildi."

"New York pahalı değil mi? Nasıl karşılıyorsunuz?" ve "New York tehlikeli değil mi? Biber gazı taşıyor musun?" ve en sevdiğim "New York eşcinsellerle dolu değil mi? Şimdiye kadar bir erkek arkadaşın olması gerekmez miydi?"

Tüm bu pasif-agresif ilgi rahatsız edici. Yanımda bir tampona ihtiyacım var. Özellikle de kız kardeşimin Connecticut'ta yetişmiş, varlıklı erkek arkadaşıyla düğünü gibi aşk dolu bir olay için. Bir artı-bir olmadan, ben

dikkat çekmek için yüksek sesle *baaaaaaaaaah* demeden duramayan kara koyun gibi göze batacak.

"Yani kız kardeşin evleniyor diye mi yeniden çıkıyorsun?" Drew soruyor, belli ki ne demek istediğimi anlamamış.

Tehlikeli ayakkabı durumunu dikkatle incelerken, "Bunu gerçekten çıkmak olarak düşünmüyorum. Daha çok *alışveriş* gibi. Düğün tarihi için alışveriş. Aslında alışveriş merkezine gidiyorum."

"Aşk romanlarıyla yaşayıp ölen biri olarak, bu benzetmeyle nereye varmaya çalıştığını sevmiyorum." Drew arkadaşlığımızda her zaman duygusal, umut dolu bir kalbe sahip olan kişi olmuştur ve dürüst olmak gerekirse, sorunun bir parçası da budur.

Duygusal, umut dolu bir kalbi olduğundan değil. Onun bu yönünü seviyorum. Gah,

Aşk. Yüce İsa.

Daha çok, o baştan aşağı bir aşk böceği ve eğer yetişkinlik yolunda beceriksizce ilerlerken ona doğru yanlış bir adım atarsam, ayakkabımın tabanına sıçrayabilir. Onu uzaktan sevmekten çok daha kötü bir kader. En azından uzaktan, her şeyi berbat edemem.

Ben de kendime böyle söylüyorum zaten. Küçükten de küçük bir parçam burada korku tarafından yönetildiğimi biliyor.

Gariplikten, reddedilmekten, yeni bir yaşam düzeni bulmak zorunda kalmaktan korkuyorum çünkü neredeyse sihirli bir yılbaşı gecesinden sonra duyguları yakalamayı seçerek şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlığı geri dönülmez bir şekilde mahvettim.

Drew her şeyi istiyor. Bağlılık. Şirin Instagram fotoğraf çekimleri. Kaçamaklar ve gece yarısı telefon görüşmeleri. Bütün işler.

Sanırım o şeyleri ben de istiyorum. Sanırım ona bunları vermek istiyorum. Ama kariyerimde komedi yıldızlığına doğru emin adımlarla ilerleyene kadar romantik kökler ekemem. Ailemin nefesi ensemdeyken, görünüşe göre başarısız olmama hazırken, New York'a taşınmamın *bir* amacı olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

Şimdilik, gündelik, onu daireye geri getirmeyen kaçamaklarla iyiyim - ya da güne bağlı olarak iyiymiş gibi davranıyorum. Tüm bunlar stand-up malzemelerim için bolca yem sağlıyor. İpleri kuklalara bırak, derim hep. (Aslında demiyorum, ama belki de başlamalıyım?)

İşte bu yüzden, her iki elimde de birer tane olmak üzere birbiriyle uyumlu iki çift ayakkabıyla arkamı döndüğümde, içimi bir yas duygusu kaplıyor.

İşte Drew. Soluk pembe bir eşofman altı ve ona uygun bir kazakla bile her zamanki gibi yakışıklı. Mükemmel bir düğün randevusu ve daha da mükemmel bir hayat arkadaşı olabilecek biri. Beni destekleyen, bana çorap ödünç veren ve beni tam olarak iki kez öpen (bir kez pratik yapmak için, bir kez de... *zevk* için?) ve tiksintiyle kıvrılmayan biri - ki bu geçmişte başıma gelmişti, dikkatinizi çekerim! Ama dürüst olmak gerekirse, söz konusu öpücükten önce bir sürü sarımsak düğümü yemiştım, bu yüzden temelde vampir kovucuydum ve bu adam guyliner ve eski bir My Chemical Romance tişörtü giyiyordu. Hesabı siz yapın.

Bir çift çorabı bile bir arada tutamıyorum. Yarısı *ben* olan bir çifti nasıl bir arada tutabilirim ki? Drew daha fazlasını, daha iyisini, *dünyayı* hak ediyor. Tek sunabileceğim şey şu: Bir Cumartesi gecesi, benim ligimin çok dışında olan Harry adında bir adamla çıkmak bile istemediğim bir randevuya gitmeme dakikalar kala, temiz ve uyumlu bir çift çorap için yarım ağızla yalvarmak. Dürüst olmak gerekirse, Harry ve ben iki farklı top oyunu oynuyor olabiliriz, ama bana çıkma teklif etti ve şu anda potansiyel bir düğün randevusunu üzecek durumda değilim.

"Hangi çift?" Kendimi dünyaya geri dönmeye zorlayarak soruyorum.

Drew keskin gözlerle düşünür. "İkisi de çoraplara uymuyor. Ve şimdi bakıyorum da, çoraplar da pantolonlarla uyuşmuyor. Neyin neyle uyumlu olduğunu bilmen için sana bir etiket sistemi mi almamız gerekiyor?"

"Her zaman yalan söyleyebilir ve renk körü olduğumu söyleyebilirim."

"Her zaman evde kalıp söz verdiğin gibi benimle *Drag Race* izleyebilirsin" diyor.

Drew pek sosyal bir kelebek sayılmaz. Liseden mezun olduktan sonra New Jersey banliyösünden New York'a birlikte taşındığımızda (çoğunlukla benim fikrimdi), onu bir Cuma gecesi evden çıkmaya zorlayan bendim. Erkekleri Drew'un yanına gidip numarasını istemeleri için dürten bendim. Drew arkadaş canlısı olmadığından değil. Çok nazik bir gülümsemesi ve tuhaf bir espri anlayışı var ama dairemiz ve çalıştığı kitapçı dışında, bu kadar çok fiziksel alan kaplayan bir adamdan beklenmeyecek kadar çekingen. Parlak kızıl saçları ve açık teniyle girdiği her odada dikkatinizi çeker.

Onun buz mavisi gözlerinin içine bakıyorum ve bu gözlerde kaybolmamak için kendimi zorluyorum. Bir saniye bile. Çünkü bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Harry'yi iptal edmeden önce salon pantolonu ve John Mulaney tişörtü giymiş olacağım.

Harry! Harry! Telefonumu kontrol ediyorum ve geç kalacağımı hatırlıyorum. Muhtemelen geçten de geç, ama bu adamın dağınık, beceriksiz adamları çekici bulan adamlardan biri olduğunu umuyorum. Bulabildiğim en yakın, en az kırıışmış gömleği alıp üzerime geçiriyorum. "*Drag Race* kulağa ne kadar eğlenceli gelse de gitmem gerek. Döndüğümde hâlâ ayaktaysan bir sigara sarar, izler ve dertleşiriz ama şu anda kız kardeşimin düğününde tek başıma uçmadığımdan emin olmam gerekiyor." Drew bunun üzerine gözle görülür bir şekilde sarkar. "Bu gece neden şu heyecanla beklediğin hokey oyuncusu/yüzücü romantizmini okumuyorsun? Adı neydi?"

"Rink or Swim."

"İşte başlıyoruz! Aptalca bir ismi olduğunu biliyordum." En sevdiği kitapların hepsi öyle, ama bunun için onunla dalga bile geçmiyorum. Sessiz rahatlık ve aşinalık için yayınlanmış bir stand-up özel programını kaç kez tekrar izlediğim için bir kez bile kendimi kötü hissettirmedi. "Bunu oku ve bitirdiğinde ben geri geleceğim ve bana her şeyi anlatabilirsin. Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Kapıya doğru koşturuyorum, anahtarlarımı, cüzdanımı, hafif ceketimi alıyorum.

Aptalca, yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu yanağından öpüyorum. Dudaklarımın altındaki yumuşak, çilli teninin kalbimi çarptıracağını bildiğim halde. Bunun Harry'ye bir şans vermeyi olması gerekenden zilyon kat daha zorlaştıracığını bilsem de. Ama yine de yapıyorum çünkü kelimenin tam anlamıyla sebepsiz bir asiyim ve geri çekildiğimde, Drew günlerime güç veren, geceleri beni ayakta tutan ve beni neşelendirmekten asla vazgeçmeyen dostça gülümsüyor.

"Bana şans dile?"

"İyi şanslar," diyor içtenlikle. Ve sonra kapı aramızda kapanıyor.

İkinci Bölüm

ÜÇ AY SONRA

Asansör kapıları Doop karargahına açılıyor.

Karşıdaki tavandan tabana pencerelerden içeri sızan doğal ışık, bu saatte hareketli olan açık çalışma alanının üzerinde düzenli aralıklarla tavandan sarkan cam sarkıtlardan yansıyor.

Tüm kat kumlu bronzlar ve sessiz pembelerle dolu, Batı Kıyısı'nı öylesine ateşli bir şekilde çağrıştırıyor ki, asansörün beni Kaliforniya sahillerinde bir yere fırlatan bir ışınlanma makinesi olduğunu hayal edebiliyorum.

Çoğu ofiste sandalye bulunur, ancak Doop'ta tekerlekli, pelüş tabureler vardır. Bekleme alanındaki kanepeler yerine, yerde bel desteği ile tamamlanmış minderler var. Duvarlarda güzel ama sıradan fotoğraflar ya da sohbeti ateşleyen tablolar olması beklenebilir, ancak anonim kurucu (ya da profillerde tercih ettikleri adıyla *guru*) seyrek beyaz duvarları tercih etmiş. Guru bir keresinde uzun bir röportajda "Boş alan sınırsız olasılığa ilham verir" demişti.

Bana ilham veren tek şey, üzerlerine kırmızı spreyle boyanmış BU PAHALI BİR ALDATMACA etiketini yapıştırmak. Grafiti-sanat kitimin olmaması çok kötü. Elimde sadece CeeCee'nin sondan bir önceki gelinlik provası için eşyalarının olduğu bir çanta var. Onur konluğu olarak, iç çamaşırlarının bekçisi, topukluların kuryesiyim. Çıkarken çantayı kolumun altına alıyorum.

Dairesel, panoptikon benzeri resepsiyon masasının arkasındaki nazik, şık adama kız kardeşimi sormadan önce, ondan haber almak için telefonumu kontrol ediyorum. I

onun yerine birkaç farklı mesaj görüyorum. Biri Harry'den: Unutma. Perşembe akşamı ailemle akşam yemeği. Seni saat 7'de kulüpten alırım.

Drew'un ilk buluşmadan önceki şansı işe yaradı. Çalışma müdürü Harry ile sıradan bir ilişkiyi başarıyla sürdürdüm.

Ben de cevap yazıyorum: **Sabırsızlanıyorum!**

Aslında tüm hafta boyunca neden gelemeyeceğime dair gökten asteroit tarzı bir bahane düşmesini *bekledim*. Ebeveynlerle tanışmak büyük bir adım ve Drew'in bana hatırlatmayı sevdiği gibi, önümüzdeki birkaç gün içinde bir mucize eseri ünlü bir stand-up'çı olmazsam, iplerle bağlı karışıklıklardan uzak durmam gerekiyor. Öyle bile olsa, o iplerin altın olmasını ve Drew'a bağlanmasını tercih ederim. Ama kafamın içinde, düğünden sonraya kadar, Harry'yle yollarımızı dostça ayırana kadar, bu ipleri mümkün olduğunca çözmem gerektiğini biliyorum.

"Dooop'a hoş geldiniz," diyor uzun döner taburedeki adam, neredeyse yakındaki turuncu, tuzlu kaya lambası kadar parlak gözlerle. "Gününüzü daha iyi hale getirmek için ne *yapabilirim*?" Sonra sesi alçalıyor. "Üzgünüm, ben yeniyim!"

CeeCee'nin birkaç ay önce bir önceki resepsiyonist güzellik bölümünde yönetici asistanlığına terfi ettiğinde tam da bu işe başvurmamı tavsiye ettiğini çok iyi bildiğim için "Her şey yolunda," diyorum. Çünkü şu anda sahip olduğum iş, görünüşe göre ve yüksek sesle, ailemiz için bir leke ve neredeyse sürekli bir tartışma kaynağı. Resepsiyon görevlisinin isim levhasına bakıyorum. "*Ryan*, CeeCee'nin müsait olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Devasa bir Mac ekranına gözlerini kısarak bakarken çok gürültülü, gül renkli bir fareyle oynuyor. "Bu sabah rehberimi takmayı unutmuşum," diye açıklıyor. "Ama bir CeeCee görmüyorum."

"Pek bir şey göremiyorsun," diye ortamı yumuşatmak için şaka yapıyorum ama gülmüyor. "Yani lenslerin olmadan." Genellikle ne zaman

Bir şakayı açıklıyor, kahkahalar hiç gelmiyor, ama yemin ederim bu adam sonunda anladığında neredeyse taburesinden düşecek.

"Bu iyiydi." Gözlerini siliyor, bu hem aşırı hem de egom için iyi bir şey. "Başka bir isim altında olabilir mi?"

Doğru ya. "Cecelia Baker?" Burada işe başladığında New Jersey'deki takma adını kimsenin kullanmadığı tam adıyla değiştirdiğini unutmuşum. "Doop'taki kültüre daha iyi uyduğunu" söyledi. Drew'in birkaç yıl önce doğum günümde bana aldığı sert bir kot pantolon ve üzerinde Coca-Cola logosu olan eski bir tişörtün içinde kendimi hem yetersiz hem de aşırı şık hissettiğim düşünülduğünde bu çok mantıklı. Keşke üzerinde "Bana bakın: Bana bakın, pislik yiyorum!"

"Ah, evet. Yüzü kızaran gelinimiz Cecelia Baker Lavanta Salonu'nda bir pazarlama toplantısında," diyor. "Düğün için sen de bizim kadar heyecanlı mısın?"

"Evet... biteceği için heyecanlıyım," diyorum doğru çıkmayan bir kahkahayla. Ne kadar saçma olursa olsun tüm şakaların altında bir gerçeklik payı vardır ve ben şu anda tamamen yabancı biri olan Ryan'a belki de çok fazla gerçeklik payı gösterdim. "Demek istediğim, düğünler aileler üzerinde çok fazla stres yaratıyor ve ben zaten düğün olmadan da ailemden çok fazla stres alıyorum." Kahretsin, bozuk bir otomat olmalıyım çünkü hiçbir düğmeye basılmadan çubukları düşürüyorum. "Üzgünüm, bunları duymana gerek yoktu."

"Hayır," diyor Ryan gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye. "Burada, Doop'ta, gerçeğinizi paylaşmanızı ve en iyi hayatınızı yaşamanızı teşvik ediyoruz."

Genel geçer basmakalıp sözlerle eşleşen gülümsemesi tüylerimi ürpertiyor. "Eğer benim gerçeğimi duymak istiyorsanız, Hardy-Har Hideaway'deki bir sonraki stand-up gösterime para ödeyerek katılabilirsiniz. Ne yazık ki, en iyi hayatım yedi yıl daha burada olmayacak. En azından benim hayat planıma göre," diyorum garipliği ortadan kaldırmak için. "Her neyse, kız kardeşim ne zaman müsait olacak?"

Ryan bilgisayarına dönüp bakmıyor bile, gözlerinde yeni bir parıltı var. "On dakika içinde işi biter. Beklerken sana bir şey getireyim mi?"

Erken mi geldim? Hayatımda erken doğduğum tek zaman, doğum tarihimden bir hafta önce doğduğum ve göbek kordonu boynuma dolandığı için annemin acil sezaryen yapmak zorunda kaldığı zamandı. Nolan Baker: Y2K'dan beri drama getiriyor.

"Banyo ne tarafta?" diye sormadan önce minder alanına göz gezdiriyorum.

Ryan'ın uzun ve dolambaçlı yol tariflerini takip ederken biraz kayboldum. Ana alan açık konsept olsa da, sol taraf koridorlar, çeşitli cam kutu ofisler ve alan çıkışlarını ve yaklaşan toplantıları gösteren boyalı kara tahtalardan oluşan bir labirent. Bu yüzden kendimi, karşıdan gelen bir arabadan kaçınmak için bir koridordan aşağı inene kadar iki kat geri dönerken buluyorum.

Döndüğümde, diğerlerine benzemeyen bir koridora bakıyorum. Işıklandırma daha koyu, neredeyse uğursuz ve duvarlar daha çok arduvaz grisi. SADECE YETKİLİ PERSONEL ve RETİNA TARAMA GEREKLİ yazan çok sayıda tabela çeşitli aralıklarla asılı, Matrix düzeyinde ne tür bir saçmalık peşinde olduklarını merak ediyorum.

Tam bir fotoğraf çekip Drew'a bir milyon ünlem işareti emojisiyle göndermek üzereydim ki bir ses duydum: "Nolan!"

Arkamdan gelen CeeCee'nin sesiyle sığıyorum, sanki yeniden küçük bir kız olmuşum ve beni *Seventeen* dergilerini çalarken yakalamış gibi. "Selam. Selam," diyebildim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Beyaz keten-ipek karışımı bir bluzun üzerine büyük boy bej bir hırka ve ona uygun bir etek giymiş, hepsi de Doop'un gelecek vaat eden, çevreye duyarlı bir tasarımcıyla hazırladığı bahar koleksiyonundan. Büyük bir sabırsızlıkla mokaseninin burnuna vuruyor. Bir noktada ablam gibi davranmayı bıraktı ve ikinci annem gibi olmaya başladı.

"Ben, uh, tuvalete giderken kayboldum," diyorum, insanları memnun eden biri gibi onun yanına koşarken sesim sonlara doğru yükseliyor.

"Tamam, hadi bakalım." Bizi asansör bölümüne geri götürüyor ve aşağı düğmesine basıyor, her şeyden çok estetik amaçlı olan kehribar renkli güneş gözlüklerini çoktan takmış. "Burada çalışmayı hiç düşündün mü?" CeeCee soruyor.

"Anonim kurucusu ve yarım yamalak, gizli koridoru olan bir yerde çalışmayı daha fazla düşündünüz mü? Evet, hayır teşekkürler," diyorum. Bu yeni bir bahane, en azından cehennemden gelen bekârlığa veda partisinde tüm gelin partisinin önünde çıkmaz bir işte çalıştığımı ve hayatımı değiştirmem gerektiğini söylediğinden beri hiç bitmeyen bahanelerim arasında. Eve döndüğümde Drew bu konuda azar işitti. Bu konuyu Harry'ye hiç açmadım bile. Harry'nin bildiği kadarıyla, ben asla iyi vakit geçirmem.

CeeCee asansör tabelasındaki rakamların tırmanışını dikkatle izlerken, "Burası kabataslak, gizli bir koridor değil. Burası Doop Laboratuvarı."

"Hangisi senin...?"

Vegan derisi çantasını taşımayan omzuyla omuz silkiyor. "Oraya hiç gitmedim."

"Bekle, beş yıldır burada çalışıyorsun ve hiç içeri girmedin mi? Tanıtım turuna bile mi çıkmadın?" Birden izlendiğim hissine kapılıyorum. Arkama dönüp baktığımda Ryan'ın gözleri bana dikilmiş (rehber konusunda yalan mı söylüyordu?), ta ki onu fark ettiğimi fark edene kadar, o sırada çalmayan bir telefonu eline alıyor.

Tamam, gerçekten ürktüm. Asansörün sesi neredeyse derimi yüzecekti.

Önce CeeCee devreye giriyor. "Ben pazarlama alanında çalışıyorum, ürün geliştirme alanında değil. Kendi projelerimle yeterince meşgulüm. Doop Laboratuvarı'na burnumu sokmam için bir neden yok, tamam mı?"

Görmemem gereken bir şey görmüşüm gibi hissediyorum. Koridorun tek ihtiyacı titreyen ışıklar ve cırtlak bir keman müziği.

bir bilimkurgu/korku filminden fırlamış gibiydi.

"Lafı açılmışken, departmanımda sosyal medya ekibiyle ilgili bir açık var," diyor, telefonunda bir e-postayı tırnaklarıyla işaretleyerek.

"Benim bir işim var," diye çıkışıyorum. Hayat tercihleriniz konusunda kız kardeşinizle-ikinci-annenizle ancak bu kadar kavga edebilirsiniz. "Hoşuna gitmemesi doğru olmadığı anlamına gelmez."

Asansör inişe geçerken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sevmediğimi hiç söylemedim. Sadece bir kariyere yerleşmeye hazır olabileceğini düşündüm."

Çantasını göğsüme, huzursuz kalbime yaslıyorum. "Benim bir kariyerim var. Ben bir komedyenim." Gerçi durgunluğum uzadıkça bunun doğruluğu azalıyor ama bunu itiraf etmeyeceğim. En azından ona. CeeCee ve ben kalpten kalbe konuşan kardeşler değiliz.

CeeCee, "Sosyal medya ekibi, içeriklerini renklendirmek için komedyen bir sese ihtiyaç duyabilir, bu yüzden kaçırılmayacak kadar mükemmel" diyor.

"Geçici bir yaşam tarzı markası için sosyal medya içerik yaratıcısı olmak beş yıllık planımda yok," diye karşılık veriyorum, ses tonumu olabildiğince sakın tutarak.

"Çünkü bu plan senin için çok iyi gidiyor," diye tersliyor, gözleri güneş gözlüklerinin üst kenarından sertçe bakıyor. Başka tarafa bakarak kızgınlığımı gizliyorum, sanırım bu onu yumuşatıyor. "Sadece lütfen bir başvuru yapmayı düşün. Bu annemle babamı mutlu eder. Seni işe bile almayabilirler."

Asansör durduğunda "Bu güven oyuna bayıldım," diyorum.

"Tanrım, sadece yardım etmeye çalışıyorum." Her zaman yardım etmeye çalışıyor, bu da beni çaresiz olduğumu düşündüğüne inandırıyor.

İç çamaşırlarının olduğu poşeti yüzüne doğru sallıyorum. "Şu anda sana yardım etmesi gereken kişi benim," diyorum. İhtiyacım olan son şey bütün gün aramızda bu tartışmanın sürmesi. Bu onur beyefendisi işinin bizi bir araya getirmesini istiyorum. *Tekrar* bir araya. Çocukken olduğumuz gibi. Arkadaş ya da

en azından *dostça*. Maaşımın nereden geldiği gibi saçma sapan bir konu yüzünden birbirimizi boğazlarsak bu gerçekleşmez.

Kapılar *vınlayarak* açılır, içeri soğuk hava ve bir sürü işçi girer.

"Her neyse. Bir şey söylediğim için özür dilerim." CeeCee lobide adımlarını atarken beni beklemiyor bile.

Beni her açıdan geride bırakıyor.

Üçüncü Bölüm

Patronum ve bu kulübün sahibi Wanda, mutfaktan aldığı hafif ıslak tepsiyle bana vurarak, "Boş vaktinde uyu," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve yapış yapış zeminlerin, sarhoş turistlerin ve randevunuzu etkilemek için çok çaba harcayanların yaygın kokusunun kasvetli gerçekliğine geri dönüyorum. Beni yanlış anlamayın. Hardy-Har Hideaway New York'un vazgeçilmezlerinden ve bu lanet olası gezegendeki en sevdiğim yerlerden biri, ancak o meşhur kırmızı tuğlalı duvarın ve yıpranmış, boyalı tabelanın önünde spot ışıklarını üzerinize çekmek yerine nachoları rehin bıraktığınız ve dökülen bira sürahilerini temizlediğiniz gecelerde çok daha az ünlü.

"Kulübümün ortasında uyuklaman için sana para ödemiyorum, anladın mı?" Wanda sert ama adil tonuyla uyarıyor.

Doğru söylüyor. Bana siparişleri almam ve masalara servis yapmam için para ödüyor, bu yüzden tepsiyi kabul ediyorum ve aynı zamanda dört yıl boyunca herkesin bildiği komedi sahnesinde aidatımı ödedikten sonra, sadece sahnede öldürmek yerine hala bir sunucu olarak geçimimi sağladığım gerçeğini kabul ediyorum.

Devasa bir ıslak peçete yığını ve yarı sarhoş kokteyllerin beni beklediği on ikinci masaya giderken, bu gece sahne alacak kıza gizlice göz atıyorum: Taylor Pemberton, kulübün acemisi, sarışın, parlak mor savaş botları giyiyor. Titrek ama yine de mikrofon kablosunu her çekişinde, her arsız göz kırpışında odaya hükmediyor.

Açık mikrofon günlerimden ne kadar ilerlediğimi nazik bir şekilde hatırlatıyor.

Sayırsız atölye çalışması, ağ kurma etkinliği, gösteri ve dersten sonra stand-up becerilerim keskinleşti. Öyle olduklarını biliyorum. İskeletim, nispeten çekici bir deri kıyafetin içinde sallanan 206 komik kemikten oluşuyor - alçakgönüllölük, meh. Yirmi üç yaşındayken ve New York'ta kendi gecenizi düzenlerken buna kimin ihtiyacı var ki?

Pazartesi gecesi olduğunu kabul ediyorum ama *yine* de. Binbaşı.

Keşke bunun ailem için bir anlamı olsaydı. Beni küresel yıldızlığa hızlı bir şekilde ulaştırması açısından daha fazla anlam ifade ederdi.

Bu işi kabul etmemin bir nedeni de örnek alarak öğrenmek için para alabilmekti. Yakınlık sayesinde bir dehayı içime çekebilmek. Ve komedi kulübü sahiplerinin kraliçesi Wanda Howard'ın gözüne girmenin, komediye hakim olmak için on yıllık planımla örtüşen beş yıllık başarı planımda da fena bir bahis olmayacağını düşündüm. Bu plan kesinlikle Doop için çalışmayı içermiyor.

CeeCee'nin gerçek bir kariyere başlamanın konusundaki ısrarı, ayakkabımdan çıkaramadığım Port-a-Potty'deki tuvalet kağıdı parçası gibi bütün hafta peşimi bırakmadı.

Yirmi numaralı masadaki kavgacı bir adam bana doğru tükürerek "Ön tarafa!" diye bağıyor. Bu genç yaşımda belimin ağrımına şaşmamalı. İşimin yarısı kavgacı seyircilerin önünden kaçmak.

Kafamı çevirmeye cesaret ettiğimde, adamın kendisinden çok daha genç sevgilisi, sanki ihtiyacı olan tek komedi oymuş gibi gülüyordu. Taylor sahnede -kalbine bereket- bir başkasının pahalı gecesinde arka plan gürültüsüne indirgenmiş durumda.

Bir gün, gözlerinizi alamayacağınız türden bir komedyen olacağım.

Keşke parmaklarımı şıklatıp *bir günü* bugüne dönüştürebilseydim.

Daha aşağıya çömeliyorum, ayakkabılarım tanımlanamayan bir su birikintisine batıyor, keşke bir çift zehirli atık eldivenim olsaydı da queso ile kaplanmış bu ufalanmış tabakları tutabilseydim diyorum. Onları hantal sallanan kapılardan geçirerek arka tarafa götürüyorum ve itfaiyeci sınıfı bir hortumla pis su lavabosunda şehre iniyorum.

Spreyin şırıltısının hemen altında iş arkadaşım Declan'ın bağırdığını duyuyorum: "Kimse panik yapmasın ama Clive Bergman burada!"

Kalbim göğsümün içinde takla atıyor. "Az önce ne dedin sen?" diye soruyorum, hiç düşünmeden dönüyorum ve mutfığa bir su fiskiyesi fırlatıyorum. Declan, ben onu muslukta vaftiz etmeden önce uzun saçlarıyla bir bulanıklık içinde yolumdan atlıyor. "Özür dilerim!"

"O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et," diye bağılıyor aşçılardan Marco, istasyonundan, fritöze doğru giderken dökülenlerin yanından geçerken.

Başımı salladıktan sonra dikkatimi istemeye istemeye paspas almaya giden Declan'a veriyorum. "Clive Bergman mı dedin?" Clive-Bergman şu sıralar sahnede önemli bir isim. Broadway *Laugh Box*'ta gecelerin demirbaşı, New York kulüplerinin baş tacı, seçmelere katılmak için can attığım yer.

"Evet," diye açıklıyor Declan, nazikçe dağınıklığımı toplarken. "Görünüşe göre kuzeninin bu geceki açık mikrofondaki bir yeri var. Clive ona akıl hocalığı yapıyor. Kahretsin, sahnedeki çaylaklar kendilerine gümüş tepside bir fırsat sunulduğunun farkında bile değiller."

"Ya da ölüm cezası," diyor Jessie, flörtöz servisi ve yaratıcı içki spesiyyalleriyle bu mekândaki herkesten daha fazla bahşiş alan nonbinary barmen, büyük ölüm bakışları almadan hemen önce. "Ne? Bir assolistin önünde bomba patlatıyorsun ve resmen pantolonunu indirip sahneye sıçıyorsun."

Marco gülerek, "Buna performans sanatı dersiniz belki MOMA'da yer bulabilirsiniz," diyor ve kızaran yağ kazanından yükselen Tater Tots'un altını çiziyor.

Jessie yanıma geldi, bir tabak aldı ve yardım etmeye başladı. "Bu gece boğulma."

Jessie de neredeyse benim kadar uzun süredir burada çalışıyor ve dışarıdan bakıldığında pek de hızlı arkadaş olacak tipler gibi görünmüyoruz. Tarzları sokak şıklığı: vızıltılı kesim, sayısız piercing, sürekli genişleyen iğne koleksiyonu

koyu yıkamalı kot ceketini ve tek kaşının arasından traşlı bir yırtmacı örtüyor. Benim tarzım temiz olan her şeydir. Yine de bu yer, bu iş bizi birbirimize bağladı.

Jessie komedyen değil ama iş dünyasına girmek istiyor ve açık mikrofonlardan daha ücretli, profesyonel işlere geçmiş olsam da açık mikrofonları yeni materyaller üzerinde çalışmak için bir şans olarak kullandığımı biliyorlar. Rezervasyoncuların önünde yapmayacağım büyük atılımlar yapıyorum.

"Yerim yok," diyorum. "Akşam yemeği planım var." "Tamam. Basit bir çözüm. İptal et."

"Yapamam. Harry ile birlikteler."

Lavabodan üzerime sabunlu su sıçratmadan önce boş bakışları çok şey anlatıyor. "Bağlam!"

"Son üç aydır *görüştüğüm* adam." Gerçi sanırım *son üç aydır bir anlaşma içinde olduğum* adam daha doğru olurdu.

"Biriyle mi görüşüyorsun? Ve bu kişi senin muhteşem, kıvılcı saçlı, ev arkadaşın Drew değil mi?"

Hortumu açtım ve onlara doğru tuttum. "Ona olan hislerimi anlattığım tek kişi sensin - kafam iyiiken, dikkatini çekerim - ve bunu tüm şehirde gevelemeyi bırakırsan çok memnun olurum!"

"Bu şehirde sekiz nokta dört milyon insan yaşıyor ve her biri sadece ona bakışınızdan bile onu sevdiğinizi anlayabilir." Sadık bir bekar olan ve kumrularla açıkça alay eden Jessie bile bana sert bir bakış attı.

"Doksan yaşındaki büyükbaban huzurevinin haftalık bültenine kişisel bir ilan verse ve huzurevi sakinlerinden benim için bekar, eşcinsel torunu olan var mı diye sorsa, sen de kız kardeşinin düğününe bir artı bir için çırpınıyor olurdun."

Jessie, herhangi bir potansiyel iş söz konusu olduğunda yaptıkları gibi bir beyin fırtınasına dalarak, "Bu oldukça hasta bir reality şov için öncül olabilir," diyor.

teğet geçmesi dikkatlerini çeker. "Eh, belki de olmaz. Çok dağınık. Ama bunu setinizde kullanmalısınız. Öldürür."

"Bu gece öldürecek bir setim olsaydı yapardım. Web sitesindeki boşluklar önceden doluyor." Keşke kristal bir kürem olsaydı da bunun olacağını görebilseydim. Harry'ye verdiğim sözü yerine getirmek istesem de, ilişkimiz çoğunlukla seks ve havadan sudan konuşmalardan ibaret olmasına rağmen CeeCee'nin düğününde benimle çıkmayı kabul ettiği için yemeğe çıkmayı kabul etmişim.

"Sana hep ne söylüyorum?" Jessie azarlıyor. "Yeteneklisin Nolan, ama iş kariyerini yönetmeye gelince, ciddi anlamda ileri görüşlüsün. Şimdi ve burayı iyi değerlendirmeden gelecekte gitmek istediğin yere varamazsın."

Surat asmaya ve bulaşıkları ıslatmaya geri döndüm. "İyi ki büyük bir iş yaptığımda müdürüm sen olacaksın ve bunların hiçbirisi için endişelenmeme gerek kalmayacak. Sen her şeyi halledeceksin, ben de sadece şakalardan sorumlu olacağım."

"Umarım şaka yapmıyorsundur. Bu benim hayalimdeki iş." Özlem dolu bakışlar atıyorlar. "Keşke o dönemde olsaydık ama değiliz. Burada bulaşık yıkıyoruz, bu da mümkün olduğunca çok sahne almanız gerektiği anlamına geliyor, özellikle de Clive-Bergman'ın önünde."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Burada bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldım."

"Ew, Nolan, Harry'nin sert yerini bilmeme gerek yok..." Yakındaki bir bez parçasıyla bana vurdular ve tamam, iyi, bir kahkaha attım. Çünkü gülmek sızlanmaktan daha iyi hissettiriyor. "Eminim Harry biraz geç kalmanı anlayışla karşılayacaktır."

Harry'nin her şey için ne kadar dakik olduğunu ve ilk randevumuza geç geldiğimde nasıl da sinirlenmiş görüldüğünü düşünerek duraksıyorum. Sipariş verdikten sonra bunun bir önemi kalmamıştı çünkü bütün yemek boyunca yönetmen olmakla ilgili monologlar yaptı. Tek kelime bile edemedim. Ne olursa olsun, zaman çizelgelerine, planlamaya ve

İnsanlar olmaları gereken zamanda olmaları gereken yerdeler, bu da ona büyük bir düşün tarihi puanı kazandırıyor. "Bundan pek emin değilim."

"Tamam, peki," diye homurdanıyorlar, gözle görülür bir şekilde sinirleniyorlar, "kesin olan şu ki, seni tanıyorum ve eğer bu fırsatı kaçıırırsan, sonsuza dek kendine kızacaksın. Tıpkı iki yıl önce Yakın Yıl Arifesi'nden sonra Drew'a duygularını anlatma fırsatını çok geç olana kadar kaçırdığın gibi!"

Drew'la ikinci kez öpüştükten sonra, Alphabet City'deki bir partide saat gece yarısını vurduğunda sarhoş ve gelişigüzel bir şekilde eşleştikten sonra, ona ani, kabarık duygularımı itiraf etmeyi tartıştım. Ama bekledim, her *şeyi o tür şeylerden* biri gibi gösterdim, ta ki sonunda derslerinden biriyle görüşmeye başlayana kadar ve böylesinin daha iyi olduğunu fark ettim.

İşte o zaman istifa *ettim: Uzaktan bakınca bunu beceremem.*

"Yine, aşkımın yüksek sesli projeksiyonuyla!" Öpücüğün anısını ve söylenmemiş sözlerimi bir kenara itiyorum.

"Gürültü mü istiyorsun? DAHA YÜKSEK SESLE YAPABİLİRİM!" Jessie'nin meydan okuması, yıllarca aşçılarıımıza pencereden bağırarak verdiği emirlerle destekleniyor. "Tanıdığım en komik adam kim?"

"Öyleyim!" Adrenalinin yükselmeye başladığını hissederek, tüm bu muammayı eyleme geçirilebilir bir şeye dönüştürme ihtiyacıyla bağırarak karşılık veriyorum.

"Kim bir gün ünlü bir stand-upçı olacak?" "Ben olacağım!"

"Kim Wanda'ya gidip bu akşamki açık mikrofonda yer *talep* edecek?"

"BEN VARIM!" Bunu fark edince zıplamayı bıraktım. "Bekle, neye gidiyorum?" "Evet, *neye* gidiyorsun?" Wanda soruyor, yine birden ortaya çıkıp

Hava.

Wanda'nın birçok yeteneği var, ama bunların başında İnsanlar. Elindeki tepsinin yerini meşhur altın pano aldı.

Daha önceden. Kalbim o panonun neyi simgelediğine dair dizginlenemez bir beklentiyle çarpıyor.

Çabucak tabakları sanayi tipi yıkayıcıya sokmayı bitiriyorum. Jessie'nin cesaretlendirici bakışları üzerimdeyken, "Bana bir kemik at ve bu gece beni gizlice sıraya sok," diyorum.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Bakalım..." İki numaralı kaleminin silgi ucunu listesinde gezdiriyor. "Doluyuz. Kaybettiniz. İyi günler, efendim."

Omuzlarım çöküyor. "Hiçbir şey yok mu?"

"İstersen gecenin sonunda biraz esneklik payı olabilir" diyor, istemediğimi çok iyi bildiği halde.

"Daha erken bir şey yok mu?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum ama kuzeni çoktan sahneye çıkmışsa Clive o zamana kadar gidebilir.

"Neden? Yatma vaktin mi geçti?" diye soruyor, personelin bebeği olduğum için her zaman yaptığı gibi beni kışkırtarak. "Seni yakaladığım o şekerlemeden sonra dinlenmişsindir diye düşünmüştüm."

Yanaklarım kızardı. "Ha, iyiydi. Kusura bakma. Kız kardeşimin düğünü yaklaştığı için her şey karmakarışık. Sadece, gerçekten iyi bir dinleyici kitlesinin önünde bazı materyaller üzerinde çalışmayı umuyordum." Umarım mesajımı almıştır. Hecelemek durumumu daha da çaresiz hale getirecek.

"Kulübümün çektiği bazı kalabalıkların *gerçekten* iyi olmadığını mı ima ediyorsun?" Wanda gözlerini kısarak meydan okuyor, üç inçlik topuklu ayakkabılarının üstünden bana bakıyor. Bir komedyen olmak, her gece kendinizi incelemeye sunmak anlamına gelir, bu da büyük ölçüde korkuyu kapıda ceketinizle kontrol etmenizi sağlar. Dalga geçenler genelde beni ürkütmez, ama Wanda üç yıl boyunca onun altında çalıştıktan sonra bile hâlâ gözümü korkutuyor.

"Hayır, hiç de değil! Hepsi gerçekten çok iyi. Sadece hepsi... *gevşek* değil mi?" Burada boşa kürek çekiyorum.

"Eğer gevşemek istiyorsan yanlış kulübe geldin," diye homurdandı. "Times Meydanı yakınlarındaki Candiez'i deneyin." Yine harekete geçti,

mutfaktan çıkıp, hareketli kata geri döndü.

"Bu gece bu zillerle gerçekten eziyorsun, Wanda," diyorum hala sallanmakta olan kışına. "Belki de bir set yapmalısın. Eski fıkra kitabının tozunu al."

"Artık bu gece için bana yağ çekmeye çalışmadığını biliyorum." Barın yanında durur ve Jessie bir kez daha onların yerini alır.

"Siz buna yağcılık diyorsunuz. Ben buna iltifat edilmesi gereken yerde iltifat etmek diyorum." Kirpiklerimi kırıştırıyorum ama burası loş olduğu için göremiyor. Dönüp Jessie'ye alaycı bir şeyler mırıldanıyor, o da bana acıyan gözlerle bakıyor. Acıyan gözlerden, bahşış vermeyen sarhoş müşterilerden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum.

"Nolan'ı rahat bırakın," diyor Jessie, her zamanki karizmasını sergileyerek. "Bu acemilerin bazılarının bir haftada yaptığından daha fazla içkiyi bir gecede satıyor." Jessie sipariş almak için yanımdan geçmeden önce cesaret verici bir şekilde omzuma vuruyor.

Uzun bir homurtudan sonra Wanda basit gerçekleri kabul eder. Bu içki satışları ve kapı ücretleri sayesinde bunca zaman başarılı kalabilmişti. "Önce bana doğruyu söyle. Neden bu gece? Bu geceyi bu kadar özel yapan ne?"

Belli ki burada kimin olduğunu bilmiyor. Çenemi arkadan bağlanmış saçları olan, bir bacağını diğerinin üzerine çapraz atmış, masasında bir bira bardağı ve bir sürahinin yanında açık bir defter duran uzun boylu bir adama doğru uzatıyorum. "Broadway Laugh Box'ın seçmelerine katılmaya çalıştığımı biliyorsun. Kaseti aldım. Sadece bir tane daha gece referansına ihtiyacım var. O kişi o olabilir."

"Benim rütbemden mezun olmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor. Bir fırlatma rampası değil de bir zambak yastığı olarak düşünölmekten hoşlandığını sanmıyorum.

"Benim için yaptığın her şey için minnettar olduğumu biliyorsun. Sen bir efsanesin ve burası da ikonik bir yer."

Gölümsemesinde kasvetli bir hava var. "Dudaklarını kibarca kışımından çekersen, belki de senin için bazı düzenlemeler yapabilirim.

sen." Ona sarılmak üzereydim ama otoriter bir elle beni durdurdu. "Sadece... bu... bir kez. Anladın mı, Maggot?"

Bu asırlık lakapta beklenenden daha az ısırick var.

Buradaki ilk gecelerimden birinde, kapanıştan sonra aşırı doldurulmuş çöpleri çamurlu çöp bidonlarına götürmekle görevlendirildim ve Wanda bana sıkı beşlik çalışırken rastladı.

"Fena değil, Maggot," dedi.

Adımı unuttuğunu düşünerek şöyle dedim: "Aslında Nolan." "Aslında Nolan olduğunu biliyorum, Maggot." Kendi kendine kıkırdadı ve Ofisinden aldığı küçük bir plastik poşet dolusu kişisel çöpu devasa, pis kokulu çöp kutusuna attı. "Çöp yığınlarının yanında takılıyorsun, kanatlanıp sinek olmadan önce hayallerinin yıkılmaması umuduyla malzemen üzerinde çalışıyorsun."

"Ah, bir kurtçuk gibi."

"Hızlı değil misin?" diye şaka yaparak bana yaklaştı. Üzerinde CLITERACY yazan bir tişörtün üzerine siyah bir blazer ceket giymişti, harfler bir optometristin göz çizelgesini oluşturuyordu. "Her zaman komedyenlerin sinek gibi çoğaldığını söylerim. Her yıl, heyecanlı kurtçukların istilasısı gibi şehrimize üşüşüyorlar. Açık mikrofonlar dolup taşıyor. Gösteri fiyatları fırlar. Sadece bir grup kıvrak çocuk kaynaklar için savaşıyor. Sadece en güçlü birkaçı metamorfoz geçirerek tam teşekküllü komedyenlere dönüşecek ve o zaman bile... sinekler sadece on beş ila otuz gün yaşıyor."

"Tabii önce onlar yere serilmezse."

"Aynen öyle." Wanda bana elektronik sigarasından bir fırt verdi, ben de aldım. Pamuk şekeri kokusu rüya gibi ve sarhoş ediciydi, burun deliklerimi yaktı, böylece bilgelik verişini asla unutmayacaktım. "Bu iş zor. Kimsenin, ama *kimsenin* seni ezmeye *çalışmasına* izin verme Maggot."

Ve böylece gitmiş oldu.

Dördüncü Bölüm

"Ailemle akşam yemeğinde bunu mu giyeceksin?" Harry, bu talihsiz konuşmanın gidişatı için iyiye işaret olmayan bir yargılama havasıyla sorar.

Kulübün dışındaki kaldırımdayız, yanıp sönen bir tabelanın neon ışığında yıkanıyoruz. Siyah buruşuk tişörtüme, yıpranmış kırmızı Converses'ime ve şık bir şekilde yırtılmış kotuma bakıyorum. Bana uygun gösteri kıyafetim. Bunu biliyorum. Mükemmel şekillendirilmiş, dikenli siyah saçları, zeytin rengi teni ve spor salonundan çıkma vücuduyla, şık bir pantolon ve rahat bir blazer ceket giymiş olan Harry de - benim moda antitezim - bunu biliyor. "Akşam yemeğine geç kalacağım."

"Bana yediden sonra izin istediğini söylemiştin." Olayların bu şekilde gelişmesinden rahatsız olduğu anlaşılıyor, kaşları onaylamadığını gösteren büyük bir kaşta birleşiyor.

"Açık mikrofon yapıyorum."

"Ailemin bizi iki aylık rezervasyon bekleme listesi olan çok güzel bir restoranda yemeğe götürmek için Ohio'dan uçakla geldiği gece mi?"

"İki ay mı? Ne yani, garsonlar 'Gazsız mı, köpüklü mü, yoksa gençlik çeşmesinden mi su istersiniz' diye mi soruyor?" Homurdanması, benim şirin oyalama taktiklerim için hiç havasında olmadığını gösteriyor. Bugünlerde tam bir kaçınma makinesiyim ve şu anda vermek üzere olduğum kararın kaçınılmaz sonuçlarından kaçınabilmeyi diliyorum.

Kimsenin, ama kimsenin seni ezmeye çalışmasına izin verme, Maggot.

"Nolan, açık mikrofon bekleyebilir. İçeri gir, mümkün olduğunca çabuk üstünü değiştir ve gidelim." Otoriter ve iş bitirici tavrı, en başta onunla ilgilenmemin nedenlerinden biriydi. Çok eğlendiğim bir gösteriden sonra DM'lerime girdiğinde bana yıllardır hiç bu kadar gülmediğini söyledi. Onun sert görünümünü kırabilecek tek kişi olmam hoşuma gitti ve bu ilişkinin (ya da belki de *anlaşmanın* daha iyi bir kelime olduğu) geliştiği birincil arena olan yatak odasına kadar uzanması onun iş bitirici tavrına zarar vermedi.

"Özür dilerim. Bunu yapamam." Daha dik duruyorum, *açık mikrofon* demesi beni biraz yaralıyor. Sanki o da ailem gibi yaptığım şeyin, *sevdiğim* şeyin boşa giden bir uğraş olduğunu düşünüyor. "İçimde gerçekten önemli biri var ve onun önünde görünmem gerekiyor."

"Ve Midtown'da bir restoranın içinde sizinle tanışmak için sabırsızlanan iki önemli kişi var."

"Gelecekler! Sadece beklediğimden biraz daha geç." Ağzı açık kalıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor çünkü Jessie'nin ara sokaktaki bağırışlarıyla bölünüyoruz.

"Nolan, güvertedesin!"

"Hemen geliyorum!" Harry'nin boştaki elini tutmadan önce sesleniyorum. "Lütfen bana çok kızma. Bunun olmasını planlamamıştım. On dakikamı dolduracağım, üstümü değiştireceğim ve metroya doğru yola çıkacağım. Sana yetişmekle o kadar meşgul olacaklar ki kaybolduğumu fark etmeyecekler bile. Onlara işte geciktiğimi söyle. Anlayacaklardır."

"Onlar yapabilir, ama ben yapmayacağım." Sinirli bir elini temiz traşlı çenesinde gezdiriyor, belli ki bir şeyler düşünüyor. Kötü bir şey. "Neden komediyi her şeyin ve herkesin önüne koyduğunu asla anlayamayacağım."

"Dur bakalım," diyorum, öfkem derimin altında pişiyor. Burası Manhattan olmasaydı sesimi alçaltmaya çalışırdım, şehrin kaldırımlarında yüksek sesli, dramatik gösterilerle tanınan bir ilçesi. "Beni tanıyorsun

Ne için? Üç ay mı? Altı, belki yedi gerçek randevumuz oldu. Beni sandığın gibi tanımıyorsun."

"Öyle mi? Seni sadece *beş* kez buluştuğumuzu bilecek kadar iyi tanıyorum çünkü birini son dakika stand-up gösterisi için iptal *ettin*, birini son dakika özel bir çekime davet *edildin* ve bir diğerini de tüm gece süren bir networking drink-a-thon'dan geç geldiğin ve benimle brunch'ta buluşamayacak kadar akşamdan kalma olduğun için iptal ettin, bu arada benimle brunch'ın ardından *Hamilton*'ın matinesinin olması gerekiyordu," diyor, kelimeler sivri hançerler gibi.

"Beni *Hamilton*'a mı götürecektin? O seviyede olduğumuzu bilmiyordum. Bu, evlenme teklifinin eşcinsel eşdeğeri gibi bir şey."

"Beni resmen kız kardeşinin düğününe davet ettin!" Kollarını iki yana açıyor.

Gizli sebeplerimi ifşa etmeye cesaret edemem. Gerçek şu ki, gelen kutumda onun DM'sini gördüğümde, etkileyici özgeçmişi, tertemiz internet varlığı ve büyüleyici gülümsemesi beni cezbetti. Smokin sahibi -ve biz avamlar gibi kiralamak zorunda olmayan- bir adama benziyordu. Bay Doğru değil, Bay Tavuk ya da Balığı Hemen Seç! "Evet demek zorunda değildin!" İtiraz ediyorum, sinirleniyorum ve *bunun* için randevulaşmama kuralımı hiç bozmamış olmayı diliyorum.

"Evet dedim çünkü senden hoşlanıyorum!" diye ağlıyor. "Ya da senden *hoşlandığım* için. Şu anda gerçekten emin değilim."

Farklı koşullar altında büyüleyici olabilecek diplomatik bir cevap. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde omuz silkiyorum. "Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum. Senden önemli bir provayı kaçırmamı istemezdim."

Kaşlarını çatıyor. "Bu farklı. Yönetmenlik sayesinde kiramı ödüyorum, hayatımı yaşıyorum. Dışarıdan gelenlere yeniden ısıtılmış yiyecekler ve sulandırılmış içecekler sunduktan sonra yaptığım şey değil."

Ahh. Sanatın içinde olmasının en azından benim durumuma sempati duymasını sağlayacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, orada durup beni özüm kadar itibarsızlaştırıyor. Benim üzerimde bu kadar güç sahibi olmamalı.

ondan o kadar da hoşlanmıyorum. Bu duygunun iki yönlü olduğunu sanıyordum; ben sadece daha iyi biri gelene kadar monolog yapabileceği bir yer tutucuydum, ama yüzündeki bariz üzüntü aksini söylüyor.

Jessie şimdi kapıya dönmüş, bana bağıyor. "Nolan, şunu toparla ve buraya gel! Wanda kızmaya başladı. Üç dakika içinde çıkıyorsun."

Söylenmemiş, incitici sözleri yutuyorum. "Gitmem gerek, tamam mı? Yirmi dakika geç kalacağım. En fazla otuz. Bir meze sipariş et. Karides kokteylinin tadını çıkar. Karides kokteyline bayılırsın! Ya sonra? Sonra, telafi edeceğime söz veriyorum." Kötü bir baştan çıkarma girişimiyle kaşlarımı sallıyorum. "Hatta sağlıksız görüldüğü için yapmayacağımı söylediğim ama üzerinde düşündüğüm ve bu vesileyle küçük bir ikram olarak kesinlikle yapacağım şeyi bile yapabilirim. *Senin için.*"

Göz kırpmalı mıyım? Çok geç. Göz kırptım. Tanrım, neden komedyen olmak istediğimi merak ettiysem, bu yüzden. En az çabayla her durumu karikatür gibi garip hale getirme yeteneği.

"Biliyor musun, Nolan? İstedğin kadar geç kalabilirsin." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor, etrafından dolaşmaya çalışanlara aldırmadan kaldırımından geri geri gidiyor. "Daha da iyisi, hiç gelme. Kendini yolculuktan ve 'küçük ikramdan' kurtar."

"Sen... sen şu anda benden ayrılıyor musun?" Mükemmel düşün tarihimin -tamponumun- elimden kayıp gitmesini dehşet içinde izleyerek soruyorum.

"Evet, öyleyim" diyor, hiç çekinmeden.

"Chris Evans'ı *Başka Bir Gençlik Filmi Değil*'de oynamayı teklif ettikten sonra mı?

Kirazlar ve hepsi!"

Solumdan gelen bir kıkırdama, komedi kulübünün dışında sigara içen ve sohbet eden birkaç kişinin sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktıklarını fark etmemi sağlıyor. Hatta biri bunu gizlice telefonuna kaydediyor bile olabilir. İçimden utanç duygusu geçiyor.

"İlgilenmiyorum," diye tersliyor Harry. "Ve bilgin olsun, kendinden başka birini dinleseydin kabuklu deniz hayvanlarına alerjim olduğunu bilirdin!" Dönüp

aceleyle uzaklaştı, uzun adımlarla yürüdü.

Kekeleyerek konuştum, hakaretinden dolayı iyice incinmişim ve seyirciler tarafından atılmışım. "Şey... O zaman benden ayrılman ve düğüne gelmemen iyi bir şey!" Arkasından bağırdım. "Karides olacak! Çok fazla karides! Tek servis ettikleri karides!"

Jessie hemen dışarı çıktı, kolumu itip beni kapıya doğru çekti. "Sen yeni Bubba Gump sözcüsü falan mısın? Hemen içeri gir!" Gerçekten de acımasız bir yöneticinin tüm özelliklerine sahipler.

Köşede gözden kaybolmadan önce Harry'nin spor salonundan çıkma kışına son bir kez bakıyorum.

İyi. Her neyse. İyi kurtulduk. Bunu kaçırmaktansa düğünde randevusuz olmayı tercih ederim.

Jessie beni Hardy-Har Tarih Koridoru'ndan aşağı itiyor; yeşil oda ile Wanda'nın burada sahneye çıkan tüm ünlü komedyenlerin fotoğraflarını sergilediği sahne arasındaki karanlık geçit. Benden önce gelmiş olanların duvarlardaki yüzleri, köşelerinde özensiz Sharpie imzaları olan kırmızı çerçevelerde anılıyor, vızıldayarak geçiyor. Bu insanlardan bazıları dünya turnelerine, Netflix özel programlarına ve film franchise'larına devam etti. Şöhret ve servete, ödüllere ve ilk bakış anlaşmalarına. Bunlar benim idollerim ve bir gün, yakında bir gün, benim yüzüm de onların arasında olacak.

Doğru kararı verdim.

Ayrılık sonrası beynimdeki sisi elimden geldiğince dağıtıyorum, sunucunun yüksek sesli girişini duyacak kadar: "Kendi yetiştirdiğimiz komedi havalı çocuğumuzu alkışlayın. Çocuk vurgusu, havalı vurgusu hafif. İşte karşınızda Nolan Baker!"

Perdenin arkasından dışarı çıkıyorum, spot ışığı bana o kadar büyük bir güç ve sıcaklıkla çarpıyor ki neredeyse geriye doğru yığılıyorum. Gözlerim alışır alışmaz ve sol elinde yeni doldurulmuş bir birayla Clive'ı görür görmez, şov yüzümü takınıyorum. Tek sorun, mikrofon standına çıktığımda, sayısız çift gözün beklentiyle bana bakması ve tüm setimin aklımdan uçup gitmesi.

Kötü bir rüya gibi. Aşağı bakıyorum, en azından iç çamaşırım üzerimde değil. Gerçi bu gece Harry'ye göstereceğimi düşündüğüm skandal yaratacak siyah bir çift giymiştim.

Harry. Ondan gerçekten hoşlandım mı, yoksa sadece düğün tarihim olacak kadar benden hoşlanmasından mı hoşlandım? İkincisi daha olası görünüyor ve yine de onun reddi göğsümün içinde bir arı gibi zonkluyor.

Az önceki kavgacı adam, tahmin edilemeyecek kadar sarhoş bir halde, "Devam edin!" diye bağırıyor.

Odadan rahatsız edici bir kahkaha yükseliyor ve alnımdan terler akmaya başlıyor. Tanrım, Clive Bergman'ın önünde bomba patlatamam. İtibarım mahvolacak. Broadway Laugh Box'a da Harry'ye veda ettiğim gibi veda edebilirim.

Bir açılış cümlesi olmadan, nefes alıyorum ve doğaçlama eğitimime geri dönüyorum, bir gerçek bombasının dilimden düşmesine izin veriyorum: "Üzgünüm, biraz sarsıldım. Daha yeni ayrıldım." Gerginlik kalabalığı ele geçirdi. "Birkaç saat önce ya da birkaç gün önce değil. Yani, sahneye çıkmadan hemen önce. Dışarıdaki kaldırımın tam ortasında. Beni sarhoş bir cumartesi gecesinden sonra bir dolarlık dilimin üzerindeki yanmış pizza kabuğu gibi bıraktı."

Bir ya da iki geçici kahkaha çınlıyor. Kaslarımı gevşetiyorlar. Bana bu sahnenin sahibi olduğumu hatırlatıyorlar. Bu benim zamanım ve Harry'nin reddine aldırmadan onu sonuna kadar kullanacağım. Bu duyguyu yakıt olarak kullanabilirim.

"Düşündüğünüzde, ayrılmak pizza hamuru olmaya çok benziyor. Bir zamanlar olduğunuzun yarısı kadarsınızdır, hâlâ birilerinin sizi lezzetli bulmasını umarsınız ve sizden bir yemek yapması için bir ribaund faresini beklersiniz." İzleyicilerden ilk doğru dürüst kahkaha geliyor, göz ucuyla kadehini kaldırıp not defterine bir şeyler yazdığını gördüğüm Clive da buna dahil. "Bu gece kalabalığın içinde aç metro haşaratları varsa, sahneden sonra benimle arka taraftaki çöp bidonlarının orada buluşun. Piyasaya geri döndüm ve size bir tat vermekten mutluluk duyarım."

Harry'yi kaybetmek artık o kadar da büyük bir kayıp gibi görünmüyor çünkü setin sonunda Clive da dahil olmak üzere kalabalığı kazanmıştım. Ve bu mu? Önemli olan tek gerçek şey bu.

Beşinci Bölüm

İKİ HAFTA SONRA

Büyük seçmelerimden otuz dakika önce Jessie ve ben Broadway Laugh Box'ın dışında el ele tutuşmuş duruyoruz, soluk turuncu bir kasaba evinin karşısına sıkışmış beyaz tuğlalı bir bina. Kulübün kendisi dar bir bina, ancak bir şerit ve tepesindeki parlak mavi yazı tabelası olmasaydı, fark etmeden yanından geçip gidebilirdiniz.

New York böyledir. Sıra dışı yerler bile birbirine karışır çünkü burada her şey birileri için sıra dışı bir şeyler barındırır.

İki hafta önce, setimle Clive'ı etkiledim, ihtiyacım olan referansı aldım, kasetimle rezervasyoncuya kur yaptım ve şimdi buradayım. Sıra dışı mekânım beni ilk kez kapısında karşılıyor. Bu hem rahatlatıcı bir nefes hem de içimde bir endişe treni.

Drew'dan bir mesaj geliyor. Mesajlar uygulamamı açtığımda, Harry'yle olan durgun başlığın üzerinden geçiyorum. Son iki hafta içinde birkaç kez ona mesaj göndermeyi, sesli mesaj bırakmayı, durumu ona kulüp dışında anlattığımdan daha iyi anlatmaya çalışmayı düşündüm.

Ama ne faydası var ki? Beni affetse bile düğün tarihim olmasına imkân yok ve açıkçası veda sözlerinden sonra olmasını isteyeceğimden de emin değilim. Eğer bana inanmıyorsa, açık bir barı, pahalı bir yemeği ve en iyi dans figürlerimi hak etmediği kesin.

Ayrıca, belki de tam o anda benden ayrılması başıma gelen en iyi şeydi. Yaptığı şakalar beni buraya getirdi, değil mi?

Harry'yi unutarak Drew'un iletişim fotoğrafına dokunuyorum; Whitney Müzesi'nde güzel bir sanat eserine bakarken çekilmiş sevimli bir fotoğraf. Mesajı: Bugün öğle yemeğine çıkıyor muyuz?

Çabucak cevap yazıyorum: Kahretsin. Özür dilerim. Unutmuşum. Bugün büyük bir seçme var. Büyük.

KOCAMAN!

Pretty *Woman*'a gönderme yapınca yumuşayacağını biliyorum. Bu seçmelere hazırlanmaya o kadar odaklandım ki diğer tüm yükümlülüklerimi bir kenara bıraktım. Sosyal sorumluluklarımı bile.

Drew'un yazı balonları birkaç kez belirip kayboluyor. Şimdiden gerginim, Google takvimimizi güncellemekle ilgili düşünceli bir söylev bekliyorum. Onun yerine: Bütün bacakları kır, Nolan. xo

Kalbim Drew ve onun anlayışlı tatlılığı için pıt pıt atarak bir-sekiz atıyor. Jessie elimi sıkarak dikkatimi çekmeden önce bir teşekkür ve gülen bir yüz işareti yapıyorum.

"Kurgu, can alıcı nokta ve kutsal kitapçı adına dua ediyoruz," diyor Jessie, başlarını eğerek, ben de aynısını yapıyorum. "Ey gökyüzündeki ilahi komedyen, lütfen Nolan Baker'ı setini hatırlayacak berraklıkla, onu gusto ile sunacak cesaretle ve onları dikişte bırakacak güvenle kutsa. Amin." Beklentiyle bana bakıyorlar. "Şimdi sen söyle."

"*Ahh-erkekler*," diyorum evrene güzel yaratımları için teşekkür eder gibi.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyor Jessie gözlerini devirerek ve beni yüzlerine doğru çekestiriyor. "Sen. Bu." Her kelimeyi göğsümün ortasına keskin bir dürtmeyle noktıyorlar. "Sanki orada olmayı hak ediyormuşsun gibi yürü oraya çünkü hak ediyorsun. Bunu bana geri söyle."

Derin bir nefes alıyorum ve Jessie'nin yeni sersemlemiş olduğu için daha da keskin olan yeşim yeşili gözlerinin içine bakıyorum. "Ben oraya aitim."

"Neden?"

"Çünkü ben çok komiğim!"

"Evet, *komik* görünüyor," diyor kısa boylu, kirli beyaz sakallı bir adam, boş soda kutularıyla dolu bir alışveriş arabasını yanımızdan geçirirken. O köşeyi döner dönmez, bir yandan da kıkırdarak, biz de kahkahayı patlatıyoruz.

"New York," diyorum. "Beni her zaman mütevazı tutuyor."

İki buçuk hafta sonra, vardiyadan önce Wanda'nın ofisinde oturmuş, bir dilim daha mütevazı turta ile karnımı doyuruyordum.

"Seni arayacağım." Aynen böyle dedi, seni arayacağım," diyorum Wanda'ya, bir yandan telefonumu tutup siyah ekranına bakarken. Rezervasyoncunun, Batı Yakası'ndan çok Vahşi Batı'ya yakışacak güneyli ses tonunu duyabiliyorum. "Seçmelerden bu yana çok zaman geçti ve hiçbir şey yok. Radyo sessizliği. Birine arayacağını söyleyip sonra aramama!"

Doğrusu, seçmeler pek iyi geçmedi. Belki de malzeme yüzündendi. Belki de bendim.

Jessie'yle evrene gönderdiğimiz dua yarı yarıya karşılık buldu. Rezervasyoncu birkaç kez kıkırdadı. Birkaç kez başını salladı. Ama çoğunlukla, geldiğimde gittiğimden daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Kesinlikle kötüye işaretli.

Jessie durum hakkında daha iyimserdi. "Muhtemelen sadece düşünüyordun. Ellerindeki kadroda senin en iyi nereye uyacağını görüyordur. Bu konuda çok fazla stres yapma. Elinden geleni yaptın mı?"

Yalan söyledim ve "Evet." dedim.

"O zaman elinden geleni yaptın ve en iyisi bir çöreği hak ediyor."

Ben de kafam büyüklüğünde bir çörek yedim ve bunu t a k ı n t ı haline getirmemeye çalıştım.

Yine de buradayım, berbat (*Ba- dum-tss*) işimde başka bir berbat vardiyaya hazırlanıyorum... bunu takıntı haline getiriyorum. Muhtemelen işimin suskun bir yan etkisi.

DEHB. Reddedilmeye duyarlı disfori, kötü haber olarak kabul ettiğim hiçbir haber karşısında güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Bu kadar az getirisi olan ve her şeyimi ortaya koyduğum bu kariyeri ciddi bir şekilde gözden geçirmeme neden olan kötü haberler.

Wanda kırmızı koltuğunda arkasına yaslanıyor, dalgalı saçları arkasında dalgalanıyor. "İşimiz bu Maggot. Bu bir bekleme oyunu, dilek makinesi değil. Şimdiye kadar bunu bildiğini sanıyordum."

"Var," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde, duvardaki tüm övgülere bakarak. Doksanlı yıllarda bir süre turne yıldızıydı, sonra geri dönüp burada çalışmak için her şeyi bıraktı. Kronik ağrıları olan biri için yol çok zordu. En azından burada, sabit bir yerde, ayağa kalkmaya ihtiyaç duyduğunda geri dönebileceği bir ofisi ve migreni şiddetlendiğinde yakınlarda bir dairesi var.

"Ama," diyor, "senin için farklı olacağını umuyordun. Haksız mıyım?" Sessizliğimi bir cevap olarak kabul ediyor. "Bunların hepsini daha önce de gördüm, Maggot. Yetenekli olmak ve bir fırsat yakalamak birbiriyle bağlantılı değildir. Bazen en komik komedyenler daha başlamadan sönüp giderler. Bazen de beceriksizler ünlü olur. Bu şans işidir."

"Ya," diye sormaya başlıyorum, "fiyaskonun başladığını hissedersen?" CeeCee Doop'taki ofis işlerini bana dayatmaya başladığından beri hayat planımı sorguluyorum. Yirmi beş yaşına geldiğimde daha büyük bir kulübe geçeceğime ve büyük bir isim için düzenli olarak yollarda konser vereceğime yemin etmiştim. Otuz yaşına geldiğimde, kendime o büyük isim olacağımı, tişörtlerimin üzerinde yüzümle tiyatroları satacağımı söyledim. Muhteşem bir dairem, güvenilir bir adamım (öksürük-Drew-öksürük) ve Milkshake adında sevimli bir corgi'm olacaktı. Tüm bu iyi planlanmış planlar benden bir milyon yıl ileride, tamamen ulaşılamaz görünüyor.

İyi kısma geçemez miyim?

Ya da en azından CeeCee'nin düğününü es geçeyim de tek başıma gitmek zorunda kalmayayım?

"Ne zaman havlu atacağınıza sadece siz karar verebilirsiniz," diyor Wanda sert ama patronluk taslamayan bir şekilde.

"Başarıya giden merdiven çok dik ve uzun görünüyor ve ben alçak bir basamaktan can havliyle sarkıyorum," diyorum ona, bitkin bir halde. "Düşsem muhtemelen bir kemiğim bile kırılmaz."

Anlayışlı bir şekilde başını sallıyor, saçları sallanıyor. "O zaman atla ve öğren. Her zaman yeniden tırmanmaya başlayabilirsin."

Onun sözlerini ciddiye alıyorum.

Yenilgi, ofisinden çıkarken beni bir gölge gibi takip etti. Söylemeyeceğini biliyordum ama onun bile biraz hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim. Bende değil, benim için. Benim büyüdüğümü, uçtuğumu görmek istiyordu.

Uçmak. Birkaç hafta önce Clive'ın parlak onayını duyduğumda bir an için nihayet kanatlarımın çıktığını hissettim. Zihnimin gözünde sıcak pembe plastik sinekliğin bana doğru geldiğini görebiliyor olmam çok kötü.

Vardiyamın başlangıcı için arka tarafa doğru yürürken, tamamen düşünceler içinde kaybolmuşken, bana doğru gelen gerçek sallanan kapıyı göremiyorum. Salon tarzı tahta parçası bana doğru uçarak geri geliyor. Bir an için duyduğum tek ses talihsiz bir çıtırtı oluyor ve ardından yüzümün ortasından dipsiz bir acı yayılıyor.

Altıncı Bölüm

"Belki kırılmıştır ve sigorta burun ameliyatını karşılayacaktır. New York'ta ne kadar göz alıcı olur?" Drew acil servis muayene odasının köşesindeki mavi sandalyede, okumakta olduğu aşk romanının bir sayfasını sekerek soruyor. "Bence bir Jennifer Aniston ya da Kim Kardashian ile gerçekten iyi görünebilirsin. Dur bir saniye, bekle!" Telefonunu açıyor ve aceleyle yaptığı Google görsel aramasındaki ilk resmi gösteriyor. "Yüz şeklin şık bir Elizabeth Taylor burnunu tamamlar."

"İyimserliğinizi takdir etmekle birlikte," diye inliyorum ağrıyan, zonklayan yüzüme tuttuğum absürt büyüklükteki buz torbasının arkasından, "zaten sahip olduğum burnumu oldukça seviyordum, bu yüzden bu düşündüğünüzden daha büyük bir kayıp."

Oturuyor. "O zaman bir dakikalık saygı duruşunda bulunalım mı?"

Şakası hem küçük bir gülümseme hem de gözlerimin güneyinde bir yerde bir kemik kırılmasına neden oluyor. "Siktir! Güldürme beni. Güldüğümde daha çok acıyor!"

Hardy-Har Hideaway'den birkaç blok yürüdükten sonra rahat muayene masasına oturduğumdan beri zıplaması durmayan dizimi okşayarak, "Özür dilerim, özür dilerim," diyor. Drew'un yatıştırıcı dokunuşu hızlı ateşlenen nöronları bir şekilde kapatıyor. Yüzümün ortasından yayılan ağrı dinmese de biraz sakinleşiyorum -bu konuda bana yardımcı olmakta çok iyi, her zaman da öyle olmuştur-.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkürler," diyorum. Drew Brooklyn'deki kitapçıdan kalkıp rekor bir sürede acil servise geldi. Tam olarak bir

Yürüyüş ve tren tarifiesi göz önüne alındığında hızlı metro yolculuğu, ama sihir gibi, Bebek Yoda önlüklü iri yarı hemşire tarafından çağrılmadan önce bekleme odasında belirdi.

"Tabii ki," diyor, o kadar güven verici bir ses tonuyla. "En iyi arkadaşın her gün seni arayıp *Uptown Girls*'de Brittany Murphy'ye yakalandığını söylemiyor."

"*Sallanan kapı*," diye ikimiz de hep bir ağızdan tekrarlıyoruz.

"Değeri bilinmemiş bir klasik." Gülümsüyorum ama bu bile acıtıyor. Bahse girerim kuduz bir rakuna benziyorumdur, gözlerimin altında eski kapının küt kuvvetinin bana çarptığı yerde koyu morluklar var. Burun deliğimdeki gazlı bezi çekip çıkarıyorum, kanamanın durduğunu görmek beni mutlu ediyor.

Drew öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken endişenin timsalidir. "O kapının geldiğini görmediğine inanamıyorum. Ne yapıyordun?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir şeyi doğru yapamadığımı düşünüyorum." Bu ifade nedense burnumdan daha çok acıtıyor.

"Doktor gelmeden önce, bu konuda yanıldığın çok sayıda yolu incelemem için yeterli zamanımız yok," diyor silahsız bir şekilde.

Buz torbasını çekerek Drew'un bir zamanlar orta derecede çekici olan yüzümün enkazına iyice bakmasını sağlıyorum. Yüzünü buruşturmamak için iyi bir gösteri yapıyor. "Bu patlıcan iyileşene kadar aynaya her baktığımda ya da selfie çektiğimde başarısızlıklarımı hatırlayacağım." Burnumu işaret etmek bile daha fazla şiştiğini hissettiriyor.

Drew, "Buzu tekrar takın ve derin bir nefes alın" diyor. Nefes yardımcı olur. Onun varlığı daha çok yardımcı oluyor. Tanrım, ben bir pisliğim ama en azından dünyadaki en iyi arkadaşına sahibim.

Drew lise birinci sınıftan beri en iyi arkadaşlarımdan biri. Bir Pride Alliance toplantısının arkasında hantal kapüşonların altında saklanırken tanıştık ve o zamandan beri ayrılmaz olduk. Kitap gibi,

Heybetli bir şekilde sırık gibiydim ve sınıfımızın ilk yüzde onunda mezun oldum. Ben gürültücü bir sınıf palyaçosu tipiyim, yıllık fotoğrafımda bunu kanıtlamak için bir soytarı şapkası takıyorum. Kâğıt üzerinde bir anlam ifade etmemeliydik, ancak lisede açılmak berbat bir şey olabilirdi ve büyüyen mesaj zincirimiz, makul miktarda ot içip banliyöden yakındığımız ilkokul bahçesine gizlice kaçmak için gece geç saatlerde yapılan planlar ve dertleşme için bir sığınak haline geldi.

Mezun olmadan önce ailemle oturup onlara New York'ta komedi oynamak için üniversite bursumu geride bırakacağımı söyledim. Direnişle karşılaştım, ta ki Drew devreye girip her şeyi yarı tamam yapana kadar.

İyimser Drew. Güvenlik Ağı Drew. Mantıklı ve Sabit Drew. Ailemin gitmeme uzaktan da olsa izin vermesinin tek sebebi Drew.

Drew sonunda bir CUNY okuluna gitmeye karar verdi, bu yüzden ailem onun lise boyunca her zaman olduğu gibi benimle ilgileneceğini biliyordu.

Henüz yetişkin olmadığımız için her şeye ve hiçbir şeye gülebildiğimiz o lise günlerini özleyorum. Gerçek hayat hala birkaç yıl ve bir tren yolculuğu uzaktaydı.

Ancak, şu anda hala biraz yetişkin olmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor, sorumluluk eşiğini tam olarak geçemiyorum. Tıpkı kız kardeşimle yatıya kaldığımız sırada izlediğimiz *Crossroads* filmindeki Britney Spears şarkısında olduğu gibi, ama kız yerine erkek, kadın yerine de erkek koyarsak, tamam, belki de o kadar da öyle değildir. Ama şarkı sözlerinin duygusu doğru.

Drew karşıdan bana bakıyor, kaşları bir mil hızla sallanıyor, bir kahkaha daha attırmaya çalışıyor. Bu her zaman bizim olayımız olmuştur, kim diğerini daha çok güldürebilir, ama... hiçbir şey yok. Bu sefer benden bir kıkırdama bile gelmedi.

Üzücü olan acı değil. Genellikle her şeyde bir mizah bulabilirim - stand-up olarak *işim* bu - ama burada ne kadar uzun süre oturursam, kendi şakamın kıcı haline gelip gelmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

New York'ta boş bir hayalin peşinden koşarak kendimi büyük bir başarısızlığa mı hazırladım? Dört yıl boyunca çalışıp çabalamamın karşılığında elimde ne var? Berbat bir burun, paramparça olmuş bir beş yıllık plan, istemediğim bir başka başarısız ilişki ve peşinden gitmeme izin veremesem de istediğimden emin olduğum sessiz bir aşk.

CeeCee'nin Doop'taki açık pozisyonlarla ilgili sık sık gönderdiği e-postalar aklıma geliyor. Başvurma fikrini aklımdan bile geçirdiğime inanamıyorum, ama aynı zamanda şu anda burada potansiyel kırık bir burun ve can çekişen bir hayalle olduğuma da inanamıyorum.

"Geldiğin için sen bir azizsin. A+ acil durum irtibat kişisi." Drew'a şu anda toplayabildiğim en yakın gülümsemeyi sunuyorum. "Molalarınızda kitap okumayı sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden sizi bundan alıkoyduğum için üzgünüm."

"Lütfen," diyor, kapağında hokey forması giymiş bir adamla köpük parmaklı bir kadının kalabalık bir arenada birbirlerine özlemle bakarken resmedildiği kitabı kaldırarak. "Bu en iyi ihtimalle dört yıldızlı bir kitap ve sen de beş yıldızlı bir arkadaşsın. Yüz oturma sahnesi bekleyebilir."

Kapı *vınlıyarak* açıldı ve büyük bir travma sonrası stres bozukluğuna yol açtı. Kapılara bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım.

Saçlarını arkaya toplamış genç, hızlı konuşan bir doktor ve yanında kısa boylu, sakallı bir hemşire geldi. Doktor şişkin burnuma şöyle bir baktı ve şöyle dedi: "Oof. Evet, kırılmış." Beni daha yakından inceliyor ve bunu yaparken yüz hatlarını buruşturuyor. "Muhtemelen bir kırık, tam olarak. Ameliyata ihtiyacın olacağını sanmıyorum ama şişlikten bunu söylemek zor. Etrafı yoklamama izin verin."

"Hey, Doktor, önce bana yemek ısmarla," diye şaka yapıyorum, çünkü şu anda ağlamamak için yapabildiğim tek şey bu.

Beni hiç de komik bulmayan doktor (kulübe katılın!), hemşire yakındaki bir tepside bir iğne hazırlarken beni görmezden geliyor. Yüzümdeki gerginliği görünce, "İnanın bana, bunu isteyeceksiniz" dedi.

Doktor sırtüstü yatmamı istiyor ve bir çift beyaz lateks eldiven takıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlarken bir tomar panik tükürüğünü geri yutuyorum. Hemşire yaklaşarak klinik ışığını kapatıyor ve doktorun tehditkâr bir gölge figürü gibi görünmesini sağlıyor. İrkiliyorum, ama saniyeler içinde Drew sandalyesini masanın diğer tarafına kaydırıyor ve görünmeyen bir şey için etrafta hışırdıyor.

"Burada olmamın bir sakıncası var mı?" Önce Drew'un bana sorduğunu sanıyorum ama sonra doktora baktığını fark ediyorum.

Doktor başını sallar. "Şimdilik iyisin."

Drew eğiliyor, dirseklerinin altındaki kâğıtlar gürültüyle kırıışıyor ve sağ elimi tutuyor. Başparmağının küçük nazik darbeleri titreyen elimin sırtında geziniyor. Başımı sabit tutuyorum ama gözlerimi başka bir kocaman gülümsemeyle dolu yüzüne doğru kaydırıyorum, yine de alındaki derin kırışıklıklarda biraz endişe olduğunu söyleyebilirim. Şeytani bir şekilde gözlerini bana diyor ve sonra fısıltıyla okumaya başlıyor, nefesi kulağımın sıcak kabuğunda geziniyor.

"Jenna, Preston'ın dilinin üzerine eğilirken zevkle sırtını kavislendiriyor. Yoğun bir hokey maçı sırasında pistte yaptığı tüm o cıvıldaşmalar dilini hünerli ve maceracı yapmıştı..."

Gülmekle -gerçekten gülmekle- o kadar meşgulüm ki piercing iğnesini ya da ayak parmaklarıma kadar inen karıncalanma ve uyuşma hissini fark edemiyorum bile.

Yedinci Bölüm

Devenin belini benim kırık burnum kırdı.

Acil bakım faturası yatağımın başucundaki masadan benimle alay ediyor, altta daire içine alınmış şaşırtıcı kırmızı bir miktar, o yöne her bakışında endişemin fırlamasına neden oluyor.

Sonraki birkaç gün boyunca odama kapandım. Wanda beni programdan uzak tutuyor, böylece kimse benim cafcıflı yüzümü görmek zorunda kalmıyor ve kendimi daha iyi hissetmek için reality TV izliyorum.

Spoiler uyarısı: İşe yaramıyor.

Mağaramda, gölgelikler ve perdeler kapalı, kulüpten uzakta, Wanda'nın dediğı gibi havlu atma zamanının geldiğine karar verdim. Broadway Laugh Box'tan haber yokken, Facebook'ta Clive'a arkadaşlık isteğim belirsizliğini korurken, kariyerimde hiçbir kesinlik ve yeterince istikrarlı bir gelir yokken, bir değışiklik yapmanın tam zamanı.

Değışiklik yapmak için hiçbir zaman geç değildir.

CeeCee'nin birkaç ay önce bana e-posta ile gönderdiği başvuru ekranında Doop sloganı, döngüsel ve hoş tipografisiyle bana bakıyor. Cesaret edebilir miyim?

Eğer komediyi bırakırsam, en azından şimdilik, Hardy-Har Hideaway'de çalışmaya devam edemem. Jessie, Declan, Marco ve çeteyi özlesem bile, her mesaiye kaldığımda başarısız arayışımı hatırlayamam. Bu sadece sahne dışı hayata geçişi zorlaştırır.

Komedi benim sonsuzluktan beri hayalimdi ve neredeyse iki yıldır bu seçmeler için çabalıyordum, ancak şimdi kulübe geri dönmek

Bir kahramanın yolculuğundan sonra krallığıma, öldürmek için gönderildiğim canavarın başı olmadan dönüyorum. Hiçbir kılıç ya da zırh beni dışlanmış hissetmekten koruyamaz.

CeeCee'nin Doop'taki insan kaynaklarına benim için iyi şeyler söylemeyi teklif ettiği düşünülürse, işi garantiledim sayılır. Sonum Ryan gibi olacak, danışmadaki o bahtsız adam gibi, günlerimi inanmadığım, retina taramalı bir kapının ardında büyücülük yapan ya da yapmayan, para kazanmak için insanların paralarını dolandıran bir markayı satmaya yardımcı olmak için akılsızca görevlerle dolduracağım.

Kapitalizm. Bayıldım.

Başvuruyu doldurmaya başlamadan önce, kendimi sorumlu tutmak için CeeCee'ye mesaj atıyorum: **Sen kazandın. Doop'a başvuruyorum.**

O da cevap yazıyor: Ha. Ha. Şimdiye kadarki en komik şakan.

Başvurudan sonra, gururumu ayaklar altına alarak, ona "Başvurunuz için teşekkürler!" yazan ekranın resimli kanıtını gönderiyorum ve ardından telefonum onun kişi resmiyle aydınlanıyor. Gelen bir arama. Cevap vermeye gidiyorum ama koridorda bir yere gizlenmiş Bluetooth hoparlörden Drake'in "Take Care" şarkısının yükseldiğini duyuyorum. Neler olduğunu görebilmek için CeeCee'nin aramasını reddediyorum.

Kapım bir aralık açılıyor ve içeri bir şov kızı gibi solgun bir bacak giriyor.

Rihanna şarkının nakaratını söylemeye başladığında, Drew kalçalarını her sallayışında eteği sallanan, gülünç derecede kısa bir hemşire kostümüyle görkemli girişini yapar. Saçında, önünde kırmızı bir haç dikili beyaz bir şapka var. Yerlere su fışkırtan komik büyüklükte bir iğne taşıyor. "Biraz *maruz kalma* terapisi ister misin?" diye soruyor, göğsünü ritme göre pompalayarak.

Drag Race'in çok fazla bölümünü izlemiş. Şovmenlik bir üst seviyede.

Odamın etrafında hafif garip bir dansa devam ederken bu absürt gösteriye kahkahalarla gülüyorum - tam olarak cinsel değil ama *değil* de

üzerinde küçük bir bardak Tylenol olan bir tepsi taşıyordu. "İlaç vaktiniz geldi, Bay Baker."

"Lütfen," dedim. "Bay Baker benim babam. Bana Nolan deyin."

"Tamam o zaman, Nolan. Aç kapıyı." Öyle bir eğildi ki göğüs dekoltesini gösteriyor, hafif kızıl tüylerle beneklenmiş düz bir göğsü değil. "Ahhh de."

"Ahhh," diye yankıladım.

Drew içten bir kahkaha atarak oyunu bozuyor. Şakalarımız her zaman biraz

Ço

k "Bu kıyafeti nereden aldın?" İkimiz de sakinleşince soruyorum.

uza "Kuzenim bugün ön siparişlerinden birini almak için dükkana geldi. I
k.

Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda hemşire olduğunu hatırladı, ben de kostümünü getirip getiremeyeceğini sordum. Hemen hemen aynı boydayız." Yatağımın kenarına oturuyor, müziği durduruyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"'Hakkında' burada önemli bir kelime. Bu şeyden kurtuluyorsun." Omzunun tam tepe noktasında kurtulmak için yalvaran bir dikişi işaret ediyorum. Yırtılıp yere savrulan kıyafetin neye benzeyebileceğini düşünmekle yüzüm kızarıyor.

Sanki Drew'u daha önce hiç çıplak görmemişim gibi -tüm çilleri, uzuvları ve güneş ışığındaki sonbahar yapraklarının rengindeki bol tüyleri. Ama bu irdeleyici düşünce farklı. Göğsüme çarpıyor, midemden güneye doğru yılan gibi ilerliyor ve bağırsaklarımda aşağılarda bir yere yerleşiyor.

Drew göbeğinin etrafındaki yıpranmış bir bölgeyi inceler. "Kahretsin. Kuzenime sürtüğüm bir hemşire kostümü hediye edeceğime inanamıyorum. Bu dibe vurmak mı?" Gülüyor.

"Kesinlikle doğru kişiye soruyorsun."

Şakam, ağzı büzülmüş bir ifadeyle karşılandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şişlik indi ve yüzüm artık yanıyormuş gibi hissetmiyor, bu çok güzel." Bana getirdiği iki hapı kuru kuru yutuyorum. "I

İki gün içinde KBB ile randevum var. Kırığı sıfırlayabileceklerini ve beni şimdi alçıya alabileceklerini söylediler."

"Bunu ne kadar süre giymek zorunda kalacaksın?" "On gün. Bu da demek oluyor ki..."

"Bunu CeeCee'nin düğününde giyeceksin."

"Bingo." İnleyerek yastığımın üzerine düştüm ve neredeyse dizüstü bilgisayarımı tekmeliyordum. Acil bakım ziyareti ve şimdi de bu prosedür yüzünden zaten büyük bir para sıkıntısı içindeyim. Doop'la bile olsa, tam zamanlı ve gerçek sosyal hakları olan bir iş şu anda bir nimet olurdu. "Düşündüğünüzde düğünler bir tür tuzaktır. Tanıdığınız ve konuşmak istemediğiniz bir grup insanla bir odada kapana kısılmak ve sonra tanımadığınız ve konuşmak istemediğiniz başka bir grup insan. Düğünler e-posta olabilir."

"Konu satırı: Başardık! Hediye Gönderin."

"Herkes çok fazla zaman ve para kazandıracaktır." Telefonumu elime alıyorum, bunu notlar uygulamama kaydetmeye hazırım. Buralarda bir yerde bir espri külçesi var. Ama sonra kendimi durduruyorum.

Eğer Hardy-Har Hideaway'den ayrılıyorsam, muhtemelen bir süre sahne almayacağım. Doop'ta masa başı bir işi de içerebilecek bu yeni hayat için yeni materyallerin arka planda kalması gerekiyor.

Drew'u farklı bir rolde de içerebilir mi?

Drew tepsisini yere bırakır, eteğinin kenarını çekiştirerek çok fazla yukarı kalkmadığından emin olmaya çalışır. Ki bu imkansız. Maksimuma kadar gerilmiş file çoraplarının kafesinin altında bebek mavisi boxer külotunun kenarlarını görebiliyorum. Kalçalarının ne kadar kalın ve ısırlabilir olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Drew yakalayamadığım bir şey söylüyor çünkü teninin sıcaklığının o noktada nasıl hissettirebileceği düşüncesinden kurtulmaya çalışıyorum. Tüm bu diğer değişimler karşısında, Drew'a karşı hissettiklerimin göğsümün içinde daha da büyüdüğünü hissediyorum. Görmezden gelmek imkânsız. Beynim uyarılma, yenilik ve *onun* için kaşınıyor.

"O kadar da kötü olmayacak." Drew yan dönüp bana bakıyor, parmakları dalgın dalgın kapüşonumdaki sarkan iple oynuyor. Sanki tekir bir kediymiş gibi. Aptal bir kostüm giymiş, gerçekten sevimli bir tekir kedi.

"Nasıl yani?"

"Her şey o kadar da kötü olmayacak çünkü" diyor Drew, "tüm dikkatler CeeCee'nin üzerinde olacak."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu iyi bir şey" diyor, "çünkü bu, çok sayıda düzenli etkinlik, yemek ve fotoğraf çekimi olacağı anlamına geliyor. Açık bardan ve danstan bahsetmiyorum bile. Ben sadece büyük beyaz elbiseli kişinin sen olmayacağını belirtmeye çalışıyorum."

"Yani Prenses Di'nin gelinliğinin kusursuz bir kopyası olan tren, duvak ve her şeyiyle gelmemeli miyim?" Bu Baker ailesinde bana verilen kara koyun rolüne yepyeni bir boyut katardı.

"Kesinlikle baş döndürürsün." Drew arkasına yaslandı, yatak örtümün üzerine yayıldı, kostümünün kumaşı daha sıkı, daha sıkı ve...

"O kostümün içinde seni sevdim," diyorum düşünmeden. "Ah, teşekkürler." Otururken yüzü çok kızarıyor.

Sözlerimin aramızda kalmasına izin verdik. Onu şaşırttığımı söyleyebilirim ve kendimi de şaşırttığımdan eminim.

"Yemek yapmama yardım etmek ister misin? Bolonez için tüm malzemeleri aldım," diyor Drew. Telaşlandığı ve konuyu değiştirmeye çalıştığı belli. Onu suçlamıyorum. Mümkün olduğunca az kelimeyle son derece garip bir karmaşa yarattım.

"En sevdiğim," diye cıvıldıyorum, sanki onun düşünceliliğine yeni şaşırmışım ve az önce söylediklerimden hiç rahatsız olmamışım gibi.

Battaniye kozamı ve değersiz TV programımı (ve belki de muhtaçlığımı) geride bırakıp kaynatmasına, dilimlemesine ve pişirmesine yardım ediyorum.

Başlamadan önce hemşire kıyafetini çıkarıyor, bu biraz üzücü ama anlaşılabilir bir durum. Onu eşofman ve üzerinde şu yazan bir kazakla değiştiriyor

"Bir Kitap Aç. Kalbinizi Açın."

Bunu birlikte yapmayalı uzun zaman oldu. İş vardiyalarımız hep birbirine zıt. O günlerini mağazada geçirir. Ben gecelerimi kulüpte geçiriyorum. Birbirimizle nadir bir an yakaladığımızda, yangın merdiveninde bir kâse tüttürüyoruz ya da kısa çakışma dönemimizde *Drag Race*'in son bölümünü bingliyoruz.

Son birkaç gün bana gerçek dinamiğimizin nasıl olduğunu hatırlattı. Drew büyük gümüş bir tencerede et sosunu hazırlarken ve ben de ekmek kızartma makinesinde birkaç parça sarımsaklı tost hazırlarken, gerçekten her şeyi kendim için ortaya koyuyorum.

Birlikte yaşıyoruz. Birlikte yemek pişiriyoruz. Elma toplamak ve sonbahar yapraklarını seyretmek için birlikte şehir dışına çıkıyoruz. Bir ilişkinin yapmadığımız tek kısmı öpüşmek ya da sevişmek. Ve tüm queer ilişkilerde bu kısımlar bile yok...

Eğer kariyerimi yeniden düşünüyorsam, belki Drew ile olan ilişkiyi de yeniden düşünebilirim. Masa başı bir iş ikimizin de geceleri evde olması anlamına gelir, daha istikrarlı bir gelir akışım olur ve performans baskısı bu kadar sert olmaz.

Bu gece sol taraftan bir şey söyledim zaten. Neden bir büyük vuruş daha eklemiyoruz?

"Drew?" Yarattığı şeyin tadına bakarken soruyorum, kendini umursamadan *mırıldanıyor* ve sonra gözlerimin içine bakıyor. Mutlu. "Eğer... sana CeeCee'nin düğününde benimle çıkmanı teklif etsem ne derdin?" Ağzındaki et sosunda boğuluyor, gözleri endişe verici boyutlarda açılıyor. Market kitaplarının boyutlarının büyütüleceğini ve tüm raf estetiğinin mahvolacağını öğrendiğinden beri onu bu kadar şaşırmış görmemiştim. "Tanrım, bunun için öğürmene gerek yok. Basit bir hayır yeterli olurdu."

Yakındaki bulaşık havlusunu kaparak ağzını siliyor, mavi gözleri sulanıyor. "Bu bir boğulma değildi" -öksürmek ve nefesini tutmak için duraklıyor- "Bu bir... sürpriz bir boğulmaydı. Gerçekten sürpriz bir boğulmaydı." Şimdi yine kızarıyor.

"İyi bir sürpriz mi yoksa kötü bir sürpriz mi?" Olumsuz cevap verirse her an geri adım atmaya hazır bir şekilde soruyorum. Gergin kalbim birkaç atış atlıyor.

"Sürprizler genellikle iyi midir yoksa kötü mü?" demeden önce dudağını ısıyor. "Ah, evet? On sekizinci doğum gününde yepyeni bir araba almak: iyi

Sürpriz. İkinci buluşmada seks yaptıktan sonra klamidyaya olduğunuzu öğrenmek: kötü sürpriz." Tecrübelerime dayanarak konuştuğumu eklemiyorum. Her iki konuda da.

"İyi noktaya değindin." Sert ve mantıklı görünüyor. Bu sinir bozucu derecede harika. O bunları düşünürken buzdolabına gidiyor, dondurucudan bir paket bezelye çıkarıyor ve çiçek desenli temiz bir bulaşık havlusuna sarıyor. Uzun uzun düşünmesi beni ürkütüyor, ta ki derme çatma buz torbasını yüzümün ortasına hafifçe bastırana kadar, bana gereksiz bir zarar vermeyeceğinden emin ve sırtıyor. "Bu konuda ciddi misin?"

"Matteo Lane'in bir sonraki turnesine bilet bulma konusunda ne kadar ciddiysen, evet." Ona en iyi acıyan gözlerimi fırlatıyorum. Kahretsin, acımdan nefret eden biri olarak, başkalarına acımdan hiç çekinmiyorum. "Bir tampona ihtiyacım var. Lütfen, tamponum ol."

"Her erkeğin duymak istediği dört kelime." Gözleri uzaklara dalıyor. "Drew..." Nefesimi tutuyorum.

Hayatımın blenderına pek çok küçük seçim düştü ve ortaya hayal edilebilecek en çamurlu smoothie çıktı. Burnum tıkalıyken onu yutmak yerine -şu anki halimle bunu yapabileceğimden değil- onu atıp sıfırdan yeni bir tanesine başlıyorum. Acai gibi sağlıklı bir şey. Doop'un web sitesinde yer verebileceği bir şey.

Tanrım, bana yardım et.

Aynı noktada sıkışıp kalmaktan, artık işe yaramayan aynı şeyleri yapmaktan yoruldum. Keyfi kurallarımı ve *uzaktan uzak durmamı* unutun... Komedi beni binlerce kez incitti, ama Drew - nazik, dikkatli, tatlı Drew - asla yapmazdı, *yapamazdı*.

Sonunda başını sallıyor, yüz ifadesinde çapkın bir ifade beliriyor. "O zaman seninle çıkacağım."

"Gerçekten mi?" Birdenbire son umudum tamamen umutlu hissettirdi.

"Evet," diyor makarnayı kontrol ederken. "Kaç tane aşk kitabı okuduğumu biliyorsun. Daha önce çok fazla düğüne gitmemiş olabilirim ama çok şey öğrendim. En iyi düğün eşi ben olacağım. Hayali bir karakter bile onunla kıyaslanamaz."

Eğer Drew ve ben o kitaplardan birindeki karakterler olsaydık, düğüne arkadaş olarak girer ve romantik partnerler olarak çıkardık. Bu umut patlamasına sımsıkı sarıldım ve *hayalleriniz ne olacak* diye bağırان içimdeki kıpırtıyı görmezden geldim. Çünkü belki de her şeye sahip olmak evrenden çok fazla şey istemek demekti.

Yıldızlık karanlıkta bir atıştı ve Drew uzun bir tünelin sonundaki ışıktır.

"Dört gözle bekliyorum," diyorum, kalbim pır pır ediyor ve CeeCee'nin düğünü hakkında konuşurken ilk kez doğruyu söylediğimi fark ediyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

TEMİZ KUVARS

Derinlere bak

Sekizinci Bölüm

Havada aşk var.

Kelimenin tam
anlamıyla.

Açık alanın kafesli çatısından kalp şeklindeki altın ampuller mekanın üzerine sarkıyor. Kapalı olsalar bile, esintide dönerken solmakta olan bahar güneşini yakalayarak parlıyorlar. Çok güzel ve heyecanım hiç azalmadı.

Aşk benim yanımda.

Düğün fotoğrafçısı tören öncesi aile portreleri için hazırlanırken Drew sağımda duruyor ve elimi tutuyor.

Ortamdın mı, Drew'un mavi kravatının gözlerini ortaya çıkarmasından mı, yoksa son altı gündür heyecanla dans ederken ne kadar sarhoş olmayı planladığımı konuşmamızdan mı bilmiyorum, ama durum ne olursa olsun, sanırım bu gece Drew'a sakladığım duygularımı anlatacağım gece olacak.

Aşk... gerçek olmak üzere.

Sanki bu gün yeterince büyük değilmiş gibi.

Annem ve babam yakınlarda durmuş, birilerinin onlardan hizmet etmelerini isteyeceğini umar gibi etrafa bakıyorlar. Annemin üzerinde kısa kollu, önden düğmeli, tavuskuşu mavisi dantel bir elbise var. Bu renk onun her mevsimki bronzluğunu tamamlıyor. Annem güneşi seviyor ve güneş de onu seviyor.

Açık havadan hoşlanmadığı için çok daha solgun olan babam ten rengi bir takım elbise giyiyor ve ona uygun tavuskuşu mavisi bir kravat takıyor. Bahar müzikali için kostüm giymiş ve sahneye çıkmak için işaret bekleyen bir lise öğrencisine benziyor. Babam

Amcamla birlikte sahibi oldukları ve çalıştıkları nalbur dükkanında Wranglers ve eski tişörtler.

Yani, *çalışıyordu*. Depresyon teşhisi konulduğundan beri günlük işlerden uzaklaştı. Stew Amca onu evden çalıştırıyor, telefon görüşmeleri yapıyor, evrakları dosyalıyor. Bu izolasyonun depresyonu daha da kötüleştirdiğini tahmin edebiliyorum, ancak CeeCee'nin bana hatırlatmayı sevdiği gibi, ben bir doktor değilim, bu yüzden görüşüm hoş karşılanmıyor.

Ve bugün keyfi yerinde görünüyor. İkisi de öyle. Önemli olan da bu.

"Çok fazla acı çekmediğine emin misin, Nolan?" Annem

Bugün üçüncü kez, eğilimli olduğu şekilde aşırı endişeleniyor. Dün akşamki prova yemeğinde yemeğin yarısını WebMD'de kırık bir burundan sonra ortaya çıkabilecek herhangi bir kronik durum veya kalıcı semptom olup olmadığına bakarak geçirmesinden daha iyi.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Drew elimi daha sıkı sıkıyor ve bu duygu daha da pekişiyor. Sadece bu hafta Drew bana KBB randevumda eşlik etti, en sevdiğim İtalyan restoranından sürpriz yemek siparişi verdi ve hatta Perşembe gecesini kanepede kıvrılıp ne izleyeceğimizi seçmeme bile izin verdi. Aklımdan geçen en uzak şeyler komedi ve kulüptü.

Ta ki babam "Yine ne yapıyordun?" diye sorana kadar. Onları aradığımda detay vermemiştim (iş, kaza, ah).

Annem atlıyor. "Sana sipariş ettiğim kaymaz ayakkabıları giymeyi unuttun mu? Mutfakta çalışmaya devam edersen daha dikkatli olmalısın."

"Ben mutfakta *çalışmıyorum* anne."

"Mutfakta çalışmak *gibi* bir iş yapıyorsunuz ve internette kaymayan ayakkabıların önemli olduğunu okudum ve size gönderdiğim ayakkabılar internette en iyi yorumlara sahipti. Sana linki gönderdiğimde yorumları okudun mu?"

"Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum," diyorum. "Ama muhtemelen artık onlara ihtiyacım olmayacak çünkü iki haftalık ihbar süremi doldurdum ve sosyal hizmetlere başvurdum."

CeeCee beni Doop'ta medya pozisyonu için önerdi."

Cümlemi bitirdiğim anda annem heyecandan titriyor. "Oh, Nolan. Bu harika bir şey. İlk görüşmeden haberin var mı? Sosyal haklar? Sonraki adımlar?"

"Henüz değil. Sanırım şirketin çoğu bu işle uğraşmak zorunda kaldı." Etrafımızdaki ihtişamı işaret ediyorum.

Resmi kıyafetleri ve ustalıklı gizlenmiş kulaklıklarıyla kamufle olan Doop çalışanları, Sindirella'nın odasındaki fareler gibi etrafta koşuşturuyor, toparlıyor, tamir ediyor ve bu yüzyılın ve bir sonraki yüzyılın en büyük peri masalı düğünü için her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorlar.

Eski bir fabrikadan butik otele ve ölmeye değer bir düğün mekânına dönüşen Flamhaff Hotel, kız kardeşimin büyük günü için tamamen süslendi. Üzerinde #DoopthereItIs ve Qualley (James'in soyadı) ve Baker (CeeCee'nin ve benim soyadım) kelimelerinin bir karışımı olan #QuakerWedding (biraz talihsiz çünkü bu sanki yulaf ezmesi kutusundaki adamın düğünü gibi görünüyor) yazan çiçek ve tüylerden oluşan bir duvar fotoğraflarımızın fonunu oluşturuyor.

Babam kaşlarını çattı. "Böyle bir iş mi istiyorsun?"

Ben cevap veremeden annem babamın karnına hafifçe vuruyor. "Tabii ki böyle bir iş istiyor Carl. Tam zamanlı ve sigortalı. Birkaç yıl sonra artık bizim planımıza dahil olamayacağı zaman ne yapacağı konusunda endişelenmemize gerek yok." O günden şimdiden korkmaya başladım. Sigortaları varken ek ödeme zaten astronomikti.

"Evet," diyor babam, belli ki tokattan biraz rahatsız olmuş, sağ eliyle o noktayı ovuşturuyor. "Sadece komedi kulübünün onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için soruyorum." Babamın anlayışlı gözleri üzerime dikiliyor. Bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi ama komedi hayallerimin sessiz bir savunucusu olduğunu hep hissetmişimdir. Bana ilk stand-up gösterimi izletti. Beni ilk komedi gösterime götürdü. Onun kuşağından pek çok erkek gibi, o da

Ama ikimizin de komik bulduğu şakalar ve kahkahalar aracılığıyla bir dil paylaştık ve bu bizi kelimelerden daha çok birbirimize bağıladı.

"Sorun değıl," diyorum ona. "Henüz işe bile girmedim, neler olacağını göreceğız. Belki benim için iyi olur. En azından bazı yeni materyallere ilham verir." *Kimse duymasa bile*, bu düşünceyi *kafamdan* atmadan önce düşünüyorum.

Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, Drew söze girdi. "Sanırım Bay ve Bayan Baker'ı tebrik etmek gerekiyor. Çok sevinmiş olmalısınız." Drew kıskanılacak kadar iyi ebeveynlik yapıyor. Lisedeyken bile, çocuksu bir gülümseme ve bulaşıklara yardım etme teklifiyle herkesin velisine kur yapmanın bir yolunu bulmuştu.

Annem sanki önceki konuşmayı tamamen unutmuş gibi hemen mutluluk gözyaşlarına boğulur. "Küçük kızımın evleneceğine inanamıyorum." Gözleri Drew'a takılır. "Ve benim küçük oğlum da eş olarak seni getirdi. İkinizin arasında özel bir bağı olduğunu düşünmüştük hep. Nolan'ın sırtını yaslayabileceğı sağlam birine ihtiyacı var."

"Ben bisiklet değılim anne. Destek ayağına ihtiyacım yok." Söz konusu destek ayağı Drew'un lise mezuniyetimizde giydiğı takım elbise kadar çekici görünse bile. Ben o zamanlar görememiş olsam da o her zaman bu kadar uzun, sırık gibi ve mükemmeldi.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece endişeleniyorum. Endişeleniyoruz." Bunu son dakika haberiymiş gibi söylüyor, babasının koluna girip yanına doğru adım atıyor, saçlarını dağıtmaması için onu sert bahar esintisine karşı insan kalkanı olarak kullanıyor. Drew'a "Oğlumuzla ilgilendiğın için teşekkür ederim," diyor.

Drew ısıltılı gülümsemesini bana yönelterek, "Benim için bir zevk," diye karşılık veriyor.

Bu gülümseme rahatsızlığımı yatıştırıyor ve dizlerimin iyi bir şekilde bükülmesine neden oluyor.

"Doop işi kesinlikle bu endişenin bir kısmını giderecektir," diye ekliyor annem. "Etrafına bir bak; bütün bunları CeeCee için yaptılar. Senin için neler yapabileceklerini bir düşünsene."

Ne ima ettiğini biliyorum. Bir gün, doğru zaman geldiğinde, Drew ve ben koridorda birlikte yürüyeceğiz. Bu fikri sevdim, ama biraz erken. Bu gece, törenden, içkilerden ve danstan sonra, uzun zamandır sakladığım aşkımı itiraf etmeyi planladığımda neler olacağını göreceğiz.

"Bir daha böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Belli ki yıllık bütçelerinin büyük bir kısmını çarçur etmişler," diyorum midemde guruldayan gergin heyecanı bastırarak.

Babam çoktan başka bir düşünceye dalmıştı. "Bu fotoğrafları çektikten sonra, törenden önce John'la son bir erkek erkeğe sohbet etmeyi unutmayayım."

"Carl, ben James," diyor annem.

Babam kızarır ama sözünü sakınmaz. "Ben de öyle dedim." "Hayır, değil, ama sorun değil."

"Kızımızın nişanlısının adını biliyorum, Dana. Her yerde var."

"O zaman ağzından kaçırdın. Zararı yok, değil mi?" Annem destek için bana ve Drew'a baktı.

"Doğru, bu hepimizin başına gelir." Teklifim daha da büyük bir dirençle karşılanıyor, babamın yüzü daha da kızarıyor. Pasifize edilmekten nefret eder. Bunu ondan anlıyorum.

"Belki, ama bu benim başıma gelmiyor." Fotoğrafçının arkasında durmak için ilerlemeden önce başparmağını göğsünün ortasına saplıyor.

Sürçmelerin tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama tahmin etmem gerekirse, CeeCee'nin üniversiteye gittiği sıralarda olduğunu söyleyebilirim. Babamın akşam yemeği için masayı hazırladığını ve Penn State'de olmasına rağmen CeeCee için bir tabak ve mutfak eşyaları koyduğunu hatırlıyorum.

Ona hatırlattığımda, sanki sisler arasından yeniden belirmiş gibi bana bakar ve "Doğru. Bunu biliyordum. Alışkanlık. On sekiz yıl boyunca bir şey yaparsın ve yapışır. Er ya da geç çözülür."

Sonra hiç gelmedi.

CeeCee fildişi, kap kollu gelinliği, saçları açık, tül katedral duvağıyla terasa adımını atar atmaz bu düşünce aklından uçup gidiyor. Gülümsemesi ışıltı ışıltı.

Onu provalarda görmüştüm ama bu bambaşka bir güzellikte. Her zaman muhteşemdir, ama bugün özellikle öyle. Annem yine ağlıyor. Babam ağlıyor. Ve kahretsin, ben de ağlıyorum, bu da CeeCee'yi üzüyor.

"Kes şunu!" diye haykırıyor titrek bir gülümsemeyle. "Yemin sırasında zaten ağlayacağım. Tutunmak için bu makyaja ihtiyacım var." Dördümüz bir aile kucaklaşması için bir araya geliyoruz, uzun zamandır yapmadığımız bir şey. Güzel bir şey. Bunu içime çekiyorum.

Ne olduğunu anlamadan önce, düzenleniyor ve sonra yeniden düzenleniyorduk. Tekrar ve tekrar.

Kameraman ekipmanının arkasında hoşnutsuz görünüyor, gözlerini kısıyor ve doğru çekimi yapamadıklarında iç çekiyor. "Şu burun şeyinden çok fazla parlama alıyoruz. Şunu çıkarabilir misiniz?"

"Hayır, yüzüme bantlanmış gibi." Böyle bir şey olacağını biliyordum ama bunun beni ne kadar kızdıracağına hazırlıklı değildim.

Kameraman avucunu alnına bastırır. "Tamam, pudralayabilir miyiz?"

Bir makyaj ekibi kadraja giriyor, fırçalarını yüzüme doğru itiyor, pudralar uçuşuyor ve hapşırmama neden oluyor, bu da onların işini bozuyor. "Sorun değil. Sadece fotoğrafta olmayacağım." Yanaklarım utançtan yanarken kenara çekiliyorum.

Babamın benim için konuşmasını bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde CeeCee bunu kabul etmiyor. "Saçmalama. Bu bir aile çekimi. Sen de ailedensin. Fotoğrafi daha sonra düzenleyecekler." Bana gülümsüyor, *gerçekten* gülümsüyor, bu yeni, hoş ve takdire şayan bir şey. "İşe yaramasını sağla," diyor, genellikle bana ayırdığı soğukluğu fotoğrafçıya yöneltiyor.

"Gerçekten çekimi mahvetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, bu yeni nezaketi test ederek.

CeeCee, "Çekimi mahvetmenin tek yolu içinde olmamak," diyerek beni daha da şaşırtıyor. İçimden bir duygu dalgası geçiyor. Mucizevi bir şekilde kendimi aile birliğinin gerçek bir parçası gibi hissediyorum. Yerden kesilmiş ve şu anda zeminin ortasında üzerine basılmayı bekleyen Lego gibi değil.

Sonsuza dek hatırlayacağımız bir fotoğraf için poz verirken kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum. Burnuma bantlanmış göz çizen atel ile bile, ben buraya aidim. Tabii ki birkaç önemli özelliğimi, yani işimi değiştirmem gerekti, ama bunlar büyük ölçekte küçük şeyler gibi görünüyor, değil mi?

Kameraman, elinden geldiğince ışıkları yeniden konumlandırmaya çalışan asistanına bir şeyler fısıldıyor. Kızıl saçlı bir şövalye, üzerinde otelin adı ve ışıltılı logosu bulunan büyük bir şemsiyeyle ortaya çıkana kadar bir çözüm gelmiyor. "Bu yardımcı olur mu?"

Drew çekimin dışında kalacak kadar kenarda duruyor ama boyu şemsiyeyi yüzüme gölge düşürecek ve ışınların atelimden yansımaları engelleyecek şekilde konumlandırmasına olanak tanıyor. "Post prodüksiyonda yüzünü aydınlatmak, parlamayı düzeltmekten daha kolay, değil mi?" Drew sanki tam da bu durum için arka cebinde gizli bir fotoğrafçılık bilgisi saklıymış gibi konuşuyor.

Drew. Tamamen harika Drew, en başından beri benimle çıkmasını istemem gereken kişi çünkü kimse beni onun kadar tanımıyor ve başka hiç kimsenin düşünceliliği onunla kıyaslanamaz.

Kesinlik, güneş ışığındaki bir köpek gibi göğsümün içinde kıvrılıyor. Bu gece, o sekiz harf, üç kelimeyi ve bir büyük anlamı sandığımın içindeki kilitli kasadan çıkardığım gece. Umarım içinde sakladığım hazineyi, şu anda bana gülümsediği kadar sıcak bir şekilde karşılar.

Deklanşöre basmadan hemen önce ona teşekkür ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Törenden kısa bir süre sonra Drew bana "Hayatta kalmışsın," dedi ve gelişiyile beni şaşırttı. Partiyeye katılanların atıştırdığı ve ordövrlerini yediğı terasa bakan balkonda biraz yalnız vakit geçiriyordum.

Drew bana açık bardan özel bir kokteyl uzatıyor: Biçimli bardağın dibinde şişmiş bir zeytinin içinden geçirilmiş bir biberiye dalıyla kirli martini. "Ne tören ama."

"Çok güzeldi." Diyorum, hüzünlü bir şekilde. CeeCee James'in yüzüğünün yanından geçtiğimde, o kısacık temas anında -güneş batıyor, gözler parlıyor- eski halimize geri döndük. Ve ben ağladım.

Mutlu çift öpüştüğünde, alacakaranlık açık terasın üzerini örtüyor, tepedeki parıldayan ışıklar yanıp sönüyor ve Taylor Swift'in piyanoda çaldığı "Lover" şarkısı diğer odadan içeri süzülüyordu. Romantizm her şeyi kuşatıyordu ve düşündüm ki, *eğer masa başı bir iş bana bunları sağlıyorsa, belki de o kadar da kötü olmayacaktır.*

"Narlı mimozalara, saf iradeye ve..." teşekkür etmek istiyorum. Bir an için kelimenin üzerinde duruyorum. "Sen, Drew." Günün getirdiğı kapsamlı bir ifade. Beklenmedik duygular. Kız kardeşim güzel yeminlerini ederken yaşanan değişim. Geçmişteki küçük anlaşmazlıklarımız ne olursa olsun, bir kardeş sevgisi birikintisi içinde eridim.

CeeCee ve James birlikte koridordan geri yürürken, dışarıda kollarını zaferle kaldırarak "Başardık, dünya! Mükemmel eşimizi bulduk.

Maç! Al sana!" diye bağırın bir Açlık Oyunları topu sesi zihnimde çocukluğumuzun ölümünü işaret ediyordu. Bir daha asla birlikte genç ve dağınık olamayacağız.

Bu kampanya başladığında, CeeCee daha yüksek bir maaşa geçecek, Jersey City'den taşınacak, kurgusal olmayan bir kitap kulübüne katılacak, kendi sebzelerini yetiştirmeye başlayacak ve belki de ilk çocuğunu doğuracak. Peki ben nerede olacağım? Umarım burada Drew ile birlikte, yazmaya korktuğum ve kafamı meşgul eden yeni bir bölüme sayfa çeviriyor olacağım.

"Ortaya çıkıp güzel görünmekten başka ne yaptım ki?" Drew başparmağını şirin çukurlu çenesinde gezdirerek muzipçe soruyor. Platonikten çıkıp romantiğe adım atma konusundaki korkularımın temelli olduğunu biliyorum ama düğün ışıltısı kalbimi gümbürdetiyor ve tüm bedenim değişiklik için can atıyor.

İyi bir değişiklik. Yeni bir başlangıç.

Drew'un gözüne kaçmış bir saç telini fırçalıyorum. "Sen benim için buradaydın. Ailemle birlikte araya girdin. Fotoğrafları kurtardın. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum." Bunu söyledikten sonra biraz ürperdim. "Hayatımda yani. Seni hayatımda hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Aşağıda, Doop personeli ve otel çalışanları akşam yemeği için kapalı-açık alanı dönüştürmek üzere birlikte çalışıyor. Uzun ortak ahşap masalar. Kır çiçeklerinden oluşan orta süsler. Uzun mumlar ve altın çatal bıçaklar. Hassasiyet ve yoğunlukla hareket ediyorlar, ancak burada, Drew'in gözlerine baktığımda, çevresel hareketin bir bulanıklığı var.

"Sadece gelmiş geçmiş en iyi düğün randevusu olduğuma dair beyanımı yerine getirmeye çalışıyorum." İçkisini yudumluyor; bence bu, boynundan aşağıya ve bembeyaz gömleğinin yakasının altına çoktan yayılmış olan kızarmasını gizleme çabası.

"Bu işin daha yarısındayız ve sen bu sınavı başarıyla geçtin."

"Henüz skoru saymayın. Daha yememiz gereken bir yemek ve yapmamız gereken bir dans var."

Gözlerimi deviriyorum. "Ayaklarınla yemeye başlamadığın ya da Electric Slide'ı talep etmediğin sürece, bugün randevuları söz konusu olduğunda altın statüsünü garantilediğini söyleyebilirim."

"Electric Slide'ınızı görüyorum ve size bir Cotton-Eyed Joe kaldırıyorum."

"Oh, öyle mi? Eğer Pamuk Gözlü Joe'yu isterseniz, o zaman ben de Cupid Shuffle yapmaya kararlıyım."

"Tanrım, hayır. Cupid Shuffle dışında her şey. Talimatlar en az beş gün boyunca aklımda kalacak."

"Beni test etme, Techler. Konu çizgi dansları olduğunda tam bir baş belasıyım."

Bana yaklaştı, fincanlarımız neredeyse tokuşuyordu. Daha iyisini bilmesem, bana asıldığını düşünürdüm. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? Nefesi cin ve vermut gibi kokuyor, kendi bardağımdan alsam çok daha az tatmin edici olacak bir tat. "Zorlandığımda daha da tehditkâr olabilirim..."

Başını bana doğru eğiyor. İkimiz bir gece vakti ışıltısının, bir etkinlik gününün tadını çıkarıyoruz. Boynumu uzatıyorum, merak ediyorum. Çok meraklıyım. "Nasıl yani?"

Gözlerim bir cetvele dönüşüyor, dudaklarımız arasındaki inçler santimetreye, santimetreler milimetreye dönüşürken ayrıntılı ölçümler yapıyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca orada duruyoruz, imkânsızın uçurumunun üzerinde geziniyoruz. Bunu hayal mi ediyorum?

Birden "Gangnam Style" diye fısıldadı.

Ani kahkahalarım Drew'un kalkık dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla kesiliyor.

Bunu hayal bile etmiyorum. Hayır, Drew Techler'ı öpüyorum. İpeksi kravatı parmaklarımın arasından kayarken, elleri yüzümün etrafında kubbeleşiyor ve burunlarımızın çarpmamasına dikkat ediyor. Fark edeceğimden değil. Nefes sıcak, kalp

Yarışırken bunun tadını çıkarmakla, boynunun dibinde nabzının avucuma vuruşunu hissetmekle meşgulüm. Bu bir cennet.

Geri çekildiğinde, sersemlemiş bir halde yanan yanağımı tutarak tökezliyorum. İçkimin bir kısmını kazara çıkıntının üzerine döküyorum, nane yeşili elbiseli masum bir misafirin kafasını kıl payı kaçırıyorum. Tanrıya şükür zeytin yerinde kaldı.

Birinin kafasını kaldırıp bizi görmesinden korkarak Drew'u elinden tutup içeri sokuyorum ve martini bardağımı iri toprak bir vazonun arkasına atıyorum; kanıt yok, suç yok.

Rahatlayarak kendi kendime biraz gülüyorum. "Tam bir sakarım. Lanet olsun."

"En azından yakışıklı bir sakarsın." Drew saniyeler önce buruşturduğu yakamı düzeltmek için elini uzatıyor.

"Sen... beni öptün," diyorum sonunda, biraz şaşırılmış bir halde. İlk *gerçek* öpücüğümüz. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor. Parmakları yine boynuma çok yakın. Her an çeneme doğru ilerleyebilir, ağzıma doğru bir çizgi izleyebilirlerdi. Ağzının olduğu yere. Ateşli, rahatsız ve fantastik.

"Öptüm," diye yanıtlıyor, öncekinden daha az yüzüstü. "Sen de beni öptün mü?" Soru havada kalır.

"I..." Dokunuşu inanılmaz, sersemlikten boğazım düğümlenirken cevap vermek neredeyse imkânsız hale geliyor. "Söyledim. Ve dinle, sana söylemek istediğim bir şey var..." Kalbim çarpıyor ve adrenalinim yükseliyor. İşte bu kadar. Mükemmel bir başlangıç. Telefonum cebimde vızıldamaya başladığında itirafım dilimden düşmek üzereydi.

Lanet olsun.

Ekrandaki numarayı tanımadığımda, sertçe *Yoksay*'a basıyorum. "Dediğim gibi..."

"Kimdi o?" Drew soruyor. Şimdi bir koridordayız, gizli ve biraz karanlık.

"Spam, muhtemelen," diyorum, rahatsızlığım sözümün kesilmesinden kaynaklanıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?" Tekrar eğildim, neşe ve heteronormatif de olsa büyüleyici sevgi gösterilerine büründüm, daha önce söylemeye cesaret edemediğim her şeyi ona anlatmaya hazırım.

Partinin gürültüsü bulunduğumuz yerden bir metre ötede, ama kafamın içindeki kükremeye boy ölçüşemez. Göğsümün içinde yüzüyor. Bacağımdaki uğultu. Bacağıma mı? "Kahretsin, aynı numara. *Ve* sesli mesajım mı var?"

"Tanrım, spam bugünlerde çok daha agresifleşiyor."

"Bunu almalıyım, değil mi?" diye sorarken hayal kırıklığının havai fişek gösterisini yapıyorum. Drew pratik bir tavırla başını sallıyor.

"Önemli olabilir."

"Ugh, iyi." İçimdeki tüm havanın uçup gittiğini hissederek inliyorum.

"Ben alırım."

Üzerimde gezinen ellerini ceplerine sokuyor ve geri çekiliyor. "Neredeyse martiniyle saldırdığın o kadının iyi olduğundan emin olacağım." Ona teşekkür ediyorum, sonra kapı arkasından tık diye kapanıyor. Pencereden bana el sallıyor ve kalbim sıkışıyor.

Telefonu öfkeyle açtım. "Alo? Eğer tele-pazarlamacıysanız, en iyi arkadaşım ile pek de iyi olmayan ilişkimin önemli bir anını mahvetmiş olabileceğinizi bilmenizi isterim, bu yüzden iyi olsa iyi olur."

"Nolan Baker? Bu Clive Bergman." Martini bardağımı hâlâ tutuyor olsaydım, şu anda çenemle birlikte yerde olurdu. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Kapıdan uzaklaşmadan önce kapıdaki küçük pencereden düğüne bakıyorum ve elimi telefonumun ucuna götürerek gürültüyü bastırıyorum.

"Hayır, bu harika bir zaman. Mükemmel bir zaman. Daha iyi olamazdı."

Koridorda ilerlerken, bir sürü kolu sallıyorum.

Kilitlendi. Kilitli. Biri yol veriyor, ama hemen karşıma siyahlar giymiş ve hediye çantalarını inceleyen iki Doop çalışanı çıkıyor.

"Hey, burada olamazsınız!" diye bağılıyor tanıdık biri, diğeri ise faaliyetlerini gözlerden saklıyor.

Okaaaaaaay.

"Her şey yolunda mı?" Clive bir temizlik dolabı bulup ışığını yakıp kimse duymasın ya da rahatsız etmesin diye kendimi içeriye kapatırken soruyor. "Numaranı Broadway Laugh Box'taki rezervasyondan aldım. Umarım sorun olmaz."

"Evet, kesinlikle. Bu harika. Mükemmel-"

"Daha iyi olamaz mıydı?" Gülümsemesi sesine yansıyor. "Uzun lafın kısıası, bu geceki her zamanki açılış sanatçım kötü bir gribe yakalandı ve sahneye çıkamayacak. Bir süre önce setinde gördüklerim hoşuma gitmişti. Tam da şovlarımda olmasını istediğim miktarda cilasız bir enerjiydi ve buradaki organizatör oldukça iyi bir izlenim bıraktığınızı söyledi."

"Öyle mi?" Şaşırmış bir şekilde sordum. "Yani, teşekkür ederim. Bunu duymak gerçekten harika ama tam olarak ne soruyorsun?"

"Yaklaşık bir saat içinde Laugh Box'a gelip bir tight-ten yapabileceğini umuyordum." Kalbim ve midem gövdemin ortasında buluşuyor, birbirlerinin etrafında dönüyor ve sonra patlıyorlar. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi. Kız kardeşimin ve Drew'in düğününün ve benim ilk gerçek öpücüğümün olduğu gece sadece benim başıma gelebilirdi.

Felaket. Neden hayatım her zaman tam bir karmaşa içinde olmak zorunda? Tam tersi yönde eyleme geçirilebilir adımlar attığımı sanıyordum.

Clive'ı hoparlöre verip Broadway Laugh Box'ın bulunduğum yerden ne kadar uzakta olduğunu kontrol ediyorum. Gereksiz barikatlar olmadan, metroyla kırk dakikada oraya varabilirim. Araç çağırırsam belki daha da erken.

Ama bu sağlam program cebimde ailevi bir çapa gibi duruyor. CeeCee daha kısa, daha cilveli karşılama elbisesini giymeyi bitirir bitirmez gelin partisinin geri kalanıyla birlikte büyük girişi yapacağım - daha az kumaş için eşit derecede pahalı (mantıklı hale getirin). Sonra ilk dans var,

Babamın konuşması, akşam yemeği, Drew ile lezzetli bir şekilde yakın dans etmek, muhtemelen ekstra özel bir şeye başlamanın eşiğinde olmak.

Daldıramıyorum.

"Hâlâ benimle misin, Nolan?" Clive sorar.

Keşke onun yanında *olsaydım*. Midtown'da, büyük bir iş için hazırlanıyorum. Eğer başarırsam bana pek çok kapıyı açabilecek ve Doop başvurumu geri çekmeme izin verecek bir iş. Beş ve on yıllık planlarımı tekrar rayına oturtabilirdim. Ama tabii ki bir kez daha ailem, yaz aylarında tavan arasında saklamak üzere kışlık bir palto gibi katladığım hayallerimle arama giriyor. İç çekiyorum. "Evet, hâlâ buradayım ama yapamam. Üzgünüm. Zamanında yetişemeyeceğim."

Vücudum kurşun gibi oldu. Komedi kariyerimin seçmelerde öldüğünü düşünüyorsam, bu onun zombi olarak yeniden dirilişiydi, sadece pompalı tüfekli bir kanunsuz çiftçi tarafından tekrar öldürülmesi için.

"Ah, pekala. Sen bilirsin," diyor, oysa asıl söylemek istediği "istiyorsan şansını dene".

"Beni düşündüğün için teşekkürler." O telefonu kapatmadan önce hepsini söyleyemedim. Yetişkinlerin yapacağı şey bu. Ailemin benden istediği de bu değil mi? Bu Jessie'yi arayıp olanları anlatmamı engellemiyor. "Aman Tanrım! Onu geri ara! Onu hemen geri ara, Nolan!"

"Öylece dalamam! Bu kız kardeşimin düğünü!" Bağırıyorum. "Ayrıca, Drew ve ben az önce öpüştük! Gerçekten öpüştük. Hatta biraz dil bile vardı!"

"Kahretsin, tamam," diyor Jessie. "Öncelikle, dil öpücüğü için tebrikler. Bu harika, kesinlikle daha sonra bunun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. İkincisi, bana seyahat programını oku. İkisini birden yapmanın bir yolu olmalı, değil mi?"

Listeyi hızlandırıyorum. "Düşünceleriniz?"

"Şimdi git!" diye bağırırlar, sanki bu her zaman belliymiş gibi. "Yemeği atlayın ve konuşma için zamanında dönün. Soran olursa, IBS'inden bahset. Kolay, limonlu. Bir şey değil."

Mantıklı ve gerçekleştirmesi de zor olmaz.

Kimsenin, ama kimsenin seni ezmeye çalışmasına izin verme, Maggot.
İhtiyacım olduğunda Wanda'nın sözleri hep yanımda oluyor.

At gzlklerimle, "Haklısın. Sen en iyisisin!"

"Biliyorum, yleyim! Beni haberdar et."

Bunu hallettikten sonra kendimi sorgulamıyorum. Bir şansın daha elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Hemen Clive'ın numarasını tekrar arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylüyorum.

ıkarken Drew'la mesajlaşmamı açıyorum ve bir mesajın beklediğini görüyorum.

Drew: Büyük teyzen Judy'ye onu neredeyse martini yağmuruna tutanın ben olduğumu söyledim. Çok glmştk. 

Hala "şu komedi olayını" yapıp yapmadığınızı sordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Cevap olarak yazmak istediğim şey: "Evet, Büyük Teyze Judy, yleyim!" Ama onun yerine şöyle diyorum: Büyük haber! ıkmak zorunda kaldım. Yakında döneceğim.

Bir anda kapıdan ıktım.

Onuncu Bölüm

"Bu kıyafet de neyin nesi?" Clive soruyor.

İki trene binmem, altı durak geçmem, kalabalık kaldırımlardan inmem ve bir kez bile hala damatlığımı giydiğimi düşünmem çok saçma. Clive'a palyaço gibi görünmüş olmalıyım. Saçlarım dağınık, kravatım gevşek, burnum hala yamuk. Sanki bu benim günlük kıyafetimmiş gibi omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Giriş yapmayı severim."

Clive takdirle başını sallıyor ve birden fazla yüzükle süslenmiş elini uzatır; bileğinden telli bir bilezik sarkmaktadır. "Seni görmek güzel, Nolan. Geldiğin için teşekkürler. Fikrini değiştiren ne oldu?"

Yeşil odaya doğru yürümeye başladık. Herhangi bir resmi turu ya da personelle tanışma faslını atlıyor. Ben onun özel misafiriyim ve yanından geçtiğimiz herkesten Clive'a burada büyük saygı duyulduğu anlaşılıyor; dolayısıyla ben de öyleyim. Hardy-Har Hideaway'de çoğu kişiden gördüğüm bariz umursamazlığa göre bu hoş bir değişiklik. "Durum aniden değişti diyelim."

Durumdan bahsetmişken, telefonumu çıkardım. Drew'dan gelen üç cevapsız arama ve birkaç mesaj var. "Hey, bu beni ilgilendirmez, dostum. Anlıyorum. Gerçek şeyleri sahneye sakla."

Clive beni ortak bir odaya götürüyor. Ampulleri yanmış birkaç makyaj aynası, kıpkırmızı duvarlar ve hiçbir düzen gözetilmeden çerçevelenip asılmış kağıt kupürleri. Arkası dönük şapkalı beyaz bir adam

İki kadın köşedeki soluk deri koltukta oturmuş, telefonlarını karıştırıp iç geçirirken, yakındaki bir masa.

"Mürettebat, bu Nolan. Nolan, bu ekip." Kimse yaptığı işten başını kaldırıp bakmıyor. Weed Bro küçük bir homurtu çıkarır. "Kendinizi evinizde hissedin. Sizi yakında dışarı çıkaracağız. Ev açılmak üzere."

Kaybolmadan önce ona teşekkür ediyorum. Odanın havasından nereye oturacağımı bilemediğim için bir köşe bulup en az dağınık olan duvara yaslanıyorum. Bildirimlerimi sıralamak için telefonumu çıkarıyorum.

Nereye gidiyorsun?

O telefon görüşmesinde ne oldu?

Biraz sonra: Lütfen bana mesaj atar mısınız? Endişelenmeye başladım.

Yazmak için çok fazla, bu yüzden köşeye çekilip onun yerine Drew'u arıyorum. Hemen telefonu açtı. "Nolan, Tanrı'ya şükür. Neredesin? Seni aramak için odamıza çıktım. Giriş dansını sensiz yaptılar."

"Biliyorum. Bak, korkma," diye giriş yapıyorum.

"Bu öpücükle mi ilgili?" Drew sorar, sesi çorbamsı ve endişelidir.

"Ne? Aman Tanrım, hayır. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye onu rahatlatıyorum.

"Emin misin? Çünkü eğer seni korkuttuysam, gidebilirim. Seni korkutmak istemiyorum.

."

"Drew," diye araya girdim sevgiyle. "Öpücük *harikaydı*. Ve biliyor musun

Başka ne harika? Broadway Laugh Box sonunda aradı. Telefondaki Clive Bergman'dı. "Buradayım. Açılışını ben yapacağım."

Heyecan bekliyorum ama onun yerine öfke duyuyorum. "Ne?" diye soruyor. "Manhattan'da mısınız? Akşam yemeği servis etmek üzere olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim çabucak. "Sahne yapmam gerekeni yapacağım, burada işimi bitireceğim ve onur konuşmam için tam zamanında partiye geri döneceğim. CeeCee benim içten ama komik sözlerimle büyülenecek. Her şey mükemmel olacak." İnandırıcı olmak için sesimi olabildiğince hafif tutuyorum.

"Biri nerede olduğunu sorduğunda ne söylemem gerekiyor?"

"Onlara midemin beni rahatsız ettiğini söyle. Ordövrlerden biri. Eczaneye gitmek için dışarı çıktım," diyorum ki tam o sırada sahne amiri önemli bir bilgiyle odaya giriyor. "Drew, gitmem gerek. Neredeyse gösteri zamanı. Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

"Uh...tamam mı?"

Telefonu kapatıyorum, planımın işe yarayacağından eminim. Kusursuz.

Ben bir aptalım.

Her zamanki gibi seyirciler yerlerini almakta yavaş davranıyor. Ön taraf tıka basa dolu. Sunucular, ana sanatçılar sahneye çıkmadan önce içecek ve yiyecek siparişlerini yetiştirmek için yarışıyor. Dikkatsiz olduğum için kendimi yumruklamıyor olsaydım, o ana göstericilerden biri olduğum için kendimi çimdiklerdim.

Telefon Kızlarından biri şikâyet edince sigara içmek için dışarı çıkan Ot Abi, nefes nefese odaya geri dönüyor. "Kahretsin. Buna inanamayacaksınız. İki adam aynı masaya rezervasyon yaptırmış. Gişede bir karışıklık olmuş. Adamlardan biri zaten sarhoşmuş ve bir yumruk atmış. Kavgaya çıktı."

Gerçeklikten tiksindenmekten başka hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen Telefon Kızları, daha fazla ayrıntı talep ederek canlanır. Weed Bro'nun verdiği bilgi yeterli olmayınca, kargaşayı kendi gözleriyle görmek için dışarı fırlarlar.

Geride kalmak yerine sahneye doğru ilerliyorum, her lanet adımda midem daha da kötüleşiyor. Clive'ı bulmalıyım. Belki beni anlar ya da tavsiyede bulunur. İçimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyor.

Onu sahne arkasında buldum, gözleri kapalı, AirPods takılıydı. Bir tür tai chi yapıyor, kolları serbestçe hareket ederken ağırlığını değiştiriyor. Gösteri öncesi sakinliğini bozmaktan nefret ediyorum ama bir krizin içindeyim. "Clive, sence yakında başlayacak mıyız?"

Bir kapsül çıkarıyor. "Emin değilim. Güvenlik şu anda adamlara kulüpten çıkarken eşlik ediyor. Yetmiş gecikme olmadan komedi gösterisi olmaz. Gitmen gereken bir yer var mı?"

"Evet, sayılır." Ellerimi boynumun arkasında birleştiriyorum, takım elbise ceketim dar bir şekilde yukarı kalkıyor. "Görüyorsunuz ya..." Ve sonra her şey ortaya dökülür. Düğün. Stres. Beş yıllık plan. On yıllık plan. Bu mucize gerçekleşmeden önce komedi kariyerimin bittiğini düşünerek Doop'ta kurumsal bir pozisyon için işimden nasıl ayrıldığımı.

Onu bulduğumda Clive'ın zaten zen bir yerde olmasına sevindim. Yoksa muhtemelen yakınlığım yüzünden onu strese sokar, hızlı kelimelerimin altında ezebilirdim.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, her şeyi anlıyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Sana ne yapacağını söyleyemem Nolan, ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Hayatımda hiç bu kadar hızlı başımı sallamamıştım. "Bu işte kapılar açıldıklarından daha sık kapanır. Eğer şimdi gidersen, bunu sana karşı kullanmam, ama bahisçi ya da mal sahibi? Kesin bir şey söyleyemem ama gelmeyenleri pek hoş karşılamazlar."

Kancalı ellerim saçlarımın arasına giriyor, her bir tutamı kökünden koparabileceğim kadar öfkeli bir endişeyle tırmıklıyor. Onlarla aptallığının heykelini yapabiliyordum. "Yani, başka bir deyişle, her halükarda başım belada mı?"

"Farklı kelimeler kullanmış olabilirim ama evet, sayılır." Sakinliği bozuluyor. "Eğer bu işe düşündüğüm kadar açsan - yani, kendi kız kardeşinin düğününü terk ettin, ki, *daaaaaaamn* - *o zaman* bana kolay bir seçim gibi görünüyor. Bu kariyer büyük fedakârlıklarla birlikte gelir. Bunları yapmaya istekli misin?"

Aklımdan CeeCee, annem ve babam, Drew, James ve Connecticut'ta yetişmiş kardeşleri geçiyor. Diğer konuklar, nikâh memuru, neredeyse sıırıslıkam olmuş Büyük Teyze Judy ve muhtemelen ben hiçbir yerde olmadığım için atmak zorunda kaldıkları organik lavanta-ballı tavuk tabağı.

Sonunda benim için istedikleri hayata "yerleştiğim" için hepsi ne kadar mutluydu.

Bunun diğer tarafında, Doop için hayallerimden vazgeçmenin beni asla tatmin etmeyeceğini anlayacaklarını ummak zorundayım. Memnuniyet bulmuş olabilirim ama gerçek mutluluğu değil. Onlar benim gerçekten mutlu olmamı istemiyorlar mı?

Neden yaptığımı sorduklarında şöyle diyeceğim: Fırsat kapımı çaldı ve cevap vermekten başka çarem yoktu. Bundan hoşlanmayabilirler ama saygı duymak zorundalar.

Hayat, her zaman belirsiz bir geleceğe doğru kartopu gibi büyüyen bir dizi anlık seçimden ibarettir. Diğer insanlar istedikleri kadar seçimlerime karışabilir, uğruna çabaladığım kariyeri baltalayabilir, ancak günün sonunda bu seçimlerle yaşamak zorunda olan tek kişi benim.

Hayallerimi seçiyorum.

Ve ben kesinlikle, kesinlikle *onu eziyorum*.

On Birinci Bölüm

Cloud Nine beni Brooklyn'e kadar taşıyor. Kendimi çimdikleyip duruyorum, *bunu yaptığıma* dair küçük hatırlatmalar. Broadway Laugh Box'ta salonu yıktım.

Herkes çok güldüğü için seyirciler arasında tek bir kuru göz bile yoktu.

Düğün mekanına tekrar girdiğimde, buket atmaya hazırlanıyorlar, bu da beni yolumda durduruyor.

Bekle. Bu doğru olamaz. Setimden önce telefonum bozuldu ve kimsenin elinde şarj aleti yoktu, ama o kadar geç kalmış olamam, değil mi?

CeeCee, dans etmenin verdiği yeni evliliğin ışıltısıyla, yüzünde eksiksiz bir gülümsemeyle pistin ortasına doğru ilerliyor.

Kendimi beklentiyle ilerleyen bir grup izleyicinin tam ortasında buluyorum.

Hesaplamalarımın ne kadar zayıf olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Belki de konuşmamı ertelediler. Belki bundan sonra veririm.

Arkamı dönüp kalabalıktan sıyrılmaya ve burada çalışan birine sormaya çalışıyorum ama kaçışım engelleniyor.

Geriye dönüp yukarı bakıyorum ve bana doğru uzanan gül, yıldız çiçeği, ortanca ve erik dallarından oluşan buketi fark ediyorum. Dehşet midemde takırdıyor. Tek düşünebildiğim: *Lütfen evren, bana bu tür bir ilgi gösterme. Burada olmaz. Şimdi olmaz.*

Çiçek aranjmanı önümdeki nedimenin elinden sekiyor, yüzüme çarpıyor ve sonra benim şok olmuş, titreyen ellerime düşüyor.

Gözlerimi açmadan önce birkaç yaprak tükürdüm.

CeeCee'nin ölümcül bakışı beni kalabalığın içindeki yerime mıhlıyor ve gösteri sonrası tüm iyi hislerimi hızla yok ediyor. Kalın bir tükürük tomarını geri yuttum.

Beni yalnız yakalayacak ve lime lime edecek. Parçalarımı saklayacak ve onları yeni bir Doop ürünü -düşmanlarınızın kanından yapılan gençleştirici cilt serumu- olarak yutturacak.

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan CeeCee'nin zarif ve büyüleyici gülümsemesi geri dönüyor ve dans pisti yeniden açılıyor. Aplikler karartılıyor ve Jennifer Lopez'in eski bir şarkısı ortalığı coşturuyor. Kendi davranışlarımın müziğiyle yüzleşmek zorundayım. *Bu geceyi bekliyorum! Ohhh. Daha çok, kavga için bekliyorum! Uh-oh.*

CeeCee'ye yaklaşıyorum, sağlam bir özür ve açıklamayla yarı hazırlıklı bir şekilde. "Bir noktayı atlamışsın," diyorum neşeyle, elbisesine yapışmış birkaç hatalı yaprağı işaret ederek.

Gülüştü mizahtan yoksun. "Bir sürü şey kaçırdın." Öfkesini anneme soran müdür kibarlığıyla örtmeye çalıştığını söyleyebilirim. "Miden nasıl? Drew altına sıçtığını söyledi."

Yüzünü kurtarmak için, en azından arkadaşlarının önünde, iğnelemeyi kabul ettim. "Lanet keten tohumlu kekler. Vücuduma uzun zamandır sağlıklı bir yiyecek girmedi. Bugünlerde nachos ve ramenle besleniyorum." CeeCee'nin arkadaşları, Doop çalışanları ya da CeeCee'nin arkadaş ve aile indiriminden yararlanan tapanları, hepsi yüzlerini buruşturuyor. "Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Şu anda konuşuyoruz."

Seyircilerimize bakıyorum. "Yalnız."

Gözle görülür bir şekilde mutsuz olsa da razı olur.

Bahçenin terasında, gecenin ayazında, kapı arkamızdan kapalıyken CeeCee rolünü bırakıyor, sesi zehir saçıyor. "Gitmeni istiyorum."

"Ne? Ben-"

Buketi elimden alıyor, yere fırlatıyor ve sanki yanıyormuş gibi üzerinde tepiniyor. "Bu" -çöpe atılmış çiçekleri işaret ediyor- "bana söyleyeceğin yalan ya da bahane hakkında düşündüğüm şey bu. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Şehre taşındığında senden konum durumunu açmanı istemiştin, böylece senden haber alamazsam telefonuma bakabilir ve evde ya da işte, güvende olduğundan emin olabilirdim."

Bunu tamamen unutmuşum. Bu şehirden ve farklılıklarımız aramıza girmeden önce ilişkimizin nasıl olduğuna dair küçük bir hatırlatma. "Dürüst olmak gerekirse, o yerlerin herhangi birinde öldürülebilirdim ve senin bundan haberin olmazdı..."

"Dur! Sadece, dur, Nolan. Tanrım, her şey senin için bir şaka mı?"

"Hayır, bakın, öylece dalmadım. Bir fırsat çıktı ve zamanında döneceğimi düşündüm. Yemin ederim. CeeCee, onu öldürdüm. Keşke sen de orada olabilseydin."

"*Orada* mıydın? *Burada* olman gerekirken mi? Bu çok zengin, Nolan. Gerçekten zengin." Sesi daha keskin, daha öfkeli bir hal aldı. "Bir gün. Bir gün her şey benimle ilgili olacak ve sen... sen gidip bunu yapacaksın!"

"Keşke konuşma yirmi dakika daha geç olsaydı..." Söylediğim anda pişman oldum.

"Şu anda kendini kurban yerine koymaya çalıştığına inanamıyorum. Aslında, seni tanıyorsam, yapabilirim!" diye bağılıyor, sonra da kendisini çalıştıranlar da dahil olmak üzere parti misafirlerinin kapının diğer tarafında olduğunu hatırlıyor gibi görünüyor.

"Eğer beni bir saniye dinleyebilirsen-"

Fransız uçlu parmağını bana doğrulttu. "Senin sorunun bu. Herkesin seni dinlemesi gerektiğini düşünüyorsun. Her zaman. Merkezi

Dikkat. Şakacı, sınıf palyaçosu, komedyen. Nolan Baker'a göre dünya. Bu kadar bencil olmayı bırak ve büyü artık."

Kapılar açılır ve annem dışarı çıkar. "Burada neler oluyor?" Yaklaşan bir fırtına gibi gerginliği hissettiği açık. "CeeCee, büyük çıkışını yapman için hazırlar. Araba seni havaalanına götürmek için burada."

Üçümüz arasında uzun, çekişmeli bir sessizlik oldu, ta ki CeeCee nefes alıp anneme teşekkür edip kapıya yönelene kadar. Diğer tarafa geçmeden önce geri döndü ve "Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Umarım bunu biliyorsundur."

Annem, "CeeCee, öyle demek istemedin," diyor ama sesindeki bir çatlak duygusunu bastırıyor.

"Ciddiyim. Asla." CeeCee buz gibi bakışlarıyla beni donduruyor.

"Gecenin böyle bitmesine izin vermeyelim." Annem aramıza girip Barış Muhafızı.

"Benim gecem böyle bitmeyecek," diyor CeeCee sertçe. "Benim gecem Hawaii'ye giderken birinci sınıf bir kabinde bir şişe şampanyayla sona erecek. Nolan, zaten düğünümü mahvettin. Beni geç bırakarak balayımı da mahvetmene izin vermeyeceğim." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Umarım hak ettiğin hayatı yaşarsın."

Bu sözler, daha önce sahnede hissettiğim özgürlük ve sevinçle keskin bir tezat oluşturarak kalbimi pranga gibi sarıyor. Keşke daha iyi idare edebilseydim, ama yine de, her şeye rağmen, gittiğime pişman değilim. O alıcı seyircinin hayaletini hala duyabiliyorken nasıl pişman olabilirim ki? Onları avucumun içine almıştım.

Kapının çarparak kapanması beni sıçrattı. Annemin bir şey söylemesini bekleyerek takım elbisemin ceketini sıkıca üzerime çektim. Beni rahatlatmak için, belki?

"Nerelerdeydin?" diye soruyor, sesi küçük geliyor.

"Bir işim çıktı."

Başını sallıyor, kısa kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. "Şu anda beni çok hayal kırıklığına uğrattın, babam da öyle."

"Babam nerede?" Bizi konunun dışına çıkararak soruyorum. "Buket atma töreninden sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum."

Annem nefes alırken yüzünü buruşturuyor. "O... yukarıda dinleniyor. Uzun bir gün oldu. Yoruldu." Ellerini sıkıyor, muhtemelen rahatsız. "Konuyu değiştirmek işleri düzeltmez, anlıyor musun? Son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum."

"Neden hep onun tarafını tutuyorsun?" Bastırılmış kızgınlığımın bir kısmını açığa çıkararak soruyorum. Bu gece sahnedeki başarım içime bir özgüven yerleştirdi; kendimi tutmama izin vermiyor.

"Ben senin annenim. Taraf tutmam."

"Öyle hissediyorsun. Her zaman senin gibi hissettim." Belki de bunca yıl sonra, taşındıktan ve sesimi bulduktan sonra, hala annem ve babamın onayını istediğimi kabul etmek zor. Onların memnuniyetsizliğinin her sabah New Jersey'den buraya geldiğini, Port Authority'de otobüsten atladığını ve uyandığımda yatağımda yanıma sokulduğunu. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalamak için aynaya baktığımda yanımda duruyor ve özgür ruhlu bir sanatçı olarak varlığımla tüm aileyi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor.

Annem dudaklarını büzüyor. "Çocuklarınızın ihtiyacı olan anne olmak için her gün elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve belki bu yolda birkaç kez tökezlemiş olabilirim. Hayat bu. Bugün yaptığınız şey bir hata değildi. Bir hata değildi. Kasıtlı bir seçimdi. Yanlış bir seçim."

"Sen ve CeeCee için yanlış olabilir," diyorum. "Ama benim için doğru." Bu konuda kararlıyım. Bu geceki konser başarılı bir geleceğe doğru atılmış dev bir adım. Neden başka kimse bunu göremiyor?

Annem kaşlarını çatı. "Buna inanamıyorum. Kız kardeşin ve ailemize yeni katılan oğlumuz için güzel bir gün olması gereken bir günde."

"Daha çok yedek evlat gibi."

"Neden böyle söyledin?" Başını sallamadan duramıyor.

"Çünkü bu doğru, değil mi?" Hüzün damarlarımda dolaşıyor ve gösteriden kalan son keyif duygumu da eritiyor. Annemin nutku tutulmuşa benziyor. "Bugün harikaydım. Şimdiye kadarki en iyisiydim ve fırsat kapılarının benim için açıldığını neredeyse duyabiliyorum, ama bu senin için asla yeterli olmayacak, değil mi? Her zaman daha çok CeeCee gibi olmamı dileyeceksin. Her zaman büyüüp bir James olmamı dileyeceksin."

Hiç gelmeyen bir cevap bekliyorum. Onun yerine, alıyorum: "Bugünden sonra, büyümekten çok uzak olduğun açık."

Bunu azarlamak istiyorum. Cehenneme kadar yolu var! Ama 90'ların hip-hop hiti "Whoomp! There It Is "in "Doo!" olarak değiştirilmiş son derece trajik bir cover'ıyla sözüm kesiliyor. There It Is" olarak değiştirildi. "Kız kardeşini uğurlamaya gidiyorum."

Başka bir şey söylemeden, tül perdelerin arkasından içeri giriyor.

Yalnız başıma, CeeCee'nin üzerinde tepindiği buketin kalıntılarını topluyorum. Yapraklar yapboz parçaları gibi tuğlanın üzerine saçılmış. Bazıları bir bahar esintisiyle sürüklenip kayboluyor ve bu çiçekler gibi bu dağınıklığın da düzeltilemez olup olmadığını merak ediyorum.

Beni buna iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama çiçek saplarını ve dallarını göğsüme sarıp içeri taşıyorum. Onları dışarıda çürümeye, temizlik ekibi süpürüp götürene kadar öylece bırakmanın yanlış bir tarafı var.

Kalabalığın akışını takip ederek dışarı çıkarken Drew'u arıyorum ama birkaç hafta önce tanıştığım Doop resepsiyonisti Ryan tarafından kenara çekilmeden önce onu göremiyorum. Altın rengi, kıvrımlı saplı, tavuskuşu mavisi bir hediye çantası uzatıyor. "Parti hediyelerini unutma." Tedirgin edici, sarsılmaz bir gülümseme takınıyor ve daha önce gizli odadaki çalışanların anısıyla çarpılıyorum. Ofislerindeki karanlık koridor. O aptal mum.

Onun yanından geçip odanın etrafına bakarken, çıkan herkesin beyaz bir hediye çantası olduğunu fark ediyorum. "Benimki neden farklı renkte?"

"Bunlar sadece gelin partisi için. İçinde ekstra özel Doop ürünleri var" diye cıvıldıyor. "Her biriniz için özel olarak seçildi." İşleri daha da tedirgin edici hale getirmek için göz kırpmıyor. Tanrım, Harry'ye göz kırptığımda ben de böyle mi görünüyordum? Kendime not: Bir daha asla göz kırpmak yok. Çantayı kabul ediyorum ve yola koyuluyorum. "Oh, ve Nolan?" Geri dönüyorum, Drew'u bulabilmek için bu alışverişin bitmesine fazlasıyla hazırım. "Değişiklik yapmak için asla geç değildir."

Kelimeler dudaklarımın arkasında trafik sıkışıklığına takılıyor. Ryan çantayı geri alıp evirip çevirene kadar bu sinir bozucu tavsiye karşısında felç oluyorum. Bir tarafına damgalanmış:

DOOP
DEĞİŞİKLİK YAPMAK İÇİN ASLA GEÇ DEĞİLDİR.

Oh. Unutmuşum. Tüm bu sahte markanın pasif-agresif sloganı. Bir kez daha gülümseyerek geri uzatıyor. "Kendine iyi bak, Nolan Baker."

On İkinci Bölüm

Otel odasına geri döndüğümde Drew, gözleri yaşlı bir şekilde, uzaktaki yatağın üzerindeki temiz beyaz yorganın üzerine tünemişti. Kalabalığın verdiği coşku ve ailemin hayal kırıklığının yarattığı eziklikten sonra duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve Drew'un beni canlandıracağını, hatta belki de eski heyecanımı paylaşacağını biliyorum.

Yüzü başka tarafa dönük, pencereden dışarı bakıyor. Ay ve şehir ışıkları, camın ötesindeki Doğu Nehri'nin yırtılan yüzeyinde parıldıyor.

Odadaki lambalar kısık bir ışığa dönüşmüş ve düz ekran televizyon donuk bir gürültüyle açık, Drew'in milyonlarca kez izlediğinden emin olduğum 2000'lerin başından kalma bir TBS sendikasyon filmi oynuyor. Çocukken yaptığım bir çalma listesinde olduğunu hatırladığım bir şarkı yavaş bir dans sahnesinin altını çiziyor.

Hediye çantamı masanın üzerine bırakıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim." Drew dönüp bana bakmıyor. Ya da hiç hareket etmiyor. Omuzları kamburlaşmış, içine kapanmış. Muhtemelen yorgun.

Ayakkabılarımı çıkardım ve parmak uçlarımla halının üzerinde yürüyerek onun önüne geldim. "Ailem fena halde kızgın ama Drew, bu gece sahnede harikaydım." Nihayet başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ediyorum. "Ağlıyor muydun?" Sonra bavulunun yeniden paketlenildiğini, fermuarının çekildiğini ve yanında tekerlekleri üzerinde durduğunu fark ediyorum. "Gidiyor musun?"

"Beni imkânsız bir duruma soktun," diyor, sesi çatırtının biraz üzerinde.

Dehşet intikam duygusuyla geri döner. "Biliyorum. Biliyorum. Gerçekten, yani, bunun için gerçekten üzgünüm." Göz kırpmayı bıraktı ve sanki X-ışını görüşü varmış gibi doğrudan bana bakıyor. "Gerçekten zamanında döneceğimi sanmıştım."

"Bana ailene yalan söyledin," diyor genellikle Pazar bulmacası çözmek için ayırdığı bir hayal kırıklığıyla.

"Evet, senden bunu yapmanı istememeliydim," diye itiraf ediyorum, utanç korkuyla karışmaya başlıyor.

"Ama bunu yaptım çünkü..." Derin bir nefes alır ve sonra gözyaşları içinde bir itirafta bulunur. "Çünkü, Nolan, seni seviyorum."

Sözleri ilk başta anlaşılır gelmiyor, sanki başka bir odada başka bir dilde konuşuluyormuş gibi. "Ben de mi seni seviyorum? Ne demek istediğini anlamıyorum-"

"Öyle değil." Bir elini yüzünde gezdiriyor, kasları gevşiyor ama sonra tekrar sert ve gergin bir tedirginlik haline dönüyor. "Bir arkadaş olarak değil. Ben sana aşığıım. Sana aşık oldum. Uzun zamandır."

Kalbim çarpmaya ve kulaklarım çınlamaya başladı. Benden önce davrandı. Duygularıma karşılık verdiğini doğruladı. Sevinçten havalara uçmam gerekirken, aşırı duygusal yüklenme yüzünden tıkanıp kalmışım.

"Bugünün özel olduğunu düşündüm. Belki mükemmel bir düğün tarihi olsaydım, sen de beni farklı bir gözle görebilirdin," diyor Drew. "Ya da en azından görmeye başlarsın."

"Başlamama gerek yoktu," diyorum dilimi çözerek. "Çünkü biliyorum. Zaten seviyorum. Seni seviyorum yani. Sana daha önce söyleyecektim. Seni seviyorum, Drew." Kelimelerim birbirine karıştı, bunu doğru yapmak için çıldırıyordum.

Çenesini kaldırıyor, dudakları titriyor. "Öyle mi?" Onaylarcasına başımı sallıyorum, yavaş ve ağır. "Bir haber nasıl hem sevindirici hem de yürek parçalayıcı olabilir?"

Gün bulanık bir şekilde geçti ama öpüşmemizi unutmadım.

Şimdi, bana karşı bastırıldığı sıcaklığı hatırladığımda, herhangi bir şekilde cevap veremiyorum. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Drew ayağa kalkıyor, bavulunun sapını çekerek arkasından kaymasını sağlıyor. "Çünkü senden uzakta zamana ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Sözleri beni çok etkiledi. "Ah." Kalbimi delip geçen acıyı dile getirmek için söyleyebileceğim tek şey bu. Kendimi defalarca duvara çarptırılan bir çarpışma testi mankeni gibi hissediyorum. Pozitif adrenalin yerini sürekli olarak yıkıcı bir hava yastığı darbesine bırakıyor.

"Özür dilerim Nolan. Bu tam olarak doğru çıkmadı. Şu anda kafamda bir sürü şey dönüyor."

"Beni duymadın mı?" Kısık sesle soruyorum. Gözyaşı pınarlarım yeniden doluyor. "Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum. Muhtemelen senin kadar uzun zamandır bu duyguların üzerinde oturuyor, kariyer hedeflerime agresif bir şekilde sarılmayı bırakıp kendimi onlara... *sana* teslim edeceğim anı bekliyordum." Çünkü uzaktan bakınca berbat edemezdim, değil mi?

Başını sallıyor. "Kendi kız kardeşinin düğününde beni ektin."

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama yemin ederim iyi bir nedeni vardı."

"Sahi mi?" diye soruyor yutkunmadan önce. "Seni duyup duymadığımı konusunda endişeleniyorsun ama bence sen kendini duymuyorsun."

"Duyduğum kadarıyla ailem gibi konuşmaya başlamışsın." Savunmam ateşlendi. "Benim de hayallerimden vazgeçmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Doop'un ve şirket makinesinin hizmetkârı mı olayım?"

"Asla," diyor Drew ve bunu kastettiğini biliyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Umarım istediğin her şeye sahip olursun ama benim senden bağımsız olarak ne *istediğimi* anlamam için biraz zamana ihtiyacım var. Özellikle de sözlerinle davranışların tam olarak örtüşmediği için."

"Bekle, ne?" Bavulu tekrar fark ettim. "Nereye gidiyorsun? Eğer eve gidiyorsan, seninle gelmeme izin ver. Bu konuyu konuşmalıyız."

"Az önce konuştuk. Bunun hakkında konuştuk, yani." Sadece arkasına bakacak kadar duraklıyor. "Bir süre kuzenimle kalacağım. Eve gidip annemi ziyaret etmek için biraz zaman ayıracağım. Sonra, hazır olduğumda, ne karar verdiğimi sana bildirmek için daireye geri döneceğim."

"Karar mı verdin? Ne hakkında?"

"Bir yıl daha kalıp kalmayacağım hakkında."

Kulaklarım beni yanıltıyor olmalı. "Bekle, taşınmayı mı düşünüyorsun?"

Başını acımasızca sallıyor. "Kira kontratımız zaten iki ay içinde bitiyor. Bu geceden sonra yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bence senin de ihtiyacın olabilir."

Bavul tekrar yuvarlanmaya başladığında, zihnim tekliyor ve yeniden başlıyor. Birden bunun ne olduğunu anladım. Bir şaka. Drew en büyük şakayı yapıyor. Zalimce belki ama kararlılığı mükemmele yakın. İçimden keskin ve tiz bir kahkaha yükseliyor. "Tamam, beni yakaladın. Artık rol yapmayı bırakabilirsin."

"Ne?" diye sorar.

"Bu. Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tedirgin kahkahalarım yüzünden sesim biraz bozuk çıkıyor. "Ciddi olamazsın."

Ağzının önünde bir yumruk tutuyor, gözlerini kapatıyor, yanakları hiç görmediğim kadar kızarıyor. "Keşke ciddi olmasaydım ama en azından birimiz ciddi olmak zorunda. Şu anda sana aşık olabileceğimi sanmıyorum çünkü hayatında komediden başka bir şeyi sevecek yerin olduğunu sanmıyorum. Hoşça kal, Nolan."

Kapının gümbürtüsü kahkahalarımı yeniden katalize ediyor. Gözyaşları ikinci kez geliyor. Gözlerimden tuzlu şelaleler halinde dökülüyor. Yatağa doğru süzülüyorum, başım yastığa değene kadar yorganı tırmalıyorum. Cenin pozisyonunda kıvrılıp uzun bir süre öylece yatıyorum. Gülüyor ve ağlıyorum. Ağlıyorum ve gülüyorum.

Drew'un arka planda izlediği film sona erer. Seksenlerden tanıdık bir şarkı jenerikte çalıyor. Nedense bu beni daha çok ağlatıyor.

Saatler geçiyor ve çok pahalı takım elbisemle uyuyacağım gerçeğini kabulleniyorum, ancak uyku beni asla ziyaret etmiyor. Aynı anda ne kadar çok şey kazandığımı ve ne kadar çok şey kaybettiğimi düşünmeden edemiyorum.

Artılar ve eksiler kafamın içinde düzgün listeler halinde sıralanıyor. Her nasılsa, gözyaşlarımın arasında bile, artılar galip geliyor. İlişkiler onarılabilir; bu fırsat hayatta bir kez ele geçer.

İtiraf etmek bencilce ama yine olsa yine yapardım. Elbette bazı değişiklikler yapardım ama tamamen geri almazdım. Bir milyon dolar için değil.

Ne kadar bitkin ya da ne kadar yorgun hissedersen hissedeyim, gözlerimi kapattığım anda onaylamayan bakışlar ve sert sözlerden oluşan greatest hits montajıyla karşılaşıyorum. Yastıkları destekleyerek uzaktan kumandayla oynuyorum, QVC'ye gelene kadar kanallarda geziniyorum ve bana ayak banyosu satmaya çalışan orta yaşlı bir kadın dikkatimi çekmeyince tekrar düşüncelerimde geziniyorum.

Bu iş bitecek. Bana sonsuza kadar kızgın kalamazlar. Herkesin uykuya, zamana, boşluğa ve özellikle de bir kişi için bunun olduğunu bile unutmak için ruhlu bir balayına ihtiyacı var.

Başka bir dünyada, başka bir hayatta, benim için çok mutlu olmalılar. Bu gece (ya da bu noktada dün gece) Broadway Laugh Box'ta kalıcı bir yer edinmiş olabilirdim. Clive'ın açılışını yapmak için bir fırsat bile yakalamış olabilirim. Kim bilir yarın komedi heveslerim için ne getirecek?

Televizyondaki sarışın kadın, kahverengi saçlı bir kadın tarafından yere serildiğinde ve ayak banyosu ayakta durma masası ve tekerlekli sandalye kombinasyonuna dönüştüğünde, gözlerim ekrandan uzaklaşıp komodinin üzerine bir çırpıda bıraktığım hediye çantasına takılıyor.

Garip Doop çalışanı ne demişti? Tüm ürünler özellikle bizim için mi seçilmişti? CeeCee'nin neden bir kurutucuya ihtiyacım olduğunu düşündüğünden emin değilim.

iek tacı. Yoksa elenk mi? Her iki durumda da, Şimdi baŐımda, beni Kaos'un hüküm süren Kralı olarak süslüyor.

Allık pembesi bir kupayı ve botanik serumu bir kenara bıraktığımda, üzerinde simli yıldızlar olan küçük kadife bir torba buluyorum. Pskln çözüp içindekileri elime aldığımda, bir kristal koleksiyonu ve parşömen renginde ve dokusunda katlanmış bir kağıt parçası buluyorum.

Ben doğuştan Őpheciyim. Bir taş parçasının sizi iyileştirebileceğine, dzeltebileceğine ya da kaderinizi deĐiŐtirebileceĐine inanmıyorum. Gerçi Go to Sleep, Bitch mumunun da beni hemen bayıltabileceğine inanmıyordum...

Küçük, parŐömene benzeyen kâğıt parçasını açtığımda, tüm geceler içinde bu gece belki de inanmak *istediğimi* fark ederek ŐaŐırıyorum.

Bu koleksiyonda berrak kuvars, siyah obsidyen, hematit, gl kuvars, malakit, sitrin ve pirit bulacaksınız. Özel olarak Şekillendirilmiş bu kristaller, kullanıcının ideal geleceğini tezahür ettirmesine yardımcı olmak için Őcılmıştir.

Talimatlar:

Kristalleri göğsünüze yakın tutun. Güçlü bir niyet belirleyin.

İdeal sonucu gözünüzde canlandırın. Bunu evrene söyleyin. Uyku için yastığınızın altına kristaller yerleŐtirin.

GenleŐmiş ve yeniden baŐlamaya hazır bir Şekilde uyanın.

Ne tür bir "Prenses ve Bezelye" saçmalığı bu?

Tüm ıvır zıvır yatağın bir tarafına iterek banyoya giriyor, yüzümü yıkıyor, dişlerimi fırçalıyor ve sıcak bir duş almayı düşündükten sonra bunun uykusuz ve duygusal olarak tükenmiş bedenim için çok fazla iş olduğuna karar veriyorum. Odaya dönüyorum, televizyonu kapatıyorum, i amaŐırlarıma kadar soyunuyorum ve yorganın altına giriyorum, rüyaların gelip beni hoş ve vidasız bir yere götürmesini umuyorum.

Öyle değil.

Ne kadar karanlık yaparsam yapayım. Termostatı ne kadar soğuk ayarlarsam ayarlayayım, sürekli uğultusu bir beyaz gürültü makinesinden çok bir bandoya benziyor. Yatakları bile değiştiriyorum, bir yatağın diğerinden daha yumuşak olup olmadığını merak ediyorum, zihnimi artık uyanık, tetikte, *düşünüyor* olması gerekmediğine ikna etmeye çalışıyorum. İkinci yatak nedense daha yumuşak, ama Drew'un kokusu orada da var; sabun ve lavanta.

Belki de ben bir Hans Christian Andersen karakteriyim ve kraliçenin testini on kat geçiyorum. Tek sorun şu ki, prensim beni terk etti.

Saat nihayet 3:13'ü gösterdiğinde, yorgani üzerimden atıp odada bir zombi gibi dolanıyorum.

Karıştırırken, kristal talimatların yazılı olduğu parşömenin ters çevrilmiş olduğunu fark ediyorum. Arkasında Doop logosu ve onun önsezili sloganı var: *Değişim İçin Asla Geç Değildir*.

Hayatımdaki herkesin benden istediği şey bu. Değişim. Tavır değişikliği. Davranışlarda değişim. Hedeflerde değişim. Beni *ben* yapan her şey. Bu liste istediğim değişiklikleri içermiyor bile. Adres değişikliği. İlişki durumumda değişiklik. İş unvanında değişiklik.

Talimatları tekrar okurken, kristalleri kalp çakrama yaklaştırırken ve "niyetimi" belirlerken uykusuzluk galip geliyor. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Başarılı, mutlu ve evrensel olarak sevilen biri olmaya niyetliyim... *Ve* benden şüphe eden herkese yanıldıklarını kanıtlamaya niyetliyim." Belki önemsiz ama gerçekçi ve lanet olsun, yaşadığım günden sonra bir doz gerçeğe ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum ve ideal gelecek -başarılı bir komedyen, Drew ile birlikte, herkes benimle gurur duyuyor- zihnimde rakamlarla çizilmiş tuhaf bir imgeye dönüşüyor, o kadar sakın ve harika ki bugün ne kadar kötü bir şey olduğunu neredeyse unutuyorum.

Niyetimi yüksek sesle söylemenin yeterli olmadığını hissediyorum, bu yüzden kristallere kumarhane zarı gibi üflüyorum, elimde oynatıyorum ve yastığımın altına bırakıyorum, böylece nasıl yerleştirirsem yerleştireyim başımı ağrıatacağı kesin olan rastgele bir çeşitlilikte düşüyorlar.

Gözlerim ağırlaşmış ve kalbim daha da ağırlaşmış bir halde ışığı kapatıyorum ve düşüncelerimin her şeyin parmaklarımın ucunda olduğu ve hayatın sadece bir kahkahadan ibaret olduğu o harika dünyaya geri dönmesine izin veriyorum.

Uzun, içten, gerçekten önemli olmayan bir kahkaha.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PIRİT

Aptal altını aramak

On Üçüncü Bölüm

"Whoomp! İşte orada!" Tag Team kulakları patlatan bir sesle bağıyor.

Uykumdan o kadar korkutucu bir enerjiyle sarsılıyorum ki bir anda ayağa kalkıyorum ve gözlerim kapalı bir şekilde kumandaya ya da telefonuma uzanmaya çalışırken denize düşüyorum. *Whoosh*. Bir kamyonun kasasından yuvarlanan patates çuvalı gibi doğruca yere düşüyorum.

Dün gece uyuduğumda kesinlikle kolumun ulaşabileceği bir komodin vardı. Ben uyurken temizlikçilerden biri buraya gelip odaya feng shui mi yaptı?

Dün adımımı attığım andan itibaren bu otelde tuhaf bir enerji vardı. Doop'a bağlı bir düğünün yan ürünü olduğuna şüphe yok. Konukların durumuna bakmaksızın, gecenin köründe küçük bir tadilat yapsalar buradaki personelin gözünden kaçmazdı.

Şimdi düşünüyorum da, bu sahte koyun postu halı -sahte koyun postu, bunu neden tek başıma hissettiğimden bile biliyorum- dün gece yattığımda burada değildi. Sanırım hazırlanırken çıplak ayaklarımın altındaki bu bulutumsu dokuyu hatırlardım.

Belki de uyurgezerdim. Bu benim için bir ilk olurdu, ama geçirdiğim korkunç günden sonra, günahlarımın cezası olarak vücudum bana karşı isyan etmeye karar verse şaşırmazdım.

Yan döndüğümde, koyu siyah boyalı, gümüş kulplu bir şifonyerden birkaç santim uzaktayım. Üstünde uyumlu bir ayna asılı ve gümüş bir

Vazo tepeye tünemiş. Taze kesilmiş çiçekler havayı güçlü, hapşırığa neden olan bir kokuyla dolduruyor. Bunlar dün orada değildi.

Gözlerimi ovmaya gidiyorum ve atelin artık orada olmadığını fark ediyorum.

Dokunduğumda burnum hiç acımıyor. Bu başka birinin burnu. Drew'in acil serviste bana gösterdiği ünlülerin burnu gibi. Eziyorum ve neredeyse uygulanmış bir protez gibi hissettiren şeye fiske atıyorum.

Yukarıdan derin bir ses geliyor. "Burnunu mu karıştırıyorsun?"

Yatağımın kenarında çıplak bir adam duruyor. Dakikalar önce içinden sıyrıldığım saten beyaz çarşafla örtülü, yontulmuş, siyah saçlı, tam direkli bir adam.

Tamam. *Rüya görüyorum*. Rüya görüyorum ve Brooklyn'deki Flamhaff Otel'e geri dönmek için tek yapmam gereken kendimi çimdiklemek. Bu kadar basit.

Bir kere çimdikle. İki kere. Bir şey olmadı. Üçüncüye ne dersin?

"İyi misin? Orada ne yapıyorsun?" diye sordu adam, yaptığım balık flopundan sonra beni kontrol etmesi oldukça uzun sürmüş olsa da.

Bekle. Oha. Ne diyorum ben?

Kim bu adam? Ve neden benim yatağımda? Bu *benim* yatağım mı? Bu bir rüya olmalı. Sadece kendimi yeterince çimdiklemedim.

"Ow!" Ön kolumu kızarttıktan sonra ciyakladım.

Birden korkarak geri çekildim. Başım, tamamen dolu ve sırt rengine göre düzenlenmiş gömme bir kitaplığa çarpıyor. Bu da dün gece burada değildi. Bunların *hiçbiri* dün gece burada değildi. Tamamen farklı bir odadayım, tamamen farklı bir yerdeyim ve buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kimsin sen?" diye sordum. Zihnim anlamsız sözcüklerden oluşan bir dolu fırtınasına dönmüştü.

Çekici yatak başı vakası olan Adonis kaşlarını çatıyor. "Kafanı o kadar sert mi vurdun?" Bunu endişeli bir şekilde değil, seksi bir şekilde soruyor, bu da bana o kristallerin bir ele geçirmeye neden olduğunu düşündürüyor. Bir sağlık ruhu bedenime yerleşti, beni olduğumdan çok daha özgüvenli yaptı ve kötü gün sıkıntılarımı ortadan kaldıracak ateşli bir parça bulmama

yardım etti.

Kristaller.

Belli ki halüsinasyon görmeme neden oluyorlar.

Ayağa fırlayıp yastığıma uzanıyorum ama Adonis önüme atlıyor. "Yatağa geri mi dönüyorsun?"

Sesinde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen belli bir tını var. Yine de daha önce nerede duyduğumu düşünmek için boş bir saniyem yok, çünkü bana dokunmak için bir el uzatıyor, ki bunu hiç istemiyorum.

"Neden bu kadar ürkek? Dün gece ellerimi üzerinde gezdirmeme hiç aldırmadın." O duman ve kadife. O ince, lüks çarşafların altında altın baştan çıkarıcı.

Belki de kristaller bayılmama neden oldu.

Yine de bu, bu adamı bulmak için hangi uygulamayı kullandığımı ve onunla yattığımı bile hatırlamadığım kadar kötü bir şekilde nasıl bayıldığımı açıklamıyor.

Cidden, hatırlayacağınız türden bir vücudu var. Adamın iç çamaşırı paketi gibi bir vücudu var. Benimse ne olursa olsun iyi bir vücudum var, yani ikisi tam olarak uyuşmuyor. Ama...

Yavaşça dönüyorum, şifonyerin üzerindeki aynayı hatırlıyorum ve bana yansıyanı gördüğümde öyle bir çılgılık atıyorum ki, perili bir evde de olabilirdim.

Jamie Lee Curtis'in *Çılgın Cuma* anını yaşıyorum.

Ben... Ben... *yaşlıyım*.

Tamam. Tam olarak *yaşlı* sayılmam ama uyumaya gittiğimde olduğumdan daha *yaşlı* olduğum kesin.

Yüzüm daha dolgun, kaşlarım daha kemerli ve tüylerim daha keskin oldu. Önceden yağlı ve bakımsız olan saçlarım, geriye doğru taranabilen ve pek çok şekilde şekillendirilebilen hacimli koyu kahverengi bir yeleye dönüştü. Yağlı yiyeceklerin etrafında çalışmaktan nokta nokta sivilcelerle lekelenmiş cildim bile, bir seri katilin derisini yüzüp giymek isteyebileceği esnek, nemlendirilmiş bir görünüme kavuştu. Bu benim kişisel hedefim, ancak bu hastalıklı sırrı asla itiraf etmem.

Gözlerim aşağıları tararken gömleksiz gövdem kendini gösteriyor.

Yataktaki Adonis'ten çok uzak olsa da, kişisel bir antrenörüm ya da en azından bir Peloton'um olduğunu düşündürecek şekilde çalışmış ve sıkı bir şekilde tonlanmışım. Bu sürpriz... en hafif tabirle hoş, ama yine de çılgınca kafa karıştırıcı.

Bilmediğim bir bedendeyim. Elbette, gözlerim aynı - ela - ve bildiğim kadarıyla gizemli bir şekilde yeni uzantılarım çıkmadı.

Bekle. Ne paketlediğimi görmek için pahalı iç çamaşırımın elastik kemerini çekerken merak kediye öldürüyor. Bir parçamın çoğunlukla değişmediğini görmek beni hem hayal kırıklığına uğrattı hem de rahatlattı.

"Mikrofon sıcak mı?" Adonis soruyor, görünüşe göre saniyeler önce avazım çıktığı kadar bağırmamdan rahatsız olmamış, duman ve kadife o kadar yüksek ki sanki lanet olası bir sihirbazlık gösterisindeyim. Seksi bir sihir gösterisi. Tavşan yerine silindir şapkalardan vibratör çıkarıyorlar. Kendime not: Magic Mike ama *gerçek* sihir.

Geri dönüyorum, kendimi kontrol ederken yakalanmanın utancıyla kızarıyorum. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Açık mikrofon zamanı geldi mi diye sordum." Sırıttışı ustaca ve burada olup bitenlerden kafam tamamen karışmış ve korkmuş olmasaydım tahrik edici olurdu. "Sahneye çıkmaya hazırım."

"Bu durumda, mikrofon benim..." Aşağı doğru işaret ediyorum, o da başını sallayıp hırlayarak yaklaşıyor. Elimizi uzatıyorum, avuç içim serap olamayacak kadar sağlam, sıcak karın kaslarını buluyor. "Hayır. Kusura bakmayın. Mikrofon bozuk."

"Kırık mı?" Adonis'in kaşları havaya kalktı. "Dün gece seni bu kadar zorladığımı düşünmemiştim."

Dün geceyi en ufak bir şekilde bile hatırlamama fikri beni odanın diğer tarafına uçuruyor. Bana dokunduğunu hatırladığım son kişi -düşüncesi bile beni ağlatacak kadar şefkatle- Drew.

Keşke şu an Drew'u arayabilseydim. Bunu çözmeme yardım etmesini. Sığ sulara daldığımda hep aklı başında davranırdı.

Sorun. Muhtemelen dün geceden sonra benden haber almak istemiyordur - aşk itiraflarımız hala hafızamda sıcak bir şekilde çalkalanıyor- ama onu aramalıyım.

Nerede olduğuma dair bir fikrim olsaydı banyoya, dolaba ya da yalnız kalabileceğim herhangi bir kapalı alana girerdim. Dünyada ya da bu alanda. Sağda ya da solda, kapalı her kapı, arkasında ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığım bir oyun ve ben bu oyunu oynayacak havada değilim. Sadece bu odaya bakılırsa, burası saray gibi görünüyor.

Adonis'in bir tür kristal kaynaklı tezahür olması gerektiğini düşünerek, terapistimin numaralarından birini uygulamaya koyuyorum. Ayaklarımı dikiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi topraklamak ve duyularımı düzeltmek için birkaç dört-yedi-sekiz nefes alıyorum. İşim bittiğinde bunların hepsi geçecek.

"Yataktan düştüğünde başını çok sert çarpmadığına emin misin?"

Bu soru üzerine gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Adonis ayağa kalkıyor, tüm vücudu gözlerimin alamayacağı kadar güzel bir suç sahnesi gibi sergileniyor. Yerden boxer külotunu alıyor ve kıpırdanarak içine giriyor.

Anlaşılmaz bir şekilde, onun gerçek olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden bana sunduğu bahaneyi kabul ediyorum ve onunla koşuyorum. "Biliyor musun, şimdi sen söyleyince, normalden daha sersemim ve dün geceyi hatırlamakta güçlük çekiyorum."

Çarpıcı yeşil gözleri şişkin. Bu gözleri daha önce gördüğüme yemin edebilirim. "Doktor çağıralım mı? Bir şeyleri unutmana izin veremeyiz. Özellikle de büyük gösteri için hazırladığın seti. Tanrım." Kapıya doğru ilerliyor, kapıyı açınca uzun bir koridor ve ekmek kırıntıları gibi kıyafet izleri ortaya çıkıyor.

Arkasından dışarı çıktığımda buranın bir otel değil, bir apartman dairesi olduğunu fark ediyorum. Hem çok yaşanmış hem de titizlikle temizlenmiş, yani bakımını yapan ben değilim. İki yatak odası (biri spor salonuna dönüştürülmüş), iki banyo ve Tanrı bilir nereye (belki de cennete?) giden kavisli bir merdivenden geçip turuncu perdelerin çekili olduğu solaryum benzeri açık bir yaşam alanına giriyoruz.

En yakın olanına gidiyorum, ortasını ayırıyorum ve dışarı bakıyorum. Beni muhteşem bir sahil manzarası karşılıyor, ama bu kez Doğu Nehri değil; Hudson Nehri.

Bir şekilde, bir gecede Yukarı Batı Yakası'nda bir çatı katına çıktım.

Kilidi açıyorum ve etrafı çevrili bir terasa açılan kapıyı açıyorum. Sağımda mavi bir kafe masası ve sandalyeler var. Solumda, CeeCee'nin düğünündekilerden farklı olmayan ip ışıklarla donatılmış rahat görünümlü bir açık hava kanepesi oturuyor. Tam çiçek açmış bitkiler, tuğla yürüyüş yolunun etrafına serpiştirilmiş sağlam kil saksılardan dışarı bakıyor.

Adonis içeride telefonunu ararken, cam sehpayı ve ardından tertemiz mermer kahvaltı köşesini kontrol ederken dikkatimi tekrar çekiyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı? Çay, kahve, buz torbası? Sarsıntı geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

Eğer bu gerçekse ve buraya geldiğimi hatırlamıyorsam öyle olmalıyım. Burası cennet.

"Hayır, sarsılmadım. Sadece bulanık. Kendimi... *bulanık* hissediyorum."

Adonis şimdi biraz daha çılgın, kanepedeki yastıkları fırlatıyor. Elleri duruyor ve derin v çizgilerinin benimle alay ettiği kalçalarına asılıyor. "Bu durumda, dün gece çok içtin, otlu brownie'den bahsetmiyorum bile, belki biraz da poppers? Çılgın bir parti sonrasıydı."

"Parti sonrası mı?" CeeCee'nin düğün programında bir after-party olduğunu hatırlamıyorum, ne de otlu brownie ve poppers içerdiğini. Bunlar Doop'un kullanılmayacaklar listesindeki iki madde.

"Evet, Taylor Pemberton'ın özel komedi çekimi için. Beyin sarsıntısı geçirmediğine emin misin?"

"Taylor Pemberton'ın şimdiden özel bir işi mi var?" Bir şekilde uyanırken gördüğüm bir rüyanın içinde olduğumu hatırladığımda yaşadığım şok hemen geçiyor. Ya da kabus. Ya da alternatif evren. Henüz detaylardan tam olarak emin değilim.

Adonis beni duymuyor, çünkü odanın öbür ucundaki kapıyı açıyor ve gördüğüm en pofuduk, en güleç corgi dışarı fırlıyor, gittiği her yere tüy döküyor. "Günaydın Milkshake," diye cıvıldıyor Adonis. Odanın öbür ucuna sıçrayıp ayaklarımı koklarken boynunda bir künne sallanıyor ve hemen ardından bu kadar küçük bir köpeğe göre o kadar büyük bir güçle bacağıma vurmaya başlıyor ki neredeyse devriliyordum.

"Hey, kes şunu. En azından önce bana bir yemek ısmarlamalısın," diyorum, her zamanki repliğimi kullanarak.

"Ne zamandan beri?" Adonis'in diğer odadan gülererek sorduğunu duyuyorum. Tamam, bunu ciddiye sevmeydim. "Nerede benim lanet telefonum?" diye ağlıyor. "Buraya her geldiğimde bu oluyor. Üç farklı odada soyunuyoruz ve ben her şeyin nerede olduğunu unutuyorum."

Odağımlı, bacağımdan deniz köpüğü yeşili bir kanepenin bacağına doğru hareket eden kıpır kıpır köpekten çekiyorum. "Buraya her geldiğimde" dedin. Burası senin yerin değil mi?"

Yalınayak, elinde bir kot pantolon ve erik rengi bir ceketle odaya geri dönüyor. "Tamam, beni resmen korkutuyorsun. Adın ne senin?"

"Nolan Baker."

"İkinci adın?"

"Christopher."

"Yaş?"

Beni orada şaşırttı. Yirmi üç demek istiyorum -uyumaya gittiğimde olduğum yaş- ama içimden bir ses bunun artık doğru olmadığını söylüyor. O endişe verici bir sonuca varmadan önce birkaç saniye kekeleyorum. "Ölüyorsun. İşte bu, ölüyorsun. Ölmesen iyi edersin, tamam mı? Yakın gelecekte seni bekleyen çok şey var ve eğer o düşüş... Kahretsin, eğer bu düşüşün bir nedeni varsa, buradaki tek kişi bendim. Sorgulanacağım ve burada olmamalıydım bile."

"Spiralinizi böldüğüm için üzgünüm -ve profesyonel bir spiralci olarak, harika bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim- ama bir saniye durabilir miyiz?" Aklımı başıma toplamaya çalışıyorum ama çoğunlukla başarısız oluyorum. "Neden burada olmamanız gerekiyordu?"

"Çünkü herkese bunu bir daha yapmayacağımızı söylemiştik." Hâlâ yarı çıplak olan vücudunu işaret ediyor. "Bir de bize bak. Senin dairende. Yine yapıyoruz."

Anlıyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. En azından artık buranın benim dairem olduğunu biliyorum. Zamanın şu anında -şu anda *zaman* nedir ki? Panik içimde bir kazandan taşıyor, ama bu her neyse hemen bir çıkış yolu göremediğim için en azından uyum sağlamak zorundayım. "Doğru, doğru. Tabii ki. Ama bunu *neden* tekrar yapmamamız gerektiğini kendi kelimelerinizle anlatmak zorunda olsaydınız, ne derdiniz?"

Elini yontulmuş yüz hatlarına sürerek, "Çünkü yönetmeniniz olduğum için biraz kişisel ve profesyonel gri bir alandayız," diyor.

"Tam olarak neyin yöneticisi?" Ben soruyorum.

Odayı üç etkileyici uzun adımda geçiyor (*büyük* bir oda), böylece yüzüme bakıyor. "Parmağımı takip et." Sinirlenerek ama bu sorgulamanın bir an önce bitmesini isteyerek dediğini yapıyorum, işaret parmağı daireler çizerken bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola bakıyorum. İşte o zaman çevremdeki daha fazla şeyi fark ediyorum. Posterler, resimler, düzinelerce, üzerlerinde yüzüm var. Üzerlerinde hayalini kurduğum SATILDI pankartları. Bu ben ve Hannah Gadsby mi? Ben ve Ali Wong? Ben ve Nathan Fielder?

"Ne oluyor?" Adonis sorar. "İyi görünüyorsun ama garip davranıyorsun. Garip davranmayı bırakır mısın? Böylece paniklemeği bırakabilirim." Oh adamım, paniklediğini mi düşünüyor?

Beynimde hala bir sürü soru birikiyor. Gözlerim, dün geceki ben olmayan ama daha önce hiç görmediğim ve asla görmeyeceğim çeşitli versiyonlarım olan tüm görüntülerimi alarak odanın içinde dolaşıyor.

olmuştum. Ama öyle olmalıydım, değil mi? Hiç var olmamış bir benin fotoğrafik kanıtı olamaz.

Yıpranmış beynim henüz düşünmediğim sadece iki açıklama ortaya atıyor:

- Dün gece uyuşturuldum, milyon dolarlık bir eğlence evine atıldım ve burada olan her şey, bir şaka programında yayınlanmak üzere filme alındığım ayrıntılı bir numara.
- Bir şekilde geleceğe zaman sıçraması yaptım.

İlk seçeneğin çok daha uygulanabilir ve bir şekilde tercih edilebilir görünmesi benim hakkımda çok şey söylüyor.

Adonis boş bakışlarımı olduğu gibi kabul edip telefonunu aramaya koyuluyor ve anlaşılmaz bir şekilde tezgahın üzerindeki Nutribullet'in içinde buluyor. Hem bir Nutribullet'e sahip olacak kadar başarılı olduğum için gurur duymam hem de çilekli muzlu smoothie için yanıp tutuşmam benim hakkımda daha da çok şey söylüyor.

"Tuhaf değilim. Söz veriyorum." Gerçi bu bir yalan ve vermemem gereken bir söz, çünkü belli ki bir şeyler büyük ölçüde ters gidiyor, ama bu adam bu bilgi için doğru sırdaş gibi görünmüyor. Adını bile bilmiyorum ve sormak onu daha da kızdıracak gibi görünüyor.

Emin görünmeyen ama görünüşe bakılırsa bu işin peşini bırakmaya niyetli olan Adonis tamamen giyinir ve eşyalarının geri kalanını toplar. "Eğer eminsen. Bulanıklık, baş dönmesi, baygınlık ya da başka bir şey olursa arayacak mısın?"

"Bu kutulardan herhangi birini işaretlersem, mutlaka arayacağım." Aramayacağım, çünkü telefonum olup olmadığını, varsa nereye koyduğumu ya da bulursam onu aramak için hangi kişiye bakmam gerektiğini bilmiyorum. Ama sahte bir güvence bu akıl almaz durumda en güvenli seçenek gibi görünüyor. Panik içinde yalnız kalmak istemesem de, her şeyi çözmeyi planlıyorsam başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Yanıma gelip beni yanağımdan öpüyor, hala dün gece yaptığımız sefahatin ağır kokusunu taşıyor. "Buradan çıkmam gerek.

Jessalynn sana günün özetini vermeye gelmeden önce. Beni görürlerse kafamı uçururlar."

Köşeyi dönüp ön kapıdan kaçmadan önce başka bir şey söylenmez.

Sonunda yalnızım. Hala korkuyorum. Ama yalnızım.

Gıcirtı. Cra-creak.

Pek sayılmaz. Döndüğümde o gülünç derecede azgın corgi'nin yere düşmüş bej kırlentlerden birinin üzerinde şehre gittiğini görüyorum. Neredeyse meydan okurcasına bana bakarak işini yapıyor.

"Sanırım sadece sen ve ben kaldık, Milkshake." Ben bunu söyler söylemez, corgi arkasını dönüyor ve hızlanıyor. "Erkekler," diye homurdanıyorum kendi kendime, yatak odasına geri dönmeden önce. Burası tam bir labirent.

Ana banyoyu (tertemiz), gömme dolabı (Astoria'daki yatak odamdan daha büyük) ve şifonyer çekmecelerini (bir insanın bu kadar çok zevk aletine sahip olabileceğini kim bilebilirdi?) ararken, yastığımın altına ne sıkıştırdığımı hatırlayınca telefonu tamamen bırakıyorum. Yüksek sesli bir "aha!" ile Yastığı yataktan söküyorum, devasa, iyi yıkanmış pencerelerden içeri giren güneş ışığında parıldayan Doop kristallerini bulmayı umuyorum, ama tek gördüğüm boş alan.

Ve sonra bir zil sesi duyulur.

Bölüm On Dört

Kapıyı açtığımda, ağzını açana ve çok tanıdık bir ses çıkana kadar adını koyamadığım bir başka tanıdık yüzle karşılaştım.

"Eğer inkâr etmeyi düşünüyorsan, ikimize de zaman kazandır ve yapma." Adonis'in uzak durmaya çok kararlı olduğu Jessalynn'in, Hardy-Har Hideaway'deki iş arkadaşım Jessie'den başkası olmadığı ortaya çıktı, ancak daha yaşlı ve kırılmış saçları ve yıpranmış spor ayakkabıları yoktu. Onların yerine kısa, şık bir saç kesimi ve oldukça pahalıya mal olmuş olması gereken kırmızı pantolonları var.

Beni ite kaka apartmana giriyorlar, çantalar ve gösterişli bir vızıltı. İki hevesli eğlence çalışanının düşük maaşlı bir işte acı çekerkenki samimiyeti artık yok. Jessalynn - açıkça Jessie ve göbek adları Lynn'in birleşiminden oluşuyor - gözünüzü çıkarabilecek kadar sert, şık bir iş havasına sahip.

"Toplantıyı güvertede yapalım. Hava harika," diyorlar ve ortası halı kaplı, korkuluklarında sarmaşıklar büyüyen geniş merdivenlerden yukarı doğru süzülüyorlar. Milkshake beni takip ediyor ama ben tırmanmaya başlayınca havlamaya başlıyor.

"Ah, ne kadar küçük bacaklar," diye mırıldanıyorum onu kaldırmadan önce. Görüldüğünden daha ağır, ama artık güçlü pazularım var, bu yüzden önemli değil. Bu kısma alışabilirim.

Dışarıda, bulutlarla takılıyormuşum gibi hissettiren eşsiz bir New York manzarasına sahip başka bir bahçe var. Güneş sadece bir çığlık uzakta, ufuk çizgisinin geri kalanını sabahın geç saatlerinde ışıkla yıkıyor. Astoria'daki yatak odam tuğla bir duvara bakıyordu. Bu... vay canına.

Kendimi şanslı hissediyorum. Hâlâ panikliyorum ama tüm evrenler, gelecekler ya da her neyse, bu evrene düştüğüm için şanslıyım.

Jessalynn köşedeki bir sandalyeden bir evrak çantasını açıyor, eşyaları bir masanın üzerine düzgün bir şekilde diziyor ve kaldıkları yerden devam ediyor. "Harry'nin *özel* girişinizden çıkıp bir blok ötedeki taksiye binerken taktığı şapka ve güneş gözlüğü kombinasyonunun neden herkesi kandıracağını düşündüğünü bilmiyorum. Sanki şimdiye kadar birlikte olduğun her erkeğin boyunu, kilosunu, yapısını, ten rengini ve penis boyunu, gizlilik anlaşmasını ihlal ettiğin için avukat tutmam gerekirse diye ezberimde tutmuyorum."

Bu endişe verici ifadede açıklığa kavuşturulacak çok şey olsa da, en düşük asılı meyveye gidiyorum. "Harry mi?" Adonis, CeeCee'nin düğününden önce beni kulübün dışında terk eden Harry olamaz, değil mi? Yine de, aradan geçen yıllar boyunca dolgunlaştırılan, ayarlanan ve enjekte edilen birçok özelliğe rağmen benzerlik görüyorum.

"Evet, Harry Stokes. Buradan kaçan adam." Bizi birbirimizin yörüngesine neyin geri getirmiş olabileceğini hayal etmekte zorlanıyorum.

"Sen ve senin büyük insan olarak herkesi haksız çıkarma ihtiyacın sayesinde senin özel hayatını yöneten a d a m." Donup kalıyorlar, başlarını öne eğiyorlar ve sonra yeniden başlayan bir robot gibi tekrar kaldırıyorlar.

"Özür dilerim. Senin azmini sevdiğimi biliyorsun. Gösterileri sattıran ve

faturalarımı ödeyen şey bu. Sadece zor bir sabahtı. Mekan sahibi görüşmemizi erteledi, yani BuzzBang ile röportaj yapabiliydik. Sonra seni

aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermedin çünkü Harry ile

BuzzBanging yapıyordun, bu yüzden şu anda biraz gerginim.

Düğümlerimin düğümleri var." Jessie'nin her zaman konuştuğumuz gibi

menajerim olduğunu fark ederek bocalayan bir sessizlik içinde orada

duruyorum. Jessie'nin içinde yaşadığım

hayal ettiğimiz gelecek. Bu beni çok şaşırttı. O kristallerle belirlediğim niyetler mucizevi bir şekilde gerçekleşti.

Jessalynn devam eder. "Bakın, bundan hemen sonra bırakacağım, ama neden Harry, ha? Lance, Marc ve Jean-Luc müsait değil miydi? Çünkü sanat ekibinden biriyle takılmak senin için kötü bir görünüm."

"Bekle, pardon, yani Harry ve ben.... değiliz." Soruyu geçiştirdim, ne olup bittiği konusunda onları uyarmamaya çalışıyordum.

"Birlikte mi?" diye soruyorlar, sesleri kuşkulu. "Umarım değildir." Başımı sallıyorum. "Doğru, çünkü biz iyi bir çift değildik."

"Hayır! O değil. Bu kimin umurunda?" Oturmak için yanlarına gidiyorum ve yaramazlık yapan küçük bir kardeşmişim gibi koluma vuruyorlar, bu da bana CeeCee'yi, kavgayı ve düğünü düşündürüyor. Onu da aramalıyım ama lanet telefonum nerede?

"Harry ile birlikte olmamalısın çünkü sen Nolan Baker'sın, ünlü bekar, aşk karşıtı komedyensin. Bir ilişki içinde olmanın, geliştirmek için çok çalıştığımız marka için ne kadar kötü olacağını biliyor musun? Alaycılar bizim hedef kitlemiz ve can damarımız. Eğer romantik Kool-Aid içmeye başlarsan hayran kitlemizi, sponsorluklarımızı, her şeyimizi kaybederiz." Gözleri ölümcül bir ciddiyetle büyüyor. "Öyleyse söyle bana. Zirvede yalnız kaldığını biliyorum ama sen ve Harry, BuzzBang Buddy'den daha fazlası mısınız ya da daha fazlası olmayı düşünüyor musunuz?"

Birkaç dakika öncesine kadar Harry'nin Harry olduğunu bile bilmiyordum. "Hayır." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sadece duymak istedikleri bu gibi görünüyor, bu yüzden onlara bunu vermekten mutluyum.

"Muhteşem. Şimdi," diyorlar, gözleri parlıyor, daha önce sert bir kaşın olduğu yerde bir gülümseme beliriyor. "Bakın az önce ne geldi." Masadaki üç farklı poster maketini işaret ediyorlar. Hepsi de aynı görüntünün küçük bir varyasyonu. Ben -aynadaki ben, dünkü ben değil- kesilmiş güller, tebrik kartları ve sevimli pelüş hayvanlardan oluşan bir karmaşanın ortasında tam takım elbise giymiş ve çorapsız duruyorum. Sağ elimde bir

Ön kolumdan sahte kan damlayan bir kalp. Başlık yazılı ve sızıyor: 30 *Times Two*.

"Anlamıyorum Jessie." Başlığı işaret ediyorum.

Bana tiksintiyle bakıyorlar. "Öncelikle, beş yıldır kimse bana Jessie demedi. İkincisi, Netflix'in tanıtım toplantısında sen de vardın. İronik olması gerekiyordu çünkü altmış dakikalık bir özel program, yani otuz dakika iki dakika. Artı, sen otuz yaşındasın ve yıl 2030."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. *Jessie-Jessalynn*'e inanacak olursak, yedi yılı kaçırmışım.

"Tamam, garip bir şeyler oluyor." Göğsüm daralıyor.

"Söyleyeceğim," diyorlar aslında, ellerinin tersini alnıma bastırarak. "Dün gece ne içtin?"

"Hiçbir şey!" Bağırıyorum, sonunda kırılıyorum. "Yirmi üç yaşında yatağa girdim ve şimdi otuz yaşındayım ve burada yaşıyorum ve bu her neyse onu yapıyorum." Kollarımı posterlerin olduğu yöne doğru sallıyorum; posterler çoğunlukla havalı ama biraz da endişe verici. O sahte kalp rahat edemeyeceğim kadar gerçekçi görünüyor. "Bunların nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Jessalynn uzun süre bana bakıyor, görünüşe göre yüz ifademde bir şey arıyor. Bakışları önce ciddi, sonra kırılıyor. "Karakter bazlı bölümlerinizden biri için test izleyicisi olmayı çok isterdim ama şimdi sırası değil. Şimdi özel gösterim için bir poster seçme zamanı, böylece alt kattaki bekleme arabasına binip tiyatroya gidebiliriz."

"Tiyatro mu?" İnanamıyorum, soluk soluğa kaldım ve kayboldum. Herkesin yavaşlamasını ve birinin bana bunu anaokulu seviyesinde bir basitlikle açıklamasını istiyorum. "Az önce ne dediğimi duymadınız mı?"

Boyunlarını açarlar. "Evet, biraz sevdiğini de biliyorum. Hayranların sana bayılıyor. Ben de sana bayılıyorum. Ama seninle ilgili sevdiğim bir başka şey de tanıtım materyalleri konusundaki seçiciliğin, yani

Lütfen, birini seçin ya da hiçbirini seçmeyin, ama en azından bana ekibe geri gönderecek bir şey verin."

İtiraz etmenin nafile olduğunu anlayarak, uyuşuk bir şekilde koltuğuma geri dönüyorum ve posterleri tekrar inceliyorum. Tüm bunlar şaşırtıcı olsa da, bunların içinde lanet olası bir süperstar gibi görüldüğümü itiraf etmeliyim. Seksi, komik ve işin içinde. Buraya gelmek için harcadığım onca çabayı özlemiş olabilirim ama şans ve iradenin (ve belki de şu lanet olası kaybolan kristallerin) bir cilvesi sayesinde, sadece hayalini kurduğum komedyenlerin arasına girdim.

Bir dakikalığına bunun aklıma kazınmasına izin verdim. Krize neden olmasaydı harika olurdu.

"Şu." Düşünceli ama sırtıkan olduğum orta seçeneği işaret ediyorum. Yaklaşılabilir ama her şeyin üstünde.

"Mükemmel. Sen bir cevhersin. Şimdi, lütfen şık bir şeyler giy. Tiyatroya geç kalacağız."

"Tiyatro mu?" İçeri girerken tekrar sordum.

Dillerini şaklatarak beni devasa dolabıma doğru itiyorlar. "Evet, tiyatro. Sağlığım için size her sabah seyahat programı göndermiyorum, biliyorsunuz."

Son seyahat programımdan kaçtığımda neler olduğunu düşündüğümde, onların talimatlarını takip ediyorum.

"Burası Brooklyn Müzik Akademisi," diye hayretle söylüyorum, arabanın arkasından aceleyle çıkarılırken. Güneş ışınları cam tentenin üzerinden süzülürken, ön cephede kırmızı bir tabela dikey yazılarla yükseliyor.

"Evet, harika çıkarım yetenekleri, Sherlock," diyor Jessalynn. "Madison Square Garden çok büyüktü. Joe's Pub çok küçüktü. Umalım ki, senin iyiliğin için, Goldilocks, bu mekan *tam olarak doğru* olsun. Zamanımız tükeniyor."

Bir fikir beni eğlendirmeden önce karışık metaforlarına gözlerimi deviriyorum. "Dedektif Goldie Sher-locks, hırsızların, haydutların ve ayılara karşı yapılan diğer vahşetlerin suçlarını araştıran ıslah olmuş bir izinsiz giren."

Jessalynn bizi girişten geçirip endüstriyel sanat galerisi hissi veren bir lobiye sokarken, "Şirin," diyor. "Yaz bunu. Bir yayıncı kitap anlaşması isteyip istemediğini sorduğunda kullanmak için sakla. Hepimiz bunun er ya da geç geleceğini biliyoruz. Bir anı kitabı, mizahi bir deneme koleksiyonu ya da sadece yetişkinlere yönelik bir resimli kitap yazana kadar komedide hiç kimse değilsiniz."

Onlar başka bir sivri ama doğru gözlem yapamadan, orta uzunlukta siyah saçlı, beyaz düğmeli gömlek giyen kısa boylu Asyalı bir kadın, kolunun altında bir portföy ve elinde iki kadeh şampanya ile belirir. "Nolan Baker, bugün bize katılmanız ne büyük incelik. Ben Cassandra Yuen. Benim için bir zevk."

Jessalynn içkileri alırken "Geciktiğimiz için üzgünüz," diyor, ses tonu alt metinlerle dolu: *Divalar, haksız mıyım?* Bilen bakışları, söz konusu divanın ben olduğumu doğruluyor ve ikisi de birkaç taneden fazlasıyla blok etrafında dolaştılar. Hayatımda hiç divayı oynama fırsatım olmamıştı.

Belki CeeCee'nin düğününden ayrılmak büyük bir diva hareketiydi, ama kim bilir hangi zaman tüneli ya da solucan deliğinden geçerek buraya geldim? Eğer şanslıysam, bu gerçeklikte böyle bir şey hiç olmadı.

"Özür dilemene gerek yok." Cassandra'nın gülümsemesi nezaketle parıldıyor. "Özel çekimleriniz için güzel mekânımızı düşünmeniz bizi çok heyecanlandırdı. Size etrafı gezdireyim."

Tur bizi evin ön kısmına ve kontrol kabinine götürüyor. Cassandra mekânın sözlü tarihini örüyor ve ben söylediği her kelimeden büyülenmiş bir şekilde kabarcıklı içkime zar zor dokunuyorum. Üç çift ayakkabımız katlı koridorlarda tıkırdarken, daha önce hiç kimsenin beni bir yerde komedi yapmam için ikna etmeye çalışmadığını düşünüyorum. Kur yapan hep ben oldum.

Bu bir kader değişimi.

Tiyatro salonuna girdiğimizde, şaşkınlıktan ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Büyüleyici. Yıpranmış, antika sütunlar. Yıldızlı, yuvarlak bir proscenium, dört ayaklı bir yaratığa binmiş, savaşta okunu geri çekmiş bir savaşçının boyalı görüntüsüyle süslenmiş. Mekân yosunlu yeşil, yumuşak şeftali ve altın rengine bürünmüş. Çok, çok fazla altın.

Sahne aldığım tüm kulüpler gibi yıpranmış ama bir o kadar da zarafetle canlı. O sahnede durma ayrıcalığı için iyi para öderdim. Görünüşe göre, bu hayatta insanlar *bana* sahneye çıkmam için para ödeyecek.

"Beğendiniz mi?" Cassandra birkaç ince noktayı işaret ettikten sonra soruyor: ses sistemi, oturma kapasitesi, görüş hatları ve Netflix film ekibinin içeri girip işlerini yapmaları için bolca alan.

Jessalynn araya girdi. "Nolan keşfettiğimiz mekanların çoğunu beğendi, bu yüzden nihai kararımızı verdikten sonra herhangi bir tartışmayı saklayacağız."

Surat asmıyorum ya da aksine bir şey söylemiyorum. Bunun yerine Cassandra'nın sahne arkasına doğru ilerlemesine izin veriyorum; sıra sıra dizilmiş koltuklar etrafımda uçuşuyor. Onların gülmeye ve beni sevmeye hazır, hevesli seyircilerle dolu olduğunu hayal ediyorum.

Sahneye ilk adımımı attığımda kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Cassandra, Jessalynn'e ışıklandırma donanımı hakkında bilgi vermekle çok meşgul, bu yüzden durup bu anı içime çekme fırsatını değerlendiriyorum. Kaosun ortasında bile sahne kendimi en çok evimde hissettiğim yer. Yılım ya da yaşım ne olursa olsun.

Salona bakarken, hayatımın yörüngesindeki bu ani değişim karşısında şaşkına dönmüş bir halde balkona doğru bakıyorum. Bunların hiçbirisi gerçek olamaz.

Cassandra'nın sesi hayallerimi yıkıyor. "Bir fıkra dinleyebilir miyiz?" "Ne?"

Bir ya da iki adım öne çıkmamı işaret ediyor. "Mikrofon standının orada olduğunu farz et. Tahtalara biraz bas. Bazı materyalleri deneyin. Sanırım tiyatromuzun oldukça duyarlı olduğunu göreceksiniz. Birçok sanatçı hissedilebilir bir enerjisi olduğunu söylüyor."

Jessalynn omuz silkerek telefonunu kontrol eder. "Devam et. Bir şeyler yap. Bu iyi bir fikir."

Yeniden heyecanlanıyorum. Her zaman bir espriye başlamadan önce gelen o kabaran adrenalin. "Geçenlerde ayrıldım. Sarhoş bir gecenin ardından bir dilim pizzanın kabuğu gibi kaldırıma atıldım." Biraz düşündüm. "Düşündüğün zaman, ayrılmak pizza hamuru olmaya çok benziyor. Bir zamanlar olduğun şeyin yarısısın, hala birinin seni lezzetli bulmasını umuyorsun ve senden bir yemek yapması için bir ribaund faresini bekliyorsun."

Cassandra'nın kahkahası abartılı ama gerçekçi ve beni geri dönmeye teşvik ediyor. Jessalynn'in sert bakışları içimde dolaşıyor. "Bu harikaydı," diyor Cassandra. "Devam edelim."

Cassandra ilerlemeye başladığında, Jessalynn fısıltıyla "Bu da neydi?" diye sorar.

"Ne neydi?"

"O eski, huysuz malzeme. Setiniz için o şakaları yeniden canlandırmıyorsunuz, değil mi? Bunun ilk özel gösterin olduğunun farkındasın. Eğer bunu batırırsan, bir daha olmayabilir."

"Gerçekten baskı yapıyorsun, ha?" Elimde yeni bir malzeme yok. Yedi yıl uçup gitti. Önemli anıları kaçıırken ne tür şakalar yapabilirim?

Sahte arkadaşlık moduna geçerek bir kolunu benimkine bağlıyor. "Hayır, hiç de değil. Sen lanet olası bir yıldızsın ve ben sadece mümkün olan en parlak şekilde parlamayı sağlamaya çalışıyorum. Tamam mı?"

Cassandra'nın soyunma odasının kilidini açmasıyla küçük ayrılığımız yarıda kesildi. Geniş, temiz, süslü - dünya çapında bir assolistin lüks içinde yaşaması için tasarlanmış.

"Etrafa bir göz atın." Cassandra'nın bana iki kez söylemesine gerek yok. Aynada yeni halimi inceliyorum, sandalyede bir tur atıyorum ve genel ambiyansı içime çekiyorum. "Elbette, mekânı dekore etmek için tam personele sahibiz ve

İsteğinize göre yiyecek içecek sağlayacağız. İhtiyacınız olan her şey hesaba katılacaktır. Jessalynn sürücünüzü erken göndererek bize nezaket gösterdi."

"Rider?" Ben soruyorum.

Jessalynn bana bir kaşını kaldırdı. "Bir sözleşmeye göre istek listeniz."

"Tamam, binicim." Rica diyorlar ama ben talep demek istediklerini biliyorum.

Cassandra portföyünü açıp bir listeyi kontrol ederken, "Espresso makinesi kolaylıkla alınabilir," diyor. "Bir Lovesac da öyle, ancak uyuklama nedenleriyle renk, kumaş ve boyut tercihlerinizi bilmek isteyeceğiz."

"Burada mı uyuyacağım?" Ben soruyorum.

"Teknoloji sırasında..." Jessalynn, ağzımı her açtığımda bana daha çok kızıyor.

Cassandra, "Hennessy, Patron Silver Tequila, Grey Goose Vodka, Jack Daniels ve Heineken şişeleri, kuracağımız tam stoklu bir buzdolabı aracılığıyla her an elinizin altında olacak" diyor. "Ekstra uzun bükülebilir pipetleri ve talep ettiğiniz özel bardak türlerini de temin edeceğimizden emin olabilirsiniz. Ayrıca kişisel sakız atıcınız olması için nöbetçi bir personelimiz de var."

Jessalynn buna sırtlıyor. "Çiğnedikten sonra ona dokunmaktan gerçekten nefret ediyor."

"Çok mantıklı," diyor Cassandra. Bunu gülünç bulsa da belli etmiyor. Tam bir profesyonel. Bense tüm bu saçmalıklar karşısında ağzım açık kalmış durumdayım. Utanç kafamın içinde ping-pong gibi dönüyor. "Son olarak," diye ekliyor Cassandra, "şovunuzun olduğu gece ya da öncesinde çalışanlardan hiç kimsenin adının Drew olmayacağını garanti altına aldık."

Göğsüm sıkışıyor. "Affedersiniz?" diye soruyorum. Bu tuhaf gerçeklikte onun adını yüksek sesle duymak kalbimin mideme inmesine neden oluyor. Dün geceyi *-benim dün gecemi-* tekrar keskin bir şekilde odak noktasına getiriyor. Drew'un beni sevdiğini söylediğini ve dakikalar sonra benden uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu söylediğini duyabiliyorum. Bu beni tekrar yıkıyor.

"Açık talimatlar aldık," diyor Cassandra, beni yakın tarihli ama bir şekilde çok da yakın olmayan bir anıdan çekip çıkararak.

Jessalynn devreye girer. "Kesinlikle doğru. Neredeyse on yıllık bir kin tutmadan aşk karşıtı bir komedyen olamazdı, değil mi?" Ben bunu anlamaya çalışıp başaramazken, ikisi kesik kesik, göstermelik bir kahkaha atıyor.

Anladığım kadarıyla Drew'la aramızdaki şeyler yedi yıl boyunca hiç düzelmemiş. Bu mümkün olamaz. Dün gece yatağa girdiğimde yaptıklarımın zaman içinde ve belki biraz yalvarmayla mutlak olarak düzeltilebileceğinden o kadar emindim ki. Kariyerimin getirileri konusunda haklıydım ama sanırım ilişkilerimin kurtarılabilir olduğu konusunda yanılmışım.

Rahatsızlık bu odadaki dördüncü kişi haline geliyor, ensemde soluyor.

Şampanya şişeleri getirilirken panikle yutkunuyorum ve "Mükemmel" diyorum.

On Beşinci Bölüm

Jessalynn beni eve bıraktığında gündüz sarhoşu olmuştum.

Drew'un adı ve benim hayatım ve zaman çizelgem üzerindeki kontrol eksikliğim, bir şişe şampanyayı tek başıma içmeme neden oldu, bu da bir geçirme şenliğine ve rahatsız edici derecede inişli çıkışlı, mide bulandırıcı bir dönüş yolculuğuna yol açtı. Kaldırımda durup sallanırken deniz bacaklarım var.

Jessalynn, hayattan daha büyük bir güneş gözlüğünün arkasından, arabanın açık arka camından bana bakıyor. "Ayıl bebeğim ve şu malzemeyi parlat. Artık bir mekanımız olabilir ama espriler boktan olursa bunun bir önemi kalmayacak. Provalar haftaya başlıyor. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum, çünkü ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Araba hızla uzaklaştı.

Abartılı daireme geri döndüğümde, dört binin kuzeyinde bir yerde oturan kare görüntüleri -sordum!- ve kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş iç tasarımdan hala etkilenirken, yiyecek için mutfağı araştırıyorum. Mide kramplarımı dindirecek herhangi bir şey.

Görünüşe göre ev yapımı makarna pişirmek için son teknoloji aletlere ve araçlara sahip olmama rağmen (ben kimim?), buzdolabı, dolaplar ve gömme kiler yiyecekten yoksun, bu da burada fazla zaman geçirmedişime inanmama neden oluyor.

"Bu kadar çok yemek hazırlığı...hazırlığı...hazırlığı? Hadi ama, Mouth. Bu kadar çok hazırlama aracı var ama hazırlanacak malzeme yok."

Sarhoş bir şekilde kendi kendime homurdanarak, kapısında buzluğun yanında bir tablet bulunan buzdolabını çarparak kapattım.

"Dışarı çıkıp sizin için bir şeyler almamı ister misiniz, Bay Baker?" diye seslenen erkeksi bir ses, ancak fütüristik (yoksa şimdi mi?) buzdolabımın içinde yaşayan robottan gelebilecek kadar rahatlatıcı ve melodik.

"Bu şeyin konuştuğuna inanamıyorum." Yedi yaşındaki aklımın alabileceğinden çok daha karmaşık olan tableti incelemeye başladım. Evimizde bir Alexa olmasına daha yeni alışmıştım. Artık market alışverişimi benim yerime yapabilen bir buzdolabım vardı. "Evet. Poke-ay Bow-el," diye telaffuz ediyorum ve sonra bunun *bağırsak* gibi geldiğini fark ediyorum (adil olmak gerekirse, bir tane yer yemez ilgilenmem gereken şey bu). Ayrıca ekranda hiçbir şey olmuyor. "Poke kasesi" derken *dokunuyorum, dokunuyorum, dokunuyorum*.

"Pokémon tarifleri arıyorum..." diye mırıldanıyor kapıdan eşit tonda bir kadın sesi. Ses neden birdenbire değişti?

"Hayır, hayır. Poke kasesi!"

"Super Bowl tariflerine bakıyorum..."

"Tamam, şimdi de benimle alay ediyorsun."

"Bay Baker," diye geliyor yine o derin, erkeksi ses. Bir el omzumu kavradığında irkilerek arkamı dönüyorum. Titrek bacaklarımın üzerinde geriye sıçrarken, ellerim tezgahın üzerinde kendimi koruyacak bir şey arıyor. Ünlü bir komedyene ev sahipliği yapan bir binanın davetsiz misafirlere karşı daha iyi bir korumaya sahip olacağını düşünürsünüz.

İçgüdüsel olarak en yakın nesneyi kaldırıyorum, o da bir çırpma teli. Korkutucu olmayan, etkisiz bir çırpma teli. Ne yapacağım, onu öldürene kadar *dövecek* miyim? *Ba- dum-tss*.

"Sen kimsin ve dairemde ne arıyorsun?" Çırpma teli elimde kıpırdıyor. İçki içtim ve korkuyorum, ki bu kötü bir kombinasyon.

"Bay Baker. Benim. Antoni. İlk asistanınız." Kareli bir düğme, lacivert bir pantolon ve pahalı görünümlü bir kemer giyiyor. Elinde bir tablet, bir kalem ve bir bardak su var.

Çırpıcıyı yere bıraktım. "*Birinci* asistan?"

"Evet. Ben gündüz asistanıyım. Jerome senin gece asistanın." Bana bir bardak su uzattı. "Jessalynn buna ihtiyacın olabileceğini söyledi. İç bakalım."

"Burada bir şey yok, değil mi?" Yabancılardan içki kabul etmemem gerektiğini bilecek kadar uzun süre New York'ta yaşadım. Ama bu durumda Antoni'nin yabancı olmadığını düşünüyorum. Ona inanacak olursak, tüm hayatımı o tablete kaydetmiş.

"Hayır, içinde hiçbir şey yok. Sadece filtrelenmiş su var." Güvenilir bir gülümseme takındı.

Yutkundum. "Gece asistanına neden ihtiyacım olsun ki?" Ağzımı ön kolumun arkasına silerek soruyorum.

Notlarını kontrol ediyor. "Şey, emin olmak için burada değilim, ama Jerome şunları kaydetmiş: araba rezervasyonu, VIP şişe servisi, spontane geziler, menü dışı oda servisi, mesai sonrası spor salonu erişimi ve ara sıra yatmadan önce masal."

"Yatmadan önce masal mı?"

"Evet, Game of Dark Dissension serisini çok seviyorsun ama okumanın migrenini azdirdığını ve sesli kitap anlatıcısının" - iPad'ine dönerek doğrudan okuyor - "eskiden tanıdığın ve yaşadığın sürece bir daha asla düşünmek istemeyeceğin birine benzediğini söylüyorsun."

Drew olmalı. Bazen çok sevdiği ya da onu güldüren bir kitaptan bir bölüm okuduğunda, kapıyı çalmadan odama dalar ve bana yüksek sesle okurdu. Günün hangi saati olursa olsun. Alıntı ne kadar uzun olursa olsun. Buna bayılırdım.

Hüzün kalbimin etrafına sıkı bir yay bağlıyor. "Bunu gerçekten söyledim mi?" "Kayıtlara göre."

"Günlük mü tutuyorsun?"

"Genel kayıtlar, bakım, vergiler ve işletme müdürünüz için."

"Jessalynn?"

"Hayır," diyor, benim Yirmi Soru oyunumdan ürkmeye başlamış gibi. "Jessalynn senin yetenek menajerin. Sadece mali durumunuzdan sorumlu olan bir işletme müdürünüz var. İyi olduğuna emin misin? Uzanmalı mısın?"

Keşke herkes bana bunu sormayı bıraksa. Tabii ki iyi değilim. Bir gecede yedi yıl geçti. Şu anda yerde top gibi kıvrılmadığım için şanslıyım.

"Hayır, sadece açım. Aç olduğumda kafam karışıyor." Gerçekten satmak için karnımı tutuyorum. "Bir poke kasesi mükemmel olur."

Çoktan çivit rengi ceketini giymiş ve çantasını kapmış. "Her zamanki gibi tamam mı?"

Tek yaptığım başımı sallamak, her zamankinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beynimin garip bir kısmı aradan geçen yıllar içinde damak tadımın ne kadar değişmiş olabileceğini merak ediyor. Çocukken çorbadan nefret ederdim ama New York'a ilk taşındığımda neredeyse ızgara peynir ve Campbell's domatesle yaşıyordum. Ya şimdi sümüksü kalamar ya da iğrenç başka bir şey seviyorsam?

Bunun üzerinde duracak zamanım olmadığından, şimdi cevapları araştırmanın tam zamanı olduğuna karar verdim. Sonunda yatak odasında telefonumu buluyorum. Rehberimde gezinirken, en çok aradıklarımı arıyorum. Annem gizemli bir şekilde kayıp. Babam da yok ama bir sürü *baba* çeşidi var. *Steve Baba. Mark Baba. Daddio*. Gerçekten etrafta dolaşmalıyım.

CeeCee için listelenen numarayı aradığımda, dört yıl önce Provincetown'da Billy Joel cover konserinde şarkı söylerken tanıştığım Cécile adında bir kadınla karşılaşıyorum. Kulağa doğru geliyor ama aradığım kişi değil.

Ailem hiç sosyal medya kullanmadığı için, ben de sosyal medya izleri arıyorum.

İndirdiğim ve halihazırda oturum açtığım tüm uygulamalarda CeeCee.

Bazıları, göz alıcı logoları ve kafa karıştırıcı arayüzleriyle, bu yeni moda ızgaralarda ve kaydırmaz akışlarda gezinmeyi nasıl öğrendiğimi merak etmeme neden oluyor. Kız kardeşim olmayan birkaç CeeCee Bakers'a tıkladıktan sonra aradığım kişiyi buluyorum.

Fransız görünümlü, adını bile telaffuz edemediğim bir uygulamadaki profil fotoğrafında CeeCee ve James sakın bir okyanusun önünde ıslıl ıslıl gülümsüyor. Daha fazlasını görmek için dokunduğumda, engellendiğimi umutsuzca fark ediyorum. Her uygulamada. Yedi yıl sonra, kaçırdığımız bir konuşma yüzünden ettiğimiz aptalca kavgayı tatlıya bağlamış olduğumuzu sanırsınız.

Düşüncesizliğim talihsiz bir son doğurdu. Düğünün bizi birbirimize daha da yakınlaştıracığını umuyordum, ancak acele kararım zaten zayıf olan bağımızı kopardı. Kendimi mahcup, ezilmiş ve tamamen yalnız hissediyorum.

Birkaç saat için kaybedilen yedi yıl ve kazanılan bir kariyer. Birdenbire, bana milyonlar kazandırsa bile her şeyi tekrar yapacağımdan emin değilim.

Bu küçük kavga bana dün gece yaşadığım ikinci büyük kavgayı hatırlattı. Ya da artık ne zamansa.

Görünüşe göre Drew'den o kadar nefret ediyorum ki yanımda onun adını taşıyan birini bile çalıştıramıyorum. En iyi arkadaşım olmadan yedi yıl geçirdim ve onları hiç hatırlamıyorum, ama bu durumu daha az korkunç yapmıyor.

Hayal görmüyorum. Onun hayatında tekrar bir yer edinmek için zaman, çalışma ve yine *yalvarma* gerekeceğini biliyordum. Ama belki de zaman sandığım kadar güçlü bir iyileştirici değildir.

Göğsümde sürünen bir his kıvrılıyor. Son yedi yıldır içimde büyüyen ve farkında olmadığım bir karanlık olduğunu hatırlatıyor bana. Keşke yüzleşmek zorunda kalmadan önce onu kesip atabilsem.

Başparmaklarım yeterince hızlı hareket edemiyor ve yine de sonuçlar beni hayal kırıklığına uğratıyor. Drew telefonumun hiçbir yerinde yok. İlişki

sunucudan silindi. Şaşırmamam ya da yıkılmamam gerekirdi ama tabii ki şaşırdım.

Merakımdan bağımsız kitapçı Drew Techler'ı aramaya başladım. Elbette, işte orada. Ekranda bile olsa onu görünce kalbim küt küt atıyor.

Şimdi sakallı ve gözlüklü olan Drew, Queens'teki bir kitapçının önünde gülümsüyor, zarif bir vitrinin önünde bir yığın kitap tutuyor. Ancak yakınlaştırdığımda bu kitapların hiçbirinin kapaklarında resimli karakterler ya da yumuşak, parlak renkler olan aşk romanları olmadığını fark ediyorum. Onun rahat okuduğu kitaplar. En sevdikleri.

Vitrindeki kitaplar, *Öldür ya da Öldürül* ve *Sır Tutamıyorum* gibi başlıklara sahip gerilim, gizem ve korku romanlarıdır. Casus gözlükleri, tek gözlükler ve balıksırtı şapkalar, kitapların bir suçu araştırıyormuş gibi görünmesini sağlayacak şekilde düzenlenmiştir. Aşağıda bir cesedin hafifçe yükseltilmiş bir bant taslağı görülebilir.

Dükkanın tabelasında şöyle yazıyor: Bound by Mayhem Bookshop.

Bu, Drew'in kartona karaladığı ve Astoria'daki dairemizdeki odasındaki hayal panosuna astığı aptalca, aşk dolu isim olan Sekiz, Üç, Bir Kitap'tan çok farklı.

Yedi yıl çok şeyi değiştirebilir.

Gidecek başka yerim olmadığını bildiğimden, Drew'u görmem gerektiğine karar verdim. Uzaktan bile olsa. Sadece bir saniyeliğine bile olsa. Biz iyi olmasak bile onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Onun aşk itirafı her düşündüğümde beni yeniden ve yeniden sarsıyor. Dün yaşanmışken yedi yıl önce yaşanmış gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum ama en azından ilk başta onu korkutmamak için denemem gerekecek.

Milkshake sanki mükemmel kılıfı biliyormuş gibi, minik, sevimli ağzından sarkan kırmızı bir tasma ile paytak paytak geliyor. Umut dolu gözlerle poposunu kıpırdatıyor ve neredeyse şöyle dediğini duyabiliyorum: *Hadi gidelim, yavaş çocuk!*

Bekle, bunu söylediğini *mi* duydum? Belki de mikroçipliyiz ve birbirimizin aklını okuyabiliyoruz.

Hâlâ sarhoş olduğumu bu düşünceden anlıyorum. Drew'la yüzleşemeyecek kadar sarhoş. Kendime bir bardak su dolduruyorum ve sakinleşip ayılmak için kendime biraz zaman tanıyorum. Yakındaki bir sandalyede otururken, bu bedende sınırlarımın ne olduğunu bilmediğimi fark ediyorum çünkü bu beden şu an için ödünç alınmış durumda. Yüksek bahisli Rent the Runway gibi, tek farkı sadece bir kıyafet değil bir model giyiyor olmam.

Otuz dakika sonra, kafam yerinde, Milkshake'i koşum takımına sokuyorum, tasmaını bağılıyorum ve telefonumdan Bound by Mayhem Kitabevi'ne doğru yola çıkıyorum.

On Altıncı Bölüm

Bound by Mayhem Kitabevi'nin vitrini şahsen daha da gösterişli. Yazarların fotoğraflarına tutturulmuş çeşitli raptiyelere bağlanmış mısır şurubu kanı ve iplikten oluşan korkunç bir karmaşa, hepsi de sabıka fotoğrafı gibi görünecek şekilde düzenlenmiş. Gözler için dağınık bir ziyafet, eğer gözler kan, kan ve daha fazla kana açsa.

İçeri giren müşterilerin azlığına bakılırsa, eşikten adımımı atarsam hayatımın tehlikeye gireceğinden endişelenen tek kişi ben değilim. Neyse ki Milkshake yakındaki bir yangın musluğunda işini görürken ben caddenin karşısındayım. Kafamdaki beyzbol şapkası ve burnuma taktığım güneş gözlüğümle kimliğimi gizliyorum.

Apartmanımdan beş adım bile atmadan, fotoğraf ve imza isteyen insanlar tarafından muson yağmuruna tutuldum. İlk dalga idare edilebilirdi. Ancak ikinci, daha büyük dalga her şeyi kapsıyordu. İnsanlar telefonlarını suratıma fırlatırken hava almak için mücadele etmek, gençliğimde kendim için şöhret hayalleri kurarken hayal ettiğim kadar eğlenceli değildi.

Açık bir alan gördüğümde koşarak uzaklaştım, bulabildiğim ilk hediyelik eşya dükkanına daldım ve kendimi I HEART NYC kıyafetleriyle süsledim. Yedi yıl geçmiş olabilir ama turistler - Tanrı'ya şükür - hala her zamanki gibi rüküş.

Sinyal yandığında Milkshake ve ben yaya geçidinden ayaklarımızı sürüyerek geçiyoruz. Kendimi makul bir nefes alma düzenine sokuyorum.

Bu Drew, ben

kendime hatırlatıyorum. *Sana inanacaktır. Ne yapacağını bilecektir. Panik yapma. Zaten olduğundan daha fazla.*

"Burada ne *halt* ediyorsun?" Başımı kaldırıp sesin kaynağını gördüğümde kalbim yerinden fırlayıp boğazıma kaçıyor. Drew daha geniş omuzları, daha yuvarlak yüzü, dağınık dolgun sakalı ve kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle üzerimde irileşiyor. Çok seksi. Düpedüz iyi okumuş bir yakışıklı, ki bu da onu son gördüğümde olduğu gibi kızgın olduğu için verimsiz bir düşünce. "Dükkanımın karşısında beni takip etmeni özleyeceğimi düşünmedin mi?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen pencereden bakıyor ve yoldan geçen masum bir kişiyi yakalayıp korkunç kitaplarla saldırmayı umuyordu. Keşke buraya gelirken iyi bir kılıf uydurabilseydim. Kafamda sürekli nakaratlar dışında bir şey yok: *Neler oluyor böyle?*

Drew yeni kaslanmış kollarını göğsünde kavuşturarak, "Peki," diye homurdanıyor, "kendin için ne söyleyeceksin?"

"Şu anda çok az," diyorum. İnternette gördüğüm resimler onun hakkını vermiyordu. Drew'un aşırı seksiliği beni şaşkına çevirdi. Ayrıca, sert ve huysuz sesi. CeeCee'nin düğün gecesi, benimle yumuşak bir üzüntüyle konuşmuş ve beni içine çekerek sonunda boğmuştu. Bu, karşılaştığım şey, sadece yıllarca süren çekişmelerden kaynaklanabilecek sertleşmiş bir saldırganlık.

Milkshake bunu kendini tanıtmak için bir fırsat olarak değerlendirir ve Drew'un en yakın bacağına doğru hamle yaparak onu kendi midillisi haline getirir. Sanki bu zaten kötü gitmiyormuş gibi. "Aşağı, Milkshake. Hayır. Kötü köpek." Çaresizce Drew'a bakıyorum. "İyi bir gaydar'ı var, ha?"

Drew dilini şaklatıyor, Milkshake'i dikkatle silkeliyor, gülümsüyormuş gibi bile yapmıyor. Gerçekten de Milkshake'in sevimli yüzünün bu karşılaşmayı tatlıya bağlayacağını düşünmüştüm. Ama azgın bir baş belası gibi davranarak bunu mahvetmek zorunda kaldı ve sonra da göbeğini okşatmak için hemen üzerine atladı. Gerçekten de benim köpeğim olmalı, ilgi için yanıp tutuşuyor. "Bu çok saçma ve sen de çok saçma görünüyorsun," diyor Drew.

Elektrik yeşili tişörtümün üzerinden aceleyle çekiştirdiğim sıcak pembe atletime bakıyorum ve o haklı. En iyi ihtimalle bir Disney Channel yıldızına, en kötü ihtimalle de bir karpuzla benziyorum. "Buraya gelmek için evimden çıktığımda mobbinge uğrayacağımı fark etmedim, bu yüzden bulabildiğim en hızlı kılık değiştirmeyi yapmak zorunda kaldım."

Kaşları çatıldı. "Sen, Nolan Baker, dünyaca ünlü komedyen, evinden yalnız çıkarsan hayranların tarafından basılacağını düşünmedin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilerek.

"Muhabirlerin söylediği tüm o partiler beyin hücrelerini gerçekten öldürüyor olmalı." Burnunun köprüsünü çerçevelerinin hemen altına sıkıştırıyor ve derin bir nefes alıp biraz gevşemeden önce gözlerini kapatıyor. "En azından gardırobunun renklerini nasıl eşleştireceğini hâlâ çözemediğini bildiğim için içim rahat."

"Çıkartma olayını denemek için asla geç değildir," diye yarı şaka yaparak, varsayılan parti yöntemleri *benim* doğrudan eylemlerim olmasa bile, bu acı hakareten kurtulmaya çalışıyorum. Bu bir şekilde hala benim hayatım ve eğer bunun nasıl olduğunu ya da nasıl düzelteceğimi bulamazsam, bu şekilde kalmaya devam edecek. Kendi hatalarımın ve başka bir benin hatalarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım.

Drew'un yüzü yeni bir şaşkın ifadeye bürünür. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Sanki dünmüş gibi." Çünkü benim gerçekliğimde, neredeyse öyleydi.

Savunmacı duruşunu bırakıyor, onun yerine sadece romantik olarak pazarlanan bir kitap HEA kuralına meydan okuduğunda gördüğüm açık bir öfke seviyesini seçiyor. "Artık iletişim halinde olmamızı istemediğimi söylediğimde, bunu kastetmiştim. Nokta. Şimdi, lütfen git." İçeri dönmek için arkasını döndüğünde, bensiz ne istediğini bulması gerektiğini itiraf ettikten sonra otel odamızdan ayrılmak için arkasını döndüğünü hatırlıyorum.

Hâlâ taze olan ve içimde kabaran duygular beni yalvarmaya zorluyor, "Drew, bekle. Lütfen. Konuşabilir miyiz?"

Başını anında ve kararlı bir şekilde sallar. "Hayır, Nolan. Altı yıl önce konuşmuştuk. Sen şansını kullandın." Kapı şingirdayarak arkasından kapandı. Elbette Drew cinayet dükkânının kapısına, olabileceklerin küçük bir kalıntısı olan, parıldayan hoş geldin zilleri koyacaktı.

Daha cesur ve daha az inatçı olsaydım ve kariyerimi her şeyin üstünde tutmasaydım, neler yapabileceğimizin anısı beni onun peşinden sürüklüyor. Sokağın karşısından yaptığım değerlendirmede haklıydım. Burada yaşayan tek bir ruh bile yok. Huysuz bir kitapçı kedisi bile koşturduğu her yere tüy bırakmıyor. Her şeyin bozulmamış, el değmemiş bir kalitesi var. Belle'in gelişinden önceki *Güzel ve Çirkin*'deki şato kütüphanesine hiç benzemiyor. "Sekiz, Üç, Bir Kitap'a ne oldu?" Bana kükremeye hazır bir şekilde geri dönerken soruyorum.

Gözle görülür öfkesi azalıyor ama sorumu geçiştiriyor. "Mağazaya köpek giremez." Arkamda, üzerinde çizgi film çizimleri olan bir tabelayı işaret ediyor, üzerinde bir kesik olan bir daire.

"Burası güvenli bir mahalle mi?" diye sordum. "Eğer ona verebileceğim bir tas su varsa Milkshake'i dışarıya bağlayabilirim."

"Harika, ama senin hakkında ne yapacağız?"

"İyiymiş," diyorum, keşke böyle bir hakareti hak edecek ne halt ettiğimi bilseydim. Kız kardeşimin düğününe gitmeyip onu ekmem dışında, ki itiraf etmeliyim ki bu benim en parlak anım değildi.

"Yanığınla ilgilenmek için yardıma ihtiyacın olursa civarda bir acil servis var" derken bakışları sert. Zaman onu daha küstah yaptı.

"Burnumu kırdığımda benimle tanıştığın yer gibi mi?" İçgüdüsel olarak, bunun ne kadar gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için uzanıp yüzüme dokunuyorum. Burnumun nasıl tamamen iyileştiğini ve farklı bir şekle büründüğünü. Yüz hatlarım kameraya hazır bir simetrikliğe kavuştu.

Drew'un bu konuda yorum yapmasını bekliyorum ama sonra yapmayacağını fark ediyorum. Resmim metro istasyonlarında, randevuları duyuran eski posterlerde

son turum için. Zaman içinde bendeki değişiklikleri yavaş yavaş gördü. Öte yandan benim bu değişikliklerle yüzleşme şansım olmadı. "Elizabeth Taylor burnuyla iyi görüneceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bu daha mı yakın?" Hafıza destesini daha mutlu zamanlara karıştırmayı umarak soruyorum.

"Bu yedi yıl önceydi. Neden hatırlayayım ki?"

"Kaç yıl olduğunu hatırlıyorsun," diye karşı çıkıyorum. Yedi rakamı bütün gün kafamın içinde dönüp durdu, beni meraktan nefessiz bıraktı ve *neden diye* alay etti. Neden o kadar yıl? Artık otuz yaşında olduğum için mi? Yeni on yıl, yeni kariyer, yeni *her şey*... "Konuşmayalı kaç yıl olduğunu da biliyorsun."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Herkes zengin ve ünlü değil ve onlar için takvimlerini tutacak insanlar yok. Ben bir iş yürütüyorum. Temel matematiği yapabilmenin yanı sıra hangi gün, ay ve yıl olduğunu da bilmek zorundayım." Sanki benim varlığım onun dik durmasını imkânsız hale getiriyormuş gibi bir kitap vitrinine yaslanarak tavana bakıyor. "Yirmili yaşlarımızın başındayken Elizabeth Taylor burnunun sana yakışacağını söylediğimi hatırlaman ama sana siktir olup gitmeni ve beni bir daha görmemeni söylediğimi hatırlamaman biraz histerik."

Arkadaşlığımızın önceki yıllarında Drew'un sadece bir kez kötü tarafına denk gelmiştim. Birlikte yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra, yanlışlıkla posta kutusundan bir paket almayı unutmuştum; Drew'in en sevdiği aşk romanlarından birinin kenarları spreyli ve kapağı varaklı, türünün tek örneği bir koleksiyoncu baskısıydı bu. Sınırlı sayıda basılmıştı ve Drew bunun için epey bir para ödemiş ve internetten bir kopyasını almak için erkenden kalkmıştı.

Ne yazık ki hatırladığımda paket çalınmıştı.

Drew küfür etmedi. Bağırmadı bile. Sakince bana nasıl hissettiğini anlattı ki bu neredeyse daha kötüydü. İçime bakmamı sağladı. Bencil yanlarımı araştırdım. Bu zaman çizelgesinde abartılı görünenleri.

Milkshake ayaklarımın dibine oturuyor ve sanki bu konuşmanın kötü gideceğini biliyormuş gibi bir mırıltı çıkarıyor. Aklımın bir milyonda bir hareket ettiğini

yönler. "Orada değildim..."

Drew alay eder, inanmaz. "Gerçekten mi? Clive'la ilk turnenizden döndüğünüzde yeni dairenizde karşınızda durduğumu, sizi bir daha görmek istemediğimi söylediğimi ve sizin de bana şaka kaldırmayı bilmediğimi söylediğinizi çok net hatırlıyorum." Gözlüklerinin büyüüttüğü gözlerinde acı çaprazlaşıyor. "Sanırım bunu bir halüsinasyonun söyledi? Belki bir hologram? Ses kutusu olan Madame Tussauds balmumu figürün mü?"

Doğru kelimeleri bulamadığım için başımı sallıyorum. "Hayır, bendim," diyorum bedenimi göstererek, "ama *ben* değildim." Başımından kalbime doğru işaret ediyorum, mesajı alması için dua ediyorum.

"Ne? O zamandan beri değiştiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Buna inanmıyorum," diye tükürdü. "Buna zerre kadar inanmıyorum." Benden uzaklaşıyor, kasayı aramıza koyuyor ve neredeyse kafasını yakındaki bir raftan sarkan sert elli bir dekorasyona çarpıyordu. Her yer, tüm ipuçlarının içi boşaltılmış kitapların içine yerleştirildiği yarım yamalak bir kaçış odası havasına sahip.

"Buna inanmak daha da zor olacak," diyorum. Sonra, o hala yirmi üç yaşındaki Drew, ben de hala yirmi üç yaşındaki Nolan'mışım ve eski ayakkabı kutusu dairemizin yangın merdiveninde yüksekteymişiz gibi davranıyorum ve ona sırrımı açıyorum. Benden nefret edebilir ama ben geçmişimize başvurmaya çalışıyorum. Ondan yardım etmesini ya da en azından bir dizi kristal yüzünden aklımı kaçırmadığımı söylemesini istiyorum.

Tek yaptığı göz kırpmak. Ve göz kırpmak. Ve biraz daha göz kırpmak.

Bam! Ellerini tezgâha vurarak Milkshake'in sıçramasına ve arkama sinmesine neden oldu. "Neredeler?" Drew kafasını her yöne çevirerek soruyor.

"Ne nerede?"

"Gizli kameralar. Ekip. Neredeler?" diye soruyor. Belli ki bir şaka programı için dükkânını dinlediğimi varsayıyor, ki *vay* canına. "Bir şakana daha alet olmayı reddediyorum. Beni yeterince incitmedin mi?"

Öfkesi duyulabilir bir hüzne dönüşüyor. Bütün dükkânı dolduruyor, o kadar güçlü ki neredeyse boğulacağım. "Drew, doğruyu söylüyorum. Kulağa saçma geliyor, biliyorum. Bunun bir rüya olduğuna yemin ettim ama hâlâ uyanmadım. Bu beden benim değil. Bu hayat benim değil. Keşke daha iyi açıklayabilseydim ama yapamıyorum. Dün gece beni sevdiğini ama yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledikten sonra otel odamızdan çıkıp gittin ve bu sabah hiç bulunmadığım bir dairede, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir adamın yanında uyandım."

Belki de umut görüşümü bozuyor, ama Drew'un yatağında başka bir adamdan söz edildiğinde irkildiğine yemin edebilirim. Başını salladığı anda vücudundaki neredeyse belli belirsiz sıkışma kayboluyor. "Sana olan güvenimi uzun zaman önce kaybettim. Belki söylediklerinin doğru olduğuna *inanıyorsun* ama ben artık senin aradığın kişi değilim. Uzun zamandır da değilim."

Sahip olduğum tüm iyimserlik içimden akıp gidiyor ve yerini hızla çaresizliğe bırakıyor. "Ama Drew, lütfen. Yardımına ihtiyacım var!" Milkshake benimle birlikte uluyarak durumumun altını çiziyor.

"Sana yardım edemem!" Drew tersledi.

"Kapattınız mı?" Uğultu ve bağırışmalar arasında kapının üzerinde parıldayan zilleri ikimiz de duymadık. Beyaz saç tutamları kulaklarının üzerine çıkmış, şaşkın, yaşlı bir beyefendi eli hâlâ kapı kolunda, bir ayağı dükkânın içinde duruyor.

Drew kavgamızı havuzdan çıkan su damlacıkları gibi silkeleyip atıyor. "Hayır, açığız. Özür dilerim. Lütfen göz atmaktan çekinmeyin ve yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." Gözlerimin önünde, onu tanıdığım da sevdiği her şeyin tam zıttı olan bir ortamda, her zaman olmayı arzuladığı üstün profesyonele dönüşüyor.

Bu köklü değişime ben sebep olamam, değil mi? Ben sadece bir kişiyim. Hareketlerim o kadar geniş yankı uyandırmıyor.

Adam mağazanın öbür ucundaki ciltli bir kitabı alıp kapağını okumaya başlar başlamaz Drew'a dönüyorum ve yüzünde fırtınalı bir ifade beliriyor. "Tamam, anlıyorum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ben, uh, gidip

CeeCee. Beni her şeyden engelledi ama sanırım Doop ofislerine gideceğim. Belki o yardımcı olabilir. Bakalım beni içeri alacaklar mı ve o kristallere ne yaptıklarını söyleyecekler mi?" Drew'un yüz ifadesi, kristallerden ikinci kez bahsedildiğinde bile nötr bir maskeye büründü, ki bunun onun ilgisini çekebileceğini umuyordum. "Bana şans dileyecek misin?" Eski zamanlarda, yani gerçekten dünlerde yaptığım gibi soruyorum. Sadece onun için değil.

Ağzını açıyor ve beklenmedik bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Kalbim bir an için tutuşuyor, ancak bir yığın kitap alıp arkasını döndüğünde ve umursamaz bir şekilde "İyi şanslar" dediğinde sönüyor.

On Yedinci Bölüm

Drew'un şansı bu sefer işe yaramıyor.

Belki de bunu söylerken ciddi değildi.

Ya da belki geçen sefer de işe yaramadı. Miyop bir şekilde kendimi işe yaradığına ikna etmişim. Ve sonra yine de hayatımı kargaşaya sürüklemeye devam ettim.

Milkshake'i eve geri bıraktım ve Antoni'nin adada benim için bıraktığı poke kasesini almadan önce onu besledim. High Line'a giden metro yolculuğunda, yaldızlı, yeniden kullanılabilir yemek çubuklarıyla ağzıma yemek tıktırdım. Bu beden ödünç alınmış olabilir ama ona sahip olduğum sürece iyi davranmaya niyetliyim.

Drew'un bana sarf ettiği düşmanca sözleri gözümün önünden geçirmeden duramıyorum. Bu açıkça derin bir incinmenin karakteristik olmayan bir öfkeye dönüşmesiydi. Gerçi yedi yılın ardından artık Drew için neyin karakteristik olduğu konusunda uzman değilim sanırım.

Otel odasında benden bağımsız olarak ne istediğini bulması gerektiğini söylemişti. *İstediği* şey bu muydu? Olmak istediği kişi?

Bu soruyu o kadar uzun süre düşündüm ki neredeyse istasyonumu kaçıracaktım.

Ton balığının, ponzumun, susam yağının ve avokadomun son kalanını yakındaki bir çöp kutusuna atarken, cam ve çelikten oluşan görkemli kuleye bakıyorum ve bu yeni zaman çizgisinde CeeCee ile ilk karşılaşmam için kendimi hazırlıyorum.

Çatı katı, yeni dairemdeki gibi ağaçlarla çevrili bir bahçe. Kravatlı ve etekli insanlar çıkıntının kenarında dinleniyor ve

Su. Teraslar, çiftlerin bahar yürüyüşleri yaptığı ve arabalardan gelato satın aldığı High Line'ın sağ tarafından sarkıyor. Drew ve benim New York'a ilk taşındığımızda orada, Temmuz ayının bunaltıcı sıcağında iki düz kaşıkla küçük bir fincan stracciatella paylaştığımız anımız canlanıyor.

Gelecek o zamanlar terli, güzel olasılıklarla dolu gibiydi.

Geleceğin şimdi olması garip.

İçeride, mermer zeminli devasa lobideki ticari tabelalarda Doop'un adı hiçbir yerde görünmüyor. Kumlu ten rengi ve sessiz pembe vurgulara sahip, langırt masaları yerine yoga matlarının kullanıldığı üst kattaki ofis alanlarının yeri değişmiş gibi görünüyor.

Neredeyse hiç fark edilmeyen kulaklıklar takan siyahi bir adam yanıma geldiğinde kibarca dikkatini çekmek istiyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz," diyorum yıpranmış bir halde. "Doop... onlar, uh, taşındılar mı?" İsimlerinin bir teknoloji şirketinin ismiyle değiştirildiği panoyu gösteriyorum.

"Evet," diyor adam gülerek.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette," diye yanıtlıyor, "tüm moda işlerin öldüklerinde gittikleri mezarlık." Yüzümdeki şaşkınlık incinmiş gibi görünüyor olmalı çünkü hemen ekliyor, "Ah, kahretsin. Özür dilerim. Orada falan mı çalışıyordun?"

"Hayır, ama bunu yapan birini tanıyorum. Onu burada bulabileceğimi düşündüm."

Başını sallıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Hepimiz o özel kızı arıyoruz, değil mi?"

"O benim kız kardeşim," diyorum ona. "Ve ben eşcinselim."

Görünüşe göre gelecek, günümüzden daha az heteronormatif değil.

"Ah, kahretsin. Tamamdır, kardeşim," diyor ve sonra tekrar ve asansör bölmesine doğru ilerlemeye başladı.

Beni merak içinde bırakarak: *Şimdi ne yapacağım?*

Üç gün.

Hafızamdaki boşlukları doldurmak tam üç günümü alıyor.

Neyse ki komedi özel gösterimin tam zamanlı provaları -ki bundan büyük bir endişe duyuyorum- Çarşamba gününe kadar başlamayacak. Jessie-Jessalynn, buna alışmak biraz zaman alacak- provalar, fotoğraf çekimleri, görüşmeler, toplantılar ve bir masörle zorunlu bir seans arasında bugün bana birkaç saat izin verdi. (Tanrım, kiropraktöre ihtiyaç duyacak kadar yaşlıyım!) "Ben "in çoktan yazdığı ve beni gülmekten kırıp geçiren esprilerle dolu senaryoyu öğrenmek için kullanmam gereken saatler.

Bu yüzden mükemmel bir kaçınma eylemiyle, zamanımı kendim hakkında sağlıklı miktarda hafiyelik yaparak dolduruyorum. Kendi hayatımı didik didik ederek, hiç gitmediğim şehirlerde hiç görmediğim sahnelerde, adını bilmediğim ünlülerin yanında çekilmiş fotoğraflarıma tıklayarak özel dedektifçilik oynuyorum. Onlar politikacı, şarkıcı ya da oyuncu olabilirler ve ben hiçbir şey bilmiyorum.

İşte:

Nashville'de bir barda bilaro masasının üstündeydim.

Orta Batı'da bir yerde, mısır tarlasının ortasındaki bir ahırın çatısının üstündeyim.

Gece yarısı talk show'unda bir kanepenin üstünde, *Oprah*'da Tom Cruise enerjisi veriyorum.

Umursamazlığımın, genellikle üzerinde durulmaması gereken şeylerin üzerinde durmama neden olduğunu anlıyorum, ki her fotoğrafta elimde bir şişe veya nargile ya da her ikisi birden olmasaydı bu endişe verici olmazdı.

Otuz yaşındayım. Bu noktada parti hayatını geride bırakmış olmam gerekmez mi?

Bu görüntülerden bazıları geçen hafta kadar yeni.

Drew beni bu yüzden mi sildi? CeeCee'nin düğününü terk ettikten sonra, eskiden aşkın olduğu boşluğu doldurmak için öfkeli bir parti düşkününü mü oldum?

Soruların bitmesini diliyorum, özellikle de her cevap sadece bir iki saniyeden daha uzun süre tutamadığım kokuşmuş, çamurlu, kıvrımlı solucanlardan oluşan başka bir kutu açtığı için.

Yeniyim ama aynıyım, bedenim değişti ama zihnim değişmedi. Zor, ama aşına olduğum her şeyin rahatlığına tutunmaya çalışıyorum. İnternetin bilinmezliklerle dolu bir lağım çukuru olması çok kötü ve sadece ayırıştırmaya çalıştığım yeni widget'lardan bahsetmiyorum.

Milkshake doldurulmuş ördek oyuncaklarından biriyle çıplak ayaklarımın etrafında kıvrılmışken, yeni bir sekmeye geçiyorum ve Doop'taki derin dalışıma geri dönüyorum. Kendi yüzümden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Okuyorum:

**Doop'un Ölümü:
Bir Yaşam Tarzı Markası Nasıl Cansız Hale Geldi?**

Şirket dört yıl önce iflas etti. Ofisler bir gün açık, ertesi gün kapalıydı. Birçok sosyal medya paylaşımında ve röportajda da belirtildiği gibi, çalışanların çoğu işyerlerinin kapandığından habersizdi. Derin forumlarda Doop'un piyasaya sürmeyi planlamadığı gizli projeler ve ürünler üzerinde çalıştığına dair söylentiler var, ancak bunların hepsi asılsız. Posterler "gizli projelerin" ne anlama geldiği konusunda belirsiz olsa da, güçlü bir parçam bu gizli koridorun bununla bir ilgisi olup olmadığını ve hiçbir yerde bulamadığım kristallerin de dahil olup olmadığını merak ediyor.

İki gün önce onları aramak için burayı darmadağın ettim. Çatı katım, çorap krizinden sonra Astoria'daki yatak odam kadar kötü görünüyordu. Dolaplar açılmıştı. Pahalı kıyafetler yere yığılmıştı. Tencere ve tavalar tüm tezgah ve masaları kaplamıştı.

Kristaller hiçbir yerde bulunamadı, bu da beni buraya taşıdıklarını ve sonra... ortadan kaybolduklarını varsaymama neden oluyor? Parçalandılar mı? Yedi yıl önce hala yastığımın altında mıydılar ve onları tekrar almak için zamanda geriye mi gitmem gerekiyordu?

Neyse ki Antoni ve Jerome'un yardımıyla her şeyi ait olduğu yere koyabildim, zira en başından beri hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyordum.

Zilin homurtusu devasa apartman dairesinde yankılanıyor, Milkshake'i uyukulu, güneşli yerinden korkutuyor ve beni her şeyi tüketen sarmalımdan uyandırıyor. İnleyerek yüksek teknolojiye alıcıya "Kim o?" diye sordum.

"Ben Drew."

Bu iki kelime tüm vücuduma bir şok dalgası gönderdi. Hayatımda hiçbir düğmeye bu kadar hızlı basmamıştım - en azından hayatımın hatırlayabildiğim kısmında.

Diğer uçtan bir klik sesi geliyor, bir kapı açılıyor. Bir ergen gibi en yakın aynaya doğru kayıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve duş almadığım, tıraş olmadığım ya da pijamalarımı değiştirmedığım halde kendimi şık göstermek için elimden geleni yapıyorum. Muhtemelen Drew beni daha kötü görmüştür.

Dakikalar sonra, Drew bir elinde üzerinde BLOODY GOOD BOOKS yazan yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantası, diğerinde bir şişe viski ile kapımın önünde duruyor. Kalbim küt küt atıyor. Elimde değil. Mağazada olduğundan daha da bitkin görünüyor, ama bu kez yeni iri yarı, iğneli görünümünün altında şefkatli bir güzellik var.

"Merhaba," diyor, kararsızca.

"Merhaba," diye yankılanıyorum, tişörtümdeki granola-bar kırıntılarını fırçalıyorum. "İçeri gelir misin?" Bunu bir soru gibi algılamak istememiştim. Tam olarak değil. Sadece... "Seni gördüğüme şaşırdım," diye geveledim.

Başını öne eğiyor. "Evet, şey." Bir pop şarkısı uzunluğundaymış gibi hissettiren bir duraklama geçiyor. "Dairemden çıktuktan sonra seninle iletişime geçmem gerektiğini fark ettim. Sonra seninle iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadığını hatırladım, o yüzden bu civarda olduğumu söyleyecektim. Buraya gelirken prova ettiğim şey buydu, ama bu tamamen yalan ve beni tanıdığını iddia ettiğin için bunu bileceğini düşündüm. Eski beni. Şimdiki beni değil. Söylemeye çalıştığım şey şu-"

Yavaşça omuzlarından tutup onu yere indiriyorum. Eskiden bana hep yaptığı gibi. Yapmamalıydım, bu zaman çizgisinde olmazdı ama içimden geldi. "Drew," diyorum, "benimle bir nefes al, tamam mı?"

Hızlı nefes al. Uzun nefes. Ellerimin pozisyonunu fark edene kadar rahatlıyor. Son yedi yılda bana olan aşkını kaybetmeyi başarıp başaramadığını merak ediyorum. Vücudunuzun her yedi yılda bir kendini yenilediğine, eski hücrelerin yenilerine yer açmak için çoktan gittiğine dair eski bir bilimsel efsane vardır.

Bilim bunun yanlış olduğunu kanıtlamış olabilir, ancak bilimin genelinin muhtemelen sahip olduğum zaman yolculuğu kristalleri hakkında hiçbir fikri olmadığını da iddia ediyorum, bu yüzden her şey mümkün.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Drew'un sesi sert, duruşu temkinli ama yine de bir barış teklifiymiş gibi viski şişesini bana uzatıyor.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

"Buna ihtiyacımız olacak." Çantayı sallar ve bir kitabın dış hatlarının yanında küçük, kompakt bir eşya gürler. Drew asla kitapsız olmaz. En azından bu yönü değişmedi.

Onu içeri davet ederken, "buna ihtiyacımız olacak" derken neyi kastettiğini çok merak ediyorum. Bana yine siktir olup gitmemi söylemek için mi burada ya da benim çirkin zaman yolculuğu hikâyeme müdahale etmek için mi? Ya da belki (en büyük umudum) beni dinlemeye hazırdır.

Ben bile hangi kapının misafir yatak odasına, hangisinin yatak odasına açıldığını çözmekte zorlandığım için büyük turu atlıyorum.

sadece kendime bir tapınak olarak tanımlayabileceğim bir yer. O oda sinir bozucu. Övgüler, fotoğraflar ve hiç katılmadığım turlardan hatıralar. Balmumu figürümle poz verirken çekilmiş bir resmimin yanında kartondan bir maketim bir canavar gibi pusuda bekliyor. Tekinsiz vadinin en yüksek mertebesi.

Her zaman sahip olmayı hayal ettiğim ama şimdi sahip olduğum için çok az keyif veren eşyalarla dolu bu modern, maksimalist mekanda ben bile hala rahatsız olsam da Drew'a kendini rahat ettirmesini söylüyorum.

Her dökülme algıladığında veya duyduğunda devreye giren robotik elektrikli süpürge beni korkutmaktan ve Milkshake'i havlayarak tedirgin etmekten asla vazgeçmiyor. Akıllı ayna bir şekilde hem dokunmama tepki vermiyor hem de yansımamı bozuyor ve sinir bozucu bir şekilde amaçlanan işlevlerinden hiçbirine hizmet etmiyor gibi görünüyor. Peki ya Grammy Ödülü? Görünüşe göre Grammy Ödülü, sergilenmek üzere rafa yerleştirdiğiniz diğer eşyalar gibi toz toplayan bir heykelden ibaret. Değeri tamamen dışsal.

"Özür dilerim," diyorum, Drew'un adanın ötesindeki kanepeden bana baktığını hissettiğim için utanarak. "Biliyorum, hâlâ bir şeyler yapıyormuşum gibi görünebilir ama yemin ederim bu mutfakta bardakların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Doğrusu, bilinçli olarak bu zaman çizgisinde olsaydım bile bilmiyor olabilirdim. Görünüşe göre benim için her şeyi yapan insanlar ve robotlar var." Parmak uçlarımda, köşedeki yüksek bir dolaba ulaşmaya çalışıyorum.

Birden Drew yanıma geldi. Beni sıkıştırıyor. Burnum gül ağacı, böğürtlen ve hafif bir viski kokusuyla doldu. O şişe zaten açık mıydı? Belki de buraya gelmeden önce kendini güçlendirmek için bir yudum almıştır. Dolabı olaysız bir şekilde açtı ve tabii ki bardaklar da oradaydı. "Sana inanıyorum," dedi -sonunda, titreyerek- doldururken.

"Teşekkürler," diyorum, bardaklara akan kahverengi sıvı dikkatimi dağıtıyor. "Bekle, ne?"

"Sana inanıyorum," diye tekrarlıyor, soluk mavi gözleriyle beni yakalıyor. Zarafetle yaşlanmış ama şimdi irislerinde daha karanlık bir şey barındıran gözler.

"Öyle mi?" Başını sallıyor ve kadehi bana uzatıyor, sanki alkol hem bir özür hem de bir gerekçeymiş gibi. "Ne değişti?"

Bana net bir cevap vermeden önce kadehlerimizi tokuşturuyor, viskisini tüm vücudu titreyerek boşaltıyor ve dili daha rahatlamış görünerek kendisi için bir tane daha servis ediyor. "Dükkânımda söylediğin şeyi düşünmeden edemedim."

"Hangi kısmı?"

Nefes alıp veriyor. "Doop'un merkezinde CeeCee'yi bulmaya gitmenle ilgili kısım. Sanırım benim dükkânımda öyle bir yerde olman beni o kadar şaşırttı ki Doop'un kapandığını fark etmedim. 'Yeni' Nolan bunu bilirdi" diyor ve bu da neden kötü davranmadığını açıklıyor. İlk seferki kötü muamele hak edilmemiş değildi. "Tüm bunların senin şaka gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek mantıklı göstermeye çalıştım."

"Şaka programım olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "En azından benim bildiğim bir tane yok."

"Evet," diyor yudumlar arasında. "Seni araştırdım."

"Ben de kendimi araştırdım." Yine ürperiyorum. Tüm o korkunç fotoğraflar beni kendi viskimi yudumlamaya ve şişeyi oturma odasına götürüp oturmaya itiyor. "*Hiç* hoş değildi."

Drew bardağını havada sallayarak, "Bardağını unutmuşsun," diyor.

"Ben otuz yaşındaki bedenime sihirli bir şekilde hapsolmuş yirmi üç yaşında biriyim. Şişeden içeceğim," diyorum o yüzünü buruştururken. "Ne? Paylaşabiliriz. Bende bit yok. Tabii bu artık bir hastalık değilse, o zaman belki vardır. Kendim hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum." Hiç düşünmeden, tüm vücudumu arayan bir TSA ajanının gayretiyle üstümü başımı yoklamaya başladım.

Vay canına, bahse girerim artık havaalanında ayakkabılarımı çıkarmam bile gerekmiyordur. Ünlü oldum!

Drew üç adımda karşıma geçiyor, bir zamanlar çukur olan ve şimdi şişkin olan kısımlarımı, bir zamanlar yumuşak olan ve şimdi sert olan noktaları keşfederken bana titiz bir bakış atıyor.

Şu anda zor şeyler düşündüğüm için yanaklarıma sıcaklık yükselirken okşamayı bırakıyorum. Drew'un bakışları altında, zaten dengesiz olan bu dünya tamamen tersine dönüyor. Şişeyi düşürmeden önce geri veriyorum ve otomatik vakum vitesine geçiyor.

Drew viskinin etkisiyle biraz gevşemiş bir halde, "Wikipedia sayfanda bitli olduğunla ilgili bir şey yazmıyor, o yüzden bence sorun yok," diyor. Milkshake Drew'un kucağına yerleşir ve onu daha da rahatlatır. "Neden burada olduğuma geri dönelim." Şu anda yüzünde olanlardan pek de farklı olmayan bir çift gözlük çıkarır. Seksi kütüphaneci tarzı.

"Bunlar ne?" diye
sordum. "Mavi ışık
gözlükleri."

"Artık her şey bir ekran gibi görünüyor. Buzdolabım bile bir ekran! Bu noktada mavi ışıklı lensleri ya da mavi ışıklı Lasik ameliyatını icat ettiklerini düşünebilirsiniz."

Gözlerimi açtığımdan bu yana yedi yıl geçtiğini kabul ettiğimde, pencereimin dışında uçan arabalar görmeyi bekliyordum ama hayır. Her şey biraz daha yeni, biraz daha parlak, biraz *daha gürültülü*.

Drew başını sallar. "Mavi ışığı engelleyen pek çok yeni teknoloji var ama konumuz bu değil. Bunlar yedi yıl öncesinden kalma."

"Seni apartmanda bunları giyerken hiç görmedim," diyorum.

"Çünkü" diyor uğursuzca, "CeeCee'nin düğününde aldığım hediye çantasından çıktılar."

On Sekizinci Bölüm

Drew'un mavi ışıklı gözlüğü aklını okuyabiliyor.

Bunları takıp bir ekrana bakarsanız, kafanızdan geçen düşüncenin görüntüsünü çeker, yalnızca mavi ışık alımını ortadan kaldırmakla kalmaz, aynı zamanda sonucunuzu almak için yazmak, beklemek veya kaydırmak zorunda kalmayarak genel ekran sürenizi kısaltır.

En azından Drew öyle diyor. Onları kendim için test etmem gerektiğine karar verdim.

Utanc verici bir şekilde, bilgisayar ekranına ilk baktığımda, Drew ve benim liseden CeeCee'nin düğün gününe kadar birlikte çekilmiş fotoğraflarımız üst üste binmiş çeşitli pencerelerde beliriyor. Fareye uzanarak hepsinden çıkıyorum, ama hilekar zihnim ikimizle ilgili daha fazla mutlu anı buluyor. Geri kalanlar, odadaki tüm ekranlar kaplanana kadar daha küçük ve daha küçük çerçevelerde beliriyor.

Sınıf gezileri. Okul oyunları. Eşcinsel kulüpleri.

Günlerce süren gülümsemeler. Drew da tüm bunları görüyor.

Gözlüğümü yüzümden söktüm. "Vay be."

"Trippy, değil mi?" diye soruyor, eski fotoğrafların selinden biraz pembe yanaklı.

"Büyük ölçüde." Gözlükleri ters çevirerek, kablolar, fişler, çipler, sensörler için jantları inceliyorum. Kollarında küçük bir yazı tipiyle çizilmiş Doop logosu dışında bir şey yok. Babamın nalbur dükkanına gitmeden önce Pazar gazetesini okumak için taktığı gözlükler kadar mütevazılar.

"Seni dükkânımda gördüğümünden beri milyonlarca kez baktım," diyor. "Mantıklı bir açıklaması yok. CeeCee'nin düğününün olduğu gece çantayı karıştırdım ve bunları buldum. Küçük bir kağıt parşömen üzerindeki talimatları okuduktan sonra denedim. Televizyonuma baktım, en sevdiğim film karşıma çıktı. Telefonuma baktım, doğum günümde babamdan gelen ve gelemediğim için özür dileyen onlarca yıllık bir mesaj vardı. Çok sarhoş olduğumu ve bir şeyler gördüğümü düşündüm. Ertesi sabah, onları tekrar deneyeceğime yemin ettim ama çok korktum ve asla denemedim."

"Ama onları sakladın?" Ben sordum.

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Bunun üzerine felç geçirdim. Bir yandan kendimi toparlamak ve aklımı kaçırmadığımdan emin olmak için tekrar denemek istedim. Diğer yandan, onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum." Odanın öbür ucundan duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Şu Uyu Kaltak mumu konusunda haklı olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Aman Tanrım! Bunu unutmuşum." Beynimde bir uğultu başladı. "Bunu CeeCee'nin bekârlığa veda partisindeki hediye çantasından almıştım ve daha sonra CeeCee ile elbise provası için buluşurken Doop'taki retina taramalı koridorda tökezledim. Sence..."

Başını sallar. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, eğer böyle gözlükler varsa, o zaman tarif ettiğiniz gibi kristaller de var olabilir." Sanki konuşmasının içinde bir özür varmış gibi geliyor. Güven duygusu sinir sistemimde hızla ilerliyor ve beni viskiden daha fazla sakinleştiriyor. Drew'un bana inanması bu işi çözme yolunda atılmış kesin bir adım. En azından, bunu tek başıma çözmek zorunda değilim. "Onları görebilir miyim?" Drew bir dakika sonra soruyor.

Güvence olduğu yerde durur. "Onları bulamıyorum." O deneyimlerini kanıtlayabilir, benimse elimdeki tek şey yastığının altındaki boşluk. Mantığınız tükenmeden önce inancınızı ne kadar askıya alabilirsiniz?

"Onları kaybettin mi?" diye soruyor, muhtemelen hakkımda en kötüsünü düşünüyor ve son yedi yılda kötü alışkanlıklarımın daha da arttığını varsayıyor.

"Kayboldular," diyorum ona. "Bu daireyi baştan aşağı aradım. Gizli sandıklarım ya da gizli geçitlerim yoksa ya yirmi üç yaşındaki halime geri döndüklerini ya da zamanın kumlarında kaybolduklarını söyleyebilirim."

Zaman çok anlamsız bir genişlik haline geldi. Her zaman soyuttu, ama şimdi neredeyse tamamen önemsiz. Yarın çok uzak bir gelecek. Dün ise çok uzak bir geçmiş. Drew, alnına kazınmış şaşkınlığıyla şu anki tek umudum. Ve onu tekrar kaybetme riskini göze alamam.

"Sanırım bu, kristalleri tekrar deneyemeyeceğin anlamına geliyor," diyor bardağının kenarlarındaki yoğunlaşmaya bir görüntü çizerek. O düşünürken yarı erimiş buz küpleri birbirine çarpıyor.

"Hayır, CeeCee'ye ulaşamıyorum, Doop'un işi bitti ve internet kristalleri tedarik etmeme yardımcı olmadı çünkü hayatım boyunca isimlerini hatırlayamıyorum."

"İsimlerini neden istiyorsunuz?"

"Parşömende *özel kombinasyonun* geleceğinizi tezahür ettirmek için olduğu yazıyordu. Eski kristallerin işe yarayacağını sanmıyorum." Beynimi mümkün olduğunca fazla bilgi için zorluyorum. "Sanırım kristallerin şekilleri de önemliydi ama şu anda her şey bulanık."

Dudağını kaşıyarak, şu anda neredeyse bitirmiş olduğumuz ucuz viski şişesini eline aldı. "Şişenin dibinde herhangi bir cevap bulacağımızı sanmıyorum."

Biz. Bu kelime kalbime şarkı söyletiyor. *Biz* ve *bizimkiler* üzerine o kadar çok zaman harcadım ki, başlangıçta bir *bizimkimiz* olduğu için ne kadar şanslı olduğumu takdir etmek için hiç durmadım.

"Yani aşağıda Doop'tan gizli bir mesaj yok mu?" Şakayla karışık sordum. "Çay yaprağı tipi bir okuma ya da dibine kazınmış atasözü bilgeliği yok mu?"

Sol gözünü boynunun üst kısmına yerleştirir. "Korkarım hayır." Tekrar yukarı baktığında dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Belki de alkoldendir. Belki de benim yüzümdendir.

Umarım benimdir.

Ama umut, ağır basan suçluluk duygusundan daha ağır basıyor. Hatırlamadığım eylemler için duyduğum suçluluk. Bu yüzden ikimizin de hazır olmadığı ve muhtemelen asla hazır olmayacağı bir konuyu açtım. "Aramızda ne oldu?"

"Buna cevap vermeden önce bir tane daha içmem gerekebilir," diyor Drew, üzerinde hâlâ gizli notlar ya da uğursuz imgeler bulunmayan boş viski şişesini sallayarak. Eskiden DEHB'mi iyi bildiği göz önüne alındığında, konuyu aniden değiştirmemden hiç etkilenmedi.

Alkol arayışından döndüğümde, tapınak odamdaki bir dolapta hediye etiketi hala takılı olan özellikle pahalı bir şişe bulduğumda, Drew mavi ışık gözlüklerini takıyor. Televizyonda Broadway Laugh Box'ta çektiğim bir YouTube videosu var. Yükleme tarihi CeeCee'nin düğününden birkaç ay sonrası. Nedense yine tavuskuşu mavisi takım elbise giyiyorum.

Şimdi düşünüyorum da, duvarları süsleyen fotoğrafların çoğunda takım elbise giyiyorum. Aynısı değil ama benzer bir kesim. Hepsi parlak, canlı renklerde. Sanki benim vazgeçilmez kostümüm olmuş gibi. Hardy-Har Hideaway'deki insanlar için hazırladığım gündelik, rahat görünümünden çok farklı, bu da beni bu "yeni" Nolan'ın izleyicilerinden daha üstün olmak için giyindiğine inandırıyor.

"Daha sert bir şey mi almalıydım? Absinthe? Moonshine?" Kanepede Drew'un yanına oturarak soruyorum. İçkiyi doldururken onun alanını işgal etmemeye dikkat ediyorum. Artık aramızda böyle bir yakınlık yok. Başını kucağıma yaslamıyor. Hatırladığım kadar kızıl, gür ve tatlı olsa bile saçlarını okşamayacağım. *Drag Race* maratonu için yerleşmeyeceğiz. *Drag Race* şu anda iptal edilmiş olabilir.

Kimi kandırıyorum ki? *Drag Race* sonsuza dek sürecek.

Drew ellerinin içine öksürür ve gözlüğü kaydırarak çıkarır, ancak video kalır - muhtemelen bir sonraki kullanıcı başka bir site bulana kadar. Drew kumandaya bastığında titrek YouTube videosu ortadan oynamaya başlar.

Elimde kablolu bir mikrofon, pis pis sırtıyorum. "Bir süre en yakın arkadaşıma aşkıttım. Şaka bu değil ama güldüğünüz için teşekkürler. Çok komik. Böyle gey çocuk klişesi olmak. Geçenlerde onun da bana aşık olduğunu öğrendim." Kalabalıktan, düşük kaliteden dolayı tiz bir şekilde "ahh" sesleri yükseliyor. "Ah'lar için teşekkür ederim. Çok şirin. Ya da dinliyor olsaydınız sevimli olurdu. "Olurdu" dedim. Geçmiş zamanda olduğu gibi. Görünüşe göre *bazı* insanların ilkokul İngilizce dersini tekrar alması gerekiyor.

"Hayır, ciddiyim, bana benimle birlikte olabileceğini düşünmediğini söyledi çünkü, aynen aktarıyorum, 'Hayatında komediden başka bir şeyi sevecek yerin olduğunu sanmıyorum.' Gerginlik seyirciyi ele geçirirken tutuyorum. "Belli ki beni Magnolia Bakery'den bütün bir muzlu puding yerken hiç görmemiş. Gerçek aşk, on dakikalık kremalı muz mutluluğu için tuvalette iki saat geçirmektir."

Tuvalet mizahı hiçbir zaman setlerimin bir parçası olmadı. Ucuz kahkahaları ve kolay esprileri nedeniyle bu tür şakalardan kaçındım, ancak kalabalığı öldürüyor ve taradığım özel programımın senaryosunda sık sık ortaya çıkıyor. Videoda dikkatleri üzerime çekiyorum, şakayı uzatmak için soyunuyorum.

"Bir bakıma, ilişkimizin sonunda böyle olacağını düşünüyorum. Dilde tatlı, midede ağır ve sonra doğruca tuvalete." Yüzümdeki kendini beğenmiş ifade hem büyüklük taslıyor hem de sinir bozucu. Sahnede kendini beğenmiş serseriye tokatlamak istiyorum, o serseri ben olsam bile. "Ama sorun değil, ona her şeyin en iyisini diliyorum... cehennemin yedinci çemberindeki en iyi cezaları."

Çabucak kumandayı alıp videoyu durduruyorum. Kalbim hızla atıyor. Saç çizgimde boncuk boncuk ter var. Kramplar giriyor, midem sanki vücudumu boşaltmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi Drew'a bakmaya ikna edemiyorum. O unutulmaz

kelimeler aramızda titreşiyor. Tarih, benim haberim olmadan, bizi birbirimizden daha da uzaklaştırıyor.

Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, ayağa kalkıp çantasını omzuna kadar kaldırdığını fark etmiyorum bile. "Gitmeliyim," diyor ve televizyonun önünden geçip kapıya doğru ilerliyor. Milkshake hemen peşinde.

Otomatik pilotta Drew'un ardından sesleniyorum, "Hayır, gitmek zorunda değilsin." Söylemek istediğim çok şey var ama söyleyecek çok az kelime var.

Sırtını bana dönmüş, eli kapı kolunun üzerinde duruyor. "Tek skeç bu değil," diyor ciddiyetle. "Ve bence bunu görmelisin. Ama ben yapamam. Bir daha olmaz." Sesindeki gerginliği duyabiliyor, gözlerinin arkasında biriken yaşları hissedebiliyorum.

Bir yanımda ona gitmek, arkasından sarılmak, en iyi arkadaşının bir düzine kahkahadan başka bir şey için seni alenen sırtından bıçaklamasının darbesini absorbe etmek istiyor. Ama bıçaklı olan benim. Ellerimde metaforik bir kan var. Bunu nasıl bağdaştıracığımı ya da daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum.

"Tamam. Um, ben nasıl-"

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor ve aniden çıkıyor. Milkshake, görünüşe göre buna benim kadar üzülüyor, inliyor ve kapının altını tırmalıyor.

Rahatlamaya ihtiyacım olduğu için Milkshake'in yanına gidip onu kucağıma alıyorum ve kulağının arkasını kaşıyorum. Kanepeye dönüyoruz. Oynat düğmesinin üzerinde geziniyorum, tanık olmak üzere olduğum şeyin daha da kötüye gideceğini biliyorum, yoksa Drew gitmezdi. Bunun için hâlâ üzgün olmazdı.

"Bakalım bu sefer ne kadar zarar vermişim." İç çekiyorum, Milkshake'i kucaklıyorum ve en kötüsüne hazırlanıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

"Ben korkunç bir insanım!" Bound by Mayhem Books'un ön kapısından içeri dalarken nefes nefese bağıyorum.

Yazmadığım ve değerlerimi yansıtmayan şakalar yaparak işkence gibi bir provada geçirdiğim Salı akşamı saat neredeyse 19:00 olduğundan, mağazanın ilk ziyaretimde olduğu gibi müşteriden yoksun olacağını varsayıyorum. Ancak, aralarında Drew'in de bulunduğu dört kişilik bir grup, kucaklarında açık kitaplarla mağazanın ortasındaki daire şeklindeki katlanır sandalyelerde oturuyor. Şaşkın bakışları pek de sıcak bir karşılama sayılmaz.

"Ah," diye kekeliyorum, etrafımda bana şüpheyile bakan yaşlılara bakıyorum. "Böldüğüm için özür dilerim. Daha sonra gelirim." Jessalynn'in partiye gitmek yerine eve gitmem konusundaki ısrarını dikkate almadan provadan çıkıp doğruca mağazaya gittim. Drew'a doğru gittiğimi bilmiyorlardı.

"Burada işimiz neredeyse bitti," diyor Drew.

"Oraya geçebiliriz. Sıvışmak sorun olmaz, değil mi çete?" sözleri bana en yakın olan yaşlı Siyah adamdan geldi.

Uzun gri saçlı, uzun boylu, beyaz bir kadın duvara yaslanmış katlanır bir sandalyeyi kapıyor. "İstersen çömelebilirsin." Buraya kadar neredeyse koşarak geldikten sonra, umursuyorum ve ona teşekkür ediyorum.

Üçüncü kişi, zikzak desenli düğmeli bir tişört giyen sıska bir adam, bana hınzırca bir kaş atıyor. "Sen şu kaba komedyen değil misin?"

Dilimin ucunda *hayır* var ama hayır diyemiyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

"Kendine eki düzen versen lmezsin. Benim zamanımda komedyenlerin güldürmek için bu kadar çok edici şeyler söylemesine gerek yoktu," diyerek sandalyesinde geriye yaslandı ve benden uzaklaştı. Sanki varlığım tek başına bir belaymış gibi.

Kadın onu başından savar. "Oh, Peter, sakın ol. Senin zamanın dinozorların yeryüzünde dolaştığı zamandı."

"ok gerisinde değilsin!" diye gülerek aka yapıyor ilk adam, Xavier - isim etiketi de öyle diyor -.

Drew gülümseyerek ellerini ırpar. "Tamam, tamam. Kitaba geri dönelim, olur mu? Herkesin büyük katil ifşası hakkındaki düşüncelerini duymak istiyorum. Peter, sen başlamak ister misin?" Drew'un odadakileri kibarca ayağa kaldırmakta çok iyi olduğunu fark ediyorum, bu rolde rahat olduğu belli olan insanlarla çok rahat.

Peter, "ok basmakalıp olduğunu düşünmüştüm," diye tükürdü. Sanırım Peter'ın huysuzluğunun tek nesnesi ben değilim. "Ben başından beri katilin postacı olduğunu düşünüyordum. Ellinci sayfaya kadar anlayabilirdiniz."

"Bu benim için üçüncü blmd," diyor kadın. "Kahramanın hayatı hakkında çok fazla şey biliyordu. Ayrıca, uzun süredir kayıp olan ikiz kinayesi? Hadi oradan."

"Hoşuma gitti," diyor Xavier, biraz utangaç bir sesle. "Bazen beklediğimiz ritmi yakalayan hikyeler de aklımızı başımızdan alan hikyeler kadar tatmin edicidir. Sonlara doğru yazının gerçekten şiirsel olduğunu ve temaların gerçekten güzel bir şekilde bağlandığını düşündüm."

Drew devreye giriyor. "Katılıyorum. Bildiğimiz ve sevdiğimiz mecazları yeniden ziyaret etmenin bir rahatlığı var. Bence geleceğimizi değiştirmek için çok çabalarken geçmişimizle uzlaşmanın ne kadar eziyetli olabileceği konusunda söylenecek oldukça ilginç bir şey vardı. Medyum ona ailesinin onun çöküşü olacağını söylemiş. Suçu işleyecek olan aile üyesini tanımaması bile ironikti."

"Okudunuz mu?" diye soruyor kadın - isim etiketinde Jolene yazıyor

Be

n. "Hayır, hiçbir şey okumadım..." Doğru ifadeyi bulmaya çalışıyorum. "A bir *süre*. Ama kulağa ilginç geliyor. Sizin gibi hikayeyi bilmesem de ben bir yazarım. Bir komedyen olarak, hikayeleri ve esprileri planlamak zorundayım ve Drew'in işaret ettiği noktaya değinmek gerekirse, bazen denenmiş ve doğru yöntem, meramınızı anlatmanın en başarılı yoludur. Biraz abartılmış olabilir ama bu kadar çok yapılmasının bir nedeni var. Kaç tane gözlemsel şakanın 'Fark ettiniz mi...' diye başladığını ve ardından komedyenin trafik, aile ya da havayolu yemekleri hakkında evrensel bir içgörü paylaştığını düşünün. Malzemenin başarılı olup olmadığını belirleyen şey, havayolu yemeğini nasıl gözlemlediğinizdir."

Drew bana tereddütlü de olsa minnettar bir gülümseme sunuyor. "Bu mükemmel bir nokta, Nolan." Gözleri hızla uzaklaşıyor ve bana son karşılaşmamızdaki garipliği hatırlatıyor. Artık güncel olabilirim ama bu Drew'un benimle bir şeyler yapmak istediği anlamına gelmiyor.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra, Drew'un cebinden bir zamanlayıcı sesi duyulur. "Toplantımız sona erdi. Gelecek ayın seçkisini hafta içinde açıklayacağım ve siz de Pazartesi gününe kadar kopyalarınızı alabilirsiniz."

Küçük grup dağılıyor. Peter bana bir kez daha huysuzca bakıyor ama Xavier ve Jolene beni bir sonraki toplantılarında görmeyi umduklarını söylüyorlar ki bu toplantıya tamamen tesadüfen katıldığımı düşünülürse böyle bir şey olmayacak. Tıpkı bu zaman çizelgesi gibi.

Drew ve ben temizlik için geride kaldık. Peter'ın sandalyesinin altında kalan kurabiye kırıntılarıyla kaplı kâğıt tabağı alırken, Hardy-Har Hideaway'de masaları topladığım günler gözümün önüne geliyor. Yedi yılda ne kadar ilerlediğimi, ruhumu oldukça berbat bir şekilde satarak ne kadar ilgi ve servet biriktirdiğimi düşünmek akıllara durgunluk veriyor.

Drew bana bir çöp torbasının açık tarafını uzatarak, "Kitabın temaları biraz fazla uygulanabilirdi," diyor. Nerede şu robotik süpürge?

İhtiyacın olduğunda? "Geçmişiniz bugününüze biraz fazla yaklaşıyor."

"Bir de bana sor." Onu takip ederek arka odalardan birine girdim, burası onun ofisi çıktı. Dairemizdeki eski odasından kalma masa orada, kâğıtlarla ve eski bir dizüstü bilgisayarla dolu.

"Daha önce içeri girdiğinizde ne demiştiniz?" Drew soruyor. Yüz ifadesinden çok iyi hatırladığını ve benimle biraz oynadığını anlıyorum.

Sırıtiyorum. "Tekrar giriş yapayım mı?"

"Elbette."

Dramatik bir tavırla ofisten çıkıyorum ve sonra tekrar içeri giriyorum. "Ben berbat bir insanım!"

"Aynı fikirdeyim," diyor kendini beğenmiş bir tavırla, şimdi tekerlekli sandalyede oturuyor, bacaklarını masanın üzerine atmış, ayak bileklerini çaprazlamış, Harry'yle randevumda bana verdiği gibi uzun, mavi çoraplarını ortaya çıkarıyor. "Sanırım videonun geri kalanını izledin."

"Ve bulabildiğim diğer tüm videolar. Dünyanın en uzun, en karanlık tavşan deliği. Bütün bunları yazdığımı inanamıyorum. Yani, seninle ilgili olanlar kötüydü, ama ailemle ilgili olanlar..." CeeCee'yi nasıl canavar, annemi nasıl zorba ve babamı da... Onun hakkında pek bir şey söylemedim ama çağrışım yoluyla suçlanmış oldu. "Tüm o düğün olayını dürüst olmayan bir şekilde çevirdim."

Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Hepimiz kurban olmak isteriz. Tabii bunlardan birinde değilseniz," diyor ve parmağıyla yakındaki ciltli kitap yığınınına vuruyor. "O zaman *kesinlikle* kurban olmak istemezsiniz."

Bir kakhaha içimi ısıtıyor. Beni rahatsız eden başka bir soruyu sormama izin verecek kadar. "Neden cinayet?"

"Ne?"

"Pardon, demek istediğim, Sekiz, Üç, Bir Kitap'a ne oldu? Geçen gün bana hiç cevap vermedin. Bound by Mayhem senin için biraz marka dışı görünüyor," diye cevap veriyorum. "Açıkçası yedi yılda çok şeyin değişebileceğini artık biliyorum. Sadece, bilmiyorum..."

"Aramızdaki her şey bittikten sonra romantizmden gerilim ve gizem romanlarına geçip geçmediğimi mi soruyorsun? Ve eğer öyleyse, cevabı gerçekten bilmek istiyor musun? Çünkü sana hiç yalan söylemedim ve şimdi de söylemeyeceğim."

"Evet, bilmek istiyorum," diyorum ona. Çünkü aptal değilim. Cevabı biliyorum. Ama o videoları izlerken olduğu gibi, eylemlerimin gerçek kapsamıyla yüzleşmek için bunu duymaya ihtiyacım var.

Daha dik oturuyor. "Ani bir değişim değildi. CeeCee'nin düğününden sonra yavaş yavaş oldu. Yavaş yavaş, o aşk hikayeleri bana doğru gelmeyi bıraktı. Sattıkları fantezi tamamen söz konusu bile değildi, bu yüzden sevecek başka bir tür buldum ve sonunda kendi mağazamı açma zamanı geldiğinde, hala yetersiz hizmet alan okuyucular için özel bir dükkan olmasını istediğimi biliyordum, bu yüzden katliama boyun eğmeyi öğrendim."

"Oh." Heceler ağızından dökülürken, bir neşe hırsızı olduğumun farkına vardım. Hareketlerim Drew'in kimliğinin önemli bir parçasını çaldı.

"Hepsi sen değildin," diyor, beni daha iyi hissettirmek için işe yaramayan kesin bir girişim. "Hayattı. Annemin ben çocukken yaşadığı ilişkilerdi. Bu şehirdeki berbat, uygulama tabanlı flört kültürüydü. Uzun saatler, yüksek standartlar ve evimizden taşınmaktı."

En azından Drew'un bavullarını Astoria'daki küçük dairemizden çıkarışını hatırlamanın acısından kurtuldum. O bavulu ortak otel odamızdan çıkardığını görmek yeterince zordu. Bir daha dönmemek üzere gittiğini görmek beni mahvederdi.

Şöyle devam ediyor: "Zaman içinde, tüm bu durumun bir uyandırma çağrısı olduğuna karar verdim. Aşk bana göre değil ve ben bununla iyiyim."

"Bu... bu kulağa çok üzücü geliyor."

"Öyle değil," diyor kesinlikle. "Bu özgürleştirici. Aşka inanmıyorum. En azından eskiden inandığım gibi."

"Görünüşe göre bu zaman çizelgesinde ben de yapmıyorum." Jessalynn'in bana gösterdiği posterler her şeyi açıklıyordu. Bana CeeCee'nin otelin avlusunda ezdiği buketi hatırlatan tüm o ezilmiş çiçekler, aşkı aynı şekilde attığımı kanıtlıyor.

"Ve sen zengin ve ünlüsün, bu yüzden üzücü olamaz. Değil mi?" Drew soruyor ve ben bunun retorik bir soru olup olmadığını anlayamıyorum. "Neyse o."

Sesindeki teslimiyet zaten harap olmuş kalbimin kaldıramayacağı kadar fazla.

"Özür dilerim Drew," diye geveledim, bunu daha önce söylemem gerektiğini biliyordum. "Düğünü ektiğim için özür dilerim. Sana benim için önemli değilmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Sen benim hayatımdaki en önemli insanlardan birisin ve her zaman da öyle oldun. Son hayatım ve içine yuvarlandığım bu tuhaf hayat. Buna aykırı davrandığım için çok özür dilerim."

Drew başını sallar, gözle görülür bir şekilde şaşırmıştır. "Teşekkür ederim."

"Bir yanım her zaman kelimelerin sadece sözcüklerden ibaret olduğunu düşünürdü -bir kenara atılıp gülmek için kullanılabilecek şeyler- ama o acımasız videoları izledikten sonra kelimelerin silah olabileceğini anladım." Bir zamanlar ulaşılmaz gibi görünen bir anlayış kafama çarpıyor. "Bu silahları korunmak için kullanmak, başlangıçta hiçbir zaman saldırı altında olmadığım halde bir mazeret değil. Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Her neyse, buraya bunu söylemek için geldim." Bekliyorum ama konuşmuyor. Belki sersemlemiştir. Belki de kafasına dank etmesine izin veriyor. Her iki durumda da, gitme vaktim gelmiş gibi görünüyor. "Söz verdiğim gibi seni süresiz olarak yalnız bırakıp kapatacağım."

Drew beni durdurduğunda ön kapıya varmak üzereydim. "Biraz daha yardıma ihtiyacım olabilir." Arkama baktığımda ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı.

Bunu teklif etmekten mutluluk duyarım. Çalıştıramadığım aletler ve

kazanamadığım kupalarla dolu o kocaman, yalnız daireye geri dönmek için her şeyi yaparım.

Kazanmak ve karanlık odalara ihtiyacım yok. Listesindeki görevleri göreceli, arkadaşça bir sessizlik içinde tamamlıyoruz. Beynimi bir süreliğine kapatıyor.

Ön pencereden dışarıdaki kaldırımı süpüren Drew'u izliyorum ve elimde olmadan o yedi yılın yasını tutuyor, bir kariyer fırsatı uğruna arkadaşlığımızı öldürmemiş olsaydım neler yaşayabileceğimizi merak ediyorum. Şöhret basamaklarını tırmanırken bir ortağım olurdu; beni ayakları yere basan, aklı başında biri olarak tutacak ve beni tekrar sevecek biri. O da kitapçısını açarken bana destek olacaktı; aşk hikâyelerinin yeşereceği bir kitapçı. Milkshake *bizim* olacaktı ve o da dükkânın etrafında dolanacak, müşterileri selamlayacak ve neşe saçacaktı.

Son kitap da ait olduğu rafa yerleştirildiğinde, Drew boğazını temizleyerek beni fanteziden uzaklaştırdı. "Madem sen bana yardım ettin, ben de sana edeyim."

"Ne ile?" "Geri dönüyorum."

"Evet, doğru," diyorum gülerek.

"Hayır, ben ciddiyim. Bir planım var." Neden aksini düşünmüş olabilirim ki? "Kitap bana ilham verdi aslında."

"Uzun zamandır kayıp olan ikizim de olan bir katile karşı hayatım için savaşmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, ama bu oldukça eğlenceli olurdu."

"Tamam, bu zaman çizgisinde berbat bir insan olduğumu biliyorum, ama *ölümü* hak ettiğimi düşünmüyorum," diyorum, daha kurşuni olamayacak bir durumu hafifletmeye çalışarak. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyor Drew, masasının arkasından çıkıp aramızdaki mesafeyi daraltarak. Benim devrik bir cümle olduğum yerde, o kısa ve öz bir cümle. Ne söylemeye çalıştığından her zaman çok emin. "Kitabın kışkırtıcı olayından sonra başkahraman -neredeyse öldürülüyor, bütün olay bu- adımlarının izini sürmek, o gece gördüğü insanlara ulaşmak ve yardım için uzmanlardan yararlanmak zorunda kalıyor."

Kasanın yanındaki bir tutucudan çıkan bir grup kalemle oynuyorum. Tutucu kafatası şeklinde ve kalemler göz ve ağız deliklerinden dışarı çıkıyor - iğrenç. "Tamam ama bana kim yardım edecek? Kimse benim gülünç hikayeme inanmayacak. O acayip gözlükleri hatırlayana kadar sen bile bana inanmamıştın. Etrafta dolaşıp insanlara bunları gösteremeyiz."

"Zaten inanan insanlara soruyoruz," diyor, zaman yolculuğunu tartışan birinin sahip olması gerekenden daha kesin bir ifadeyle. "Medyumlar, şamanlar, şifacılar ve kristal dükkânı sahipleri. Bazıları bizden daha çok şey biliyordur, en azından hangi kristal kombinasyonunun size yardımcı olabileceği konusunda... Durun, ne demiştiniz?"

"Geleceğinizi tezahür ettirin" diye okuyorum. Kristallerin isimlerini değil de bunu hatırlayabilmem can sıkıcıydı. Bu noktada zihnim lapa olmuştu. "Onları görsem belki seçebilirdim. Renklerine göre falan."

"Kesinlikle!" Drew bir adım daha yaklaşarak haykırıyor. Yürüyüşünde heyecan var. "Eğer hafızanı yeterince canlandırabilirsek, belki bunu çözebiliriz. Ayrıca, bir savunma hattı daha var."

"Hangisi?"

"Eski Doop çalışanları."

"CeeCee dışında Doop'ta çalışan kimi tanıyoruz?" Sıkışmış ifadesi her şeyi anlatıyor. "Beni engellediğini söylemiştim. Ona ulaşamıyorum."

"Onun kişisel e-postası bende var," diyor ve bu beni hem şok ediyor hem de aynı ölçüde duygulandırıyor. Benimle arasını bozduktan sonra bile ailemle iletişim kurmaya devam ettiğine inanamıyorum. Acaba bu benimle bağlantıda kalmanın küçük bir yolu muydu yoksa büyürken ne kadar yakın olduğumuz düşünüldüğünde tamamen bir gereklilik miydi?

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Colorado. Şimdi sigortada çalışıyor" diyor. İlk düşüncem: Vay canına, çok mutsuz olmalı. Bence Doop'un sevdiği şey

açık ofisler, inandığı ürünler ve bir grup özgür düşünen insan. Sigorta, DMV'de çalışmak kadar ruh emici geliyor.

"Benden gelen bir e-postayı silmeyeceğini nereden bileceğiz? Bunun bir şaka ya da spam olduğunu düşünebilir ya da daha kötüsü, umursamayabilir." Eminim ki, benim hüngür hüngür ağladığım o komedi kasetlerini izlemiştir. Her hikayede kafasına şeytan boynuzları ekledim. Bağışlama çaresiz bir e-posta şeklinde gelmeyecektir, ama belki bu bir başlangıçtır...

Drew başını sallar. "Artık birbirimizden uzaklaştığımıza göre, şaşırarak ve bizden birine cevap verecektir, değil mi?"

İşte bizim görevimiz de böyle başlıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜL KUVARS

Kalbini aç

Yirminci Bölüm

Sevgili CeeCee, geri çekilip inlemeden önce yazıyorum.

Hey, Abla ve Sup, kızım ve Uzun zaman oldu, konuşma yok, ama hiçbir selamlama kaybedilen yedi yılın, yapılan hataların ve ihtiyaç duyulan yardımın paniğini ve özrünü iletmiyor.

Sonunda göndermeye karar verdim:

Merhaba, CeeCee,

Muhtemelen benden haber almak istemediğinizin farkındayım. Neden duymak isteyesiniz ki? Birçok seyircinin önünde seni azarladım. Anlıyorum. Ama... Biraz zor durumdayım ve yardım edebilirsin. İşte *dereotu*. (Ne yaptığımı gördün mü? Turşu şakası...)

Düğününüzdeki hediye çantaları hakkında bir şey sormam gerek. Garip bir şey oldu ve sanırım Doop'un parmağı var. Ayrıntıları kasıtlı olarak vermiyorum çünkü ne zaman yazmaya çalışsam daha da saçma geliyor. Seni bir ara arayabilir miyim?

Tabii ki, baskı yok.

En iyi

dileklerimle,

Kardeşin

Not: Turşu esprim *ekşi* olduysa özür dilerim!

Önümüzdeki birkaç gün boyunca CeeCee'den haber alamayacağız. Nefesimi tutmuyordum zaten.

Üç aşamalı saldırı planımıza kendimi fazla kaptırmış durumdayım.

Birinci aşama: Şu anda hayatımda olan hiç kimseyi içinde bulunduğum gülünç durumdan haberdar etmemek için hafızamdaki boşlukları doldurmak.

İkinci çatal: O hediye çantasında bulunmuş olabilecek kristallerin izini sürün.

Üçüncü adım (benim küçük sırrım): Drew'un affını kazan. Gerçekten.

Bana yardım etmek istiyor olabilir ama içimden bir ses bunu benden kurtulmak için yaptığını söylüyor. Ben atladığımda zaman girdabı yarıldı. Bu kadarı kesin. Drew her zaman iyiliksever olmuştur. Hayatımın yedi yılını kaybetmeme, tanımadığım birinin bedeninde var olmama izin vermek, aramızdaki acı ne olursa olsun ona ağır gelecektir. Yardım edebileceğini ama etmediğini bilmek onu yaralayacaktır.

Tüm bunları Netflix özel çekimlerinden önce yapmalıyım. Bu rahatsız edici esprileri sonsuza dek kayda almadan önce uygun zaman çizelgeme geri dönmem şart.

İşte bu yüzden buradayız, kadife örtülü bir masanın bir tarafında yakın oturuyoruz, karşımızda yasal olması gerekenden daha fazla bilezik takan bir kadın var. Bir deste kart karıştırıldı, çekildi ve teker teker çözüldü. *İyi değil.*

"Geçmiş için Kılıç Dokuzlumuz var," diyor Lucille, uzun, boyalı bir tırnakla kartının kenarına dokunarak. "Derin endişe ve korkuyu temsil ediyor. Geçmişinizde büyük bir stres vardı." Lucille muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarında, uzun siyah saçları kızıl renkli köylü bluzunun üzerine dökülüyor.

"Şaka yapmıyorum," diyorum, performans gösterme, başarma, ailemin taleplerini yerine getirme ve romantik ideal olma baskısını düşünerek. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bunu savunmacı bir şaka olarak değil, bir meydan okuma olarak algılamalı. "Hayatımızdaki acılar burada olduğu kadar" -avucunu alnının ortasına bastırıyor- "dışarıda da var." Etrafı işaret ederken, erik boyalı duvarları, şamdanları ve koyu, ağır perdeleriyle odayı değerlendiriyorum. Şiirsel bir saçmalık gibi hissettiren bir sürü dikkat dağıtıcı şey. Yine de bunu söyleyecek ya da yargılayacak durumda değilim. "Hediyeniz hakkında bir şeyler duymak ister misiniz?"

Benden önce okumasını yapmış olan Drew'a bakıyorum, pozitiflik ve umutla dolu. Tüm bunları hak etmeseydi sinirlenirdim. Başını sallayarak devam etmemi istedi.

"Burada şeytan var."

"Aman Tanrım."

"Tanrı artık sana gerçekten yardım edemez," diyor Lucille uğursuzca. "Hayır, sadece şaka yapıyorum. Genellikle hedonizm, materyalizm, bağımlılık, her şey anlamına gelir." İnternette bulduğum fotoğraflarımı düşünüyorum. İçki, uyuşturucu. Harry yatağında ve maaş bordromda. Evimde statüden başka hiçbir işlevi olmayan eşyalar. "Ama bir de öteki yüzü var."

"Hangisi?" diye sordum.

"Özgürlük ve zevk."

Bunlar da doğru. Bu kariyerde bulduğum finansal güvencenin beni eski yöntemlerimin belirsiz kaosundan kurtardığı açık. Maaştan maaşa, bahşıştan bahşışe yaşamaktan. Enerji içecekleri ve mutlak başarıya arzusuyla çalışmak. "Bunlar kulağa hiç de fena gelmiyor." Gözlerini lazer ışığıyla okumamdaki son karta odaklamış olan Drew'a gülümsüyorum.

"Şimdi fazla havaya girmeyin. Hala geleceğimiz var." Kartın üzerinde Azrail resmedilmiş, sivri uçlu asasının altında beyaz çiçekler açıyor. Kafatası surati tüylerimi ürpertiyor. "Ölüm."

"Bu pek adil görünmüyor. Herkes ölür," diyorum gergin bir kahkaha atarak. "Bu herkesin geleceğinde var."

Lucille konuşurken başını kaldırmıyor. "Ufukta seni bekleyen bir kayıp ve keder var, çocuğum." Sesinde beni korkutup inandıran yeni ve şiddetli bir inanç var.

Endişe içimde yükseliyor. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu yedi yıllık sıçrama yıkımı harekete geçirdi mi? Kartlarda, belki de benim zamansız ölümümü görüyordur. O kristalleri kullandım, sistemle oynadım ve şimdi zaman etrafıma çökecek. Pislik ve yabani otlar için bana sahip çık.

Birden Drew'un elinin masanın altında kıpırdadığını fark ettiğimde gergin göğsümü sıkıyorum. Sanki bana dokunmak, beni rahatlatmak istiyor gibi görünüyor. Ama eli yine kıpırdamıyor, kendi kucağında sabit duruyor. Avucunun sıcaklığını tenimde hissetmek, kaygımı yarıp geçmesine ve doğrudan ruhuma bir merhem enjekte etmesine izin vermek için neler vermezdim. "Sorun yok," diye fısıldıyor Drew dirseğini hafifçe iterek, bu da biraz yardımcı oluyor.

"O haklı," diyor Lucille. "Her şey yoluna girecek. Bahsettiğim gibi, her zaman tersi vardır. Ölümün ardından yeniden doğuş gelebilir. Yeni bir döngü ve taze bir başlangıç."

Bu kâbus bana bir şey gösterdiyse, o da bunlardan birine çok ihtiyacım olduğudur. Ailemi izole ettim. En iyi arkadaşımın güvenini kaybettim. Buraya gelebilmek için onların sırtına basıp yüzlerine tükürdüğüm kadar başarılı oldum. Elde ettiğim şöhretin hiçbirini hak etmiyorum.

Sürekli bir mahcubiyet ve utanç içinde yaşıyorum.

Neden burada olduğumuzu unutmadan azalan bir gülümseme sunuyorum. "Umalım da öyle olsun. Elinizde hiç arındırıcı madde var mı acaba? Adaçayı, otlar ya da *kristaller* gibi?" Yol gösteriyorum ama buradan çıkmak için can atıyorum.

Lucille bu söz üzerine canlanıyor. "Zihninizi dünyamızın taşlarının iyileştirici gücüne mi açtınız? Bunu beklemezdim. Çok tıkanmış görünüyorsun." Bunu hangi yöne çevirirsem çevireyim, bu kesinlikle bir hakaret. Gözleri dikkatle tarıyor. "Senin için bir şeyim olabilir. Sıkı tutun."

Perdenin arkasında kaybolduğunda, Drew'un dirseğinin hâlâ benimkine hafifçe dokunduğunu fark etmek için bir anım oluyor. Güven verici bir his. İçim bir savaş alanına dönmüş durumda: hafif dokunuşunun verdiği rahatlığın verdiği sevinç ve masada hâlâ benimle alay eden kartların verdiği dehşet. "Beni bir an önce geri götürmeliyiz!"

"Tamam, seni anlıyorum ama onlar sadece kart. Bir şey ifade etmeyebilirler."

"Uh, merhaba? Beni geleceğe fırlatana kadar *sadece kristallerdi!*"
Bağırarak fısıldıyorum, kendi sesimle kendimi korkutuyorum.

Drew'un mavi gözleri kısılmış. "Bunun stresli olduğunu anlıyorum ama bunu panikleyerek çözmeyeceğiz, tamam mı?"

Keşke onun tavsiyesini bir kadeh tekila içer gibi içebilsem ve beni gevşetmesine, korkumu atmama izin verebilsem ama bu mümkün değil gibi geliyor.

Bir nefes verdikten sonra, "Endişeliyim. Ya uzay-zaman sürekliliğinde bir delik açtıysam? Ya beni bir dünya ceza bekliyorsa? Ya o kristaller karttaki gibi şeytanla bir takastıysa ve o da ruhumu emdiyse?"

Drew dikkatimi dağıtmak için, "Kulağa şüpheli bir erotik roman konusu gibi geliyor," diye şaka yapıyor. "Ben de kendi payıma düşen miktarda şüpheli erotik roman okudum."

"Bu kart oldukça BDSM'ye benziyor," diye belirtiyorum, boynundan bağlı silüet halindeki insanlara dikkat çekerek. "Bekle, onlar çıplak mı?"

"Öyleler," diyor Lucille tekrar içeri girdiğinde. Elinde süslü bir bez var, içinde bir sürü kristal toplanmış. Belki özel koleksiyonundan. Belki de benim gibi zavallılar için bir zuladan. "Bu kartları özel olarak yaptırdım. Modellerini bile ben sağladım."

Tamam, şimdi onun gizli bir seks zindanı olduğundan ve bizim de onun son mahkumları olacağımızdan endişeleniyorum.

Lucille elindeki kâğıtları masanın üzerine, unutmayı tercih ettiğim kâğıtların yanına bırakıyor. "İçlerinde sana seslenen var mı, Nolan?"

Hepsini inceliyorum ama sadece iki tanesi anılarımı canlandırıyor: net, sivri uçlu, dikilitaş şeklinde bir tane ve pürüzsüz, yuvarlak, kalp şeklinde pembe bir tane. Heyecanla onları işaret ediyorum, buraya gelmekteki gerçek niyetimizden bahsetmiyorum. Lucille gibi birinin çok fazla soru sormasına ihtiyacımız yok, çünkü daha büyük ruhani alemle bir bağlantısı olduğunu iddia etse bile, gerçek zaman yolculuğunun tüm bunlardan daha üstün olduğunu hissediyorum.

Lucille gülümser. "Güzel gözler. Kuvars düeti. Berrak kuvars ve gül kuvars aynı aileden oldukları için birlikte güçlü olabilirler. Büyük duyguları işlemek, güven ve uyumu tezahür ettirmek için mükemmeldir."

Belki de başka bir alemle süper bağlantısı *vardır*. Yoksa yanımda oturan adamla aramı düzeltmeyi ne kadar çok istediğimi nereden bilebilir ki? Drew'un işaret parmağı üst dudağının üstündeki çukurda geziniyor. Acaba o da ironiyi fark ediyor mu?

Diğer kristalleri bir kez daha düşünüyorum, ancak çeşitli nedenlerden dolayı - tonları, boyutları, genel titreşimleri - bana zihinsel olarak hiçbir şey çağrıştırmıyorlar. Bu da bana bu görevin düşündüğümde daha zor olacağını düşündürüyor. Bir yanım bu yolculukta tüm kristalleri yakalayacağımızı umuyordu, ama bu spesifiklik beni sıkıyor.

"Sadece şu ikisini alacağım. Ne kadar?" Hemen soruyorum. Bu dükkândan çıkmaya hazırım, böylece o akıldan çıkmayan kartlar masa üstünden bana daha fazla bakamayacak.

"Tanesi yirmi, ama çifti otuz beş olsun." Bir an için bunu karşılayamayacağımdan endişelendim. Günler önce yanımda bu kadar nakit para olmazdı ve banka kartımı geçirseydim muhtemelen protesto için kendini parçalardı. Şimdi ise tek yapmam gereken cüzdanımı karıştırmak ve orada beni bekleyen bir tomar banknot var.

Ben parayı veriyorum, o kristalleri veriyor ve sonra hepimiz odadan çıkıp onun mutfağına gidiyoruz. Evet, bir yabancının evinde tarot randevusu almayı kabul ettik ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve işte buradayım, bir zamanlar açıkça alay ettiğim ıvır zıvırlara dönüyorum. Onlar benim tek umudum olabilir.

Kristaller ceketimin cebinde güvenle dururken, Drew ve ben kaldırımda bir süre ayaklarımızı sürüyerek yürüdük. "Bu... bir şeydi," diyorum sessizliği bozmak için.

"En azından almaya geldiğimiz şeyin bir kısmını aldık." Telefonundan MetroCard'ını çıkarıyor ve gün boyunca birlikte geçireceğimiz zamanın sona erdiğini bana bildiriyor.

Hayal kırıklığı göğsümde zıplıyor, keşke eskiden olduğu gibi eve metroyla birlikte gitseydik, Drew o anda hangi sesli kitabı dinliyorsa onu dinlerken tek bir çift kablolu kulaklığı paylaşıydık. Beklenmedik bir anda bir seks sahnesi çıktığında kızarmaktan asla vazgeçmezdi.

Gerginliği ve rahatsızlığı bastırmak için "Belki de pazarlık ettiğimizden daha fazlası," diye şaka yapıyorum. "O korkunç kartlar beni sonsuza kadar yaralayacak."

"Eğer onları hatırlıyorsan," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Tek omzunu kaldırıp kayıtsızca omuz silkiyor. "Bunun nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Eğer kristaller seni geri getirirse, muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacaksın." Sesinde bir hüzün notası olabilir, ama belki de bunu fazla düşünüyorum. "Bunu söylüyorum çünkü kaçırdığın yedi yılı hiç hatırlamıyorsun. Hiç yapmadığın anıları saklayabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Sanırım bu kadar uzun sürmüşken tadını çıkarmalıyım," diyorum ona, kendimi cesaretlendirerek. "Hey, akşam yemeği yiyip bir şeyler içmek ister misin? Jessalynn bana çılgınca mesajlar göndermedi, bu yüzden gecenin geri kalanında olmam gereken bir yer olmadığını varsayıyorum." O geniş dairede tek başıma, aklımı okuyabilen ya da okuyamayan Milkshake ile kıvrılmış, yapacak hiçbir şeyim olmadan ve etrafta başka bir insan olmadan oturmak düşüncesine gerçekten dayanamıyorum.

Drew'un kağıt inceliğindeki bir duvarın diğer tarafında olduğunu bilmenin rahatlığını özlüyorum. Yeni dairem bir yalnızlık kalesi gibi.

Drew'un gözleri özür diler gibi bakıyor ve ardından duymak istemediğim sözler geliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Doğru, elbette," diyorum, reddetmeyi yumuşatmaya çalışıyor ve başaramıyorum. "Ama tam olarak neden?"

İç çekiyor. "Sadece etkileşimlerimizi kristal avıyla sınırlı tutmamız gerektiğini düşünüyorum. İşleri daha az karmaşık tutmalıyız."

"Elbette, çünkü artık çok karmaşık değiller." Bunu bir şaka olarak söylemek istedim ama keskin bir alay gibi geldi. Ne dediğini düşünüyorum

aşka eskisi gibi inanmadığı hakkında. Bu zaman çizelgesinde oluşturduğum komedi itibarını düşünüyorum.

Hoşuma gitmese de Drew muhtemelen haklıdır. Ben kaçmadan önce CeeCee'nin düğün gecesinde bulunduğumuz yere geri dönmeye çalışmak berbat olurdu. Tüm bu zaman yolculuğu durumu zaten yeterince karmaşık. Ama bu karmaşıklık bir arkadaşlığı da kapsıyor mu?

Gerçek zaman çizelgemde Drew ile paylaştığım güzel arkadaşlıktan daha az karmaşık bir şey düşünemiyorum. Bu benim kilit taşıydı ve ancak şimdi ona sahip olmadığım için hayatımın kemerinin onun yokluğunda ne kadar çabuk yıkılabileceğini fark ediyorum.

"Üzgünüm, hayır. Anlıyorum. Muhtemelen provadan önce setimi öğrenmeye geri dönmeliyim." Evimde tek başımayken bile yüksek sesle söylemenin iğrenç geldiği o saçma şakalar ve aptalca esprilerle vakit geçirme düşüncesiyle göz devirmeyi bastırıyorum.

"Ve mağazada yapacak işlerim var." Yalan gibi geliyor ama test etmiyorum.

o.

İkimiz de başımızı sallıyoruz. İkimiz de orada duruyoruz. İkimiz de şehrin, kaldırımın ve

korna sesleri bizi yutuyor. Drew elini sıkmam için uzatarak ilk hamleyi yapıyor. Bu resmiyet beni deldi geçti.

"En azından sarılabilir miyiz?" diye sordum. Sorunun kulağa ne kadar çocukça geldiğini ancak sonradan fark ediyorum. "Yapmak zorunda değiliz, bilirsin, eğer bu işleri çok fazla karmaşıklatacaksa." Bu gerçekten bencilce. Uzaklaşmaya bu kadar kararlı birinden rahatlık istemek. Gerçi dürüst olmak gerekirse, önce ben ittim. Ve bu kez, kayıp yedi yılın talihsiz olaylarını bile suçlayamam. CeeCee'nin düğün gecesini ben ittim, bu yüzden onu geri çekmeye hakkım yok.

Doğru değil. Ama yine de öyleyim.

Sanırım Drew bunu hissediyor, arkadaşlık sonarımız tamamen paramparça olmamış. Çekingen bir tavırla, "Elbette, sarılabiliriz, Nolan." diyor. Ve o kollarını açar açmaz, ben de onlara sarılıyorum, tüm sevgimi ve ilgimi

Ellerimin avuç ileri onun sırtına bastırıyor. Köprücük kemiğinin yanağımın altında yükselip alçalmasını ezberliyor, Lucille'in ttssyle karışan tatlı ve sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

"Az önce beni mi kokladın?" diye soruyor, sesi biraz eğlenmiş ama daha çok endişeli çıkıyor.

Sanırım düşündüğüm kadar kurnaz değilmişim. "Hayır, zr dilerim." Utanarak geri çekildim. "Burnumu ektim. Tüm o tütsüler sinslerimi rahatsız etti," diye yalan söylüyorum, bunca yıldan sonra bile onun önde gelen Nolan Baker Saçmalık Dedektörü olduğunu unutarak. Neyse ki beni bu konuda zorlamıyor.

"Biraz Sudafed al ve biraz uyu," diyor sertçe. "Bana mesaj at ve bir sonraki saldırı planımızı planlayalım."

"Yapacağım."

Gitmek için döndüğümde, ceplerimde şıngırdayan kristallerle keskin bir bağlantı hissediyorum. Omuzlarımdan hafif bir esinti esiyor, kulaklarıma umut fısıldıyor ve bu yeni gerçeklikten bunalmış olabileceğimi, ancak hiçbir koşulda beni yenmesine izin vermeyeceğimi fark ediyorum.

Bölüm Yirmi Bir

"Tarot dükkanının dışında Drew Techler ile ne yapıyordun?" Jessalynn tabletlerini yüzüme doğru iterek soruyor. Üzerinde Drew ve benim Lucille'in evinin dışında sarılırken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösteren değersiz bir haber sitesi var. Tuhaf, ışıklı işaretler başımızın üzerinde morumsu bir parıltı yaratıyor.

İşte buradayım. Kokla. Lanet olsun. Bunu alerjiye bağlı burun çekme olarak geçiştiremezsin.

"Ah, birbirimize rastladık," diye yalan söylüyorum, iki kristali en yakın çekmeceye sıkıştırıyorum ve Jessalynn'in görmemesi için yakındaki metafizik dükkanları aradığım tarayıcı sekmesini kapatıyorum. Çoktan silahlarını ateşleyerek geldiler, kaşları kalkık. Drew ve benim bu gece ziyaret etmemiz için işaretlediğim mağaza hakkında soru sormalarına ihtiyacım yok.

"Geleceğinizi tezahür ettirmek" için yaptığım pek çok arama şüpheli bir şekilde kayda değer hiçbir şey ortaya çıkarmadı, sanki herhangi bir yararlı kayıt silinmiş gibiydi. Drew'in geride bıraktığı zihin okuyan mavi ışık gözlükleri bile işime yaramadı çünkü kristal koleksiyonuna dair hafızam hala sulu boya gibi bulanık, bu yüzden herhangi bir şey okumam için durmadan yeni sekmeler açıp kapatmaya devam ettiler.

Sanırım bu işi parça parça yapmamızın tek yolu bu, tabii zihnim yakın zamanda berraklığa kavuşmazsa.

"Doğru, yani aniden maneviyata ilgi duymaya başladığınıza ve birden fazla kez eski arkadaşlarınızı sıcak bir şekilde kabul ettiğinize inanmak istiyorum.

size ihtarname gönderdi mi?" Jessalynn soruyor.

"İhtarname mi? *Birden* fazla mı?" Drew buraya geldiğinde izlediğim videolar ihanetimin buzdağının sadece görünen kısmı olmalı.

Jessalynn bana bakakaldı. "Lütfen Nolan, kutsal olan her şey aşkına, metaforik misketlerin? Onlara takılıp kafatasımı çatlatmadan önce al onları, tamam mı?" Bu bir talep, soru değil. Onlarla yüzleşmek için masamdan kalkıyorum. "Eminim bu özel programın stresi seni de etkiliyordur," diye devam ediyorlar. "Beni de zorluyor. Ama Harry'yle yatıp Drew'a sarılamazsın ve medyumları ziyaret edemezsin. Yapamazsın işte."

Evetlerle dolu bir dünyada, Jessalynn tüm hayırları biriktiren sert bir kış gibi görünüyor. Ama bunlar gerekli mi? "Bu kadar büyütecek ne var? Sadece sarıldık."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Seninle asla sadece kucaklaşmıyoruz, Nolan," diyorlar, tırnaklarını belirgin bir hayal kırıklığıyla birbirine vurarak. "Markanın tutarlı olması, hayranlarının karnının doyması ve planlanmış tüm gösteri ve şovlara ayık ve zamanında gelmen için gece gündüz çalışıyorum. Bu üç şeyden birini tehdit eden bir şey yaptığında, kırmızı dipli ayağımı yere vurmak zorundayım. Anlıyor musunuz?"

Kendimi azarlanmış ve çocuksu hissederek, "Evet" dedim.

"Güzel. Yani artık gizlilik sözleşmesi olmadan yatıya kalmak, kart okuyucularla sürpriz ziyaretler ve Drew Techler yok. Kapeesh?"

"Kapeesh," diye cevap veriyorum.

Ancak *kapeesh* sadece altı saat kadar dayanıyor.

Drew'a sarılma, koklama ve ardından internette "şehvetli komedyen Nolan Baker'ın eski sevgilisi Drew Techler'la yeniden bir araya gelmesi" üzerine çıkan kargaşayı içeren bolca özür mesajı attıktan sonra, Drew'a kristaller hakkında başka bir ipucum olduğunu söyledim.

Drew ile bir pazartesi gecesi Manhattan'ın aşağısında, Stop, Rock, and Roll adlı metafizik malzemeleri satan bir mağazanın önünde karşılaşıyorum. İsimlerinin bir gün yanarsan ne yapacağınla ilgili bir oyun olduğunu biliyorum ama acaba biliyorlar mı?

karşı kültür protestocularına ne kadar benziyorlar. *Kahrolsun Elvis*, tabelaları neredeyse çığlık atıyor.

Bahar havası sert, bana CeeCee'nin düğün gecesini hatırlatıyor. Drew'un üzerindeki ince lacivert hırka gözlerini ortaya çıkarıyor ve gözleri bana takıldığında şaşkınlıkla doluyor.

"Tam olarak ne giyiyorsun?" diye soruyor, dudağının kenarını gıdıklayan eğlenceyi bastırarak.

Bir dönüş yapıyorum ve o gülümsemeyi tamamen kazanıyorum. "Ne, beğenmedin mi?" Son yedi yıldaki görsellerimi taradım ve gündüzleri genellikle sessiz tonlarda lüks tasarımcı kıyafetleri giydiğimi, sahnede ise her zaman özel dikim, renkli bir takım elbise giydiğimi öğrendim. Bugün, ikinci el bir mağazadan bulduğum yırtık pırtık, batık bir kamp tişörtü, bir çift yıpranmış İspanyol paça pantolon ve kayışı kopmuş Jesus sandaletler giyiyorum. "Bu benim kılık değiştirmem."

"Ne kılığına girdin? *Hair*'in halk tiyatrosu prodüksiyonundan kesilmiş bir topluluk üyesi mi?" diye soruyor, muhtemelen okulunun birinci sınıf veliler hafta sonu için hazırladığı ve haftalarca güldüğümüz korkunç müzikal prodüksiyonu hatırlıyor. Ne kadar çok sallanan penis vardı. Biz de *annesiyile* gittik.

"Çok komik. Lisedeyken alışveriş merkezinden aldığımız siyah kapüşonluları hatırlıyor musun, böylece okul geceleri oyun parkında gizlice sigara içebiliyorduk?" Drew başını sallıyor, yüzünde nostaljiye benzeyen bir ifade beliriyor. "O fotoğrafımız birkaç manşete çıktıktan sonra Jessalynn beni tecrit altına aldı. Birlikte görülmemizin markam için kötü olduğunu söylüyor. Bu yüzden bu saçma kıyafeti giydim." Gözlerim sokağı tarıyor. Kimse çok uzun süre bakmıyor ya da bir kamera kaldırmıyor, bu yüzden açık olduğumu söyleyebilirim. "Yine de şansımı denemeden önce içeri girelim."

Eflatun ve sarı tentenin altında yeşilliklerle dolu bir alan var. Saksılardan oluşan çok sayıda katmanlı rafın üzerine asılı bitkiler yağıyor.

Her Şekil ve boyutta sukulentler. İçeri adım atabilmek için ormanda balta ile yolumuzu amamız gerekiyor.

Teraryumları, Buda heykellerini ve bir rüya yakalayıcı sergisini geçip kristal bölümüne giriyoruz. Sıra sıra kovalar dizilmiş, gökkuŐağının her renginden kristaller dağınık yığınlar halinde parıldarken, daha büyük kesimler duvarlar boyunca cam raflarda sergileniyor. Hatta bazıları mücevher parçalarına dönüştürülmüş; kolyeler ne kadar alçakta asılı olduklarını görebilmeniz için beyaz tahtalara tutturulmuş ve bilezikler iŐçiliğİ daha iyi görebilmeniz için manken bileklerinin üzerine örtülmüŐ. Annem bunlardan birine bayılırdı.

Drew ve benim ayrılıp blŐp fethetmemizin daha mantıklı olacağını biliyorum ama burası öyle bir labirent ki, burada kaybolabilirim. Ayrıca, Jessalynn bana ihtarname mektuplarından bahsettikten sonra, hikayenin YouTube'da gördüğümden daha fazlası olduğunu düŐünmeye başladım.

"Kristal avına bağlı kalmamız gerektiğini biliyorum, ama Jessalynn bana yasal olarak senin hakkında Şakalar yapmamı nasıl engellemeye çalıştığını anlattı ve umarım bu çok garip değildir, ama..." GerginleŐiyorum, ki bu garip çünkü ona karşı romantik hislerim bir yana, Drew'la herhangi bir konuda konuŐmaktan hiç korkmadım. "Bana kendi tarafını anlatır mısın diye merak ediyordum."

Drew sarı bir taşı değerlendirmeyi bırakıp bana bakıyor. Yüzündeki donuk ifade geri geldi ama bir süre sonra kolayca cevap verdi. Bu konuyla benden çok daha uzun süre uėraŐtı. "Sanırım ilk sette kalabalığın ilgisini çektin, bu yüzden beni gösterinin kalıcı bir parçası yaptın. Tüm bu günah çıkarma açısı o zamanlar sektörünüzde gerçekten büyüktü. Clive ile yola çıktığınızda, bu konuda daha fazla materyal eklemeye devam ettiniz. İlk baŐlarda bunun senin durumu ele alıŐ Şeklin olduğunu ve beni ilgilendirmediğini düşünerek sineye çektim ama sonra yıldızın yükselmeye başladı ve insanlar beni tanımaya başladı."

Bu, Lucille's'e yaptığımız geziden sonra o makalelerin nasıl bu kadar çabuk ortaya çıktığını açıklıyor. Kimsenin sarıldığım kızıl saçlı yakışıklıyı tanımak için fazla araştırma yapmasına gerek yoktu. O da benimle birlikte medyanın ilgisini çekiyordu. Ona bu stresi yaşattığım için nefret ediyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Bir elini temkinli yüzünde gezdiriyor. "Korkunçtu. Sosyal medyaya girdiğimde ya da televizyonu açtığımda seni hatırlamak zorunda kalmam yeterince kötüydü, ama geçmişimizden insanların bana ulaşması, bunu bilip bilmediğimi sorması, bana videolar göndermesi." Sıkıntı kaşlarını çatıyor. "Anneme bile sormaya başladılar."

Drew'in annesi Belinda her zaman muhteşem bir özgür ruhtu. Hafta içi Bath & Body Works'te çalışır, hafta sonları resim yapar, her zaman farklı bir erkek arkadaşı olurdu ve muhtemelen içtiğimiz esrardan haberdardı ama "iyi çocuklar" olduğumuzu bildiği için hiçbir şey söylemezdi. Drew'i seven güvenilir bir anneydi ama arkadaşlığımızın başlarında New Jersey'de bekar bir anne olmak yerine New York'ta bir ressam olabilseydi olacağını anlamıştım.

"Şaka yapıyorsun," diyorum. Drew'u aşağı sürüklediğim yetmiyormuş gibi bir de annesini çamurun içine çekmek boğucu etkiyi ikiye katlıyor. Drew başını sallıyor, başka bir kristali tutmak için uzaklaşıyor. Ben de başımı sallıyorum. Bu ne hediye çantasındakilere benziyor ne de henüz konuyu kapatmaya hazırım. "Annen benden nefret ediyor mu?"

"Annemi *tanıyorsun* ya da en azından *onu tanıyorsun*. 'Nefret' onun kelime dağarcığında yoktur," diyor, umduğum kadar güven verici değil, ama belli bir anlam ifade ediyor. "Olayları farklı şekilde ele alır. Bana sürekli 'Sanatla çöz Drew' derdi."

"Yaptın mı?" Endişeli ama soğukkanlılığımı korumaya çalışarak soruyorum. "Beni sisteminden çıkardın mı?"

Başını sallayarak gülüyor. "Hayır, ama onun bunu yapmasından yararlandım." "Nasıl yani?"

Burnunu kıvırıyor. "Söylemem gerektiğinden emin değilim."

"Hadi ama, ne oldu?" Bu hayatın kötü yanlarını gördüm. Hiçbir şey beni daha fazla incitemez.

"Senin hayranlık karşıtı bir resmini yaptı ve internetten sattı."

"Ne kadara?"

"Diyelim ki nefret bu hayatta sevgiden daha değerli olabilir," diyor ve cevabı geçiriyor.

Orada öylece duruyorum, kendimi kendimden ne kadar uzakta hissettiğime hayret ediyorum, her geçen insanla birlikte halıda öğütülen kirden daha iyi değilim.

Drew kendimi kapattığımı fark etti. "Tanrım, özür dilerim, gerçekten bu konuyu açmamalıydım."

"Para en azından iyi bir şekilde kullanıldı mı?"

Başını sallayarak uzlaştıracı bir gülümseme sunuyor. "Dükkanımı açmama yardım etti, yani, evet. Öyle diyebilirim." Benim hayalim dolaylı olarak Drew'unkine dönüştü. İkisi de çarpıtılmış ve yedi yıl önce birbirimizle paylaştığımız fantezilerden tanınmaz halde.

"Güzel," diyorum, biraz hayata dönerek. "Tanrım, anlamını yitirmeden önce bunu kaç kez söyleyebilirim bilmiyorum ama çok ama çok üzgünüm. Ben sadece berbat bir insan değilim. Tam anlamıyla bir pisliğim."

"Neden Full-Blown Asshole kulağa bir ska grubunun adı gibi geliyor?"

"Tanrım, yedi yıl oldu ve insanlar hâlâ ska'nın ne olduğunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

dikkatimi dağıttı ama kalmasına izin vermedim. "Cidden, şu anda benimle nasıl şaka yapabilirsin? Sadece senin değil, annenin de hayatını mahvettim." Tek başına bu bile beni mahvediyor.

Drew mücevher vitrinini incelemeyi bırakıyor, alnında yeni çizgiler beliriyor. "Kendin söyledin, *sen*" -büyük elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor- "evet, ama *sen*?" Eli şakağımdan birkaç santim ötede duruyor. Ona doğru eğilmek istiyorum. Bir temas noktası oluşturmak. "İkisini birbirinden ayırmaya başlıyorum."

"Nasıl?" diye soruyorum. "Ben bile kendimi bu karmaşanın içinde kaybediyorum ve

Ben!"

"Çünkü..." Sesi kesiliyor. "Sadece yapabiliyorum. Bunu açıklayamam. Dükkanıma geldiğinden beri olan hiçbir şeyi açıklayamıyorum ama birlikte çalıştığımız sürece seni affetmeyi ve durumu kabullenmeyi seçiyorum. Sen de kabul etmelisin. Başka seçeneğimiz yok."

Bunu söylediğini duymak derin bir rahatlama hissi veriyor. Durumla savaşmak onu düzeltmez. Biz de içindeyiz. Belki tam olarak *birlikte* değil ama en azından yakındayız. Şimdilik.

"Ama şu anda benim etrafımda olmak sana daha fazla acı veriyor mu?" Evet derse yok olup gitmeye tamamen hazır bir şekilde soruyorum. Gümüş bir bant ve mor bir taştan oluşan yüzüğüyle oynuyor. "Sana daha fazla acı çektirmek istemiyorum."

Ona hiç acı çektirmemiş olmam yeterince boğucu. Drew Techler hayatın bokunu en az hak eden tek kişiydi ve ben de baş bok atıcısı oldum.

Belki de her zaman bok avcısı bendim. Kirayı her zaman geciktiren bendim. Takvimi güncellemeyi sürekli unutan bendim. Drew'in yakmamam için uyardığı mumlardan küçük, izole yangınlar çıkaran bendim. Belki de o benim bokumu, benim onu attığımı fark ettiğimden daha hızlı topluyordu.

"Nolan, bunu sadece senin için yapmıyorum. Bu bir paralel evren durumu mu, bir zaman yolculuğu durumu mu yoksa benim bile algılayamadığım tamamen farklı bir durum mu bilmiyorum ama belki de geri dönmene yardım edersem, işler..." Sesi sessiz bir gümbürtüye dönüşüyor. "Farklı mı olacak?" Bu sözlerin içinde bariz bir umut var ve ben bu umudu olabildiğince içime çekerek kalbimin duvarlarına nüfuz etmesine izin veriyorum.

"Anlıyorum," diyorum. Çünkü anlıyorum. Beni geri alırsa, belki de bu acının hiç yaşanmayacağını şimdi anlıyorum. Kendimiz için farklı bir son yaratabiliriz. Eğer zaman atladıysam, ki atladığımdan şüpheleniyorum, geri dönüp

farklı seçenekler. Ama... "Ya geçen gün dediğin gibi geri döndüğümde bunların hiçbirini hatırlamazsam?"

Ben spiral çizerken, Drew bir vitrinin etrafında dönüyor, tavana yapıştırılmış dalgalı, pembe sallanan parçalar halinde eritilmiş gibi görünen asılı süslerin arkasında kayboluyordu. Ona katıldığımda, elinde siyah kristal bir kafatası tuttuğunu fark ettim, sanki her an zaman, kader ve ahlaksız piçler hakkında bir Shakespeare konuşması yapacakmış gibi. Onun yerine tek söylediği, "Hatırlayacağına inanmak zorundayım, çünkü unutmam mümkün olmayacak."

En derin nefesimi vererek Drew'un güven verici sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O haklıydı. Bu her neyse, muazzam bir şey. Belki de eşi benzeri görülmemiş. Bunu yaşayan tek iki kişi biz olabiliriz ve bu izlenim, zaman çizelgesi ne olursa olsun, kolay kolay silinmeyecek. Drew'un ruhu, hem o zaman hem de şimdi, benimle kalacak. Bir şekilde bundan eminim ve kalbim ona doğru atıyor.

Kulaklarımı acıtan ve gözlerimi çeken bir gümbürtüyle kafatasını tekrar yere bırakıyor. Orada, kafatasının yanında, hafızamı canlandıran birkaç küçük siyah güzellik var. Önlerindeki küçük kartta şöyle yazıyor: *Hematit taşı ve siyah obsidyen.*

"Şunlar!" Mağazanın karşısındaki diğer müşterileri umursamadan bağıriyorum. İsimler tanıdık geliyor.

Drew'in elinden bir taş alıyorum ve üzerinde açıklamalar olan bir posterin bulunduğu vitrinlerden birinin yanındaki duvara geçiyorum. Okuyorum: "Obsidyen Çekim Yasası'na iyi gelir. Yararsız ama *tamam*. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Diğer, hematit taşı... zihninizi temizler."

Drew yanıma geliyor ve zihnim bir anlığına gerçekten boşalıyor. Parmağım metnin satırlarını tararken hafifçe soluma doğru eğilseydim, omuzlarımız birbirine değecek, gömleklerimiz sıyrılacaktı. "Kafa karışıklığı karşısında netlik sağlamaya yardımcı olur" cümlesini neredeyse mükemmel bir uyum içinde okuyoruz.

"Bunların ikisi olduğundan oldukça eminim," diye söylendim. "Şekilleri konusunda pek emin değilim ama benimkinin altına sığacak kadar

küçükler.

yastık, ki bu iyiye işaret gibi görünüyor." Kalbim hiper, neşeli bir harekete geçiyor.

Sonra telefonum gezimizi kısa kesti. Gece asistanım Jerome beni ispiyonlamış olmalı ve şimdi Jessalynn kulağında nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve ne zaman döneceğimi bilmek istiyor. Üçünden ikisi hakkında yalan söyledim.

Telefonumu cebime geri koyduğumda Drew'a bakıyorum, bugün kristallerin geri kalanını toplayamayacağımız için hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Keşke yapmasaydım ama gitmem gerek."

"Anlıyorum," diyor. "Zamanımız var."

"Olabilir. Ama zamanın benden yana olduğundan pek emin değilim." Onunla eşleşen alaycı bir kahkaha attım. Sonra mavi gözleri benimkilere takılıyor ve artık bana *bakmıyor*, beni *düşünüyor*. Alnının yumuşak duruşu içimde bir heyecan yaratıyor.

Drew'in affediciliği ne olursa olsun, zamanı geri döndürmeyi çok istiyorum ve bu siyah taşlar bunu yapmama yardımcı olabilir, bu yüzden Drew'in kesin inancına sıkı sıkıya sarılıyorum. Bu işin sonunda geri döneceğim, hatırlayacağım ve onun ve benim sonumuzun böyle olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım: bir kristal dükkânında can simidi ararken umuda tutunan yapmacık yarı yabancılar.

Yirmi İkinci Bölüm

CeeCee'den haber aldın mı? Prova sırasında Drew'a mesaj attım.

E-posta kutum her gün dolup taşıyor ama tek yaptığım CeeCee'nin yanıtını almak için kutuyu karıştırmak oluyor ve her seferinde elim boş dönüyorum. Gerçek zaman çizelgemde, CeeCee'den haber almak, ben onun onur konuğu olana kadar (tamamen kayırmacılıktan) nadirdi ve ondan haber aldığımda, kilit ekranımda onun kişisini görmek bile tüm enerjimi emiyordu.

Şimdi her bildirim pingi, onun olduğuna dair küçük bir umut patlaması. Her seferinde hayal kırıklığına uğruyorum.

Drew'dan da hemen haber alamayınca, teknik işler için Brooklyn'e taşınana kadar kiraladığımız (ve pratikte içinde yaşadığımız) Forty-Second Street prova stüdyosunun dışındaki koridorda bulunan doldurulabilir su istasyonuna doğru yürürken CeeCee'ye ikinci bir e-posta hazırlamaya karar veriyorum:

CeeCee,

Son mesajımda muğlak davrandığımı biliyorum. Bilerek öyle. Ama şimdi fark ediyorum ki belki de beni taklit etmeye çalışan biri olduğunu düşündünüz. Yemin ederim, sosyal güvenlik numaranızı ya da organlarınızı almak isteyen bir rando değilim. Yine de, sosyal güvenlik numaranızı ve organlarınızı arayan bir rando'nun sizi şaşırtmak için bunu söyleyebileceğini düşünüyorum...

Sanırım bana güvenmek zorundasınız. İmkansız, eminim, adınızı pisliklerimle lekelediğime göre.

Bunun için üzgünüm.

Sana yaşattıklarım için özür dilemenin berbat bir yolu mu bu? Kesinlikle. Ama sizinle iletişime geçmenin başka bir yolu yok ve üzgünüm.

Tanrım, bu çok uzun oldu ama söylemem gereken şey şu: hediye çantasındaki kristaller bana zamanda yolculuk yaptırdı.

Bu aynı zamanda bir dolandırıcının/organ toplayıcısının söyleyebileceği bir şeye benziyor ama-

Harry koridorda yanıma yaklaşıp kaşlarını çatarak, "Telefonda konuşuyorsun," diyor.

Aniden gelişi başparmağımın kaymasına neden oldu. Bu mesajı taslaklara kaydetmek istemiştım, ama onun yerine evrene gönderdim, bitmemiş, düzenlenmemiş.

Oh iyi. CeeCee muhtemelen bunları almayacak.

"Pardon, ne dedin?" Kafamı kaldırdığımda Jessalynn'in onun arkasında durduğunu fark ediyorum, hem sade hem de özür diler gibi görünüyor. Kıpırmızı, çivili blazer ceketinin düğmelerini açıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Annem ve babamın aile bilgisayarının tarayıcı geçmişinde gey pornosu bulduktan sonra beni cezalandırmak üzere olduklarını hissederek telefonumu cebime atıyorum ve susuz kalmama rağmen onlara dikkatimi veriyorum.

Harry'nin sinirli iç çekişi beni Hardy-Har Hideaway'in dışında benden ayrıldığı geceye geri götürüyor. Zaman onu bir Adonis'e dönüştürmüştü ama kolayca tetiklenen öfkesini yumuşatmamıştı. "Bağlılık yemini eder gibi şaka yapıyorsun. Ezbere bir gevezelik."

Bundan rahatsız olmalıyım ama haklı olduğunu biliyorum. İçimdeki yirmi üç yaşındaki genç, bunun benimle ilgili olmadığını, yüksek olması gerekirken alçalan malzemeye ilgili olduğunu iddia etmek istiyor. Michelle Obama benim için derin bir hayal kırıklığına uğrardı. Harika, şimdi Michelle Obama'nın hiç başkanlığa aday olup olmadığını merak ediyorum... Zaman sıçramalı beyin osurukları akın ediyor.

"Dinliyor musun ki?" Jessalynn tersledi.

"Evet, elbette," diye yalan söylüyorum, çünkü Harry'nin rahatsızlığının bir kısmının Drew ve benim dedikodu gazetelerinde çıkan fotoğraflarımızdan kaynaklandığını hissediyorum. Bu zaman çizelgesinde, kişisel ve profesyonel olanı ayrı tutmam gerektiği bana hiç öğretilmemiş. Eski arkadaşım benim menajerim, dostluk ve sermaye kazancı arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor. Eski alev/sonraki seks arkadaşım yönetmenim,

büyük bir

terbiyeye orta parmak. Bunları söylemek yerine, özür dilerim. Çok iyi olmaya başladığım gibi.

Jessalynn, "Bu özel etkinliğin başarısız olması için çok çalıştık, bu yüzden sana bir ısınma konseri ayarlıyorum," diyor.

"Ne tür bir ısınma gösterisi?" Kristal avını tamamlayıp beni geri almadan önce bu şakaları gereğinden fazla yapmaktan korkarak soruyorum. Umarım.

"Belki Broadway Laugh Box'ta sürpriz assolist olarak. Seni köklerine geri götürür." diyorlar. Sanki Broadway Laugh Box, benim eski zirvem, şimdi düşünmek istemedikleri dipsiz bir kuyu gibi geliyor. "Tiyatroya geçmeden önce rahat ettiğin bir yerde performans sergilemene izin verelim. Bence bu senin için iyi olur."

Beynim uğulduyor. "Bunun yerine Hardy-Har Hideaway'e ne dersin?" diye sordum. Triple H'de Drew'in ve benim dairemde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim - orası benim ikinci evimdi. Dünyada daha rahat olabileceğim başka bir sahne yok.

Jessalynn'in yüzü tiksintiyle buruşuyor. "O dalışta sahne almak mı istiyorsun?"

"Orası benim başladığım yer."

"Otobiyografik amaçlarla, Clive ile Broadway Laugh Box'ta başladın," diye bilgilendirdiler beni. "Tutarlı olmamız gerekiyor ve Clive bağlantısı, B-eksi bir kulüpte cimri turistlere yeniden ısıtılmış b ö r e k servis etmenden çok daha ilginç."

"Ah," dedim.

"Oh, bana bunu söyleme. O geçmişi benimle birlikte gömdün ve bunu biliyorsun" diyorlar, gerçekten bilmediğimi fark etmeden. Son yedi yılın parçalarını bir araya getirdikçe, hepsini yırtıp yakmak istiyorum.

"Orada geçirdiğimiz onca güzel zaman ne olacak? Gelecekle ilgili tüm o hayaller?" Ben soruyorum. "Hadi eski yerlerimizin üzerinde tepinelim. Eğlenceli olur." Pantolonumun koltuğuyla uçuyorum.

Jessalynn destek için Harry'ye bakar. Tek yaptığı omuz silkmektir.

"Tamam, sadece bu seferlik." Göğsüm gevşiyor ve daha fazla iyimserliğin içeri girmesine izin veriyor. Jessalynn bunu yüzümden okumuş olmalı çünkü çabucak bastırıyorlar. "Çok heyecanlanma. Gösteriyi özel için yazıldığı gibi önden arkaya yapıyorsun. Ad-libs yok. Yeni bir şey yok. Söz mü?"

"Söz ver," diyorum çünkü istediğimi elde etmek için elimdeki tek koz bu.

"Güzel," diyor Jessalynn. "Wanda benden haber almaktan hoşlanmayacak, ama aramayı yapacağım. Şimdi oraya geri dön ve *lütfen*, lütfen, lütfen biraz yumruk çizgileri KO!"

CeeCee'den haber yok. Üzgünüm. 😞

Sekizi biraz geçte Drew'un mesajı geldi.

Sorun değil, cevap yazıyorum. Ona tekrar e-posta gönderdim ama hala sessizlik var.

Zaten uzak bir ihtimaldi.

Tüm planımız uzun vadeli ama ben pozitif kalmaya çalışıyorum. Ya da bu şartlar altında olabileceğim kadar olumlu.

Hardy-Har Hideaway'in yeşil odasında oturuyorum, setim için hazırlanıyorum ve yanıma gelip çalışmalarımı sevdiklerini ya da "beni ne zaman gördüklerini" söyleyen çiçeği burnunda komedyenlere merhaba diyorum. Bu sevindirici ama aslında saçma. Fiziksel olarak formumun zirvesinde olsam bile zihinsel olarak onların olduğu yerdeyim.

Etrafıma baktığımda, buranın eskiden sahip olduğu parlaklığı kaybettiğini fark ediyorum. Aşınma ve yıpranma Wanda'nın evinin ne kadar harap olduğunu anlatmaya yetmez. Zaman pek nazik davranmamış ve bu bana hiç iyi gelmiyor.

Rahatsızlığımı biraz olsun gidermek için Drew'a tekrar mesaj attım: Bu gece ne yapıyorsun?

Bir viski içiyor ve bir sonraki kitap kulübü seçimine son şeklini veriyor, diye yanıtlıyor. Onu güzel bir bornoz ve terlikler içinde, bir koltuğa uzanmış, yanında bir yığın kitap ve masanın üzerinde sert bir kadehle hayal ediyorum. Bu hayalde, eski zamanlardan kalma bir pipo içiyor ve yakınında gürül gürül yanan bir şömine var.

Drew'dan ikinci bir mesaj geldi: Heyecan verici bir şey yok.

Sanki onu yargılamaya hakkım varmış gibi bunu niteleme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum. Heyecan mı arıyorsun? Geri gönderiyorum.

Onun aşka karşı sesli nefretini ve beni geri kazanmaya çalışırken platonik kalmanın daha sağlıklı olduğunu fark etmemi göz önünde bulundurursak, niyetimden çok daha flörtöz ama yine de orada. Yirmi üç yaşındaki dürtülerim, mutlaka içimde bir yerlerde saklı olan otuz yaşındaki bilgelik tarafından filtrelenmiyor.

Kahretsin, yedi yıl sonra Apple'ın her zaman pişmanlık duyduğunuz mesajlar için bir "göndermeyi geri al" düğmesi uygulayacağını düşünürdünüz.

Drew şöyle der: Olabilirdim... ve pişmanlık akıp gider.

Bu mesaj tamamen viskinin etkisiyle yazılmış olabilir ama yine de göndermeme engel olmasına izin vermiyorum: Bu gece Hardy-Har Hideaway'de sahne alacağım. Uğramak ister misin?

Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama arkadaşlık için alınan risk, almaya değer bir risktir. Drew, etkileşimlerimizi kristal avıyla sınırlı tutmamız gerektiğini açıkça belirtti, ancak beni anlayan tek kişi o olduğunda ulaşmayı bırakmak zor. O benim için her zaman o kişi oldu. Geçmişte, şu anda. Bu hayatta ve kesinlikle bir sonraki hayatta. Artık olmadığını söylediğini biliyorum ama aramızdaki bağ kaçınılmaz gibi geliyor.

Bilmiyorum, yazıyor, geç oldu.

Haydi, İhtiyar. Burada çok fazla gücüm var. Asistanıma sana en iyi masayı ve bedava içkiyi ayarlayabilirim. Umarım teklifim cazip gelir. Seyirciler arasında tanıdık bir yüzün olması bu işi kesinlikle daha kolay ve eğlenceli hale getirecektir.

İki kadehten fazla içerseml reflüm azmaya başlar, diye emojisiz bir cevap gönderiyor. Yaşlılıkta dört gözle beklemem gereken zevkler. Bunun beni zerre kadar rahatsız etmediğini düşünmek garip. Gecenin tadını çıkarması için Drew'a ihtiyacı olan tüm Pepcid'i memnuniyetle sağlarım. Hatta isterse kuzeninden aldığı o saçma hemşire kostümünü giyer ve bir tepsi içinde ona teslim ederdim. Onunla daha fazla birlikte olmak için her şeyi yaparım, her iki zaman diliminde de onu çok incittikten sonra alabileceğim her şeyi alırım.

Tamam, 2 içki ve menüden herhangi bir şey.

Kızarmış yiyecekler de asit reflüsü için aynı derecede kötüdür, Nolan.

Mesajındaki sert ton beni ürpertiyor. Sadece biraz. Triple H, kızartılmadığı belli olan ve kesinlikle salataya benzeyen bir salata yapıyor.

Mmm. İştah açıcı.

Şuna ne dersin? Asistanım size en sevdiğim yerden bir poke kasesi getirsin ve içkileriniz sadece en kaliteli alkolden yapılınsın? Cevap veriyorum. En azından bu şekilde asit reflüsü buna değecek.

Nefesimi tutmuş cevabını bekliyorum. Ne zaman çıkıyorsun? Bir saat kadar.

Gördüğümde gülümsüyorum: Orada olacağım.

Sahneye çıktığımda Drew hafif bir sırıtışla iki içkisini iki katına çıkarmış, önündeki masada yarısı bitmiş bir poke kâsesi duruyordu.

Etrafındaki kalabalık benim gelişime sevinçle şaşırırken, sadece o düğmeli elbisenin içindeki varlığı bile beni uçuruyor. Olumsuzluklarla bezeli ekşi esprilerle yarım yamalak şakalar yapmak zorunda kalmanın darbesini hafifletiyor. Ne zaman berbat bir şeye kahkahalarla gülsem, tek yapmam gereken Drew'a bakmak - yemek çubukları eğlenmiş bir inançsızlıkla havada asılı duruyor - ve bu yarı rüya, yarı kabusta yalnız olmadığımı bilmek.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Savurgan oğul geri döndü," diyor Wanda, benim setimden sonra yeşil odaya girdiğinde biraz buz gibi bir ifadeyle. Kıvırcık saçları ağarmış. Hem de daha dolgun. CLITERACY tişörtünü emekli etmediğini görmek güzel, bana sarılmak için yaklaşıırken gururla giyiyor.

"Seni görmek çok güzel," diye mırıldanıyorum, ona karşı nerede durduğumu ölçmeye çalışıyorum. Wanda benim için ikinci bir anne gibiydi. Onun saygısını kaybetmek beni daha da üzecekti.

Bana bakmak için geri çekildi. "Öyle mi? Birkaç yıl önce turunuzun New York durağına geldiğimde pek memnun görünmemişsiniz. Dürüst olmak gerekirse, Jessie'den -pardon, *Jessalynn*'den- telefon aldığımda şok oldum." Wanda'nın göz devirmesi inanılmaz derecede abartılı. "Sanırım ikiniz de benim bulaşıklarımı yıkadığınız günlerden beri kendinizi yeniden keşfettiniz."

Kendi bedenime ve kendi hayatıma geri dönmek anlamına gelecekse, Wanda'nın benden istediği her şeyi seve seve fırçalar, paspaslar ve yıkardım. Bana alnımdan çıkan kırmızı boynuzlarım varmış gibi bakmasından nefret ediyorum, komedinin Deccal'i.

"Şu anda buradayım ve kalabalık mükemmeldi," diyorum, her ne kadar arka taraftaki bazı boş masaları fark etmiş olsam da, ki burada çalışırken bu nadiren olurdu. Canlı komedi haftanın her gecesi gidilmesi gereken bir yerdi. Randevu yeri, rahat takılma yeri. Bu gece, katılımcıların çoğunun diğer tiyatrolardan veya kulüplerden geri çevrildiğini ve seçenekleri kalmadığında kendilerini burada bulduklarını hissettim.

Onları neşelendiren tek şey benim görünüşümdü.

"Yalan söylemek gerçeği değiştirmez, Maggot." Aynanın yanındaki duvarda soyulmuş bir boya parçasıyla oynuyor. "Sanırım artık sana öyle de diyemeyeceğim."

Kıkırdıyorum. "Bu artık bir sinek olduğum anlamına mı geliyor?" "Sadece bir sinek değil. Sinek."

"İğrenç, şu grotesk korku filmi gibi mi?"

"Kanatlar uyarsa." Bu bir iltifat değil. Boya parçası soyuluyor ve kadın memnuniyetsiz bir tıslamayla onu yakındaki bir çöp kutusuna atıyor.

Sinir bozucu bir soru ama yine de sordum. "Set hakkında ne düşünüyorsun?" Dudaklarını büzüyor, muhtemelen artık sadece personeline en çok içki satan kişi değil, bir kişi olduğuma göre bana karşı ne kadar dürüst olabileceğine karar vermeye çalışıyor. "Karakterinle kesinlikle uyumluydu.

yetiştirildi."

"Karakter mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Bir erkek gibi giyiniyorsun ve bir çocuk gibi davranıyorsun. Narsist tavırlarında komik bir ikilik var. Sende işe yarıyor." Gülümsemesi zayıf. "Neyin sattığını eleştirecek yerim yok." Bunu duymak garip. Eskiden, ki bu benim gerçek zamanımda sadece bir ya da iki hafta önceydi, Wanda bana geri bildirim vermekten asla çekinmez, beni her zaman olabileceğim en iyi stand-upçı olmaya zorlardı. Başarılı olabileceğimi düşündüğünü sertliğinden anlıyordum. Gereksiz övgüleri, egoları bu işe asla dayanamayacak olanlara sakladı.

"Ya nefret ettiğimi söylersem?" Jessalynn bunu sorduğumu duysa muhtemelen felç geçirirdi. Çok kötü. Gerçek bu. "Ya bu gece o sahnede sümüklü hissettiğimi ve bu şakaları özel bir şey için yapmanın yanlış hissettirdiğini söyleseydim?"

Kristal avı aklımın bir köşesinde tencere tava çalmaya başladı. Bu gece güzel bir oyalanmaydı ama işime geri dönme konusunda ciddiylim.

uygun zaman çizelgesini hazırlamalıydım. Bu şakaları milyonlarca izleyicinin izlemesi için kasete kaydetmek nihai hedefimi sonsuza dek lekeleyecekti.

Keşke normal davranmak ve önceden belirlenmiş programıma uymak zorunda olmasaydım, ancak Drew, düzensiz davranmaya ve sorumluluklarımdan kaçmaya başlarsam, başa çıkmamız gereken başka bir dizi sorunumuz olacağını açıkça belirtti.

Wanda beklediğimden daha uzun süre duraksıyor, belki de ne söyleyeceğini düşünüyor. Belki de özel dikim Willy Wonka renkli takım elbisenin ve geriye taranmış saçların altındaki eski beni tanıyordur. "O zaman içgüdülerine güven derim, ama dibe vurduğunda şaşırma." Tanıdığım ve sevdiğim Wanda, bu güzel kaplamayı dürtüyor ve bana bu hayat benim için kafa karıştırıcı olsa bile, hala benim olduğunu hatırlatıyor. Ben bu bedenin içindeki bilincim ve geminin dümeninde benim seçimlerim var. Eğer gemiyi sallamak istiyorsam, öyle olsun.

"Teşekkürler," diyorum, bir şekilde yenilenmiş olarak. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Çantamı alıp çıkışa doğru ilerliyorum. Wanda bir *uh-uh* çıkarıyor ve beni arka tarafa, ara sokağa açılan kapıya doğru yönlendiriyor. "Sosyal medya yüzünden çok fazla hayranın bu gece burada olduğunu biliyor. Ön tarafta bir kalabalık var."

Sadece benim için bir hayran kalabalığı her zaman en çılgın fantezilerimin bir parçasıydı, ama şimdi Wanda'nın tarif ettiği bu erkek çocuk olarak spot ışıklarının altına çıkma düşüncesi midemi düğümlüyor. Bir şekilde, en kötü özelliklerimi bir araya getirdim ve onları bir marka haline getirdim. Milyonlarca dolara dönüştürdüm. Amerikan rüyası ciddi berbat durumda.

Ben de öyle.

Arka tarafta, Wanda'nın bana ilk kez Maggot dediği sokakta, hala yemek artıklarıyla kokan çöp konteynerinin yanında, Wanda bana tekrar sarılıyor. Bu sefer daha sert. "Bir süredir nereden geldiğini unuttuğundan korkuyordum. Bu gece burada sahne almak istediğin için teşekkürler. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bize güç katacak." İşte o zaman Hardy-

Har'ın ne kadar zor olduğunu anladım.

Hideaway aradan geçen yıllar boyunca çok popüler oldu. Burada geçirdiğim bir gece, hayranlarımın konserimi tekrarlama umuduyla daha pek çok kez gelecekleri anlamına geliyor. Jessalynn buna asla izin vermezdi, ama iyi bir şey yaptığına sevindim.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyorum. "Sanırım 'Bir daha eve dönemezsin' sözü pek de doğru değilmiş."

Gülümsemesi güçleniyor, daha samimi oluyor ve gitmeden önce bana bir bilgelik bombası daha bırakıyor. "Ev her zaman cevapları barındırır."

Vedalaştıktan sonra Drew'a mesaj atıp eve gidip gitmediğini soruyorum. Cevap vermesine gerek yok, çünkü köşeyi döndüğümde, oxford ayakkabılarıyla kaldırımın kenarında duruyor ve başarısız bir şekilde taksi çağırmaya çalışıyordu.

Ona sesleniyorum ve o da dönüyor, paltosunun arkası esintiyi yakalıyor ve her şeyi rüya gibi ağır çekime sokuyor. O iki içki, evden çıkmadan önce içtiği viskiden bahsetmiyorum bile, yanaklarında sıcak bir kızarıklık yarattı. Utangaç gülümsemesi yakındaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyor. "Harika bir set," diyor ben yaklaşırken.

Wanda'nın duygularına katılıyorum: "Yalan söylemek gerçeği değiştirmez."

"Tamam, o zaman epey yaltaklandım," diyor dürüst bir kıkırdamayla. "Ama biraz güldüm ve çok yakışıklı görünüyordun." İkimiz de donup kaldık. Belli ki içkiler onun yerine konuşuyor. "Ve poke kasesi de çok lezzetliydi," diye hızla ekleyerek sohbeti ilerletiyor.

Kızarıklığımı bastırıp iltifatın etkisinden kurtulduğumda: "Bu benim her zamanki yemeğim. Pahalı bir poke bowl mekanında her zamanki yemeğimin olması garip değil mi? Tüm bu çileden önce, tamamen ramen, köşedeki dükkandan aldığım yumurtalı sandviçler ve senin artıklarıyla besleniyordum."

"Üç ana besin grubu," diye şaka yapıyor. "Yine de kendi artıklarımı yemeyi tercih ederdim. Yemeği başlangıçta yemediyseniz onlara artık diyebilir misiniz? O noktada eski yemeğin sadece küçük bir kısmıdır."

"Sinsi bir gözlem, Techler. Stand-up komedyeni olmadığına emin misin?" Eskiden yaptığımız gibi koluna şakacı bir yumruk indiriyorum. "O

zaman

İlkbaharın sonlarında New York'un bir sokağında otuz yaşında iki adam arasında paylaşıldığında çocukça görünen bir şekilde. Ama Wanda'nın sahnedeki hortlak "karakterimi" tanımladığı gibi kötü bir şekilde değil. Bu bizim için gerçek. Birbirimiz için her zaman olduğumuz kişi. Kristal avı uğruna bunu çoğunlukla bastırıyor olsak bile.

Drew saatine bakarak, "Hayır, bir komedyenin saatlerine asla uyamam," diyor. "Lafı açılmışken, geri dönmem gerek. Yarın dükkân için erken bir teslimatım var." Sorumluluk her zaman makyajının ayrılmaz bir parçası olmuştur. Hakkında nadiren konuştuğu babasından almış olmalı.

Karşıdan gelen taksiye işaret etmeye fırsat bulamadan, "Seni bırakabilir miyim?" diye sordum.

"Buraya arabayla mı geldin?"

"Başka şekilde ifade edeyim," dedim. "Şoförüm sizi bırakabilir mi?" Caddenin karşısında, beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu bir kadının büyük bir cipe yaslanmış, sabırla beklediği yeri gösteriyorum.

Drew başını sallar. "Gerçekten yolunun dışında. Gerek yok." Tekrar sokağa adım atıyor, Alanis Morissette'in şarkı sözlerinin canlanmış hali gibi görünüyor, ben de uzanıp elini tutuyorum. Avucunun sıcaklığı ve yüzündeki şaşkınlık göğsümde hızlı çarpıntılara neden oluyor.

"Bana eşlik etmeni gerçekten isterim," diyorum. "Ayrıca, bu gece buraya kadar geldiğin için sana borçluyum. Sen olmasaydın bunu asla atlatamazdım." Yine pervasızca konuştuğumu fark ediyorum. Uzaktan bakınca, işleri berbat edemem. Bunu son zaman çizelgesinde acı bir şekilde öğrendim. Arkadaşlığımızın yeniden canlanması için çabalayabilirim ama hepsi bu. *Daha fazlası* yok çünkü *daha fazlası* felakete yol açabilir.

Ama o geldi. O burada. Çarpıcı ve kararsız ama minnettar ve güzel görünüyor. Ve eğer bu geceden onun yanında sessiz bir araba yolculuğu bile çıkarabilirsem, bunu istiyorum. Arka koltuğu paylaşmanın doğasında *karmaşık* bir şey yok, değil mi?

Birkaç dakika sonra şoförüm Marjorie, biz arka koltuğa geçerken kapıyı bizim için açık tutuyor. "Nereye?" diye soruyor sürücü koltuğuna oturduğunda.

Drew ona kitapçının adresini verir.

"Ne yani, teslimat gelene kadar ofisinde mi uyuyacaksın?" "Hayır, onun üstünde yaşıyorum," diyor, ki bu bana çok mantıklı geliyor. Tuhaf. Ev gibi. "Perakende satış alanı ararken karşıma bir fırsat çıktı ve aşık oldum.

Tek yatak odalı küçük bir yer. Belki Astoria'dakinden bile daha küçük.

Sadece bana ve kitaplarıma yetecek kadar. Fazla bir şey değil, ama burası evim."

Başımı salladım. Onun sözleri bana Wanda'nın söylediklerini hatırlatıyor. *Ev her zaman cevapları barındırır.*

Ev çok uzakta görünüyor.

Aptalca şeyleri, saçma yerleri özlüyorum. Seksenlerden beri güncellenmemiş sinema salonunu. Arka bahçemizdeki kullanılmayan jakuziyi. Ortaokulda sınıf gezilerine gittiğimiz Taş Müzesi'ni.

"Vay canına," diye fısıldıyorum kendi kendime, telefonumu ararken parmaklarım yeterince hızlı hareket edemiyor. Mekânın çalışma saatleri görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Drew soruyor.

Ona ekranı gösterdim. "Taş Müzesi'ni hatırlıyor musun?"

"Evet, mezuniyet balomuzu oradaki düğün salonunda yapmıştık."

O geceye, *pratik yapmak için öpüştüğümüze* dair görüntüler geliyor aklıma ama onları bastırıyorum. "Doğru, ama müzede taş ve *kristallerle* dolu bir mağaza vardı." İfadesinde bir farkındalık beliriyor. "Bu hafta sonu açıklar."

Drew evinden çıkmadan önce, Cumartesi günü erkenden New Jersey'e gidip neler bulabileceğimizi görmek için planlar yapıyoruz ve ben bunu fazla düşünüyor olabilirim ama o heyecanlı görünüyor. Hatta gidip ailemi ziyaret edebilir, bu zaman çizelgesinde onlarla nerede durduğumu görebilir ve belki de CeeCee'ye başka nasıl ulaşabileceğim hakkında daha fazla şey öğrenebilirim.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyor Drew, hâlâ açık olan kapıda kamburlaşarak. "Benim için geldiğin için teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Lezzetli içkilerle sana gelmem için bana rüşvet verdiğin için teşekkürler." Sesinde bir flört notası mı seziyorum?

Çantama uzanarak, ikinci asistanım Jerome'a dürtme yerinden dönerken eczaneden aldırduğım Pepcid kutusunu çıkardım. "Nihai reflüye katlandığın için teşekkürler."

Bu jest karşısında şaşırmış görünüyor, yüzünde inanmaz bir sırıtışla kutuyu ters çeviriyor. "Bütün bu gece reflüye değdi," diyor öyle içten ve tatlı bir sesle ki koltuğun diğer tarafına geçip onu öpebilirim. Ama öpmeyeceğim. Belli ki.

Ama sonra eğiliyor. Biraz daha. Bir santimden fazla değil. Ama kalbimin beni ona doğru çekmesine yetecek kadar hissedilir. Beklenti dramatik bir giriş yapıyor.

"İyi geceler, Nolan," diyor, aramızdaki bu lezzetli mesafeyi koruyarak. "Cumartesi günü görüşürüz."

Kapının kapanma sesi, babamın sevdiği bir Elton John şarkısının melodisiyle *Cumartesi, Cumartesi, Cumartesi...* diye yankılanan genişleyen kalbimin çarpıntısının altında zar zor kaydediliyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cumartesi günü, izin günümde, Drew ve ben NJ Transit treninde karşılıklı oturduk, ikimiz de pencereden dışarı bakarken onun uzun bacakları benim kısa bacaklarımın arasına giriyor, paralel raylar üzerindeki evleri, ağaçları ve trenleri izliyoruz. Ben de şu anda böyle hissediyorum: hızla giden bir tren aniden yön değiştirmiş gibi ve şimdi çıplak gözle görülemeyecek şekilde hiper hızla geriye doğru uçuyorum.

Bizimkinden birkaç durak önce Drew çantasına uzanıp ciltsiz bir kitap çıkardı ve bana uzattı. "Nedir bu?" diye sordum.

"Kitap kulübüm için bir sonraki seçim. Geçen geceki Pepcid'e karşılık küçük bir hediye," diyor utangaç bir şekilde. "Kendime ait hiçbir şeyimin kalmadığını fark ettiğimde çaresizce ihtiyacım olan ya da olmayan. O kristallerin sana psişik güçler de verdiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, sadece zaman yolculuğu olduğundan oldukça eminim," diye cevap veriyorum, kitabı çevirip geri adımını inceleyerek. *Fare-Thee-Wellness* adlı çağdaş bir yetişkin gerilim kitabı, ürkütücü derecede tanıdık gelen bir yaşam tarzı şirketinde işlenen bir cinayeti konu alıyor. Kapağında, CeeCee'yi daha önce gördüğüme yemin edebileceğim kehribar renkli güneş gözlükleri takmış esmer bir kadın var.

"Apropos, değil mi?" Drew kendi gözlüklerini burnuna doğru iterek soruyor.

Başımı sallıyorum, kafam yeni düşüncelerle dolu. "Burada yazar hakkında hiçbir bilgi yok." Kitabın kapağında gizemli R. U. Low'un vesikalık resmini arıyorum, hatta birkaç sayfayı çeviriyorum ama bir şey bulamıyorum. "Belli ki bu bir takma isim."

"Onun hakkında çok az şey biliniyor. Kitap geçen yıl yayınlandığında hikayenin kendi adına konuşabilmesi için anonim kalmak istedi," diye anlatıyor Drew. "Kitap çok başarılı oldu, bu yüzden yayıncı kitabın ciltsiz baskısı için ses getirmek amacıyla örtüyü kaldırmak istedi. Tek kişilik bir etkinlik yapmayı kabul etti. Tahmin edin nerede?"

Kaşlarımı çatarak gülümsüyorum. "Mayhem Books'a mı bağlısın?"

"Vay canına, çok iyisin," diyor alaycı bir şekilde. "Psişik güçler konusunda emin misin? Her neyse, yayıncı tanıtım için ambiyansı olan ilginç bir dükkân arıyordu ve kitapçılar benimkinden daha ilginç olamaz." Drew'un bunu söylerkenki gururlu sesine bayılıyorum. Bound by Mayhem Books onun asıl hayali olmasa bile, yarattığı işten memnun.

Gülerek ilk sayfayı açtım. Açılış satırını okudum. *Ceset, şirketin zorunlu kıldığı Love Yourself Loft'taki sabah meditasyon seansından hemen sonra Zen bahçesinin yanında bir resepsiyon görevlisi tarafından bulundu.* Kendi kendime kıkırdıyorum. Yazım tarzı belli belirsiz tanıdık geliyor ama nereden geldiğini anlayacak vaktim yok çünkü istasyonumuza yanaşıyoruz ve kristal avı bir yana, Drew'la dolu dolu bir gün geçireceğim için heyecanlıyım.

Memleketimdeki Taş Müzesi de hatırladığım kadar tuhaf.

Aracımız bizi yüksek ön kapılardan geçiriyor. Üzerinde tahta oklar bulunan bir tabela, çeşitli tuhaf atraksiyonlara giden her yolu gösteriyor.

Sağımızda, eski bir petrol tankı yeşil, kötü görünümlü bir deve dönüştürülmüş ve yakındaki çalılıkta gizleniyor. Solumuzda, parlak boyalı lastiklerden oluşan bir alan yerini kullanılmayan bir helikoptere ve daha da etkileyici bir

Tank. Eski bisiklet parçalarından yapılmış bir dinozor onlara başkanlık ediyor.

Jurassic Park'a taş çıkartır.

Çocukken bu labirente hayran olduğumu hatırlıyorum. CeeCee ile feshedilmiş atış poligonunda zıplardık. Her sabah sahibi tarafından bırakılan tohumları yemeye gelen gerçek kanatlı yaratıklarla kanatlı mistik yaratıkların heykellerinin birbirine karıştığı, kuş yemlikleriyle süslenmiş kısa peri yolu boyunca saklambaç oyunları oynardık. Yaşlı bir adamdı ve hurdaları çocukları gülümseten aptal yaratıklara dönüştürme tutkusuna sahipti.

Şoför bizi müzenin önünde indiriyor; burası fosil, mücevher ve minerallerden oluşan bir açık hava sergisine açılan bir kemerden başka bir şey değil (aman tanrım). Eğitim materyalleri için küçük bir gösterim odası ve oldukça kapsamlı bir hediyelik eşya dükkânı bulunan tek katlı bir binanın hemen yanında. Bu cazibe merkezi tamamen ücretsiz olmasına rağmen, New Jersey'deki cebimizin dışındakiler tarafından nadiren biliniyor ve çoğunlukla Drew ve benimki de dahil olmak üzere düğünler ve balolar için bir elyaf haline gelen devasa ziyafet salonu nedeniyle ayakta duruyor.

Otuz yaşında olduğumuzu, evlenme yaşına yaklaştığımızı fark ettim. Eğer sonsuza kadar bu şekilde kalmak zorunda kalırsam, Drew ile bir şeyler yapmak için duygusal olarak yeterince olgun olabilir miyim? O yedi yıllık anılar olmadan yaşamayı öğrenebilir ve aynı zamanda onları telafi edebilir miyim?

Hayır, bunu düşünemem. Bu kristal avı işe *yaramalı*. Gerçek zaman çizelgeme geri döneceğim, hatalarımı düzelteceğim ve olgunluğun ve evliliğin deneyim ve zamanla geleceği ve kayıp anıların genişlemeyeceği daha iyi bir gelecek kuracağım.

Drew kapıya bantlanmış kırmızı kalemle yazılmış bir tabelayı işaret eder: YAKINDA DÖNECEĞİM. Drew kolu salladığında, hediyelik eşya dükkanının kapısı kilitlidir. "Kötü zamanlama," der. "İşaret de garip. Yakında mı? Bu çok yakın bir kelime. Sadece ne zaman gittiklerini bilirsek bir anlamı olur. Ne zaman gittiklerini nereden bileceğiz?"

"O tabela," diyorum bir çalışan aramak için arazide dolaşmaya başladığımızda, "burayla ilgili en tuhaf şey değil." Ne demek istediğimi kanıtlamak için, spreyci boyayla kaplan gibi boyanmış külüstür bir Trans Am'in duvardaki bir delikten fırladığı bir mağaraya giriyoruz. Bir hareket sensörü bize yüksek sesle korna almasını sağlıyor. Drew sıçırıyor. "Tanrım, buranın hâlâ burada olmasına sevindim. Bir garipler cenneti."

Drew yüzümde beliren şaşkınlığı fark etmeden önce, "Burayı hep biraz ürkütücü bulmuşumdur," diyor. "Buraya ergenlik çağındayken taşındım, yani buraya hiç sınıf gezilerinde ya da annemle falan gelmedim. Burayla ilgili tek referansım balo oldu." Boynu ve yüzü kızarıyor, bu yüzden kendini benden uzaklaştırıyor.

Gitti ve geçmişimizin uyuyan ayısını balo büyüklüğünde bir sopayla drtt. O gece, büyünün ve yakın değişimin üstesinden gelerek ilk pştğmz geceydi. *Pratik yapmak için*. İki taraf için de bir anlamı yoktu. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Yaklaşan bir tatilde "yaz erkeği" ile buluştuğunda gergin olmaması için ilk öpücüğünü aradan çıkarmasına yardım etmeyi teklif ettim ve o da teklifi kabul etti.

Dudak alışverişinden başka bir şey değil.

Ama şimdi buraya döndüğümde, bir şeyleri kaçırmış olabileceğime dair garip bir hisse kapılıyorum.

Drew daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyor ama önce biri sözümüzü kesiyor.

"Haritaya ihtiyacınız var mı?" diye soruyor saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış, kestane rengi bir fanılayı beline dolamış, benim boylarımda bir kadın. "Geldiğinizde burada olmadığım için zgnm."

"Her şey yolunda. Haritayı alacağız," diyor Drew, broşürü almak için öne çıkıyor ve yüzünü yine gizliyor. Her ne kadar lisedeki hallerimizi düşünmekten yüzünün hâlâ kırmızı olduğunu bilsem de.

İkimizi de inceliyor. "Siz ikiniz izci birliğinden misiniz?"

"Hayır," diyorum ve sonra tanıma duygusunun onun üzerine yerleşmesini izliyorum. Beni daha önce görmüştü ve benim de onu farklı bir bağlamda gördüğüme dair bir his var içimde. "Biz sadece şehirden gününbirlik ziyarete geldik." Burada bir fotoğrafımı çekip internette yayınlamamasını umuyorum. Jessalynn nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu öğrenirse çok kızar.

"Bir dakika," diyor kadın, sesli harfler çekilmiş şekerleme gibi uzuyor. "Drew ve Nolan, değil mi? Benim. Stephanie Hopkins. Okula beraber gitmiştik. Pride Alliance ve mezuniyet balosunda."

"Stephanie," Drew onu nazikçe selamlıyor. "Sen olduğunu sanmıştım."

Anılarım canlandı. Drew ve ben baloya birlikte gitmemiştik ama aslında gitmiştik. Flörtlerimiz - Drew için Stephanie ve benim için Gemma - balo öncesinde ailelerine açılmaktan rahatsız olan kız arkadaşlardı. Bir sonraki sonbaharda Rutgers Üniversitesi'ne gidecekler ve bunu herkese açıklayacaklardı, ancak o sırada kendi yavaş dansları ve öpüşme seansları için onları ettiklerinde kırılmayacak kız arkadaşlara ihtiyaçları vardı. Drew ve ben gönüllü olduk, bu sayede gürültülü dans pistinden uzaklaştık ve sonunda öpüştük.

"Siz şehir insanlarını banliyölere geri getiren nedir?" Stephanie biraz canlanarak soruyor, sonra da bir sonraki sorusunu bana yöneltiyor. "Sen artık ünlü değil misin?"

"Bazı çevrelerde," diyorum. Çünkü filmlerde başrol oynamıyorum.

Hen

üz. Bunun üzerine homurdanıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ziyarete geldim," diye cevap veriyorum hemen.

"Hayır, *burayı* kastediyorum." Elleri fosillere doğru spiral çiziyor ve değerli taşlar, plaketter ve posterler. Gözleri aramızda gezinirken sesinde şüpheli bir ton var. "Siz ikiniz sonunda birlikte misiniz?"

"Sonunda mı?" Ses tonuma sağlıklı bir dozda merak ve kafa karışıklığı serpiştirerek soruyorum. O zamanlar Drew'a karşı bir şeyler hissetmiyordum bile.

"Evet," diyor Stephanie genişleyen bir gülümsemeye. "Gurur İttifakı'nın zamanında ikiniz için küçük bir "onlar", "onlar değil" havuzu vardı. Düşündüm de, ikinize biraz kızgın olmalıyım. Mezuniyet balosuna kadar erkek arkadaş olacağınıza bahse girerim. Gemma ve ben çöpçatanlık yaptığımızı sanıyorduk."

Drew daha önce kızardıysa da şimdi yanıyor ve hafifçe kekeliyor.

"Ne kadar kaybettin?" Drew'la ilk açıldığımızda iki queer erkeğin romantik ya da cinsel duygular gelişmeden nasıl arkadaş olabileceğine dair yaptığımız tüm o konuşmaları düşünerek soruyorum. Herkes ne görüyordu?

Kaderin Drew'u hayatıma soktuğunu içten içe biliyordum ama iki yıl öncesine kadar gerçek zaman dilimimde -bu zaman diliminde dokuz- bizim için arkadaşlıktan başka bir şey düşünmemiştim. Benim hiç hissetmediğim bir şeyi başkalarının fark ettiğini düşünmek tuhaftı.

"Eh, muhtemelen sadece on dolar kadar, ama lisedeydik. Hepimiz asgari ücretle çalışıyorduk, balo tekliflerine yüz dolar veriyorduk ve üniversite için para biriktiriyorduk. O on dolar Starbucks'a iki kere gitmek demekti" diyor.

Garipliğin bir kısmını savuşturmak için iyi huylu bir şekilde gülüyorum. "Hem o zaman hem de şimdi biraz saldırgan romantik gündeminizi bozduğum için özür dilerim. Buraya sadece bazı kristalleri görmek için geldik."

Stephanie dramatik bir iç çekiş yapar. "Bir sürü var. İçeri gelin." Bize onu takip etmemizi işaret ediyor ve daha önce gördüğümüz tabelayı indiriyor.

"Sanırım 'yakında' demek oldukça doğrudu," diye şaka yapıyorum ama yanıt alamıyorum.

Drew kafasının içinde bir yerlerde kaybolmuş olmalı çünkü ekranlara doğru hücum etmeden önce tek söylediği "Ha, evet", bu da Drew'un o gecenin hangi versiyonunu kendisi için tekrar oynattığını merak etmeme neden oluyor. CeeCee'nin düğün gecesi otelde bana olan aşkını itiraf ettiğinde, bana *uzun zamandır* aşık olduğunu söylemişti. Balo gecesinden beri mi demek istedi?

Sorardım ama burada sadece ikimiz varız ve Stephanie'nin bu hassas konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyorum. Ayrıca, işleri olabildiğince karmaşık tutmaya çalışıyorsak, Drew'u pratik öpücükler yüzünden sorgulayamam. Bu doğru olmaz.

Dikkatimi tekrar kristal avına veriyorum.

Harap tavan vantilatörleri başınızın üzerinde vızıldıyor. Duvarlarda doğal manzaraların posterleri ve doğum taşı çizelgeleri sıralanıyor. Uzun kollu lambalar, siyah kumaşla örtülü masalarda satın alınabilecek yüzlerce farklı, parlak taşın üzerinde parlıyor.

Bu plana karar verdiğimizde, oyundaki değişkenlerin sayısını hesaba katmamıştım. Doğru kristal türü yeterli olmayabilir. Ya şekli yanlışsa? Ya dünyanın belli bir bölgesinden olmaları gerekiyorsa? Doop'un bu kristalleri nereden bulduğu ya da o saçma laboratuarda daha sonra onlara ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

Bilinmezlik üzerine stres yapmak istemediğimden, göz atmaya başladım.

Metafizik mağazası taşlarını, tapınılması ve hürmet ve özenle takılması gereken uhrevi bir süs eşyası gibi sergiliyordu. Burada, taşlar doğal harikalardan başka bir şey değil. Tamamen bu dünyaya ait ve herhangi bir yüce güçle bağlantılı değiller.

Bu da gösteriyor ki ürünün bir önemi yok. Sattığınız şey, etrafında döndüğünüz hikayedir. Doop bunu biliyordu.

Stephanie fanilasını kasanın yanındaki gıcırdayan sandalyenin üzerine atıyor ve Drew ile benimle en büyük grubun yanında buluşuyor. "Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

Birkaç gece önceki rüyamda, turuncu görüntülerden oluşan bir kaleydoskopla boğulmuştum. Kristal koleksiyonuna dair en ufak bir anım bile olmadı. "Hiç turuncu taşınız var mı?" En iyi ya da en güvenilir ipucu değil ama hiçbir şey de değil.

"Tonlarca," diyor Stephanie, etrafı işaret ederek.

Drew ve ben sıralamaya başladık, bazılarını aldık, bazılarını es geçtik. Hiçbir grup diğerinden daha fazla göze çarpmıyor, bu yüzden sonunda Stephanie'ye kaybettiği Starbucks lattelerini geri ödemek için her birinden birer tane alıyorum ve gitmeden önce onun için bir imza imzalıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Başka bir paylaşımlı aracın arkasında otururken kucağımdaki kristal yığını sallanıyor, başka bir şoför pop şarkıları çalıyor - hiç duymadığım sanatçıların, eğitimsiz kulaklarıma yanlış gelen prodüksiyonlu şarkıları.

Neyse ki, lirik trendler o kadar da değişmedi.

Kadın şarkıcı dans edebildiğimiz sürece dans etmekten ve anı yaşamaktan bahsediyor ve daha yakından baktığımda bu temaların hiç bu kadar güncel olmadığını görüyorum. Balo gözümün önüne geldi. Tarihimiz o kadar sağlam ki, bununla bütün bir kitabı doldurabilirsiniz.

Buraya böyle dönmek tuhaf değil mi? Pencereden mahallenin akıp gidişini izleyen, parmak uçlarıyla kapının kol dayanağına vurarak şarkının ritmine ayak uyduran, dudakları yarım ağızla şarkı sözlerini oluşturan Drew'a sormak istiyorum. Sormuyorum çünkü her ne kadar benim çalkantılarımı yakından deneyimliyor olsa da, otuz yaşında bir bedende yirmi üç yaşında olmanın ve çocukluk evine gitmenin ne kadar doğaüstü bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Şoför posta kutusunun önünde durur. Kısa bir araba yolu ve aşırı büyümüş çalılıkları olan gri bir ev. Oturma odasının penceresinden görünen manzarayı neredeyse kapatan defnelerin bu kadar uzamasına izin vermek babamın yapacağı bir şey değil.

CeeCee'nin üniversite mezuniyetinden sonra bu evden, üçüncü sınıfta yaz kampından dönerken bit getiren çocuktan kaçır gibi kaçtım. Çocukken güvensiz olmadığım tek özelliğim saçlarımdı, bu yüzden küt kestirmek istemedim. Yüz şeklim buna uygun değildi.

Şimdi garaj yolunda, bana tanıdık gelmeyen kompakt yeşil bir arabanın arkasında duruyorum. Annem bir noktada aile dostu SUV'yi değiştirmiş olmalı, sadece kendisi ve babam için çok hantal.

Ev, zaman çizelgemde son birkaç yıldır midemi bulandırmış olsa da, beni hiçbir zaman düpedüz germemişti. İşte bu yüzden güneş panellerini, kapının yanındaki tuş takımını ve annemle babamın mutlu olduğu bir eklenti ya da masraftan çok zamanın bir ürünü gibi görünen diğer teknolojik gelişmeleri fark ettiğimde keyfim kaçıyor.

"Benimle geliyor musun yoksa anneni görmeye mi gideceksin?" Stephanie bizi çift sandığından beri çok sessiz olan Drew'a soruyorum.

Drew başını sallar. "Annem birkaç yıl önce şehir dışına taşındı. Sahile daha yakın bir daire aldı. Ama eğer sorun olmazsa, sanırım yürüyüşe çıkmak istiyorum."

"Elbette sorun değil," diye cevap veriyorum. Bu geziler biraz yoğun geçti. İşe yarayabilecek ya da yaramayabilecek taşları aramak. Bir arkadaşlığı yeniden inşa etmek ile bu zaman çizgisinde ne olursa olsun bunun sahte bir gelecekte başka bir şey olmayabileceğini bilmek arasında gidip geliyorum.

"İşin bitince beni ara," diyor Drew ve mahallenin girişine doğru yola koyuluyor. Bir tepenin zirvesinde gözden kayboluşunu izliyorum ve giderken kalbimin küçük bir parçasını da yanında götürüyor.

Zili çaldığımda, tuş takımından robotik bir kol çıkıyor. Ring ev güvenlik kamerası ile Örümcek Adam serisindeki Doc Ock'un karışımı gibi. Bir bakıma, bu zaman çizgisinde kendimi Venom gibi hissediyorum, bir şekilde beni şeytana dönüştüren bir kostüm giyiyorum.

Kameranin merceği vücudumu tarıyor ve ekran kimliğimle ping atıyor.

Bir ding sesi duyuluyor ve profilim pikselleşerek annemin görüntüsüne yer açıyor. "Sakin ziyaretçi konusunda uyarıldı." Ama kapıya kimse gelmiyor. Sinirlerim geriliyor.

Dakikalar geçtikten sonra, yan çitteki kapının etrafından dolaşıyorum. Daha kapının mandalını açmanın yarısına bile gelmemişken bir bip sesi duyuyorum.

İyi ki ben gençken bu aletler yoktu, yoksa ailemin haberi olmadan asla gizlice dışarı çıkamaz ya da arkadaşlarımı gizlice içeri sokamazdım.

Annemin sesini duydum. "Nolan, bu gerçekten sen misin?"

Endişe içimde torpido gibi patlıyor. Mandalı yerine koyup döndüğümde onu gösterişli bir güneş şapkasının altında şüpheli bir şekilde gülümserken bulduğumda tamamen karmakarışık hissediyorum. Kirlenmiş bahçe eldivenlerini koltuk altına sıkıştırmış.

"Benim, anne." Onu içeri alırken kelimeler ancak fısıltıyı geçiyordu.

Yirmili yaşlarınızdan otuzlu yaşlarınıza kadar geçen yedi yıl sizi dolduruyor ve özelliklerinizi belirliyor gibi görünüyor. Ellili yaşların sonundan altmışlı yaşların ortasına kadar geçen yedi yıl ise bir koruma dengesi gibi görünüyor. Annemin saçlarının son zamanlarda griyi uzak tutmak için boyandığını söyleyebilirim ve yıl boyunca sahip olduğu bronzluk daha düzensiz görünüyor, ya yakın zamanda bir bronzlaşma yatağına girdiğini ya da bu sabah renkli bir krem sürdüğünü ima ediyor.

O hala annem. Aynı parlak gülümseme ve Martha Stewart moda anlayışı, ama aynı zamanda hayatımın biyografik bir filmde annemi oynaması için tutulmuş bir aktris gibi görünüyor, kasıtlı olarak yaşlandırılmış, böylece hala inandırıcı bir şekilde yirmi üç yaşındaki bir çocuğun annesi olarak geçebilir.

Şaşkınlığı her halinden belli olan annem sarılmak için koşuyor ve bu beklediğim bir şey olmadığı için kafam karışıyor. "Oh, Nolan, seni görmek çok güzel. CeeCee ve James'in kurdurduğu o lanet güvenlik kamerası bana kaç kez birinin sen olduğunu söylüyor, oysa aslında bir medya kuruluşu seninle ilgili saçma bir haber almak için buraya benzer bir gazeteci göndermiş."

Bu sıcak karşılama karşısında hoş bir şaşkınlıkla küçük bir defter ve kalem çıkarıyormuş gibi yapıyorum. "Söyleyin bakalım Bayan Baker, oğlunuzun ilgi çekici flört hayatı hakkında bize skandal bir şeyler anlatın." Annemin alnı cevap olarak kırılıyor. "Özür dilerim, şakaydı."

Bu onu ürpertti. O eski stand-up setleri sadece Drew'u otobüsün altına atmadı. Frene basmadan tüm ailemi ezip geçtiler. Bu, etik tramvay problemi durumlarından biri gibi, bir yolu diğerine tercih etmek yerine, bir şekilde birine çarptım ve sonra hala komuta bendeyken direksiyonu kırdım ve geri kalanları öldürdüm.

Annemin buradaki varlığımdan çekinmeye hakkı var, yine de beni hiç tereddüt etmeden öğle yemeği için içeri davet ediyor ve ben de geçmişten bahsederek bunu bozmamaya karar veriyorum. Ona her şeyi anlatmak, ne sıklıkta konuştuğumuzu ya da hiç ziyaret edip etmediğimi sormak istesem de, annem şarküteri ürünleri, peynir ve iki farklı ekmekten oluşan bir tabak hazırlarken sessiz kalıyorum - "Beyaz mı çavdar mı?"

Ben çavdarı seçiyorum.

Lavabonun üzerinden sarkan yeni bir lamba, büyük bir fritöz ve gösterişli dairemdekinin temel modeline benzeyen bir buzdolabı var. Oturma odasında, eskiden kahverengi TV sehпасının olduğu yerde duvara monte edilmiş, akıllıdan daha akıllı yeni bir TV var. Filmleri, ödöl programlarını ve Super Bowl'ları izlemek için oturduğumuz kanepe yeniden döşenmiş ama değiştirilmemiş.

"Seni eve getiren nedir?" diye soruyor, elindeki sandviç tabağını dikdörtgen masamızın iki ucuna koyarken. CeeCee ile birbirimize bezelye fırlattığımız, ödev yaptığımız ya da karnelerimizde iyi notlar aldığımızda dondurma yaptığımız yer. Eve getirilmek için bir nedene ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

"Ziyaret için geciktim," diyorum bir ısırık almadan önce, kızarmış ekmeğe sürdüğüm erimiş mayonezin parmaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum.

Annem çekingen bir gülümsemeyle bana ikinci bir peçete uzatıyor. "Dört yıl evden uzakta olmak için uzun bir süre."

Şoktan neredeyse sandviçim boğazımda kalacaktı. Bir süre geçtiğini düşünmüştüm ama bu benim için bile aşırı. Kendimi toparlayarak, "Gerçekten o kadar oldu mu?" diye mırıldandım.

Başını hesaplı bir şekilde sallayarak öğleden sonramızın üzerine bir yağmur bulutu düşürmek istemediğini belli ediyor. "Benim hesabıma göre, evet, tüm turne ve çeşitli gösterilerinizle, ama bunun ne önemi var? Şu anda buradasın ve iyi görünüyorsun."

Sürekli bir sersemlik halindeymişim gibi hissederken ne tuhaf bir iltifat. "Sen de anne."

"Bu yeni renk," diyor, hâlâ kısa olan saçlarının uçlarıyla oynarken. Doğal kahverenginin kızıla çalan bir tonu var. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Doop'un sloganına çok benziyor, bu da bana annemi en son CeeCee'nin düğününde bahçe terasında gördüğüm zamanı hatırlatıyor. En azından yedi yıl sonra hala kaynamayan bir kavgı.

"Gerçekten çok güzel. Eminim CeeCee bayılıyordur," diyorum, iltifatın ona iyi geleceğini biliyor ve bana cevap yazmadığı için CeeCee'yi de konuşmaya dahil etmek istiyorum.

"CeeCee henüz görmedi. Geçen hafta yaptırdım ve görüntülü konuşma fırsatımız olmadı," diyor kilerde sadece kırıntı olmayan bir paket cips ararken. Sebzeli pipetlerle geri dönüyor.

"CeeCee son zamanlarda ziyaret etmedi mi?"

"CeeCee ve James Colorado'ya taşındıklarından beri çok meşguller." Şehirli kız kardeşimin onca yer varken Colorado'da ne işi var diye düşünmeden edemiyorum. "Sonra, Imogen doğduğunda, yeni doğmuş bir bebeği birkaç ayda bir ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçurmak mantıklı gelmedi, bu yüzden özel brunchlarımızı yapmayı bıraktık."

Imogen. Bir yeğenim var. Benimle kan bağı olan minik bir insan, benim kayarak geçtiğim süre zarfında doğdu.

"Imogen'in yeni bir fotoğrafı var mı?" Bir sebze kamışı çalarak ve onu ilk kez göreceğim gerçeğini saklamaya çalışarak soruyorum.

Annem, neredeyse gözlerimi acıtacak kadar yüksek çözünürlüklü olan telefonunu bana uzattığında, pembe bir tişört giymiş, tel tel kahverengi saçlı bir kızın fotoğrafı vardı.

Dudaklarından karpuz suyu damlayan elbisesi, kabuğundan arta kalanları ikinci bir gülümsemeye dönüştürüyor. CeeCee'ye o kadar benziyor ki neredeyse bunun CeeCee'nin daha önce hiç görmediğim bir fotoğrafı olduğuna ikna olacağım. Ben doğup da bebeklik fotoğraflarım bir zamanlar CeeCee'nin tekelinde olan alanın yarısına sahip olunca çerçevedeki yerini almış bir fotoğraf.

CeeCee'nin küçük kardeş olduğum için beni küçümsediğini söylemem kabalık olur. Ama sık sık onun hayatının mutfağında bir sıçan olduğum izlenimine kapılıyordum. Ve *Ratatouille*'deki gibi yardımsever bir fare değil. Bunun yerine, annem ve babamın - sırasıyla baş aşçı ve yardımcı aşçı - benim için tuzaklar kurmak zorunda kaldığı bir sıçan, böylece o - eğitimdeki genç şef - ailemizin taşan tenceresinin yanında yemek yerken çok fazla tahribata neden olmadım.

"Çok sevimli," diyorum ve bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Imogen şişme bir havuzda denizkızı bebeğiyle oynuyor, James de kaptan şapkası takmış, kızı kıkırdarken bir borudan baloncuklar üflüyor. Bir arka bahçe. Uzakta bir çit. Ev mutluluğu. CeeCee'nin istediği bu muydu?

Benim zaman çizelgemde bu konu hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettim. Bir işi var. Bir erkek buldu. Ciddileşti. Bense boktan bahşişler ve daha boktan saatler ama daha iyi işler aldım. İletişim hattı, uçlarına iki teneke kutu bağlanmış bir ip haline geldi ve ipin ortası yırtıldı, yırtıldı ve yırtıldı ta ki...

"Yakında dört yaşına girecek, buna inanabiliyor musun?" Telefonu geri verdiğimde annem soruyor, daha fazla bakamıyorum. Sosyal medya engellemelerine bakılırsa, beni dışarıda tutmak için panjurları kapatmışken CeeCee'nin hayatına bu pencereden bakmaktan rahatsız oluyorum. "Partisi muhteşem olacak. Tıpkı senin özel partin gibi!"

Imogen'in doğum günü partisine davet edilmediğimi bildiğim için yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için gülümsüyorum. CeeCee sözümü kesti, bu da beni şöyle demeye itti: "Özel programda seninle ilgili şaka yok. Hiçbirinizle." Bunu ona açıkça söylemem çok önemli.

Bir parçam, bu çekim için esprileri öğrenirken neden itiraf niteliğindeki aile materyallerinden uzaklaştığımı merak etti. Annemin benim yokluğumu kabul etmesi her şeyi daha da netleştirdi. Onlarla ilgili şakalar yok çünkü şakalar benim hayatımla ilgili ve benim hayatım artık onları anlamlı bir şekilde içermiyor. Bir seçim yapmış olmalıyım: ailem yerine şöhret.

"Nolan, şakaların gerçek olmadığını uzun zaman önce öğrendim," diyor kızgınlıktan yoksun bir şekilde. Sesi huzurlu geliyor, bu beni mutlu ediyor ama aynı zamanda kışkandırıyor. Bu zaman çizgisinde uyandığımdan beri huzur nedir bilmedim. "Bak, CeeCee'nin her şeyi çok sert karşıladığını biliyorum ama baban ve ben... Bu senin de hayatın. Her hatamızı dünyayla paylaşmamanı ister miydik? Elbette. Bununla barışmak için birkaç yıl danışmanlık almak gerekti mi? Elbette." Anne ve babamın danışmanlık hizmeti aldığını duymak hem şaşırtıcı hem de güven verici. Ruh sağlığını dikkate almayan bir nesilden geliyorlardı. "Ama..."

Sandviçimin son parçasını yırtıyorum, midem tıkanıyor. "Ama ne?"

Gözlerimin içine derin derin bakıyor. Biliyorum ki kişiliğimin perdelerini aralıyor ve beni hala yetiştirdiği çocuk olarak görüyor. "Bir anne olarak tek isteğim çocuklarımla bizi aşacak kadar başarılı olduklarını görmektir. Parlamak ve istikrarlı olmak ve sen bunu başardın. Artık gecelerimi kirayı ödeyip ödemediğin konusunda endişelenerek geçirmiyorum. Ramenin ya da fare kapanların bitmiş olabilir diye her ay sana bakım paketleri gönderme dürtüsü hissetmiyorum." Bir an için, burada sıkışıp kalmış yirmi üç yaşındaki halimi görüp görmediğini merak ediyorum. Gözlerinin ışıkları bilerek parlıyor ve devam ettiğinde bunu sorgulamak ve ona güvenmek üzereyim. "Bağımsızlığını kazanmışsın. Daha kaba içerikleri onaylamıyor olabilirim ama seni destekliyorum ve seni her zaman seviyorum."

Bu kelimeler göğüs kafesimin içinde bir yuva buldu, atlayıştan beri kalbimin etrafını saran dikenli tellerin bir kısmını çözdü. Yaptıklarımı öğrenmek şok edici ve kafa karıştırıcı oldu. İstedğim her şey nasıl böyle bir bedelle gelebilir? Ama annem ve babamın hala

Ailemizin geçmişini alıp yumruk çizgilerine dönüştürdükten sonra beni desteklemek ve sevmek, bir kibrit yakmadığım ve her köprüyü yakmadığım anlamına gelir.

Kötü kararlarla karışık iyi şansla geçen yedi yılın önümdeki yedi yılı ya da yeniden yaşayacağımı umduğum yedi yılı belirlemek zorunda olmadığını anlamam için iki sandviç ve bir konuşma gerekti. Bundan sonra ne olacağına ben karar veririm.

Bu da gitmeden önce bu zaman çizelgesinde olumlu değışiklikler yapacağım anlamına geliyor. Kristal avı tamamlandığında arkamda ne bırakacağımı bilmiyorum. Farklı bir versiyonum kaldığım yerden devam edecek mi? Döndüğümde bu gerçeklik tamamen yok mu olacak? Durum ne olursa olsun, şu anda buradayım, bu yüzden bu zaman çizelgesini döndüğümde yapacağım daha sağılıklı seçimler için bir alıştırma gibi görmeliyim.

"Gelecek misin?" Anneme soruyorum, sorgusuz sualsiz. Ondan önce dönmeyi planlasam bile aklıma gelen ilk olumlu değışiklik bu. "zel çekime. Sen ve babam gelerseniz benim için çok anlamlı olur. Bir kısmı için kulaklarınızı tıkamanız gerekebilir ama sizi uyarabilirim. Sana önceden setin bir kopyasını gönderirim. Ne olursa."

"Kulağı hoş geliyor. Kesinlikle gelmeye çalışabilirim," diyor annem, tam olarak kararlı değıl. New York'un onu tedirgin ettiğini biliyorum. Aslında genel olarak seyahat etmek.

"Peki ya babam? Burada mı bu arada?" Annemin onu şimdiye kadar arkadaki barakadan almış olacağını düşündüm; nalburda olmadığı hafta sonları model trenleri üzerinde çalışmak için oraya giderdi. Kulübe, bazı Pazar sabahları oturduğum ve babam çalışırken mümkün olduğunca hareketsiz kaldığım tuhaf bir yerdi. Genellikle dokunmama ya da katılmama izin verilmezdi ama ürün bitene kadar bekleyebilirdim. Model çalıştığında o ilk düdüğü duymak her zaman tüylerimi diken diken ederdi.

Bazen, aksiyon figürü boyutuna kldğm ve babamın yaptığı trenlere bindiğim rüyalar görürdüm.

Gerçi bu noktada bunlardan vazgeçmiş olabilir. Depresyon tutkularınızı bile yük gibi gösterebilir.

"Hayır, burada değil," diyor annem tabakları toplayıp mutfağa geçerken. "Ama uğradığınızı bilmesini sağlayacağım."

"Sence yakında döner mi?" Telefonumdan saati kontrol ederek soruyorum. Provaya dönmem için hâlâ biraz zaman var, ki zaten olmak istediğim son yer de orası.

"Onu tanıyorsun. Dışarıda. Tüm gün sürecektir bir çile olabilir. Beklemeyin."

"Tamam," dedim. "Bana CeeCee'nin yeni numarasını verebilir misin? Onu aramak ve onu da özel geceye davet etmek istiyorum." Bu bir yalan, ama olayların şemasında küçük bir yalan.

Annem tereddütlü ama umutlu görünüyor. "Elbette, tatlım." Annem bana rakamları okurken telefonuma CeeCee için yeni bir kişi kaydediyorum.

Keşke daha uzun süre kalabilseydim, bahçede yardım teklif edebilseydim, annemden yürüyüşe çıkmasını, film izlemesini isteyebilseydim, taşınmadan ve atlamadan önce yaptığımız şeylerin herhangi birini yapabilseydim, öyle görünüyor ki misafirliğimi fazla uzatmanın eşiğindeyim. Annemin ruh hali değişti.

Zarif bir çıkış yapmadan önce eski odama gidip gidemeyeceğimi soruyorum. Özel programımın açılış jeneriği için bazı eski hatıralara ve fotoğraflara ihtiyacım olduğuna dair yarım yamalak bir yalan söyledim.

Koridorda beni takip etmiyor ve kapıyı iterek açtığımda nostaljiye kapılıyorum. Kitaplıktaki Drew'in hediye ettiği ikinci el kitaplardan masanın yanındaki mantar panoda asılı *Curb Your Enthusiasm* posterine kadar her şey tam da hatırladığım gibi. Katıldığım tüm yetenek yarışmalarının katılım ödülleri, duvara yapıştırılmış bir rafta, kat kat tozla kaplanmış halde duruyor. Yatak bile - uzay desenli yorgan ve yıldız çarşaflar - güncellenmemişti.

Bu da bana taşındığımdan beri diğer alanların da karıştırılmadığını veya yeniden düzenlenmediğini düşündürüyor. Masamın alt çekmecesinde bir anahtar kilidi vardı.

O. Büyükbabamın çocukluğundan kalma bir parça. Babam onu odama taşıdığında, bilmiş bir baş hareketiyle anahtarı bana hediye etti. "Her neyse. Bunu güvenli bir yerde sakla."

İçinde kaba şakalar, gömleksiz, terli ünlülerin resimleri, aile yazıcısının tüm mürekkep kartuşlarını kullandığım defterler ve belki de en önemlisi...

"Aha!" diye bağıyorum, Zac Efron'un mayolu bir fotoğrafının altından bir poşet ot çıkarırken. Rulo kağıtları, birkaç eski fotoğrafı ve bir kalemi kristal çantama koyup kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Ön kapıya döndüğümde annem soruyor.

"Evet," diyorum ona, konuşmamızdan dolayı kalbim dolu hissederek. "Birden fazla şekilde."

Yirmi Altıncı Bölüm

Ben çıkarken Drew telefonuna cevap vermiyor, ki bu sorun değil, çünkü sanırım onu nerede bulacağımı biliyorum.

Köşeyi dönüp eski ilkokuluma doğru yürüdüğümde, Drew orada, bacaklarını oyun alanındaki gözetleme kulesinin tepesinden sarkıtmış, bulutları izliyor.

Drew biz gençken bile oraya sığmazdı, gizlice kaçardı, her şey hakkında endişe doluydu. Şimdi ise mantarı yedikten sonra Beyaz Tavşan'ın evinden dışarı fırlayan, uzuvları ve kafası çıtaların arasından fırlayan Alice gibi.

Onu telaşlandırmamak için boğazımı temizliyorum. "Benden kaçmak istiyorsan, kötü bir saklanma yeri seçmişsin."

Drew'un gözleri benden cevapsız arama bildiriminin yanıp söndüğü telefonuna kayıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Uyuyakalmış olmalıyım." Tam üstümüzü gösterirken ona katılıyorum. "Şu bulut bir güvercine benzemiyor mu?"

"Sayılır," diye cevap veriyorum, bir gözümü kapatıp işaret parmağımla kanatlarını çiziyorum. "Bunu içtikten sonra daha çok güvercine benzeyebilir." Çantamdan otu çıkarıyorum.

Drew'un kapüşonlu gözleri muziplikle parlıyor, sanki yirmili yaşlarının başındaki haline dönüyor. Sonra otun ne kadar ufalanmış ve kuru olduğunu görünce tekrar düşünür. "Bu şey kaç yıllık?"

"Kaç yaşında *olduğumu* bile zar zor biliyorum. Bunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Ben soruyorum. "Ne zararı var ki? Olsa olsa, kafayı pek bulamayız."

"Muhtemelen en iyisi bu." Drew dirseklerinin üzerine oturur ve esnemeye başlar.

"Evet, yaşlı adamların zayıf şeylere ihtiyacı vardır," diye şaka yapıyorum kâğıdı küçük bir tüp haline getirmeye başlarken. Bu işte hiç iyi olmadım.

"Hem senin hem de benim egomun iyiliği için bu tür konuşmalardan kaçınalım." Drew'un kahkahası esrarın bir kısmının dökülmesine neden olurken, filtrenin altındaki poşetten dokunarak benden devralıyor.

Uzun parmakları, uçtaki kâğıdı yalamadan önce kapalı olduğundan emin olmak için hassas bir şekilde sıkıştırıyor, bu o kadar erotik ki başka tarafa bakmam gerekiyor. Sıcaklık leğen kemiğimden göğüs kafesime doğru yayılıyor. Daha önce hiç cansız bir nesne olmayı bu kadar çok istememiştim.

"O hazinenin içinde çakmağın var mı?" diye soruyor, kese kâğıdına vurarak.

Yüzüm düştü. "Kahretsin."

"Işıksız bir sigara," diye şiir okur gibi okuyor Drew. "Orada bir yerde bir metafor var." Gözlerimi devirerek merdivenden iniyorum, malçları tekmeliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"2030 yılı olabilir ama çocuklar o kadar da değişmiş olamaz," diyorum ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek alttaki alçak lastik salıncağı inceleyebilmek için. "Eminim burası hâlâ kasabanın bir numaralı sigara içme noktasıdır." İç halkaya uzandığımda tam da aradığım şeyi buluyorum. "Sana söylemiştim." Post-it-note-pembe BIC çakmağını yüzüne doğru itiyorum.

"İzle, işe yaramıyor," diyor, dişlerinin arasındaki eklemi sallayarak dikkatimi baştan çıkarıcı dudaklarına daha da fazla çekiyor. CeeCee'nin düğünündeki öpüşmemiz ve balodaki pratik öpüşmemiz beynimin ön saflarına fırlıyor. Bunları unutmak için onu yakarak yanıldığını kanıtlıyorum. İlk nefesinde yüz hatlarına mutluluk fısıldanıyor, duman havaya püskürüyor. "Belki de şansın dönüyordur. Annenle nasıl gitti?"

"İyi. Aslında gerçekten iyi." Drew'un bana yardım etmeyi kabul etmesi dışında, annemle geçirdiğim zaman bu eşi benzeri görülmemiş

samimi hissettiren bir deneyim. "CeeCee'nin yeni numarasını aldım, böylece onu aramaya çalışabilirim, ayrıca Colorado'da bir *çocuğu* olduğunu öğrendim."

Drew başını sallayarak esrarı bana uzatıyor. "Evet, bir şey söyleyecektim ama haddime olmadığını düşündüm. Onun kişisel e-posta adresini almamın nedeni, düğünden sonra seninle işler ilk patladığında onunla çok konuşmuş olmamızdı. Ailenin tarafsız olması gerekiyordu. CeeCee'nin içini dökecek birine ihtiyacı vardı. Benim de öyle."

Kaybolan yılların acısı benim suçum değildi ama düğün fiyaskosu tamamen benim hatamdı. O anın sıcaklığıyla yaptığım bir seçimin ne kadar büyük bir acıya dönüştüğüne tanık olmak çok üzücü. "Birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum."

"Doo patladıktan kısa bir süre sonra taşındı. Sanırım her şeye yeniden başlaması gerekiyordu," diyor, kırmızı tuğlalı okul binasının çatısında dolaşan bir başka pamuk şekeri bulutuna bakarak. "Imogen doğduğunda iletişimimiz koptu. O anne oluyordu, ben de iş sahibi oluyordum, dolayısıyla hayat araya girdi ve komediniz bizimle ilgili olmaktan çıktı. Bu doğal bir sondu." Drew'un bunu anlatma şekli -sesinin gırtlaktan gelen törpüsü- bana çok fazla arkadaşı olmayabileceği gerçeğinin ipuçlarını veriyor. Daha önce hiç sosyal bir kelebek olmamıştı. Ya bana olan aşkını herkesin içinde patlatmam, koruma modundaki bir kaplumbağa gibi kabuğuna daha da çekilmesine neden olduysa?

Sakal. Gözlük. Cinayet havası taşıyan mağaza ve suç mahalli vitrinleri. Acaba tüm bunlar kendini yeniden tanımlama şekli mi? Annemin yeni saçları gibi. CeeCee'nin yeni adresi gibi. Hakkında şakalar yazdığım insanlardan uzaklaşmak için küçük şeyler. İncittiğim insanlardan.

"Keşke geri alabilseydim," diye fısıldıyorum, nefes borumda binlerce kelime daha birikiyor.

"Biliyorum." Drew kristalleri tekmeliyor. "Belki yapabilirsin." İfadesinin altında bir gerginlik var; ilk kez onun da planımızın etkinliği konusunda çekinceleri olup olmadığını merak ediyorum ama soracak kelime bulamıyorum.

Ben onun kırmızı yarış çizgileri olan temiz, kirli beyaz spor ayakkabılarının yanındaki çantaya bakarken, eli aramızdaki tahtada benimkini buluyor. Tam bir tutuş değil. Bir toka değil. Kapak bile değil. Sadece tek bir parmağı ileri geri sürtünüyor, tüylerim diken diken oluyor ve kolumdan köprücük kemiğime kadar birbirini kovalıyor.

"Böyle olmaması gerekiyordu," diyorum. "İstediğim her şeyin sera aynası versiyonuna sahip olmam çok garip." Bunu düşünmek için kendimi durduruyorum, ot beni gevşetmek için işini yapıyor. "Sanırım *her şey* değil."

Drew nefes veriyor; duman girdapları tanıdık kokulu kokuyu bana doğru taşıyor. Başımı döndürüyor ve bu gerçekliğin daha da karnavalesk görünmesine neden oluyorlar. "Daha ne isteyebilirsin ki?" Drew öksürüğünü bastırarak söylüyor. "Şöhretin, paran, özel komedi programın, köpeğin var."

"Başlangıç olarak CeeCee ve yeğenim hayatımda," diye itiraf ediyorum. CeeCee'nin düşmanlığını büyük ölçüde yargılama olarak algıladım, ama belki de hiçbir zaman yersiz bir ilgiden fazlası değildi. Herkes ve her şey üzerinde bir kontrol hissi ihtiyacı -90'ların filmlerinden fırlamış bir büyük kardeş gibi davranmak. Tamamen sağlıksız ama kasıtlı olarak zararlı değil.

Yeğen kısmı...şey, amca olmayı hiç hayal etmedim. -Bir *guncle*. Ama genç yaşımdan beri asla kendi çocuğum olmasını istemediğimi biliyordum. Büyük hayat planımda bir corgi yeterince sorumluluk yüklüyordu. Şimdi, bu zaman çizelgesinde, aile ağacımın bütün bir dalını tamamen kaçırıyorum.

"Peki ya soncular için?" Drew soruyor.

Bir vuruştan ve cesur olmak için sessiz bir cesareten sonra, "*Sen*" diyorum. Tepkisini görmek zorunda kalmamak için, yatak odamda çektiğim fotoğraflardan birini bulana kadar çantayı karıştırıyorum. İkiye katlanmış, neredeyse mahvolmuş, ama Drew ve benim mezuniyet balosunda, Taş Müze bahçesindeki mekanın dışında, şık takım elbiseler içinde, saçları düzeltilmiş, papyonları farklı parlak renklerde.

Ona buruşuk, parlak kâğıt parçasını uzattım. Titreyen parmaklarının

arasında sıkıca kavıyor. "Burada çok genç görünüyoruz."

Polen bulutlarının yanı sıra bahar havasını dolduran acı verici gerginliğin bir kısmını dağıtmak için "*Hâlâ* gencim, teşekkürler," diye şaka yapıyorum.

Bir kahkaha atmaya zorluyor ve sonra ağzı tekrar düz bir çizgi haline geliyor. Çok ciddi. "Nolan." En kötüsüne hazırlanıyorum. "Beni istediğini söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Ciğerlerimden bir nefes kesiliyor. Kelimeler beni daha da cesur yapıyor. "İstiyorum." Bunu duyunca kendime nasıl ihanet ettiğimi anlıyorum. Drew'la arkadaşlığımı yeniden alevlendirebileceğime yemin etmiştim. Bu geçici zaman diliminde olmaz. Ben daha dökülenleri silemeden kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Seni seçmek istiyorum. Uzun zamandır seni seçmek istiyordum ama sana layık olabilmek için önce kendimi toparlayacağıma dair kendime söz verdim. Arkadaşlığımızı mahvetme riskini almadan önce."

"Nolan, hangi gezegende romantik duyguların arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermiş olabilirim ki?"

"Bilmiyorum, ama korkuyordum," diye itiraf ediyorum, güvensizliğin bir kısmını sağanak bir fırtınadan çıktıktan sonra sıırılsıklam olmuş katmanlar gibi silkip atıyorum. "Her şeyden korkuyordum." Tüm kariyerim reddedilmekten ibaretti. Özel hayatımda benim için en önemli kişiden böyle bir şey gelmesi ihtimaline katlanamazdım.

Drew aniden elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve yakınlığımızla ilgili kendi kurallarını ihlal ediyor. "Bu kulağa bir cümle gibi gelecek, eminim ama bizden sonra gerçekten çok fazla olmadı. *Senden* beri. Ben... ben çoğu insan gibi bir çekim yaşamıyorum. Birlikte yaşadığımız ve dışarı çıktığımız zamanlarda erkeklere yaklaşımazdım ya da onlara çıkma teklif etmezdim çünkü o anda onlardan etkilenemezdim. Ve istisna yaptığım erkekler, ağırdan almaya istekli olanlar, onlarla asla kitap düzeyinde romantizm istemedim. Bazen devam ettim çünkü New York'ta bekar bir eşcinselin yapması gerekenin bu olduğunu düşünüyordum. Ama seninle her zaman farklıydı."

Seninle hep farklıyım. Kalbim göğüs kafesimin ötesine fırlıyor. "Vay canına," diyorum şaşkınlıkla.

"Baloya kadar tam olarak bilmiyordum," diye açıklıyor. "Bir sanatçı ve annemin arkadaşlarından birinin oğlu olan Chris Oleander ile bahar döneminin büyük bir kısmında konuşuyordum."

"Bunu asla unutamam," diye araya giriyorum ve bugün Taş Müze'de aklımdan geçen tüm düşüncelere geri dönüyorum. "Üç ay boyunca ona gönderdiğin her mesajı bana düzelttirmiştin. Baharatlı olanları bile!"

Utanç dolu bir kahkaha atıyor. "Yanlış bir şey söyleyeceğim için gergindim, Tessa Dare kitaplarından alıntılar yapıyor olsam bile. Her neyse, üniversiteden önceki yaz sahilde onunla ilk kez karşılaşmaktan korkuyordum çünkü beni öpmek isteyeceğini biliyordum ve... ve sonra, baloda beni öpmeyi teklif ettin, bu yüzden çok fazla baskı yapmıyordum."

Onun da o geceye dair anılarının benimkiler kadar canlı olduğu açık. "Bir keresinde bana pratik öpüşmenin en sevdiğin mecazlardan biri olduğunu söylemiştin," diyorum. O gece Drew'a bir iyilik yaptığımı sanmıştım. Şimdi, yanılıp yanılmadığımı merak ediyorum. Belki de o öpücük onun için olduğu kadar benim için de geçerliydi.

"Artık o kadar da değil," diyor dürüstçe. "Şimdi en üst sırada ne var?"

Hülyalı bir şekilde "Arkadaştan sevgiliye" demeden önce esrara vuruyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ottan mı yoksa sevinçten mi kendimi havada hissediyorum? Gülüyorum, çünkü tabii ki konuyu aşk romanı mecazlarına getiriyoruz ve vay canına, suç romanı babasına dönüşmeden önceki o duygusal ineği ne kadar özlediğimi fark ettim. Yanımda oturan bu Drew, *benim* Drew'um.

"Bunu ben de seviyorum," diyorum usulca.

Drew'un sakinleştirici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana layık olmak için asla olduğundan daha fazlası olman gerekmedi ve öyle olduğunu düşünmenden nefret ediyorum."

Anımsamanın üzerimde yarattığı büyü hemen bozuluyor. "Drew, şaka mı yapıyorsun?" Sigarayı söndürüp ayağa kalkarak soruyorum. El ele tutuşmak, içimde barındırdığım duygular için fazla samimi geliyor. "Bırak bir ilişkiyi, bir çift çorabı bile bir arada tutamazdım."

Drew hemen beni teselli etmeye gelmedi. Bunu takdir ediyorum. Arkamda duruyor, boşluk bırakıyor, yüksek sesle nefes alıyor. Hazır olduğumda arkamı dönüyorum ve kalbimi yerinden oynatan bir şey söylüyor. "Bir çift çorabı bir arada tutamadın, ne olmuş yani? Pantolon giyip saat 22:00'den sonra dışarı çıkmaya zahmet edemezdim ama sen beni buna zorladın. Sen kabuğun olmadan yaşıyorsun. Ben benimkinin içinde yaşıyorum. Bu yüzden arkadaş olarak çalıştık."

"Ama," diye itiraz ediyorum, tatlılığı bozmaktan korkarak, "zıt kutuplar birbirini çekip arkadaştan sevgiliye *dönüşmeden* her şeyi mahvettim." *Ya da sonsuza kadar mutlu*, ama bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum.

Sersemlemiş bir halde bana doğru adım atıyor, taş koleksiyonunu kıl payı kaçırıyor ve ellerini iki yanımdaki sarı metal parmaklıklara kenetliyor. Vücudu dünyaya karşı bir bariyer. Bu çocuk oyun setinin köşesine sıkışmış, otuz yaşında birinin bedenine hapsolmuş yirmi üç yaşında biri değilim ve o da otuz yaşındaki Drew değil. Biz bunun dışında bir şeyiz. Sadece bizim için ışıltılı bir boşlukta asılı *kaldık*.

Zamansız.

"Duyduğuma göre yıllar boyunca sana itelediğim tüm o aşk kitaplarını okumuşsun," diyor, sesi hafif, gözleri arzuyla dolu.

"Bazıları," diyorum, "evet."

Kaşlarını çatıyor. "Neden yalan söyledin?"

"Çünkü" diye cevap veriyorum, o kitapları ona yakın hissetmek için okuduğum gerçeğini örtbas etmek için okul çocuğu ukalalığıyla. Parmaklarımı onun altını çizdiği ve sevdiği cümlelerin üzerinde gezdirmek için. "Okumak inekler içindir."

Başını geriye atıp gülüyor. "Öpüşmek de inekler için mi?" diye soruyor, sesi gürültülü ve merak uyandırıcı. Belki de ottandır. Belki de

Bunca yıl sonra buraya dönmenin ve itiraf edeceğimizi hiç düşünmediğimiz şeyleri itiraf etmenin büyüü.

Kendime arkadaşlığın ötesinde bir ilişkiye girmeyeceğime dair söz verdim çünkü bu zaman çizgisinden ayrılmayı çok daha imkânsız hale getirecek. Ama geçen her saniye, bunu durdurma kararlılığımı daha da kaybediyorum. Hayatta mükemmel anlar zaman çizgisinden bağımsız olarak çok nadirdir. Bu öpücüğe izin veremem.

-dördüncümüz- yerine getirilmedi.

"Öpüşmek *kesinlikle* inekler içindir," diyorum, en iyi "siktir et" tavrımı takınarak.

Yaklaşıyor. Yaş onu cesaretlendirmiş. "O zaman inek olmam iyi bir şey."

Nefesim kesiliyor. "İyi ki ben de öyleyim."

Ve bir anda, eskiden bu yaşta olmayı hayal ettiğimiz ve yıldızları saydığımız bir çocuk şatosunun tepesindeki plastik kaydırağın yanında öpüşüyoruz. Şu anda saydığım tek yıldız, dudaklarımız kenetlenip ayrılırken, bastırıp çekiştirirken göz kapaklarımın iç kısımlarında göz kamaştıran yıldızlar. Dişler hassas tende sürtünüyor. Dillerimiz fırçalıyor ama oyalanmıyor. Bu baş döndürücü ve cennet gibi bir şey ve çok ileri gitmeden önce geri çekilip fısıldıyorum, "NERD. Hayır. Hatta. Uzaktan. Ahmakça."

Bu kez daha yüksek sesle bir kahkaha daha atıyor. "İlginç bir teori. Ben de öyle düşünüyordum: Yaramaz. Erotik. Romantik. Domlar."

"Daaaaamn. Çok erotik. Tamam *baba*," diye şakacı bir şekilde sesleniyorum, tişörtünü avuçluyorum, seksi şakalar yapabilen ve beni oyun setlerinde köşeye sıkıştırabilen bu yeni kendine güvenen yanını ne kadar çok sevdiğimi hayretle görüyorum.

Elime bastırıyor ama utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Aman Tanrım. Bana öyle deme." Avuçlarıyla yüzünü kapatıyor. Yedi yıl önce olduğu kadar utanmış değil.

"Neden olmasın?" Kısmen mırıldanarak soruyorum, bu tür bir ilgiden gizlice hoşlandığını biliyorum. Onu tamamen görebilmek için parmaklarını sıyırıyorum. O yüz

Asla ama asla unutmak istemezdim. "Benden yedi yaş büyüksün, biliyorsun. Sen bir tür DILF'sin."

"Ben baba değilim!"

"Tamam, o zaman bir puma." "O kadınlar için." "O zaman bir jaguar?" "O bir araba!"

"İyi. Bir beşik hırsız." "

Bu... endişe verici!" Ve gülüyoruz.

Beni kendine çekmeden, yere yatırmadan ve tekrar öpmeye başlamadan önce çok uzun ve çok sert gülüyoruz.

Yirmi Yedinci Bölüm

Jessalynn'le başım belada.

Ayrıca Harry, yapımcımız, kanal ve mekan.

Provayı kaçırdım çünkü Drew ve ben memleketimizin her yerinde azgın gençleri oynamakla meşguldük. Zamanı fark ettiğimde (belki de o ot her şeye rağmen etkiliydi), bitmeden Brooklyn'e dönmemizin imkanı yoktu.

Ve yine de... Daha az umursayamazdım.

O gece CeeCee'yi aramayı deniyorum çünkü içimden bir ses onun sesini duymak istiyor. Özür dilemek, her şeyi itiraf etmek ve onunla tek umursadığımızın erkekler, TV şovları ve o hafta sonu alışveriş merkezine gidip gidemeyeceğimiz olduğu zamanlarda yaptığımız gibi saatlerce konuşmak istiyorum. Ancak tüm aramalarım telesekretere düşüyor ve ben de kelimelerimi karıştırmadan tek bir mesajda hepsini kusamayacak kadar provasızım.

Pes etmiş bir şekilde bilgisayarımın başına oturdum ve CeeCee'ye bir e-posta daha yazdım. Neredeyse meditatif bir hal aldı. Bir çeşit günlük.

Drew beni dördüncü kez öptü. Ve
beşinci, altıncı, yedinci.

Muhtemelen aklımı kaybettiğimi düşündüğünüzü biliyorum. Belki de öyle, ama aklını kaybetmek böyle bir şeyse, onu tekrar bulmak ister miyim bilmiyorum!

Drew ile ilk öpüşmemizi bildiğinizi biliyorum ama ikincisinden hiç bahsettim mi? Muhtemelen anlatmadın. O noktada çoğunlukla birbirimizden uzaklaşmıştık. Sen Jersey City'de. Ben Queens'de. Aralarında Manhattan güneş sistemi olan iki gezegen.

İki yıl önce yeni yıl arifesiydi. Kendimizi gece yarısı sevişmelerinin dışında kalmak istemeyen eşleşmemiş queer halk olarak bulduğumuz bir partideydik. Geri sayım başladığında odanın diğer ucunda göz göze geldik ve omuz silktik. Hafif bir öpüşme, hızlı bir sarılma olacağını düşünmüştüm ama saat gece yarısını vurduğunda sanki ağızlarımız ikimiz için de yepyeni bir dil konuşuyor gibiydi. (TMI, biliyorum... üzgünüm!)

Bir şey söylemek istedim ama Drew içkisini tazelemek için izin istedi, sonra tatilin etkisi geçti ve her şey normale döndü ve ben de kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna ettim. Uzaktan bakınca onunla işleri berbat edemezdim ama şimdi...

Şimdi yanıldığımı biliyorum. En azından kısmen? Belki de?

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum! Zamanda yolculuk yaptım ve beni geri getirecek kristaller bizi bir araya getiren şey! Ve zamanda geri gidip mahvettiğim düğün gecesine döndüğümde Drew'la kurduğum her şeyi kaybedebilirim.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Tüm bunları seni özlediğimi söylemek için söylüyorum. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum ama özlüyorum. Odanızdaki puf koltuğa oturup, siz lisenin başında yaptığımız gibi ayak tırnaklarınızı boyarken içimi dökmek için her şeyimi verirdim. Duvarındaki 1989 tarihli Taylor Swift posterine bakmak ve hiçbir sorunun dondurma ve "Shake It Off" dans partisiyle çözülemeyeceğini bilmek için.

"Neredeydin?" Jessalynn beni dairemin ofisinde, saldırmaya hazır bir şekilde bulur bulmaz soruyor. E-postayı gönderiyorum ve onlara doğru dönüyorum.

"Annemi ziyarete geldim," diyorum, ki bu en azından yalan değil. Gözlerini bana diyorlar. "Bu bir şeyin şifresi mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Neden olsun ki?"

"Çünkü son birkaç yıldır kimseyi *ziyaret* etmedin. Bir keresinde 'New York dışında insan yoktur' demiştin."

Kulağa *benmişim* gibi gelmese de, bu kostümlü versiyonum kesinlikle *benmişim* gibi geliyor. "Fikrimi değiştirdim." Milkshake için yemek vakti geldi, ben de kaybolmadan mutfağa doğru yöneldim. Milkshake'in kabına biraz köpek maması koyuyorum ve o da kuyruğunu sallayarak, minik ayakları ahşap zeminde takırdayarak odaya giriyor. "Değişiklikten bahsetmişken, seti güncelliyorum."

Wanda ve annemle yaptığım konuşmalar ve Drew'i öpmem, bunun benim gerçekliğim olmayabileceğini ama yine de gerçek olduğunu açıkça ortaya koydu. İnancım olsa da

Kristallerin tekrar sihirlerini göstereceklerini bilsem de burada sıkışıp kalma ihtimalimi tamamen göz ardı edemem. En azından bir süreliğine. Ve içinde yaşadığım sürece bu zaman çizgisinden ben sorumluyum.

"Özel için mi?" diye soruyorlar, sesleri çileden çıkmışa benziyor. "Hem de nasıl."

Milkshake'in karnı doyduğuna göre, ben de kendi yiyeceğimi arıyorum. Jessalynn ensemde soluyor. "Ağzımdan çıkan benim sözlerim ve onlar üzerinde son sözü ben söylemeliyim."

"Hayır," diyorlar, öfkeyle telefonlarına bir şeyler saplıyorlar.

Buzdolabından bir chia pudingi aldım. "Ne yapacaksın o zaman, vantrilok kuklası mı yapacaksın beni? *Singin' in the Rain*'i çekip beni sahne dışında başka birinin söylediği sözleri söylemeye mi zorlayacaksın? O şakalardan bazıları acımasızlık sınırında ve ben onları söylemeyeceğim."

Gözlerini devirirler. "Annemi ziyarete bir kez gittin diye birden ahlakını mı sorgulamaya başladın? Hadi oradan."

Ses tonlarının bu kadar küçümseyici olmasından nefret ediyorum. Belki bu bedene girmeden önce ben de aynısını kullanıyordum ama artık kullanmıyorum. Kötümser nefret tarafından yönetilmeyi reddediyorum.

Bu zaman çizgisinde işler nihayet yoluna giriyor. Drew beni tamamen affetme yolunda ilerliyor ya da en azından affetmiş gibi beni öpüyor ve mesaj atıyor. Annem özel çekimime gelebilir. CeeCee ile hala bir ilerleme kaydedemedim ve babamı da görmedim ama bu zaman çizgisini bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakmak istiyorum.

Tekrar söylüyorum, döndüğüm zaman için iyi bir alıştırma.

"Düzenleme yapıyorum. Tartışma bitmiştir," diyorum, sahnedeki özgüvenimin bir kısmını ödünç alarak. Wanda'nın cesaretlendirmesi bana burada dik durma cesareti veriyor.

Jessalynn bir kasırganın gücüyle iç çekiyor. "Kanal şakaları onayladı. Yönetmen şakaları onayladı. Editörümüz -sorumlu

Esprilerinizin içini ve dışını bildiği için seti hafızasına kaydetmiş. Bunu bana neden yapmak zorundasın?"

"Sana mı?" Kaşığımlı fincanımın içine bırakarak soruyorum. "Biliyorsun, Hardy-Har Hideaway'de çalışırken ve gelecek için sahte planlar yaparken, tüm bunların hayalini kurarken" - etrafımda dolaşıyorum, fazlalıklara, lükse ve aptal otomatik süpürgeye bakıyorum - "her zaman ortak olacağımızı söyledin. Bu bana biraz zorbalıkla istediğin şeyi yaptırıyormuşsun gibi geliyor ve bu benim için iyi değil." Belki de zaman yolculuğu, Jessalynn'in biraz geri adım atması için nihayet bir omurga yetiştirmek için tam olarak ihtiyacım olan şeydir.

"O zamanlar çocuktuk. Senin bir hayran kitlen var. Benim bir işim var," diye başlıyorlar, daha az mücadele ediyorlar. "Hesap vermemiz gereken insanlar var. Eğer bana kalsaydı-"

"Öyle değil," diyerek sözlerini kestim. "Bu *bana* bağlı."

Telefonlarını bir hışımla çantalarına yerleştirirler. "Peki. Değişikliklerini yap," diyorlar güneş gözlüklerini takarak. "Ama bir sonraki provadan önce bitmiş olsalar iyi olur yoksa."

Uyarıları onları takip ediyor ama ben yılmıyorum çünkü sonunda ben olmayan o şakalardan kurtulduğum için üzerimden büyük bir ağırlık kalkıyor. Bir daha asla ben olmayacağım. Kendime bu konuda söz verebilirim.

Ancak şimdi bu olumlu güveni yansıtmak için onları düzenlemek gibi zor bir iş yapmam gerekiyor.

Drew'a birkaç SOS mesajından sonra, bana mağazaya gelmemi söyledi, böylece o kasaya bakarken ve şimdiye kadar duyduğum kadarıyla katlanır sandalyeler hakkında kararsız bir adamla tartışırken düzenlemelerimi çalışabilirim.

"Hayır, yemin ederim efendim, formu yanlış doldurmadım," diyor Drew telefonuna sert ama kibar bir şekilde. "Ben üç kez kontrol ederim. Elli sandalye gerekirken beş sandalye yazmazdım. Beş sandalyem var, bu

yüzden zaten sahip olduğum bir şeyi temin etmek için şirketinizi tutmam oldukça aptalca olur." Sıkışmış

Kucağımda defterim açık, yolun karşısındaki yeşim rengi berjer koltuklardan birine oturmuş, mükemmel bir dinleme mesafesindeyim. Bu kurulumları gözden geçirmem gerektiği halde.

"Hayır, bu sadece kırk beşe ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. En geç Perşembe öğleden sonraya kadar elli adet uyumlu katlanır sandalyenin teslim edilmesini istiyorum," diyor Drew, sesi sabahki gibi sakin olmasına rağmen yumruğunun içinde kalp şeklinde bir stres topu deforme olmuş. "Evet, öğlen mükemmel olur. Teşekkür ederim. Pekâlâ. İyi günler. İyi günler dilerim."

Drew telefonu bıraktığında gözlüklerini çıkarıyor ve şakaklarına masaj yapıyor. Kemirdiğim kalemi bırakıp yanına gidiyorum. "Tezgâha yaklaşabilir miyim?" Kitap ayraçları, çıkartmalar ve kartpostalların satın alınmak üzere sergilendiği antika kasayı işaret ederek soruyorum.

"Devam edin."

Ona doğru bir el uzattım ve o da tereddüt etmeden elimi tuttu. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Bu yazar etkinliğinin başarılı olacağına gerçekten güveniyorum. Yazarın kimliğinin büyük açılımı. Medyada çok fazla yer alacak ve mağazaya bir müşteri akını getirebilir. Her şeyin mükemmel olması gerekiyor."

Bu mükemmellik ihtiyacı, elimi bırakmasına ve dağınık bir yığının yanına koşmasına neden oluyor. Ben geldiğimden beri buraya kimse girmemiş olsa bile, anında başlıkları yeniden düzenliyor ve düzgün bir şekilde sergilendiklerinden emin oluyor.

"Görünüşe göre her şeyi doğru yapıyorsun," diyorum.

"İnsanların katılmasını sağlamak dışında," diyor, umutsuzca etrafına bakarak. Dükkânının çok popüler bir iş olmadığı doğru, ama kitap kulübü, müdavimleri ve bazı meraklı turistleri var. Işıkları açık tutmaya yetecek kadar nakit akışı var. "Rakamları çekmek zorundayım."

Telefonumu çıkarıp gördüğüm ilk sosyal medya uygulamasını açıyorum. "İki nokta altı milyon kulağa nasıl bir sayı olarak geliyor?"

Gülüyor. "İtfaiye müdürünün bundan memnun olacağını sanmıyorum."

"Yani, ya etkinlik hakkında paylaşım yaparsam?" Ona telefonumu uzattım. "Platformum var. Onu kullanabilirim."

Drew başını sallıyor, omuzları da ona katılıyor. "Bilemiyorum. Kitlelerin gerçekten örtüştüğünden emin değilim." Acıtmaması gerektiğini biliyorum ama biraz acıtıyor. "Olumsuz anlamda değil. Sadece bunun senin için bir etkinlik ya da senin de katılacağın bir etkinlik olmadığını söylüyorum."

"Kesinlikle katılacağım bir etkinlik," diyorum ona. "Başka nerede o l a b i l i r i m ki? Belli ki seni desteklemeye geliyorum." Onun önemli bir etkinliğine katılmayacağımı düşünmesi daha çok canımı yakıyor. Kaçtığım günler geride kaldı. Bunu yaptığımda kaos ortaya çıkıyor. Dersimi kesinlikle aldım. "Yine de," diye başladı, yeni kitaplığındaki kitaplardan birini değiştirirken. "Bu etkinlik sizin için ya da sizinle ilgili değil. Öyle olsaydı hayranlarınız gelirdi."

Kafasının üzerinde asılı duran bu devasa sorumlulukla kristal avına odaklanamayacağını fark ettiğimde aklıma bir fikir geliyor. "Ya benimle ilgiliyse? En azından dolaylı olarak."

"Bana ipucu ver."

Eski sözleri kulağıma çarptığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yirmi üç yaşındaki Drew'un hala düğmeli önlüklerin ve sakalların altında sıkışıp kaldığını anlamamı sağlayan bu gibi cümleler.

"Konuşmayı ben yönetebilirim," diye teklif ettim. "Bir düşünün. Kitabı zaten okuyorum. Mükemmel bir kitap. Bana CeeCee'nin eski işyerini çok fazla hatırlatıyor ama yine de iyi." Panoptikon bir resepsiyon masası. Gizli bir koridor. Bir *guru*.

New York'a dönerken, ayak oyunu oynarken, ikimiz de kitap kulübünün seçtiği kitaba daldık. Drew benden yaklaşık dört bölüm öndeydi, DEHB'm odaklanmayı zorlaştırdığı için -özellikle tren gibi yüksek uyarıcı bir ortamda- onun hafif soluklanmaları ve kıkırdamaları beni duraklattı ve "Spoiler uyarısı" diye fısıldamama neden oldu.

"Okumak," dedi Drew bilmiş bir edayla, "tamamen öznelidir. Benim soluğum senin iniltin olabilir." Bunun üzerine bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldım çünkü bir anda zihnim birbirimize yapabileceğimiz ve farklı türde bir iniltiyi ortaya çıkaracak tüm eylemlerle dolup taşı.

Bu heyecan verici duyguları hatırlamaktan kaçınmak için tartışmama devam ediyorum. "Sormak için bir sürü soru bulabilirim ya da sen birkaç tane hazırlarsın, ben de onları ezberlerim. Bunun benim bir numaralı yeteneğim olduğunu biliyorsun." Somut bir kanıt olarak bir sürü materyalle dolu not defterimi gösteriyorum.

"Ama siz kitapçı değilsiniz."

"Ne olmuş yani? Bu benim yeteneksiz olduğum anlamına gelmez," diye karşı çıkıyorum. "Kalabalığın ilgisini nasıl çekeceğimi biliyorum. Araya birkaç espri sıkıştırabilirim. Tam bir cümbüş olacak."

Gerçek bir kararsızlık abidesi. "Yazarın dikkatini başka yöne çekmek istemiyorum."

"Oh, parlak saçların ve gösterişli yakışıklılığın *hiç* dikkat çekmeyecek mi?" Cazibemi konuşturarak ama her kelimesinde ciddi olarak soruyorum. Onun kızarması benim en sevdiğim görüntü. Yanakları, ısırıp koparmak istediğim parlak kırmızı elmalar gibi. Seksi bir şekilde. "Hadi, senin için bu küçük iyiliği yapmama izin ver. Kristal avında bana çok yardımcı oldun."

"Bu arada, bu konuda ne durumdayız?"

"Konuyu değiştiriyorsun," diye itiraz ediyorum, geri dönmenin ne anlama geldiği ve döndüğümde neyi geride bırakacağım - yoksa ileride mi? "Ama yolun yedide beşindeyiz. Stephanie'nin zulasından beşinci kristali yerleştirdiğime eminim."

Stephanie bana onları tanımlayabilmem için yardımcı bir kopya kağıdı önerdi, bu da beni Drew'in Doop tarafından yapılan mistik mavi ışık gözlüklerini geride bıraktığını hatırlamadan önce birkaç dakika internette taş isimlerini aramaya yöneltti.

Sitrin için bir listeye bakana kadar renkler ekranda bulanıklaştı: altın benekleri ve yuvarlatılmış kenarları olan açık turuncu bir taş.

Bir eşleşme bulmam biraz zaman aldı ama çantadan çıkardığım altıncı taşı görüntüye tuttuğumda onu bulduğumu anladım.

Drew'a "Sitrin iyimserlik ve zihninizi açmakla bilinen güneşli bir taştır," diyorum ama zihnimi bu zaman çizgisinde sıkışıp kalma olasılığına açtığımı eklemekten kaçınıyorum. İdeal olmasa da, günler geçtikçe daha az dehşet verici hale geliyor.

"Geri dönmene iki kala," diyor neredeyse şarkı söyler gibi. Yine de mutlu bir şarkı değil. Daha çok bir ağıt gibi. Tezgâhın üzerine tırmanıp kollarımı ona dolamamak ve her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine dair ona güvence vermemek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Gerçi ben bile tam olarak ikna olmuş değilim.

Birdenbire, koleksiyondaki o taşlar -her zamanki zaman çizgime geri dönüş biletlerim- midemde sert hatırlatıcılara dönüşüyor. Bu zaman yolculuğunun evreni nasıl dalgalandırdığına dair çok az fikrimiz var. Bu, yaşadığım her şeyin hiper-gerçek bir önsezi olduğu bir Cimri durumu mu? Yoksa bu, eylemlerimin geri döndüğüm hayat üzerinde gerçek etkilere sahip olabileceği gerçek bir *Geleceğe Dönüş* durumu mu?

Bunu bilmenin tek bir yolu var: Denemek.

Ve eğer başarılı olursak, bu, diğer tarafta yaklaşan bir merhabanın garantisi olmadan, her şeye yeniden veda etmek anlamına gelir.

"O son kristallerin ne olduğunu hatırlamadığımı ve elimizdekilerin doğruluğundan yüzde 100 emin olmadığınızı düşünürsek, en azından bir süre daha burada olacağımı söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum." Olmasını istediğim kadar rahatlatıcı değil ama sunabileceğim tek şey bu. Bir de yazar etkinliğine katılmak için benim varlığımı yem olarak kullanmak. "Bu da demek oluyor ki bu gizemli yazarla sapkın kitabı hakkında röportaj yapmakta tamamen özgürüm. Eğer izin verirsiniz." Drew bir an için gözlerini tuttu. İfadesi bir projektördeki slaytlar gibi zevkten şaşkınlığa ve soğukkanlılığa doğru değişirken düşünceler yüzünde geziniyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece seni tanımayı ne kadar özlediğimi unutmuşum."

Bu sözler beni çözüyor ve daha sorgulamadan tezgâhın üzerinden atlayıp Drew'u tüm gücümle öpüyorum. Bu beden ödünç alınmış olsa da, Drew'unkine bastırıldığında yoğun bir zevkle parlıyor. Temas noktalarımızda yavaş yavaş gevşiyor, öpücüğe doğru eğiliyor ve kocaman eliyle kuyruk sokumuma sıkıca bastırarak kalçalarımız aynı hizada olacak şekilde beni kendine doğru çekiyor.

"Ve her nasılsa bunu da kaçırdım," diyor hüznle, gözle görülür bir şekilde bir şeyler düşünüyor.

Hazırlıksız yakalandım. "Ama biz hiç-"

"Rüyalarımnda öyleydik."

Anında onun için yanıp tutuşuyorum. Ellerim saçlarında, yukarı kalkana kadar şekillendirilmiş mükemmellikle oynuyor, anın sıcaklığı terden hafifçe nemli bırakıyor. Sanki dans ediyor gibiyiz ve her ne kadar ben başlatmış olsam da Drew önden giderek bizi kapıya doğru vals ettiriyor ve öpüşmeyi keserek AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirip kilidi açıyor.

Bunun nereye varacağını bildiğim için başım dönüyor.

"Gel." Bu, yerine getirmekten mutluluk duyduğum sessiz bir emir.

Beni elimden tutarak geniş merdivenlerden yukarı ve daha fazla kitabın, daha fazla serginin ve daha da önemlisi, gıcırtilı bir Viktorya dönemi malikanesinde tam da evde olabilecek temaya uygun kırmızı kadife bir bayılma koltuğunun bulunduğu çatı katına götürüyor.

Nazik bir itmeyle beni üzerine yatırıyor ve boynumu öpmeye başlıyor, sakalı çenemin altındaki hassas deriyi gıdıklıyor.

Vücudu üzerime bastırıyor, dünyanın en seksi ağırlıklı battaniyesi ve çıkıntısı iç uyluğumu sıyrıyor. Ağzıma tekrar yaklaşıp alt dudağımı şefkatle dişlerinin arasına aldığı anda altımdaki pelüş kanepe zıplıyor.

Bir kitapçının ortasında, raflarla çevrili, maun kokularıyla sarmalanmış bir şekilde birbirimize sarılırken burada hiçbir zorunluluk yok

ve Drew'un bütün öğleden sonra içtiği Earl Grey çayı - elektrikli su ısıtıcısının yanında açık bırakılmış bir kutu.

Çatı katının mahremiyetinde, o ipucunu anlamadan önce gömleğinin eteklerini parmaklıyorum, pürüzsüz, süt gibi tenini, küçük bir tutam kızıl göğüs kılını ve iki mükemmel pembe meme ucunu ortaya çıkarmak için başının üzerinden yukarı kaldırıyorum. Öne doğru eğilip birini ağızıma alıyorum, bu da Drew'un o kadar derinden inlemesine neden oluyor ki endişeyle geri çekiliyorum.

"Hayır, tekrar yap," diye homurdanıyor. "Bunu sevdim." Ve Drew'un 2023'te bıraktığım adam olmadığını bir kez daha fark ediyorum. Yedi yıllık bir deneyimin üzerinde oturuyor. Seksen dört ay boyunca yatakta, arabada ve Tanrı bilir başka nerelerde kendisiyle ya da partneriyle ya da birden fazla partnerle öpüşmüş, dokunmuş ve orgazm olmuş.

Bu zaman çizelgesinde Drew'in hayatında benim için hala gizemli olan çok şey var ve şu anda onun kilidini nasıl açacağıma dair ipuçları alıyorum. Örnek A: Dilimi kulağının kabuğunda gezdirdiğimde küfür ediyor. Kanıt B: Kot pantolonunun önünü avuçladığımda, zevkten kıvranıyor. Kanıt C: Soyunduğumda, iç çamaşırını çıkarırken bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Çünkü önemli olanın içinde bulunduğum beden olmadığı çok açık.

Benim.

O *beni* istiyor.

Ve beni aldı. Eline. Ağızına. Bayılma koltuğunda. Yerde. Sürgülü bir merdivenin cılız bir tutunma direğine dönüştüğü kitap rafının karşısında, başlıkları itip kakarak.

Kâğıtlar devriliyor ve en yakın masaya tutunduğumda vücudum titriyor, sonunda sakalının içinde ve göğsünde melodik bir netlikle dükkânda yankılanan bir iç çekişle serbest kalıyorum. Ve Drew öyle hınzırca, öyle büyüleyici gülümsüyor ki, o da bitirene kadar pompalamam ve titremem durmuyor, göğsü kabarırken dikkatlice eline damlıyor ve ağzının içine gülerken onu öpüyorum.

Gülüyordum çünkü CeeCee'nin düğün gecesi böyle bitmeliydi. O ve ben nefes nefese, mükemmel bir şekilde birbirimize yayılmıştık.

Kucaklaştık çünkü sonunda her birimiz özel olarak tutunduğumuz aşka kendimizi teslim etmiştik.

Gülüyorum çünkü etrafımıza baktığımda, onun cinayet dolu kitapçısını bir şekilde aşk *hikâyelerinin* -bizim aşk hikâyemizin- anlatıldığı bir yere dönüştürmüştük.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bound by Mayhem Books artık birkaç gün önceki seks yuvası değil.

Hevesli okuyucular ve hayranlar caddenin aşağısında ve bloğun etrafında sıraya giriyor. Bunun olmasına hevesle izin vermeyen Jessalynn yanımda. Yüksek topuklu ayakkabılar kaldırımında tehditkâr bir şekilde takırdıyor ve bir koruma hemen arkamızda duruyor.

Jessalynn, "Hayranlar çılgına dönebilir," dedi. "Bu senin güvenliğin ve benim huzurum için. Mal varlığımızı korumalıyız."

Bilerek ya da bilmeyerek benden bir insan olarak değil de bir ürün olarak bahsetmeleri hakkında küçümseyici bir yorum yapmadım. Bu konuda dudaklarımı bükme zordu ama bu olayla ilgili fikirlerini değiştirme riskini almak istemedim. Drew'e ve mağazasına yardım edebileceğim etmeliydim ki yedi yıl boyunca yaptığım eşekliği telafi edebileyim.

Lucille'in işinin dışındaki o fotoğraflı koklamadan sonra medyanın Drew'un hayatındaki rolüne yeniden ilgi duyması da yardımcı oluyor. Bunu, şöhrete yükselişim sırasında onun üzerinde gezinen uzun süredir devam eden incinmenin bir kısmının üzerine yazmak için küçük bir şans olarak görüyorum. Umarım bu, dünyaya Drew'in tüm bunlar karşısında kendisi için ne yaptığını gösterir.

İçeride, talep edilen uyumlu katlanır sandalyelerden oluşan sıralar masaların etrafına yerleştirilmiş ve istiflerin başında durmaktadır. Sağ taraftaki vitrinin önünde küçük, derme çatma bir sahne bulunuyor. Bir standın üzerinde kablolu bir mikrofon var ve kablosu şu anda müzik çalan yakındaki bir amplifikatöre uzanıyor.

Hava ev yapımı kurabiyelerin kokusuyla tatlı. Kitap kulübünden Jolene'i fırınlanmış ürünlerini -aynı zamanda hayran grubumun adı olan Nolan's Baked Goods (kısaca BGs)- mükemmel bir şekilde düzenlerken görüyorum. Daha yakından incelediğimde, kitap kapağının renklerine uyacak şekilde serpilmiş ve buzlanmış olduklarını görüyorum. Şimdi düşündüm de, eski Doop logosunun renklerine de çok benziyorlar: tavuskuşu mavisi ve altın rengi.

"Nolan, seni görmek ne güzel," diyor Jolene, peçeteli bir tabakta bana bir kurabiye uzatıyor, ben de kabul ediyorum.

Jessalynn ise dudaklarını büzer, başını sallar ve içecek sert bir şeyler bulmak için etrafına bakınır. Onlar için çok kötü, bu ayık bir etkinlik.

"Vay canına, Drew harika bir iş çıkarmış. Burası inanılmaz görünüyor," diyorum çiğnenebilirlikle ufalanabilirlik arasında doğru orana sahip olan kurabiyeden bir ısırık aldıktan sonra.

Jolene omuzlarının üzerinden bakarak, "Benden duymadın ama seni röportajcı olarak işe aldığında bütçeyi artırdı," diyor. Grubun hiçbir yerinde kızıl bir sakal göremiyorum. "Bu yüzden her şeyi biraz abarttı ama bu katılımla buna değmiş gibi görünüyor."

Pencereden dışarı baktığımda, pencereye "NOLAN BAKER, BEBEKLERİMİ AL" ve "ROAST ME, NOLAN BAKER" yazılı afişler asan hayranlar görüyorum. İkisi de beni güldürüyor, bu yüzden onlara el sallıyorum ve onlar da bana bağırarak karşılık veriyorlar.

Benim için burada olan heyecanlı kalabalığa rağmen, haftanın çoğunda onu görmemiş olsam da Drew için buradayım. Elbette, burada bir iki mesaj ve orada çalınmış bir öğle yemeği, ama Drew bu olayı halletmekle meşguldü ve ben de -korkunç bir şekilde- bugünden dört gün sonra çekilecek olan özel program için büyük bir teknoloji sancıları içindeyim. Kalplerimiz birlikte olmak istese de, durumlarımız bizi ayırdı.

Drew'u sevmek ve test edilecek son birkaç kristali bulmak yerine, kulaklıklılı insanlar ışıklandırma armatürlerini kontrol etmek ve her biri kahkaha izlerini yakalamak için seyircilerin çeşitli bölgelerine mikrofonlar yerleştirmek için koştururken günlerimi kamera engelleme provalarında geçiriyorum.

Bütçe ve üretim değeri eşsiz. Elde ettiğim şey karşısında dehşete kapılmakla, bunun nasıl gerçekleştiği konusunda tiksilmek arasında gidip geliyorum. Endişem (a) özel kasetlerden önce buradan çıkmak ve böylece bu kadar yanlış ve kalıcı bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak ile (b) Drew'u bir kez daha, daha doğru dürüst başlama şansımız bile olmadan kaybetmek arasında bir sarkaç gibi salınıyor.

Yedi yıl kaybetmek ama güven ve sevgi kazanmak değerli bir takas olabilir mi?

"Drew senden gerçekten etkilenmiş görünüyor," diye ekliyor Jolene nazlı bir sırıtışla.

Hafızamdaki o boşluk devam etse de - kristaller sayesinde üzerinden uçtuğum onca zaman - öngörü gücümü koruyor. Aşk böceği Drew'u ezmekten o kadar korkuyordum ki kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet haline geldim. CeeCee'nin düğünü için ona kur yaptım ve sonra nereye bastığıma dikkat etmedim. *Sıçradı.*

Peki ya kalmak benim için en iyi seçenekse?

Eğer Drew oyun parkında bana karşı dürüst olabildiyse ve bu dükkânda benimle seks yapabildiyse, o zaman kendisine de aynı soruyu soruyor olmalı. Öyle değil mi?

Jolene gümüş saatini kontrol eder. "Drew bütün kitap kulübünü yardıma çağırdı, sanırım görev yerlerimizi alıp insanları içeri almanın zamanı geldi. Drew'u arka ofiste bulabilirsin. Dört gözle bekliyorum. İyi şanslar."

Jessalynn, ben arka odaya doğru kaçamadan beni kolumdan yakaladı. "Bana bunun kesinlikle profesyonel olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim," diyorum, aklımda hâlâ bir soru var.

"Bana yalan söyleyemezsin," dediler. "Seni yönetmem için bana para ödüyorsun."

"Sana ödeme yapmayı kesebilirim. Bunu mu tercih edersin?" Sesime karışan bir uyarıyla soruyorum.

Gözlerini kısarlar. "Bir kontratım var."

"Ve eminim ki bu işten sıyrılmamı sağlayacak çok güçlü avukatlarım var" diyorum, zorbalıklarını daha fazla sürdürmek istemeyerek. Yeni kişiliklerinin benimkinin bir yan ürünü olduğundan eminim, ama daha iyi olmaya kararlıyım. Aşık oldum. Yine aşık oldum. Her şeye rağmen. Lanet kristaller aracılığıyla seyahat ettiğim bir zaman çizgisinde. "Hiçbir şeyin önemi yok. Zaman anlamsızdır. Önemseydiğim birini bulmamın ve daha nazik bir komediye yönelmemin, inşa edilmesinde parmağın olan kariyerini mahvedeceğinden korkuyorsan, belki de ikimiz de bunu baştan hak etmemişizdir."

Jessalynn dişlerini sıkarak, "Setleriniz sırasında herkesin önünde aşağıladığınız kişinin o olduğunu fark ediyorsunuz," diyor. "Bu tür bir bağışlanma elde etmek için kışından nasıl bir sihir çıkardığını bilmiyorum, ama ne olduğunu görebiliyorum."

"Hangisi?"

"Birileri sizi platformunuz için kullanıyor." Hayranları işaret ediyorlar. Başımı sallıyorum. "Hayranları kullanmak *benim* fikrimdi."

"Sen de kimsin şimdi?" diye soruyorlar, yüz hatları doğal olmayan bir şekilde çatılmış.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," diyorum, gelen müşterilerin beni duymaması için sesimi alçaltarak. "Eskiden arkadaşımydın ve hikâyemin kötü adamı olmana izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden ya gemiye bin ya da kibarca çekil."

Sustular, nutukları tutuldu.

Memnun bir şekilde devam ediyorum ve arka kapıyı açarken Drew'un geniş göğsüne çarpıyorum. Sağlam ve bir gökdelen kadar uzun. Geri çekilmek yerine kollarımı gövdesine doluyor, yanağımı düğmeli gömleğinin mavi pamuğuna bastırıyorum. Temiz kokusunu içime çekiyorum ve bir merhaba diyorum.

"Sana da merhaba," diyor kucaklaşmaya yerleşirken. "Sen bana

sarılana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim."

"Anlayabiliyorum." Sakallı yanağını öpmek için doğrulmadan önce kalbi kulağıma *çarptıyor*. "Yazar henüz gelmedi mi? İçeri girip kendimi tanıtmak ve ona bazı sorular yöneltmek istiyorum."

"Aslında başlama vakti geldi. Sizi tanıştırmak, ortalığı velveleye vermek ve ardından yazarı ortaya çıkarmak istiyorum. Büyük açıklama. Olur mu?"

"Tabii ki." Onu dudaklarından öpüyorum ve sonra arkama yaslanıp yüzünün kıpkırmızı olmasını izliyorum. "Ben senin için buradayım. Ne istersen benim için harika olur."

Beklediğim gibi, giriş alkışlarım bir süre devam ediyor. Bu alkışların doğru nedenlerle olduğunu bildiğim için içimi bir gurur duygusu kaplıyor. Şöhretimi kaba komedi yerine iyilik için kullanıyorum.

Burada kalabilir, bundan daha fazlasını yapabilir ve özel işimden kazandığım parayı Drew'un işine yatırım yapmak için kullanabilirdim. Bu hayatla bir amaç ve tatmin bulabilirdim, değil mi?

Bu fikri daha sonrası için rafa kaldırıyorum.

Seyirciler ayakta izlemeye başladı. İnsanlar çatı katında. Diğerleri istifler arasında dolanıyor, telefonlarını kaldırmış, gözleri tetikte. Kesinlikle bazı güvenlik kurallarını çiğniyoruz, ancak katılan herkesin elinde kitabın bir kopyası olduğu ve bağış kutusuna fatura attığı göz önüne alındığında, Drew'u desteklemek için her şeye değer.

Kalabalık azaldığında, Drew devam eder: "Bound by Mayhem Kitabevi'nde sizlere çok satan gerilim romanı *Fare-Thee-Wellness*'in yazarını ilk kez tanıtmaktan büyük mutluluk duyuyoruz. İşte karşınızda, R. U. Low."

Ancak arkadan çıkıp bağırıp çağıran kişi R. U. Low değil.

Evet, öyle.

Ama aynı zamanda başka biri: Doop'taki resepsiyonist masasından Ryan. Çenem düştü.

Bölüm Yirmi Dokuz

"İşe yaradılar," diyor Ryan, hayretler içinde, tekrar arka ofise, kalabalıktan uzağa geçer geçmez.

Tüm mülakat boyunca sakın kalmaya, sorular sormaya ve cana yakın olmaya çalışırken başım döndü. Zorluk endişe vericiydi ve her iki taraf için de geçerliydi. Ryan da en az benim kadar sarsılmış görünüyordu. İpuçlarının hepsi kitabında yer alıyordu: Batı Yakası esintileri taşıyan New York City ortamı, ofisin tasviri ve kulağa tanıdık gelen kurgusal ürünler. Ben sadece tüm detayları tesadüf olarak kabul etmeyi seçmiştim. Doop söz konusu olduğunda hiçbir şeyin tesadüf olmadığını bilmeliydim.

Drew'un yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olur. "Neden bahsediyor bu?"

"Göz göze geldiğimiz anda anladım," diyor Ryan, gözlerimin içine daha derin bakabilmek için yüzünü benimkine yaklaştırarak. Anlayamadığım bir şeyin arayışı içinde. Rahatsız olarak geri adım atıyorum ama sert, metalik bir rafa çarpıyorum.

Birden Drew'un eli Ryan'ın göğsünde, onu geri itiyor. "Oha. Hey. Burada neler oluyor?" Drew'un koruyucu rolünü üstlenmesinin tadını çıkaracak bir anım bile yok çünkü bu durum beni çok korkutuyor.

"Kitabımı yazmaya başladığımda merak ettim. Telefonumda programlarınızın reklamlarını görüyordum ve kristallerin bununla bir ilgisi olup olmadığını düşünüyordum."

Drew vücudunu Ryan "la benim arama koyuyor ve sadece bana bakıyor. "Bunları biliyor mu?"

"Onları bana o verdi," diye açıklıyorum.

Ryan'ın gözlerinde beni iliklerime kadar ürperten çılgın bir bilim adamı niteliği var ve bana CeeCee'nin bir provasından önce Doop ofislerine geldiğim de ondan edindiğim ilk izlenimi hatırlatıyor. O zaman bir şeyler biliyordu ve belki şimdi daha fazlasını biliyordur. "Yedi yıl atladığına inanamıyorum. Yedi yıl oldu, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, yaklaşık altı hafta önce burada uyandım." Takvimin değersiz, evrensel bir organizasyon aracından başka bir şey olmadığı düşünüldüğünde zamanı takip etmek zordu, ancak prova programım ve kristal avı beni belli bir yapıda tuttu.

"Vay canına," diyor Ryan. Onun aydınlanması benim kişisel krizimden çok daha az acil görünüyor. "Yedi taş, yedi yıl. Birdenbire hicivlerim o kadar da komik gelmemeye başladı."

"Şu anda cidden kitabını mı düşünüyorsun?" diye sordum. "Senin yüzünden bu otuz yaşındaki bedene hapsolmuş yirmi üç yaşımdayım!"

Ryan teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Bekle, tek yaptığım hediye çantalarını doldurup dağıtmaktı. Ürünleri ben yapmadım ya da onları kullanmanız için sizi zorlamadım. Tek yaptığım doldururken ve etiketlerken biraz gözetlemektir, böylece kristalleri aldığınızı biliyordum."

"O zaman zaman yolculuğunu nereden biliyordun?" Drew kollarını göğsünde kavuşturmuş, *cevap istiyorum* der gibi bir duruşla soruyor.

Ryan rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ofiste dedikodular dolaşıyordu. Doop'un retina taramasının arkasında kilitli gizli, özel bir laboratuvarı vardı. Bize oraya gitmememiz ve soru sormamamız söylenmişti," diyor. "Ama herkesin kendi teorisi vardı. Zimmete para geçirmekten tarikat adaklarına ve büyücülüğe kadar her şey."

"Gördün mü!" Ryan'ı göstererek Drew'a söylüyorum. "Uyumaya git, kaltak mum!"

"O mumlar laboratuvardan çıktı," diye onaylıyor Ryan. "Ne yaptılar?"

"Beni bayılttılar ve yangın çıkardılar. Yaptıkları buydu!" Bu durum ve o gizli arka koridor hakkındaki şüphelerimin doğru olduğu gerçeği üzerine spiral çizerek bağıriyorum. CeeCee bunu biliyordu ve örtbas mı ediyordu, yoksa ciddi gözetlemenin zamanına ve enerjisine değmeyeceğini mi düşünüyordu?

"Bakın, size söylediklerimden daha fazlasını bilmiyorum. Tarikat kampına katıldım. Roman fikrini bu şekilde edindim, ayrıntıları kurguladım ve bu işten sıyrılmak için yeterince çarpıttım."

Sönüyorum. "Kısacası geri dönmeme yardım edemeyeceğini söylüyorsun." Bana yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Kristalleri tekrar denedin mi?"

"Kayboldular," diyorum ona, ne yapacağımı şaşırmış bir halde. Bunu her söylediğimde kurtuluşun elimden kayıp gittiğini hissediyorum. "Yeni bir koleksiyona başlayabilmek için hangilerinin dahil olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Onları deneyelim." Drew masasının arkasında volta atıyor, tırnağını ısıırıyor, muhtemelen düşüncelere dalmış. Buna karşılık, tek muhbirimizin kaçmasından korktuğum için hareket edemiyorum.

Ryan ciddiyetle, "Bu hiç de fena bir fikir değil," diyor.

"Sorun şu ki internet hiç yardımcı olmadı, hafızam güvenilmez ve Doop tamamen ortadan kayboldu." İç çekiyorum. "Yolda olduğumuzu düşünüyoruz ama o lanet parşömen olmadan emin olmanın bir yolu yok."

Kapı çalınır. Jolene kafasını içeri uzattı. "Böldüğüm için üzgünüm Bay Low, Nolan, ama imzalarınız için hazırlar."

Dışarıda bizim çıkmamızı bekleyen bir oda dolusu insan olduğunu neredeyse unutuyordum. Gülümsemeler. İmzalar. Daha fazla cevap bulamadan umutsuzca sıkışmış hissederken tüm bu saçmalıkları nasıl umursayabilirim ki?

"Birazdan çıkacaklar," diyor Drew, kapıya doğru ilerleyip Jolene'in arkasından kapatırken. Sırtını tahtaya dayayıp ikimize de bakıyor, aramızda sözsüz bir anlayış geçiyor.

Biz konuya dönecek kadar kendimizi toparlayamadan Ryan ekliyor: "Doop kapandı çünkü para sıkıntısı çekiyorlardı ve soruşturma istemiyorlardı." Sesi sanki özlemiş gibi alçık. "Bir günlük tuttum

Orada geçirdiğim süre boyunca, tamamen alakasız, kişisel bir şeydi. Ara sıra notlar aldım ve bunların çoğunu kitabı yazmak için kullandım." Bize zr dileyen yarım bir glmsemi sunuyor. "Yanlış hatırlamıyorsam, sanırım kız kardeşinizin düğünü sırasında orada kristaller hakkında bazı şeyler vardı. O zamanlar konuyla ilgili değildi ama yardımcı olacaksa bulup çıkarabilirim."

"Evet, olur," diyorum, penelerimi herhangi bir söz kırıntısına geçirerek. "Teşekkürler."

Otuzuncu Bölüm

Bir gün sonra, prova sırasında bir e-posta geldi.

Tasarımcının ayarlamaya çalıştığı pembe ışık havuzundan çıkarak kendimi affettiriyorum. Dublörüm -ikizim olabilecek bir adam- sıcak bir gülümsemeyle bana eşlik ediyor. Bir an için onun başka bir ben olduğu ve zaman atlaması yapmak yerine bir portaldan fırlayıp benim evrenime, ki bu *benim* evrenim bile değil, girdiği ihtimalini düşünüyorum.

Ryan ile yaptığım konuşmadan sonra, olasılıklar sonsuz görünüyor.

Beklerken e-postaya tıklıyorum. İmza yok ve adres bir dizi karmakarışık, rastgele rakam ve harften oluşuyor ama ekler bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Ryan'ın günlüğünden kristaller ve CeeCee'nin düğünü hakkında bilgiler içeren sayfalar taranmıştır.

Kendi kristal koleksiyonumun en son fotoğrafını çekerek Ryan'ın notlarını benim zulamla karşılaştırıyorum. El yazısı çarpık ve özensiz, ama özünü çözüyorum ve hediye çantalarıyla ilgili kısma geldiğimde, topladıklarımızın doğru olduğuna ve bulmamız gereken sadece iki tane kaldığına emin oluyorum: malakit ve pirit.

Malakit için yaptığım araştırmada karşıma çıkan görseller büyüleyici zümrüt ve siyah girdaplara sahip taşları gösteriyor. Bu taşlar dönüşüm için - birden fazla şekilde uyum sağlamak için- ama aynı zamanda olumsuz alışkanlıklardan ve sağlıksız kalıplardan kurtulmak için de kullanılmak üzere tasarlanmış. O halde nasıl oldu da kendimi bir playboyun hayatında buldum?

Diğer taş, pirit, "aptal altını" olarak kabul edilir. Parlak dış yüzeyi beni güldürüyor. Bu enayi o. Bunu hissedebiliyorum. Niyetlerimi hayatımın *Black Mirror* versiyonuna dönüştüren taş. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, niyetim başlangıçta o kadar da saf olmayabilirdi.

Bir sonraki hamlem ne olacak? Özel çekime sadece iki buçuk gün kala, teslim tarihime yetişmek istiyorum, attığım her adımın altında endişeli bir kalp atışı olsa bile, bu kristallerin neler yapabileceğinin belirsizliğiyle yaşayamam.

Daha önce sahnede yaptığım her şeye rakip bir performans sergilemek için tuvalete koşuyorum. Kapıyı kilitledikten sonra yalandan geriniyor ve inliyorum, öyle yüksek sesle ki kapının dışında duran PA yardım çağırıyor.

Tam zamanında, Jessalynn yumruklarını vuruyor ve kapıdan sesleniyor, "Orada iyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye bağıyorum, kimse beni göremese de karnımı tutarak. "Sanırım kötü bir şey yedim."

"Kötü bir şey mi yediniz?" diye bağıyorlar, çalıştırdığım vantilatörün uğultusu arasında, "Yoksa çok mu içtiniz?"

"Tanrım, Jessalynn, daha öğlen bile olmadı." Playboy bilmecesi bana geri dönüyor. İyileştirme amaçlı kristaller nasıl oldu da beni toplumun sırtında dev bir çürük haline getirdi? Burada sıkışıp kalırsam bunu tamamen geri alabilecek miyim?

"Zaman senin için daha önce hiç caydırıcı olmamıştı. Gerçi şimdi sanırım imajını temizliyorsun, daha sağlıklı seçimler de yapıyorsun." Onlardan gerçek bir inilti kaçar. "Doktoru çağırayım mı?"

"Hayır, bana sadece bir dakika ver." O bir dakikayı alnımı nemlendirmek, nefes alışımı hızlandırmak ve hastalığımı şiddetlendirmek için kullanıyorum. Sanki içimdeki kargaşa bana nemli bir parlaklık ve sürekli kramplar vermeye yetmiyor.

Kapıyı açtığımda Jessalynn gözle görülür bir şekilde irkildi. "Tanrım, üç gecelik bir alemden sonra daha iyi görüldüğünü görmüştüm." Bu da beni erken bir öğle yemeği ve şekerleme için eve göndermelerine ilham veriyor.

Gözün üzerimde olsun. Provanın ikinci yarısı için gözlerim açık, kuyruğum dik bir şekilde geri dönmem gerekiyor. Beni her şeyden çok geren tam teşekküllü bir kostümlü prova.

Daireme döndüğümde, şezlong kıyafetlerimi giymiş olarak, çoktan bir kaçış planı yapmıştım. Asistanımı var olmayan bir marka mide ilacı almaya gönderiyorum. Beni apartmandan çıkarıp şehir merkezine götürecek ve mucizevi bir şekilde iyileşmemi sağlayacak kadar uzun sürecek bir kovalamaca. Sahte Avrupalı pop yıldızı kısmı olmayan *Lizzie McGuire Filmi* gibi.

Nefes nefese evine vardığımda Lucille beni bu kadar kısa sürede tekrar gördüğüne şaşıyor. Düzenli müşterilerinin, söyledikleriyle gerçekten oturabilmeleri için okumalar arasında genellikle daha fazla zamana ihtiyaç duyduklarını söylüyor. Kucağında turuncu bir kedi mırıldanıyor, sonra zıplayarak aşağı iniyor, bacaklarımın etrafında dönüyor ve başını kaval kemiğime yaslıyor. Tüyleri bana Drew'un saçlarını hatırlatıyor ve şefkati içimde bir heyecan yaratıyor.

Bu avı tamamlamak bizim için. Yeniden yapmak için.

"Senden hoşlanıyor," diyor Lucille kediden etkilenerek. "Genelde yetişkin erkeklerden nefret eder. Bu yüzden müşteriler geldiğinde onu yatak odasında tutuyorum. Bu yüzden en son buraya geldiğinde onunla tanışmadın. Adı Kaplan ve ona sahip olduğum süre içinde orta yaşlı erkeklerden payına düşenden fazlasını pençeledi."

"Belki de orta yaşlı bir adam olmadığım içindir," diyorum düşünmeden. Lucille'in ofisi, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, ruhani bir samimiyete sahip. İnsanların okumaları sırasında ona hassas sorular soracak kadar rahat olmalarını ve avuç içi kabartmalarıyla öngörülebilecek gelecekleri hayal etmelerini sağlayan şey bu. Tekrar gelmelerini sağlayan da bu... ve beni bu kez durumumu açıklamaya iten de bu.

Detayları atlamıyorum çünkü bana inanacağını biliyorum. Esasen bana inanması için ona para ödüyorum ve bilgi saklamak kaslarımı daraltıyor, beni çılgına çeviriyor.

Lucille bu itirafımdan hiç etkilenmemiş görünüyor. Ya da belki de benim aklımı kaçırdığımı düşündü, bu durumda üzerine atlamamdan korktuğu için ani hareketler yapmamaya çalışıyor. Kaplan, ödünç aldığım bu CrossFit bedeniyle boy ölçüşemez.

"Bir şey söyleyecek misin?" Omuzlarımı düşürerek uysalca soruyorum. Ona, evrene telefon hattı olan bir terapist gibi davranıyorum.

Çenesini yumruğunun üzerine koyuyor ve beni değerlendiriyor. "Söyleyebileceğim hiçbir şey senin gerçeğini değiştirmeyecek. Sana inandığımı söylememi istiyorsan, sanırım inandığımı biliyorsun." Taş koleksiyonunu, kristal küresini, yanan tütsüsünü ve tarot destesini işaret ediyor. Bu aletler ona normların ötesinde bir bilgi evrenine -somut olmasa da- manevi bir bağ sağlıyor. "Kristallerin iyileştirici güçleri, titreşimleri var. Ben hiç zaman yolculuğu yapmadım ama uçaktan paraşütle atlamadım, Yunanistan'da yürüyüş yapmadım ya da köpekbalıklarıyla yüzmedim. Bu, hayat değiştiren bu deneyimlerin mümkün olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım yedi yıl önce yatağa girdiğimi ve burada uyandığımı söylediğim kısmı atlıyorsunuz." Sesim titrek bir cızırtı, provalardan yıpranmış.

"Bence mümkün olduğu düşünülen şeylerle gerçekte mümkün olan şeyleri birbirine karıştırıyorsunuz," diyor. "Herkes hayaletlere inanmıyor ama doğaüstü olaylarla etkileşime girmiş pek çok kişi var. Bunu nasıl açıklayabiliriz? Uçakların ışınlanmanın gerçek olduğu gerçeğini gizleyen simülatörler olmadığını ve halk bunu bilseydi çirkin kazançlar için kullanacağını kim söyleyebilir?"

"Eğer hayaletler gerçekse, bahse girerim Wright kardeşler şu anda bu odadadır ve seni tersliyorlardır."

Cadı kıkırdaması odanın içinde yankılanıyor. "Bırakın yapsınlar. Ruhani âlem beni korkutmuyor, tıpkı zaman yolculuğunun sizi korkutmaması gerektiği gibi."

"Bu söz konusu bile olamaz. Burada uyandığımdan beri korkudan aklımı kaçırmış durumdayım. Buraya nasıl geldiğimden, hayatımın nasıl bu hale geldiğinden, çok sevdiğim tüm bu insanları nasıl incitmiş olabileceğimden korkuyorum." İç çekiyorum

Çok ağır. "Eğer kristaller benliği özgürleştirmek ve olumlu bir değişim yaratmak anlamına geliyorsa, nasıl oldu da bu kadar anlamsız bir pislik oldum?"

Lucille ikimiz için çay hazırlarken Kaplan kucağıma atlıyor, göğsüme sokuluyor ve kalp atışlarımı dengeliyor. "Kristaller kendi başlarına güçlü değildir. Bir rafta ya da bir dükkânda sadece süs olarak dururlar. Biri onları yükleyip niyetlerini belirleyene kadar güzel, doğal bir elementten daha fazlası haline gelemezler."

"Bu, niyetim bencilce olduğu için kristallerin sadece bu enerjiyle eşleşebileceği anlamına mı geliyor?" Bu düşünce daha önce de aklıma gelmişti ama pek önemsememiştım. İnsanlara yanıldıklarını kanıtlamak istediğimi söylediğim o gece olumsuzluk içindeydim, kendimi ne pahasına olursa olsun doğru seçimi yaptığıma inandırmıştım ve belki de bu her şeyi çarpıtıyordu.

Başını sallayışı da kesin değil. "Kesin kurallar ya da bilim yok. Eğer olsaydı, büyüler ve yetenekleri herkes tarafından benimsenirdi, sence de öyle değil mi?" Haklı olsa da, keşke uyandığımda elime tutuşturulan bir el kitabı olsaydı. En azından bu tuhaf deneyimde yalnız olmadığımı bilirdim. "Neden oyalanıyorsun? Buraya gerçekten ne için geldin?" diye soruyor ve niyetimi KitKat gibi parçalara ayırma becerisi beni biraz tedirgin ediyor.

Ona telefonumdaki kristalleri gösteriyorum. "Bunlar ihtiyacım olan son ikisi, ama tekrar-"

"Korkuyorsun çünkü aşıksın," diyor, sonunda kesin konuşuyor. Diğer tüm dünyevi yeteneklerinin yanı sıra bir zihin okuyucu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. "Suratını öyle yapma. Geçen sefer burada birlikte olduğun adamın seni ölçüsüz bir şekilde sevdiğini bilmek için kristal bir küreye ihtiyacın yok."

Bununla birlikte, ona gerçek zaman çizelgem hakkındaki gerçeği söyledim. Düğünden ayrılmam ve Drew'u kaybetmemle ilgili. Kafamda canlandırıdığım gibi değil de olduğu gibi söylemek beni vicdan azabımdan biraz olsun kurtarıyor. "Ya iki katına çıkarsam

daha iyi seçimler yapsak ve yine de birlikte olmasak? En azından artık ona sahip olduğumu biliyorum."

Lucille şalını gövdesine sarıyor, gözleri tavanı tarıyor, sanki yukarıda gerçekten ona göksel mesajlar fısıldayan hayaletler varmış gibi. Bekle, o bir medyum, medyum değil. "Olması gereken her zaman olur. Zaman kaderi belirlemez."

"Öyle değil mi?" Tüm hayat planımı zaman üzerine, belirli yaşlara kadar hedeflerime ulaşmak üzerine kurdum, böylece benden şüphe edenlere hayallerimin peşinden koşmanın boşa gitmediğini kanıtlayabilecektim. Bunların hepsi boşuna mıydı?

Tek kelime etmeden, Tigress'i de arkasına alarak odadan çıkar.

Orada tek başıma otururken, önüme koyduğu çay bardağından yükselen buhar girdaplarıyla, onun da dediği gibi, orijinal zaman çiziminde hiç karşılaşmadığım tüm harikaları düşünüyorum. Sıcak hava balonları. Halüsinasyonlar. Serbest solo.

Bu şeylerin herhangi biri benim bir parçamın kilidini açabilir, beni yeni keşiflere götürebilir, hayatımın gidişatını değiştirebilirdi. Belki de etrafımda hep bir sihir vardı. Buna inanmam için gösterişli bir düğün, bir sağlık şirketi ve bazı kristaller gerekti.

Lucille döndüğünde elime küçük malakit ve pirit taşları tutuşturuyor. Ona ödeme yapmaya gidiyorum ama beni durduruyor. "Gerçek hayatına geri döndüğünde, gel ve beni gör. Hatırlamayabilirim ama bir şekilde bileceğim ve bu yeterli bir ödeme olacak."

Lucille ona sarıldığımda hiç şaşırmamış gibi görünüyor. Hatta o da bana sarılıyor. Tigress, sarılmayı seven biri olarak, o da bana katılırken miyavlıyor. Gitmeden önce onu kulaklarının arasından kaşıdım, çantamın dibinde yuvarlanan Faith ile kaldırımdan aşağıya doğru koştum.

Bölüm Otuz Bir

"Denemek zorundayım, değil mi?" Drew'a sordum.

Bu bilinmezliğin sürmesine izin verirsem, Lucille'e dile getirdiğim endişelerim doğru kalsa bile, mahvolurum. Drew'u kaybedebilirim. Annem beni affetmeyebilir. Asla bunun kadar abartılı bir komedi programı yapamayabilirim. Ama...

Zaman kaderi belirlemez.

Drew'la birlikte pencere kenarındaki dekoratif, seramik bir kâseye yerleştirilmiş kristalleri incelerken kendime bunu hatırlatıyorum. Lucille bana onları ay ışığında bekletmemi, niyetlerimi yazmamı ve sonra gözlerimi daha fazla açık tutamadığımda ya da zihnimi daha fazla uyanık tutamadığımda uyumamı söyledi.

Son kostümlü provamı ışıklar, ses sinyalleri ve her yönden uçup gelen kameralar eşliğinde yaptım. Şakalar daha hoş olsa da, bu deneyim yine de tüylerimi diken diken etti.

Saat gece yarısını çoktan geçti. Gece pencerelerden içeri süzüldü ve belirsizlik beynimi ele geçirdi. Drew, parlak, ışık saçan Drew, içinde yaşadığım puslu gri orta alandaki tek parlak nokta.

"Bence yapmazsan pişman olursun," diyor, sözlerinin altında bir hüznün notası yankılanıyor.

Göğsüm endişeyle sıkışıyor. Sanki kalbimin aşırı hızlandığını hissetmiş gibi bir elini göğüs kafesime koyuyor ve orada tutuyor. Titreme yatışıyor ama rahatlamama yetecek kadar değil.

Bir yanım ona emin olup olmadığını, geri dönmemin bizim için kalıcı bir son anlamına gelebileceğinin farkında olup olmadığını sormak istiyor. Ama bu sözler zihnimin derinliklerine çekilmeye devam ediyor çünkü tüm bunları beni geri almak için yaptık.

"Haklısın," diyorum. "Tarot kartlarındaki Azrail gibi üzerimde yükselen bilinmezlikle asla uyuyamayacak olmam dışında. En azından geçen sefer hiçbir şey beklemiyordum ve *her şeyden... yani her şeyden* yorulmuştum." Tüm bunların neden olduğuna dair anılar o anı gölgede bırakıyor.

"Nolan, gergin olduğunu biliyorum ama bütün gece yanında olacağım. *Drag Race*'in eski sezonlarını izleyebilir, Milkshake'i yürüyüşe çıkarabilir ya da spor salonuna gidip koşu bandında koşabiliriz," diye sıralamaya başlar.

"Tamam, yedi yıl geçtiğini biliyorum ama hâlâ sadece hayatım buna bağlı olduğunda koşuyorum," diyorum, California kral yatağında otururken yan tarafını dürtüyorum.

Gövdemi saran atletime bakıyor, bir yandan da yüzü kızarıyor. "Belli ki artık durum böyle değil."

"Affedersin, Drew Techler, ben tam bir duygusal krizin ortasındayken beni kontrol mü ettin?" Boylarımız birbirine daha yakın olsun diye dizlerimin üzerine kalkarak soruyorum.

"I..." Gözlerimle ona meydan okuduğumda cümlesinin ipini kaybediyor. "Sana yalan söylemeyeceğim, yani evet. Söyledim. Bir saniyeliğine. Özür dilerim." Özü o kadar içten ve sevimli ki onu yakalayıp yanlarını gıdıklamaya başlıyorum. "Hey! Bunu neden yapıyorsun?"

Gülüşü havayı yumuşatıyor ve beni sarhoş ediyor, o kadar ki devam ediyorum çünkü bana durmamı söylemiyor. Kulaktan kulağa gülümsemesi bundan zevk aldığını söylüyor ve ben de dikkatimi dağıtmak için çaresizim.

Milkshake köşedeki köpek yatağından atlar, iki yetişkinin pijama partisindeki ergenler gibi davranması karşısında kafasının karıştığı ve eğlendiği bellidir ve kuyruğunu bir mil hızla sallayarak mutlu bir şekilde havlamaya başlar.

Gömleğinin yukarı doğru kıvrılmasıyla kendini gösteren solgun, çilli teninin büyüüne kapılıp tam vazgeçtiğim anda Drew misilleme yapıyor. Parmakları toplu kakhaha silahlarına dönüşüyor ve tüm sıcak noktalarımı vuruyor.

"Gıdıklama kavgası mı istiyorsun Baker?" diye soruyor benim yüksek sesli kakhahamın üzerine, sesi alçalıyor ve içimde bir kıpırtıya neden oluyor. "Sana gıdıklama savaşı vereceğim."

Vücudum zevkten kasılıyor. "Bu beni kesinlikle yoracak." Nefes almak için coşkulu nefesler arasında kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Drew'un yüzüne bir gölge düşüyor ve dudakları kapalı bir gülümseme baştan çıkarıcı bir şekilde yayılıyor. "Seni başka ne yorar biliyor musun?" diye soruyor ve beni son bir kez daha gıdıklıyor.

Ben bir tahminde bulunamadan gömleğini çıkardı ve dudakları benimkilerin üzerindeydi; güreşten zaten sıcak olan bedenlerimiz birbirlerinin üzerinde kayıyordu. Bir zamanlar panik içinde olan nefesim şimdi bambaşka nedenlerle ağırlaşıyor ve onu hafifçe ısırmadan önce boynunun yan tarafına doğru süzülüyor. O da beni ısırmadan önce biraz ısıtıyor.

Gömleğimi çıkarmama yardım ederken, "Bu koşmayan birinin vücudu değil" diyor. İri elleri, bana hâlâ tamamen yabancı olan çıkıntıların ve vadilerin üzerinde geziniyor.

Yaptığım şeyi bırakıyorum, aniden kendimden utanıyorum. "Seksi olmak için karın kaslarına ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Saçma bir soru olduğunu biliyorum ama geçerli bir soru. "Geri dönersem bunlar gider," diyorum.

"Aman Tanrım. Hayır." Drew üzerinden kalkmama yardım ediyor, karşıma bağdaş kurup oturuyor ve en yakın elimi tutarak avucumun ortasını defalarca öpüyor. "Herhangi bir zaman diliminde herhangi bir yerde herhangi bir bedende seksi olurdun çünkü sen Nolan Baker'sın."

Başımı salladım, ikna olmamıştım.

Eliyle çenemi kendine doğru eğiyor, böylece neredeyse kör edecek kadar parlak bir tutkuyla yanan gözlerinden kaçamıyorum. "Sana söyledim

taniştığım ve tanışacağım en seksi erkek sensin. Yirmi üç, otuz ya da üç yüz yedi. Anlıyor musun?"

Kalbim hızlanıyor. "Anlıyorum," diyorum, kendimi ve onu hissederek ve

Bu.

"Güzel." Beni yine gıdıklıyor, kahkahalar atıyor ve öpücükler istiyor. Ta ki kendi isteğimle gövdesini öpüp onu ağzıma alana kadar.

Kendi soluk pembe meme uçlarına dokunurken inliyor ve ben onun kendini bana teslim edişini izlerken durmuyorum. Bana çekicilikle olan ilişkisi hakkında söyledikleri göz önüne alındığında kolay olmayan bir hareket. Dünyadaki onca insan arasında Drew'in aramızdaki bağdan, doğrusal zamanın kurallarını aşan ve bu süreçte mucizevi bir şekilde güçlenen bir bağdan dolayı beni çekici bulması beni özel hissettiriyor.

Ve kısa süre sonra o kadar sınır tanımaz hale geldi ki bacaklarını dizlerinden yukarı kaldırıyor ve onu dilimle aşağı indirmemi, içini açmamı ve sikmemi istiyor.

2023'te bıraktığım Drew hayal gücünün herhangi bir sınırında iffetli biri değildi. Tanrı aşkına, erotizm okurdu ama kendi seks hayatı hakkında pek konuşmazdı. Belki de konuşacak pek bir şey yoktu. Beni ilgilendirdiğinden değil. Şimdi ben de onunla birlikte filmde oynuyorum ve alnından damlayan terle, alnına yapışan kızıl saçlarıyla ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyorum. Muhteşem bir şekilde kendini bırakıyor.

"Hazırım," diyor parmaklarımı bacaklarının arasındaki sıcaklıktan kaydırduğımda. "Bunu istiyorum."

Ve almasına izin veriyorum. Nasıl isterse. Nereye isterse. Çünkü sadece bu gecemiz var ve ben bunu değerlendirmeye niyetliyim.

Geri sayım başlayana, alttan gelen basınç artana ve Drew'un ağzı "o" dan "O "ya geçene kadar, "Siktir, siktir, siktir "den başka bir şey söyleyemiyor.

Siktir, siktir, siktir. Gerçekten de o bırakıyor ve ben de bırakıyorum. O haklıydı. Bu beni yordu.

Nefes nefese, telefonumdaki saate bakmak için uzanıyorum.
Geç olmuştu. Neredeyse sabahın üçü. Ne kadar zamandır
buradayız? Bunun bir önemi var mı?

Hayır. Drew yanımda oturmuş, çıplak, nefesini tutmuş ve pancar
kırmızısı gövdesinde bir havlu gezdirirken olmaz.

"Kalkamayacak kadar yorgunum," diyorum, bacaklarım güçsüz ve
başım sersemlemiş bir halde.

"O yüzden yapma," diyor terli başımın tepesine bir öpücük kondurarak.
"Sadece orada kal."

Elinde nemli, serin bir bezle geri dönüyor ve beni temizlemek için
kullanıyor. Beni kuruluyor, çarşafı yukarı çekiyor ve ayın kristalleri hala
aydınlattığı pencere kenarından kaseyi alıyor. "Başını kaldır," diye talimat
veriyor ve kristalleri teker teker yastığımın altına yerleştiriyor.

"Gidiyor musun?" Yine korkarak soruyorum. Onu kaybetmekten
korkuyorum. Geri dönmekten korkuyorum. Bilinmeyenden korkuyorum.
Her zaman, her zaman, her zaman korkular tarafından yönetildim. Keşke
olmasaydım, ama şu anda onun koluna sıkıca tutunduğum gibi onlar da
bana sıkıca tutunuyor.

"Hayır," diyor, bir elini yanağımda gezdirip çenemin ucuna kadar takip
ediyor. "Bunu yapamam. Gidip biraz kahve yapacağım, böylece sen
uyuyana kadar uyanık kalabilirim. Bir şey olursa diye uyanık olmak
istiyorum. Sorun olur mu?"

Ağır başımla başımı sallıyorum ve o odadan çıkarken gözlerim
irkilerek kapanıyor.

O gittikten sonra niyetlerimi evrene söylüyorum ama hemen uykuya
dalmıyorum. Kafam otuz yaşındayken burada birlikte geçirdiğimiz zamanın
tek gecelik sunumunu izlemekle meşgul. Milkshake, Drew ve belki de
hiçbir zaman sahne alamayacağım Brooklyn Müzik Akademisi'nden
kareler. Belki de ne olursa olsun oraya gideceğim.

Bundan sonra geri dönüş yok. Sabah olduğunda beni ne bekliyorsa,
kabul etmem gereken gerçek o olacak. Zihnim hâlâ gerçekten olmak
istediğim yer konusunda savaş halinde. Bu zaman çizgisinde kaybetmekten
korkacağım kadar güzel bir şey kazanacağımı hiç düşünmemiştim ama

kazandım.

Zaman kaderi belirlemez.

Lucille'in mantrası öyle rahatlatıcı bir melodiyle ninniye dönüşüyor ki, yatak yeniden dalgalanana kadar zihinsel yorgunluktan neredeyse kendimden geçiyorum. Sadece bir saniyeliğine gözlerimi açtığımda Drew'un yastığı kabarttığını ve koyu, zengin ve cennet gibi kokan yeni demlenmiş kahvesini komodinin üzerine koyduğunu görüyorum.

Bir kitap açtı ve ilk başta bunun bir gerilim olduğunu düşündüm. Belki de bir sonraki kitap kulübü seçimidir. Ama sonra pastel renkleri, çizgi film karakterlerini ve büyük puntolu yazıları fark ediyorum ve bunun bir aşk romanı olduğunu anlıyorum.

Drew yine romantik şeyler okuyor.

Olacakların korkusu kayboluyor ve fısıldıyorum, "İyi geceler, Drew. Seni seviyorum."

Parmağını okuduğu cümlelerin üzerine koyarak yerini koruyor, bana bakıyor ve "Ben de seni seviyorum Nolan. İyi geceler ve hoşça kal."

Uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey, günlerime güç veren, geceleri beni ayakta tutan ve beni neşelendirmekten asla vazgeçmeyen gülümsememdir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MALAKİT

İçinizdeki gücü açığa çıkarma

Otuz İkinci Bölüm

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sersemlemiş ve ağırlı bir şekilde uyandığımda ilk kontrol ettiğim şey burun ateli oluyor.

İkinci kontrol ettiğim şey Drew, yatağın diğer tarafında kıvrılmış.
Yatak.

İkisi de orada değil.

Otuz Üçüncü Bölüm

Drew'u oturma odasında uyku kıyafetleriyle durmuş, yağmur damlaları camları döverken kül rengi gökyüzüne bakarken buluyorum. Acımasız bir *rap-rap-ra-rap* ses skoru.

Milkshake onun yanında yere yayılmış, başını en sevdiği oyuncağı olan sarı peluş kuşa yaslarken arka ayaklarını kanatlandırmış.

Hala yastığının altında duran kristaller titreyen ellerimde kucaklanıyor. "İşe yaramadılar," diye mırıldanıyorum, uykulu bir sesle.

Drew bana dönmeden şöyle diyor: "Bütün gece bir işaret bekledim; yastığının altından ürkütücü bir ışık gelmesini ya da bedeninden havalanıp uzaklaşmanı ama hiçbir şey olmadı. Senden başka bir şey yoktu, orada yatıyordun, uyurken huzurlu görünüyordun." Keşke arkasını dönüp bana baksa, yanıma gelse, beni kollarına alsa, saçlarımı öpse ve her şeyin yolunda olduğunu söylese. Onun yerine, pencerenin yansımasında elinde titreyen bir bardak kahverengi sıvı görüyorum, geri kalanı hareketsiz.

"Bunun için biraz erken değil mi?" Bu zaman çizelgesinde kahvaltıda alkol almanın muhtemelen günahlarımın en küçüğü olduğunu bilerek soruyorum. Ancak yine de Drew'un bana yüzünü gösterdiğinde çakırkeyif bir halde olduğunu görmek şok edici. Kan çanağına dönmüş gözler. Saçları her tarafı işaret ediyor. O da benim hissettiğim gibi çözülmüş görünüyor.

"Beyin fırtınası yapıyordum," diyor. Viski. Tezgâhın üzerindeki yarı sarhoş şişeyi görüyorum. Kristal arayışına ilham veren içki - artık başarısız olduğunu bildiğimiz çözüm. "Hiç uyumadım. Okumaya çalıştım ama odaklanamadım. Her

Bir saatimi neyin yanlış gitmiş olabileceğini düşünerek geçirdim. Senin belirlediğin niyetler mi yoksa topladığımız belirli kristal şekiller mi?" İşte o zaman sehpanın üzerinde buruşturulmuş kâğıt yığınının, üzerinde Drew'in dükkânından alınmış bir kalem bulunan yırtık pırtık bir bloknotu görüyorum.

Sağ üst köşesinde yarım bir yüzük lekesi olan, kırışmamış tek kâğıt parçasını uzatıyor. Yere oturup gömleğimin ön eteklerini yukarı çekerek tüm kristalleri içine atmak için küçük bir cep oluşturuyorum. Kucağımdaki ağırlıkları teker teker küçük, ezici bir başarısızlık çığı gibi. Ben okumaya çalışırken Milkshake çıplak bacaklarıma sokuluyor ama bu tavuk tirmalamasını anlayamıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Bir planım var. Bir liste yaptım," diyor şimdi volta atarak. "Sanırım Stephanie'den aldığımız turuncu kristallerle başlamalıyız. Bunlardan birkaç farklı şekil ve tonda var. Onları çeşitli kombinasyonlarla değiştirebiliriz."

"Bu gece mi? Özel çekimden sonra mı?" Gözlerimi kısarak kâğıda bakarken, yazısının aşağıya doğru indikçe nasıl büyüdüğünü ve özensizleştğini fark ederek soruyorum.

"Hayır. Şimdi," diyor. Düzgün düşünemediği açık. İki içki kuralına ne oldu?

"Drew, şafak söktü. Tekrar uyuyamam," diyorum, kristalleri koymak için dağınıklığın arasında bir yer bulup ayağa kalkıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. Aceleyle banyoya gidiyor ve daha önce araştırmadığım turuncu bir şişeyle geri dönüyor. "Uyku hapların var, o yüzden sorun değil."

"Jessalynn yakında burada olacak, eminim. Basın, fotoğraf çekimleri ve son dakika teknik işleri var," diyorum, sesim çıldırdıkça daha da yükseliyor. Çok şey var ama Drew yanımdayken üstesinden gelebileceğim *çok şey* olduğunu biliyorum. Sadece o gözlerimin önünde dönüyor ve beni korkutuyor. Genelde dağınık olan benim. Bu yeni dinamikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Kimin umurunda? Bu daha önemli," diyor. "Özel program çekilmeden önce seni geri getireceğime söz verdim. Şimdi vazgeçmeyeceğim. İşte, sana

ve onları etiketledik." Diğer turuncu kristaller bir sıra halinde dizilmiş, her birine post-it notlar yapıştırılmış. Dikkatimi çektikçe, Drew'in dairemi kitapçı vitrinlerinden birine dönüştürdüğünü daha iyi anlıyorum; tüyler ürpertici bir vakayı çözmeye çalışan deneyimli bir dedektifin dağınık çalışması.

Düşünmeden edemiyorum: Ya ortada çözülecek bir dava yoksa?

"Drew," diyorum titrek bir nefesin ardından, ona aklımın nerede olduğunu söylemeye hazırım. "Ya... ya sadece kalsaydım?"

Drew aniden durdu. Bana baktığında, bir anda ayıldı. Korkutucu bir şekilde. "Seni bu şekilde bırakamayız."

Wanda ve annemle barışmayı düşünüyorum. Drew ile hem fiziksel hem de duygusal olarak yakınlaşmayı düşünüyorum. Harvey Tiyatrosu'nu ve bu gece beni görmek için bilet alan, burada geçirdiğim zaman sayesinde yazdığım dostane komediye şaşıracak olan hayranlarımı düşünüyorum.

Hep hepsini istedim ama nasıl elde edeceğimi bilmiyordum. Belki de Doop bunu bana bu zaman atlaması şeklinde verdi. Yeni ben olarak her şeye sahip olabilmem için eski beni çözmek için çok çalışmam gerekiyordu.

Şu anki ben.

"Ya istediğim buysa?" Sesim kağıt mendil inceliğinde. Daha basit, daha kolay görünüyor. Tanrım, bir değişiklik için basit ve kolay olanı kullanabilirim.

Drew'un gözleri büyür. "Sana ait olmayan bir bedende, hak etmediğin bir hayatın içinde sıkışıp kalmak mı?" Çoğunlukla doğru olsa da bu soru beni sarsıyor.

"Ama ben bunu kazanmak için çalışmıyor muyum?" Çaresizlik ve korku midemde bir düello başlatmak üzereymiş gibi dönüp dururken soruyorum. "CeeCee'ye ulaşmaya çalışıyorum. Kulüpte Wanda'ya yardım ettim. Jessalynn'in dış görünüşünü yontuyordum, eskiden tanıdığım Jessie'yi ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Stand-up malzemelerimi bile bu zaman çizelgesinde bulmanıza yardımcı olduğunuz dürüst beni yansıtacak şekilde düzenledim. Bu bir şey ifade etmiyor mu?" Aramızdaki hava gittikçe ısınıyor ve nefes almak zorlaşıyor.

Drew tezgâha yaslanırken gözleri yere düşer. "Yarım bir hayatın parçası olamam, Nolan. Bunu sensiz inşa etmek için çok çalıştım."

Avuçlarımı göğsümün üzerine koyarak kalbimin yere düşmesini engelliyorum. "Eğer buysa -eğer burada sıkışıp kaldıysam- hayatında bana yer olmadığını mı söylüyorsun?"

"Geçici olduğunu düşündüğüm için buna sahip olmama izin verdim," diyor başını öne eğerek. "Bunun korkunç bir hata olduğunu farkındayım. Seni orijinal zaman çizelgene geri döndürebilirim, temiz bir sayfa açarak yeniden başlayabileceğimizi düşündüm. Bu hüsnükuruntudan ibaretti. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama işe yaramazsa ne olacağını hiç düşünmemiştim."

"Sevdim," demekte gecikmedim, o küçülürken bile ona yaklaştım. "Drew, seni seviyorum."

"Sorun da bu zaten," diyor Drew, gözle görülür bir şekilde boşa kürek çekiyor, mavi gözleri daha da kararıyor ve sertleşiyor. "Artık böyle bir aşka inanmıyorum. Sana dükkânımda da söyledim ve bunda ciddiydim." Viskisinin geri kalanını etkili bir yudumda içiyor.

Bu romantik, pembe hayal, Drew uzattığım elime bakıp onu tutmamayı tercih ettiğinde paramparça oluyor.

Kalp atışlarım, dokunulduğunda ısınan kulaklarımın içinde uğulduyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Gözlerim dolduğunda bana sonsuzluk gibi gelen bir süre duraklıyor. "Gitmek zorundayım. Yazarların beni nasıl incittiğini ve sonra yine de sana geri döndüğümü anlattığı düşünce yazılarına konu olmak istemiyorum. Playboy komedyenlerin son fethi olmak istemiyorum. Sen şöhret istedin. Ben sadece seni istedim."

Her ne kadar bahaneleri dayanıksız gelse de, kayıp yumruklarını göğüs kafesimin duvarlarına vuruyor. "Bana sahip olabilirsin."

"Bu şekilde olmaz, yapamam. Yapmayacağım." Gözlerine bir ateş yerleşiyor, iki kaşı tam yukarıda aşağı doğru eğiliyor. Paltosunu ve ayakkabılarını toplarken, dükkânındaki o ilk günkü mesafeli tavrını takınıyor.

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim ve ettim de. Denedik, başarısız olduk ve üzgünüm. Artık bunu yapamam. Hoşça kal, Nolan."

Kapı aramızda kapandı. Tekrar.

Onu çağırmadım ya da peşinden koşmadım. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu. Onu burada, açıkça nefret ettiği bu fildişi kulede kilitli tutmaya çalışmak ikimiz için de iyi olmazdı.

Onsuz, onun zihninin karmaşasıyla baş başa kaldım. Kağıtlar. Kristaller. Okumadığı aşk romanı bile yerde. Milkshake almış olmalı.

Hıçkırmak istiyorum ama buna fırsatım olmuyor çünkü özel asansörümün kapılarının açıldığını duyuyorum. Jessalynn'in gür sesi her duvardan yankılanıyor. "Bugün büyük gün, süperstar! Hadi harekete geçelim."

Otuz Dördüncü Bölüm

Brooklyn Müzik Akademisi'ndeki soyunma odamda döner bir sandalyeye tünemişken, Hanson adında bir makyaj sanatçısı benimle dikkatli bir hassasiyetle ilgileniyor. Asistanımın seçtiği bir çalma listesi odanın her yerinde dönüyor ve mekâna daha fazla istenmeyen bir parti havası veriyor.

Yolun karşısında tamamen alkolle dolu büyük bir buzdolabı var. Odanın diğer yarısını devasa, sahte kürklü bir Lovesac kaplıyor. Bulut gibi rahatlığı bana hiç keyif vermiyor. Mevcut her yüzey çiçek aranjmanları ve bana şans dileyen kartlarla dolu, ama gerçekten de şansım varsa bile tamamen tükenmiş gibi hissediyorum.

"Yukarı bak," diyor Hanson, göz kalemimi zahmetsizce sürerken.

Pembe yanaklı sarışın bir kız stresten arınmam için bana el masajı yapıyor ama ben Drew'la benim kavgamızın ardından hiçbir baskının çözemeyeceği, titreyen sinirler ve canlı tel gibi duygularla doluyum.

Odanın diğer ucunda bir gardırop asistanı, CeeCee'nin düğününde giydiğimi andıran ama siyah vurgulara ve daha lüks bir kumaşa sahip olan tavuskuşu mavisi takım elbisem üzerinde son dakika ayarlamaları yapıyor.

Bu bana daha önceki yirmi üç yaşındaki halimi ve onun bu mekân, yıldız muamelesi ve beklentili kalabalığın uzaktan gelen uğultusu karşısında kendini nasıl çimdiklediğini düşündürüyor. Ama şu anda, esprilerde yaptığım düzenlemelere rağmen, bunun hiçbir anlamı yok. Kendimi boşlukta hissediyorum.

Jessalynn, "İşte bu yüzden sana onunla ilişki kurmamamı söylemiştim," diye bağıra bileceğim kadar büyük bir enerjiyle tekrar azarlıyor. "Aşk karşıtı

sahne, anti-sevgi kapalı. Böylesi daha kolay hayatım. Seni daha önce bir kez incitti. Bunu tekrar yapacağı belliydi."

Onlara ne kadar hatalı olduklarını söyleyecek enerjim yok. Drew beni asla incitmedi. Elbette, otel odasından çıkarken gördüğüm manzara vücudumdaki her kemiği kırdı ama bunu hak etmiştim. Ben bir seçim yaptım. Sonuçlarına katlandım.

Burada, şimdi, bu sonuçlar o kadar genişledi, o kadar tanınmaz bir hayata dönüştü ki neredeyse bir filmde oyuncu olduğumu hayal edebilirdim. Keşke öyle olsaydım çünkü o zaman daha objektif bir bakış açısına sahip olurdum. Kahramanın göremediği bir çıkış yolu görebilirdim.

Ama yapamıyorum. Sıkıştım kaldım. Yalnızım. İşte bu kadar.

"Haklısın," diyorum, çünkü belki de belliydi. Sadece Jessalynn'in düşündüğü şekilde değil.

Drew en başında söylemişti. Birlikte geçirdiğimiz zaman bir ateşi yeniden alevlendirmek için değildi. Beni doğru zaman çizelgesine döndürmekle ilgiliydi. Bir görevimiz vardı. Duygular, öpücükler ve seks bu görevi gölgeledi ama yine de bir nihai hedefi vardı.

Kuşkusuz, bu sefer kurduğumuz bağın bir aksiliğe dayanacak kadar güçlü olacağını düşünmüştüm, ama bu küçük bir aksilik değildi.

Belki yirmi üç yaşındayken aşk için tüm hayatınızı değiştirmeye hazırsınızdır, ama otuz yaşında farklı öncelikleriniz vardır.

Ben bilemem. Henüz tam olarak büyümedim. Bunu benden başka herkes fark etti.

Jessalynn, "Sonunda benim yolumu görmene sevindim," diyor, biraz kendini beğenmiş.

Arkadaşım Jessie'nin geri gelmesini eskisinden daha çok isterdim. Böylece içimi dökebilirdim. Böylece onun omzunda ağlayabilirdim. Böylece bu gece bombayı patlatabilirdim ve bu ikimizi de maddi ve profesyonel olarak yıkmazdı.

Ama suçlu benim. Etrafında kim varsa osun. Jessalynn farklı bir benim kötü kararlarının yan ürünü.

O farklı benim hayatının yükünü taşıyor olmam haksızlık.

"Nasıl görünüyor?" Hanson beni parlak ampullerin kör ettiği aynaya çevirerek soruyor.

"Güzel. Güzel. Teşekkürler," diyorum, çünkü üzerime kaç kat fondöten sürerse sürsün, estetik ameliyatla doldurulmuş ve bakımı yapılmış yüzümün altı bir Cadılar Bayramı maskesi. Çıplak ya da dövülmüş, hiç fark etmez. Bu benim değil ve keşke onu söküp atabilsem.

"Hadi seni giydirelim," diyor gardırop asistanı, mükemmel bir şekilde dikilmiş bir çift pantolonun içine girmeme yardım ederek. Başka biri ayakkabılarımı tek tek giydiriyor ve cerrah titizliğiyle bağlıyor.

Üzerime çok iyi oturan ve omuzlarımı geniş gösteren ceketin içine her seferinde bir kolumu soktuğumda dönüşümümün tamamlandığını anlıyorum.

Artık benim
hayatım bu. Bu
beni hasta ediyor.

Jessalynn, "Uçağa binmem gerekiyor ama harika olacaksın hayatım," diyor. "Bunu biliyorum. Orada görüşürüz." Kapı arkalarından kapanır.

Gece asistanım Jerome, sanki çalışmayı bırakırsa onu kovacağımdan korkuyormuş gibi her birkaç saniyede bir misafirperverlik sürücümle ilgilenildiğinden emin olmak için saati izliyor.

"Odayı alabilir miyim?" Jerome'a sordum. "Kendi başıma mı? Özel olarak ısınmak istiyorum."

Jerome gergin bir şekilde programı kontrol ediyor ve sonra parmaklarını şıklatıyor. Herkes, doğrudan benim için çalışmayanlar bile, iz bırakmadan odadan dışarı fırlıyor. "Size yirmi verebilirim ama hepsi bu kadar. Tamam mı Bay Baker?"

"Evet, harika. Teşekkürler," diyorum. "Bu arada gişeye Bay Techler'ın biletini iptal etmelerini söyleyebilirsiniz. O gelmeyecek." Acı her yeri yeniden deliyor, onun dairemde ve hayatımdan ikinci kez çıkıp gittiği görüntüsünü canlandırıyor.

"Tamamdır," diyor Jerome ve not alıyor.

"Annemle babamın biletlerini alıp almadıklarını sorabilir misin? Onlardan haber almadım." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama hâlâ ses yok.

"Kesinlikle."

Yalnız kaldığımda yıkılmayı bekliyorum ama gözyaşı kanallarımın tıklandığını görüyorum. Yine de gösteri yüzümü mahvetmemeliyim. Bunun yerine, yakındaki bir çantadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum, e-posta tarayıcımı açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

CeeCee,

Her şey boka sardı.

Drew'in ve benim planımız işe yaramadı.

Soyunma odasının kapısında adımı gördüğümde ağlamaya başladım. Menajerim bunların mutluluk gözyaşları olduğunu düşündü. Ama yanılmışlardı.

Ben kayboldum. Drew gitti. Komikliğimi görmek için bilet başına neredeyse 200 dolar ödeyen sekiz yüz kişiye gösteri yapmam bekleniyor.

Komik hissetmiyorum.

Doğrusu, bir daha asla gülemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Bunu söylemenin yanlış olduğunu biliyorum ama keşke sana sarılabilseydim. Keşke yüzüne karşı üzgün olduğumu söyleyebilseydim, böylece ciddi olduğumu anlardın. Keşke tekrar kardeş olabilseydik. Bu sefer gerçekten. Çünkü seni seviyorum. Bunu göstermediğimi biliyorum.

Ama yapıyorum ve her zaman yapacağım.

Bu zaman çizelgesinde. Sonuncusunda. Bir sonrakinde.

Kapı çalındı. "İçeri gel."

Jerome kafasını içeri sokuyor. "Gişe, Baker için bekletilen biletlerin hiçbirinin bu gece alınmadığını söylüyor."

"Hiç mi?" Ben sordum. Annem, nedenini açıklayan ve bolca özür dileyen uzun bir sesli mesaj göndermeden birini öylece bırakmaz. "Bir tane bile mi?"

"Hayır, üzgünüm Bay Baker," dedi. "Sahne amiri on dakikalık görüşmenizi yapmak üzere birazdan burada olur. Tiyatro hızla doluyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Tamam. Kontrol ettiğin için teşekkürler."

Beynimi tıkayan milyonlarca düşünce var. Onu ve babamı neyin tutabileceğini hayal bile edemiyorum. CeeCee'ye e-postamı gönderiyorum

Sonra titreyen ellerimle annemin bağlantısına girdim.
Çalıyor, çalıyor, çalıyor ve sonra...

Bölüm Otuz Beş

Annemin tek söylemesi gereken "Baban düştü" oldu ve ben hala gösteri kıyafetimin içinde, limuzine atlayıp şoföre beni New Jersey'e götürmesini söyleyerek gürültülü tiyatroyu ve daha da gürültülü bir hayatı arkamda bırakarak tiyatrodan kaçtım.

Şimdi hastanenin bekleme salonunda cızırtılı, rahatsız bir sandalyede oturuyorum ki bu da başlı başına gürültülü bir yer. Telefon konuşmaları. Yuvarlanan tekerlekler. Tutuculara çarpan panolar. İstasyonlarında sohbet eden hemşireler.

Hepsini bastırıyorum ve inanmadığım bir tanrıya dua etmeye çalışıyorum, bir yandan da aradan geçen yıllar içinde nasıl olup da kimsenin hastaneleri mümkün olan en pis, en iç karartıcı yerler olmayacak şekilde yeniden tasarlamayı düşünmediğini merak ediyorum.

İstenmeyen düşüncelerin ani seline karşı dikkat dağıtmak için telefonumu kullanırdım ama kapattım. Arkamda bir halkla ilişkiler kabusu bıraktığımı biliyorum. Bilet iadeleri. Mürettebat ödemeleri. Kızgın bir yayıncı. Daha kızgın bir yönetici. Bu bir sözleşme ihlali olmalı ve kesinlikle hayatımın fırsatını kaçırdım ama ailemin bana ihtiyacı varken bunun ne önemi var? Sonunda doğru nedenlerle ortaya çıktığımda bunun ne önemi var?

Annem köşede ellerini ovuşturarak belirttiğinde, üzerinde özel günler için sakladığı güzel siyah bir elbise vardı, ayağa kalktım ve ona doğru koştum. Ona sıkıca sarılarak soruyorum, "İyi misin? Babam nasıl?"

"Durumu stabil." Otomatlara doğru ilerlerken yanında yürümem için bana işaret ediyor ve çantasında para arıyor.

"İzin verin," diyorum ve Monopoly parası da olabilecek kendi paramdan bir miktar uzatıyorum.

Çantasından bir çift okuyucu çıkararak boynunu buğulu cama yaklaştırıyor ve seçeneklerini inceliyor. Dana ile şekerinin arasına kimse giremez, bu yüzden cevaplar için onu sıkıştırmadan önce kararını vermesine izin veriyorum. Son yedi haftada o kadar çok şeyi karanlıkta bıraktım ki. Birkaç dakikanın daha ne önemi var ki?

Bana Sour Patch Kids'i vermeden önce bir paket fıstık ezmesi M&M'i dişleriyle parçalıyor. Benim en sevdiğim. Hatırlaması içimi ısıttı, her ne kadar şu anda fazla ilişkilendirilebilir gelseler de: ekşi, tatlı ve çok uzakta.

"Babamın ameliyat olması gerekecek. Kalçası kırılmış."

"Tanrım, bu nasıl oldu?" Şekerin buruk ekşiliği geçince soruyorum.

Keskin bir nefes alıyor. "Kullandığı ilaçlardan birinin yan etkileri var ve evde bakım yardımcısı olmadan çok hızlı kalkmaya çalıştı..." Ne yapacağını şaşırması gibi elleri havaya kalkıyor. "Zaten trendeydim. Bir sonraki durakta inip buraya taksiyle gelmek zorunda kaldım. Arabam hâlâ tren istasyonunda."

Aklım üç kelimeye takılıp kalıyor: "Evde bakım yardımcısı mı?"

Avucuna biraz daha M&M koyarak, "CeeCee beni ikna etti. Alzheimer bunaması sadece ilerledi."

Bu haber topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanmama neden oldu.

Göğsüm sıkışıyor. "Ne?" Ara sıra yaşadığı hafıza kaybının bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim. O bir baba. Stoik. Kararlı. Bir inşaatçı. Alzheimer gibi bir hastalığın bu kadar güçlü birini uyarı vermeden almasına imkan yok. Gerçi belki de depresyon kimsenin dikkat etmediği büyük bir uyarıydı. Atladığımdan beri, önsezilerim yirmiden fazla keskinleşti. yirmi.

"Ben bir profesyonel değilim," diyor annem, "bu yüzden ancak bu kadarıyla baŗa çıkabilirim, onu ancak bu kadar rahat ettirebilirim. Sevgi zamanı tersine çevirmez."

Grnŗe göre kristaller de yapamıyor.

"Bir süre için iyi bir çözüm oldu. CeeCee'nin bir hafıza bakım tesisini dŗnme planına karŗı çıktım çünkü onu evde, rahat ettiği yerde tutmak istedim ama bu dŗŗ bunun artık bir seçenek olmadığını kanıtladı," diyor. Hüzün, sözlerinin soluksuz bir nitelik kazanmasına neden oluyor.

"Neden bana söylemedin?" Aklıma en az iki neden gelmesine rağmen soruyorum. Birincisi, küçüklüğümden beri annem birinci sınıf bir endiŗeliydi. En yüksek mertebeden helikopter ebeveyn. Ama CeeCee ve benim kendisi ya da babam hakkında endiŗelenmemize asla izin vermedi. Bu da çoğu zaman yatma vaktinden sonra büyükler konuŗurken neler olup bittiğinden bizi haberdar etmemek anlamına geliyordu. İkincisi, yedi yıllık hafızam eksik olsa bile, konu ailem olduğunda kayıp olduğum açık. Artık onların hayatlarında bir payım yok.

"Endiŗelenmeniz gereken özel bir durum vardı. İyi idare ediyorduk. Nöbetler geçiriyor ve bu kötü bir nbetti. İyi hafıza bakım tesislerinin herhangi biri için uzun bir bekleme listesi vardı ve depozito gerekiyordu" diyor. Depozitonun pahalı olduğu söylenmiyor. Onlara yk getirecek bir masraf. "İlk baŗta zordu, biraz rahatlamak için iç huzuru bulmak, onu yetiŗkin gündüz bakımına götürmek, böylece bir mola verebilmek. Sonra hemŗireyi iŗe almak oldu. Œimdi bunun geç bir aŗamaya geldiğini kabul etmek zorundayım." Ziyaret ettiğimde bahsettiği terapinin sadece kendimi aile bloğundan sonsuza dek uzaklaŗtırmamın üstesinden gelmek için olmadığını fark ettim. Babamın hastalığıyla barıŗmak içindi. CeeCee'nin mesafesi. Yeniden bağımsız olmayı öğrenmek için.

Onu ilgilenirken gördüğüm o güzel bahçe belki de bir projeydi, eskiden ebeveynliğe ve sevgi dolu, destekleyici bir eŗ olmaya verdiği enerjiyi harcadığı bir yerdi. Bu babamın öldüğü anlamına gelmiyor; belli ki lmemiŗ. Koridorun sonunda en iyi profesyonellerden oluŗan bir ekip tarafından bakılıyor. Ama artık herkes için her Œey olamaz.

Benim sorunum bu mu? *Biri* hariç herkes için *biri* olmaya çalışmak önemli olan insanlar için?

"Artık hayat bu. O evde yokken ev çok sessiz ve sakin. Kötü günlerinde bile baban beni hep güldürür. Sanırım bu yüzden geçen gün seni gördüğümde çok etkilendim."

Tıklıyor. "Ve babamın nerede olduğunu sorduğumda..."

Yüzünde suçluluk duygusu beliriyor. "İyi günler geçiriyordu. Seni endişelendirmek istemedim ve senin ortaya çıkma sürprizini bozmak istemedim." M&M's poşeti avucunun içinde buruşuyor. "Bir süreliğine rol yapmak istedim. Umarım bunu anlayabilirsin."

Hemen anladım. Bunca zamandır rol yapıyordum. Beklemediğin bir role girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum.

Başımı sallarken ona tekrar sarılıyorum ve geçmişte her ne olduysa, şimdi onun için burada olduğumu sözsüz olarak ona bildiriyorum. Hiçbir şey beni ondan koparamayacak. "İçeri girip onu görebilir miyim?"

"Dinleniyor ama eminim bu hoşuna giderdi," diyor ve beni odaya doğru götürüyor.

Tam vardığımızda bir doktor çıktı. Bize bir sürü anlaşılmaz jargondan bahsediyor, bazı hayati değerlere bakıyor ve babamın ameliyatını sabaha planladıklarını söylüyor - çubuklar, vidalar ve kesikler hakkında düşündükçe başımı döndüren ayrıntılar.

Bize iyileşme için büyük umutları olduğunu söylüyor ve sonra bir sonraki hastasına koşuyor.

"Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?" Annem beni takip etmeye çalıştığında öneriyorum. "Trenden arabayı al ve eve gidip yat. Uyumak iyi gelecektir."

Başını iki yana sallar. "Onu bu şekilde bir gecede burada bırakamam."

İçeride, babamı hastane yatağında, makinelere bağlı, ağzı hafifçe açık, burun deliklerinden tüpler çıkan bir halde görünce duraksıyorum. Neredeyse tanınmaz halde. Zaman ve hastalık onu yeniden şekillendirmiş. Bu o olamaz.

Bana model demiryolu ölçekleri arasındaki farkı öğreten ve matematik ödevime yardım eden aynı adam. Komedi hayallerime sessizce benim kadar inanan adam.

"Onunla kalacağım. Doktoru duydun. Yapabileceğin her şeyi yaptın," diye onu temin ettim. "Kalacağım."

Annemin gözleri minnettar bir parıltıya bürünüyor. "Emin misin?"

"Evet," diyorum, çünkü hem onun bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyorum hem de babamla bir süre yalnız kalmak istiyorum. Bu geceden sonra eve dönersem insanların beni bekleyeceğini biliyorum. Telefonumu tekrar açarsam, Jessalynn anında gelen kutumda ya da hastanede olacak. En azından şimdi, itibarımdan uzakta, serum torbaları ve kağıt önlüklerle çevrili olarak, içimdeki Nolan olduğuma inanabilirim.

Annem yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, tatlı oğlum." Sonra da gitti.

Sour Patch Kids'i bıraktım ve yatağının yanına bir sandalye çektim. "Hey, baba." Onu uyandırmamak için sesimi alçak tutuyorum. "Uzun zaman oldu. Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Hava, geçmiş olsun çiçekleriyle karışık antiseptik kokuyor. Plastik bir sapın üzerine yapıştırılmış karta baktığımda şöyle yazıyor: *Yakında görüşürüz, baba. Seni seviyorum.-CeeCee, James ve Imogen*

Yani geliyorlar. Dün gece, gerçek zaman çizgime dönene kadar CeeCee'yle yüzleşmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm ama şimdi sıkıştım ve onunla burada konuşmak zorundayım. E-postalarımı cevap vermiyor ya da telefonlarımı açmıyor.

Yataktan bir kıpırtı geliyor ve CeeCee ile uzun süredir devam eden kavgamın endişelerimin en küçüğü olduğunu hatırlıyorum. Şu anda ailem için burada olmalıyım. Kaçmak yok. Durumdan kaçmak yok.

Babamın gözleri dalgalanarak açılır, sakinleştirici etkisiyle ağırlaşır. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

Benimkilerle aynı olan ela gözleri tarafından tutuklandım. Doop'un yapmış olabileceği, geleceğimi gösteren bir aynaya bakmak gibi. Şu anda yaşadığımdan daha uzak bir gelecek. "Selam. Ben Nolan."

Tanınma gelmiyor. Kelimeler de öyle. Buna hazırlıklı olmalıydım. *Geç evre*. Annemin ne demek istediğini kesin olarak bilmiyor olabilirdim ama artık çok iyi tanımlanmıştı.

Sandalyemi yatağa yaklaşıyorum, elimi onunkinin yanına koyuyorum ve çocukluğumda bana masal okurken kullandığı ses tonunu kullanarak, "Başıma gelenlere asla inanamayacaksın," diyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Kapının gürültüyle açılmasıyla uyandım.

Sert sandalyede dik oturuyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Neredeydim ben? Ah, doğru ya. Hastanedeyim. Babam yolun karşısında ve ben gözlerimdeki uykuyu silerken yatağın uzak tarafında bir hemşirenin bulanık hatları belirliyor.

Hayır, hemşire değil.

Koyu kahverengi saçlı. Orta boylu. Derin bakışları tam bana dönük. CeeCee.

Onu içeri alırken kalbim çarpıyor. Beklediğim gibi görünüyor, sadece daha yorgun.

Doop'un onayladığı kıyafetler geride kaldı. Bej pantolon ve dökümlü bir üst giymiş, mini bir anne gibi. Hatta sahte leopar desenli bir Coach çantası taşıyor - Colorado'dan yeni gelmiş olmasına rağmen New Jersey'i çağrıştıran türden bir çanta.

Buraya bu kadar çabuk geldiğine inanamıyorum. Hiç durmadan kırmızı gözle uçmuş olmalılar, bu da onun çökük gözlerini ve omuzlarının çöküklüğünü açıklıyor.

"Günaydın," diyorum, tam o "Burada ne yapıyorsun?" derken.

İlk soruya cevap veremeden ikinci soruyu sordu: "Annem nerede?"

Üçüncü dereceye şaşırmamam gerektiğini biliyorum ama yine de içim yanıyor. Bana bakış açısına bakılırsa, dışarıda söylediklerinin

düğünündeki bahçe terası doğruydu. Bu kini umduğumdan çok daha uzun süre devam ettirdi.

CeeCee'ye "Bugün dinlenebilmesi için eve gidip biraz uyumasını söyledim," diye bilgi verdim. "Ameliyattan sonra onun yanından ayrılmak istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden gece kalmayı teklif ettim."

"Çok işe yaradı. Sen uyuyordun," diye homurdanıyor ve büyük boy çantasını omzunun üst kısmına doğru çekiştiriyor.

"O da uyuyordu," diye belirttim, ama kötü bir şekilde değil.

Az önce elektrik çarpmış gibi elleri havaya kalktı. "Üzgünüm, çok geç bir saatte uçtuk, Imogen uykusuzdu ve tam bir kâbustu, şimdi ben buradayım ve *sen* de buradasın, bu yüzden her şey biraz *Alacakaranlık Kuşağı* gibi hissettiriyor."

"Birden fazla şekilde," diyorum, talihsiz durumumu bir kez daha hatırlayarak. Sadece burada sıkışıp kalmadım, aynı zamanda bu yeni gelişme beni bunalttı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne?"

"E-postalarımı alıyor musun?" Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama içimde bir parça umut var. *Babamın iyi olacağını* ve *CeeCee'nin cevapları bulacağını* fısıldayan bir umut.

Kızgınlığı hemen ortaya çıkıyor. "Babamız kalça ameliyatı olmak üzere ve sen bana e-postaları mı soruyorsun? Hayır, Nolan, senin birçok adresini yıllar önce filtreledim. Bu sabah bir doktorla konuştun mu?"

Hayal kırıklığına uğradım ve rahatsız oldum. E-postalarımı okumadı, bu da durumum hakkında hiçbir şey bilmediği anlamına geliyor. İçimde fısıldayan umut hemen sustu. Onu daha fazla kızdırmamaya çalışarak saatimi kontrol ediyorum. "Yaklaşık bir saat önce burada bir hemşire vardı. Dokuz gibi onu hazırlamaya başlayacaklarını söyledi."

"Tamam, saat sekiz buçuk oldu. Neredeler?" Açık bir niyetle kapıya doğru ilerliyor. "Gidip biriyle konuşacağım."

Bu."

"Sekiz buçuk dokuz değil," diyorum, ayağa kalkıyorum, gevşemiş kravatımı boynumdan çekip cebime sokuyorum. Dün gece nerede olmam gerektiğinin fiziksel bir hatırlatıcısı. Otuz yaşındaki gerçek ben olsaydım, şu anda Harry'nin yanında akşamdan kalma bir şekilde uyanıyor olabilirdim. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

CeeCee bana burun kıvırdı. "Kim bilir ne zamandır bu aileden uzak duruyorsun, o yüzden lütfen buraya gelip benimle bir şey biliyormuşsun gibi konuşmaya başlama, tamam mı?"

Sözlerimi tekrar gözden geçirdim. Küstahçaydılar. "Haklısın. Özür dilerim," diyorum kapıya doğru hızla ilerlerken.

Durdu, söylediklerimi özümsedi, kendi kendine başını salladı ve sonra çıktı.

Annem yaklaşık bir saat sonra, sadece bana gösterdiği fotoğraflardan tanıdığım küçük bir kızın elini tutarak geliyor.

Imogen henüz geri dönmemiş olan CeeCee'nin tıpatıp aynısı ve bu durum yakından daha da belirgin. Kalın saçları ucundan hafifçe kıvrılıyor ve sola doğru ayrılıyor. Yuvarlak yanakları ve kocaman bir gülümsemesi var. Ayrıca CeeCee'nin cesur desenlere sahip sessiz renklere olan ilgisini paylaşıyor, puantiyeli tozluklarla eşleştirilmiş somon tişörtüne bakılırsa.

Imogen babasını yatakta görür görmez donup kalıyor, yarım ay gözleri doluyor. "Gram-puh neden böyle?" Uygun bir yanıt alamadan başını bana doğru çeviriyor ve beni ilk kez fark ediyor. Nefesim kesildi. Birdenbire o benim için gerçek, ben de onun için gerçek oluyorum ve bu anlamlandırılmayacak kadar akıl almaz bir şey.

Imogen, annemin sarkan çantasını bir kalkan gibi kullanarak annemin bacağının arkasına sığıyor. "Ve, ve, ve bu da kim?" CeeCee'nin ikinci sınıfta konuşma terapisine gitmeden önce yaptığı gibi hafif bir peltekliği var.

"Bu senin Nolan Amcan," diyor annem gülümseyerek.

Amca. Bu kelime beni ürpertiyor. Amca olacağımı hiç düşünmediğim için değil, bu zaman çizelgesinde neredeyse dört yıldır amca olduğum ve ilk kez yeğenimle aynı mekânı paylaştığım için.

Elbette bir turum Colorado'da durdu ya da en azından oradan geçti. Ziyaret edemez miydim? Belki bir ya da iki görüşme Imogen'in şu anda *büyükannesinin* yanında oturan yabancıya karşı duyduğu korkunun bir kısmını bastırabilirdi.

Ama belki de CeeCee bana uzak durmamı söyledi. Belki de benim dışımda nedenlerden dolayı kendimi onlardan soyutladım. Açıkçası hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

"Benim bir amcam mı var?" diye soruyor, küçücük bir bedene sığdırılmış büyük bir merakla. Anneme uzun zamandır yaşamadığım bir merak duygusuyla bakıyor. Annemin de artık *büyükannem* olduğunu ilk kez anlıyorum.

Annem başını sallar. "Gerçekten de öyle ve işte burada. Merhaba de. Merhaba diyebilir misin?"

Imogen hayal edilebilecek en küçük, en dalgacı el sallamayı teklif ediyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. Yataktan bir inilti gelene kadar kendimizi bir el sallama savaşının içinde buluyoruz. Babam kendini toparlıyor ama gözlerini açmıyor ve nedense üçümüzün de nefesimizi tutup izlediğimizi, beklediğimizi hissedebiliyorum.

Sonra, CeeCee telaş içinde içeri girer. "Hazırlığa başlamak için şimdi geliyorlar..."

Babam yine hareketsiz kaldı, uykuya geri çekildi.

"Benim bir amcam var!" James odaya girdiğinde Imogen heyecanla bağıyor. Biraz daha şişmanlamış, gözleri biraz daha çökmüş ve saç çizgisi alnının biraz daha kuzeyinde. Çoğu arkadaşımın babasına benziyor.

İlkokulda. Hala küçükler ligi beyzbol koçu gibi yakışıklı.

"Bu harika tatlım," diyor James, sanki hafta sonu bakması için eve getirdiği sınıf hayvanı benmişim gibi. Bana uzun zamandır görmediği bir baş selamı veriyor.

CeeCee, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kızının ifşaatından hoşnut görünmüyor.

Görüşmemizden dolayı açıkça mutsuz. Keşke CeeCee ile bu konuyu konuşabilseydim ama çok kötü bir zaman ve e-postalarım rağmen ona yüz yüze ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Anne babası aynı olan iki yabancıyız.

"Onu taşımaya hazırlar. Şimdi ona şans dilemeliyiz" diyor.

Babamın gözleri açık ama hepimiz hâlâ kendinde olmadığını söyleyebiliriz. Teker teker ona şans diliyoruz, elini öpüyoruz. Gerçekten tepki vermiyor. En azından hissedilir şekilde. Ama bana dikilen gözlerinde bir şey görebiliyorum ve "Diğer tarafta görüşürüz baba" diyorum.

O iyi olacak. Bundan nasıl emin olduğumu bilmiyorum ama eminim.

Ünlü olmanın avantajları var.

Bize özel bir aile bekleme odası ayarladım, içinde masalı küçük bir ofis de dahil olmak üzere tüm olanaklar mevcuttu. Babamın ameliyatının başladığını öğrenir öğrenmez içeri giriyorum ve telefonumu açıyorum - ölçüsüz bir gerginlikle.

Ekranda milyarlarca bildirim yığılıyor ve içimde milyarlarca çelişkili duygu daha birikiyor.

Nolan Baker Özel Çekimi Kaçırđı, Sonra da Ortadan Kayboldu: Bu Komedi Saltanatının Sonu mu?

Başlangıcında buralarda olabilirim, ancak hiçbir zaman yönetmedim, bu yüzden yemleme, sansasyonel başlık beni zar zor uyandırıyor.

Bu konudaki mesaj ve e-postaları görmezden gelerek, Drew'dan bir haber gelmesini umarak (yok), başparmağımı rehberin üzerine kaydırıyorum ve Antoni'yi arıyorum.

"Bu hafta için planladığım diğer her şeyi iptal et," diyorum. "Bir işim çıktı."

"Jessalynn bundan hoşlanmayacak," diyor endişeyle.

"Ailevi bir acil durum," diye açıklıyorum. Hat sessizleşiyor. "Beni duydunuz mu?"

"Evet, sadece... Aileni görmüyorsun. Kaçırıldın ve rehin mi tutuluyorsun? FBI'ı aramalı mıyım?"

"Hayır, saçmalama. Ben ciddiylim. Söyle onlara, lütfen?"

"Ama özel..."

Hayatımın fırsatını kaybetmek beni hiçbir şekilde sarsmıyor. Endişelenecek çok fazla şeyim var. "Anlat onlara."

"Gerçekten kızgınlar..."

"Söyle. Onlara."

"Elbette. En iyi dileklerimi iletin," der telefonu kapatmadan önce. Ve üç, iki, bir...

Getgg. Jessalynn'in bağlantısı telefonumun ekranında beliriyor.

"Tamam, kitap etkinliğine geldim. Hatta seti bile kabul ettim değişir, ama sana verilen en büyük fırsatı mahvetme konusunda çizgiyi çekiyorum," diye hızlı bir şekilde konuştular.

"Özel olan umurumda değil," diyorum kararlılıkla. İçimdeki gerçek yirmi üç yaşındaki çocuk bu sözleri söylediğimi duysa bana küfredirdi ama şu anda bu doğru. Ailemle arama hiçbir şeyin girmesine izin vermemeliydim.

"Mm-hmm. Mm-hmm. Ekselanslarını memnun edecek doğru koşullarda elde etmek için yıllarca çalıştığımız özel mi?" diye soruyorlar.

Üstüne de bir parça alay. "Lütfen, bana özel olanı nasıl umursamadığını tekrar anlat."

"Şu anda," diyorum eşit bir şekilde, "özel olan umurumda değil. Ailemin bana ihtiyacı var."

"Ne kadar bokun içinde olduğumuzu biliyor musun? Tiyatronun ne kadar öfkeli olduğunu biliyor musun? Ne kadar *para* kaybettiğimizi biliyor musun?"

Onlara "Bunu *işletme müdürümle* ya da her neyse onunla görüşün" diyorum. "İşimiz bitti. Beni duyuyor musunuz? Bitti! Bitti!"

Kapatıyorum.

Yirmi dört yaşındaki Jessie'yi, huysuz bir cosmo yapan, herkesle flört eden ve en kötü anlarımda bile bana destek olan Jessie'yi özlemekle dolup taşıyorum. Tanıdığım Jessie'nin de sonumuzu onaylayacağını sanmıyorum ve bundan asla emin olamayacak olmak bana acı veriyor.

Geri döndüğümde, kapıda küçük bir kulak misafiri ve yetişkin bir kulak misafiri buldum. Jessalynn'in bağırışları yüzünden kapının açıldığını duymamıştım. Yüzlerinde aynı şaşkın ifadeler ve neredeyse aynı tişörtler vardı. Amerikan Kız Bebek neslinin çocuk sahibi olmasına izin verildiğinde böyle oluyor.

CeeCee duymamış gibi yaparak boğazını temizliyor ama duyduğu çok açık. "Sana kafeteryada öğle yemeği yiyeceğimizi söylemeye geldim." Bu ifadede bir davet yok, bu yüzden ben de dahil olmadığımı anlıyorum.

Başımı salladım. "Tamam, bir gelişme olursa diye ben geride kalacağım. Zaten aç değilim." Bu bir yalan. Bütün gün yediğim tek şey, bir odanın dışındaki artık tepsisinden aşırıldığım bir puding kabıydı, kendimi suçlu hissettim ama puding çok iyi geldi, bu yüzden umursamadım.

Imogen soruyor, "Kiminle konuşuyordun?"

"Patronum," dedim. "Tam olarak patronum sayılmaz. Ben *onların* patronu sayılırım.

Karmaşık bir durum."

Çocukların yaptığı gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Her ikisini de vurdun, ama her ikisi de sen olursan daha iyi olur." CeeCee buna homurdanıyor.

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

Hastalık kokusundan ve uzakta bipleyen makinelerin sesinden rahatsız olmamış gibi görünüyor. Hastanede üç yaşında bir çocuk olsaydım, muhtemelen şimdiye kadar eve gitmek için yalvarırdım. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor, parmaklarını annesinin yanındaki elinin içinden geçirerek.

"Ben bir komedyenim."

"Neymiş o?"

"Fıkra anlatırım."

"Oh," diyor bir an düşünerek. "Sanırım ben de bir komedyenim." CeeCee yine homurdanıyor, bu sefer biraz daha nazik ve yemin ederim yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Ne tür şakalar yapıyorsun?"

"Tak, tak joketh mothly." Bunu çok ciddi bir şekilde söylüyor. Acaba ben de onlu yaşlarımın sonlarında ve yirmili yaşlarımın başlarında komedi hakkında konuşurken böyle mi görünüyordum: sert, odaklanmış ve diğer insanların beni böyle görmesini talep eden.

"Bana bir tane söyleyebilir misin?" Imogen'e soruyorum.

Onay için CeeCee'ye bakıyor, o da onaylıyor ve gün boyunca ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi takınıyor. Acaba CeeCee, Imogen üzerinde iyi bir izlenim bırakmak, son yedi yılda aramızda ne yaşanmış olursa olsun, onun hatırladığı gibi bir pislik olmadığımı göstermek için fazladan çaba harcadığımı fark etti mi? Belki de kulak misafiri olduğu telefon konuşmasından bunun bir parçasını çıkarmıştır. Sormak isterdim ama bu konuyu deşmek için hâlâ berbat ve belirsiz bir zaman.

"Tak, tak," diyor Imogen, küçük parmaklarını bacağıma vurarak. "Kim var orada?"

"Shore."

"Shore kim?"

"Shore umarım knock, knock joketh'i seversin!" diye bağıyor, belki tam olarak anlamadığını ama bir yerden duyduğunu ve şimdi beyinde süslendiğini belli ediyor.

"Bu oldukça iyiydi," diyorum etkilenmemiş bir kahkaha atarak, çünkü çocuğun iyi bir sunumu var.

"Anne," diyor Imogen, CeeCee'nin elini çekiştirerek, "Ben de büyüyünce Nolan Amca gibi komedyen olacağım."

CeeCee, onlar dönüp beni arkalarında bırakmadan önce, "Kendimizi aşmayalım," diyor.

Otuz Yedinci Bölüm

Tüm bunlar sayesinde, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir beceride ustalaştım: beklemek.

Aslında o kadar iyiyim ki, eğer bu zaman çizgisinde eskiden sevilen, şu anda gözden düşmüş bir stand-up'çı olmasaydım, *Saturday Night Live* biletleri ya da Broadway biletleri ya da bulması zor olan ama zengin insanların *deneyim* için yine de istediği diğer türden biletleri almak için para ödediğiniz profesyonel sıra bekçilerinden biri olarak kariyer değişikliği yapmayı düşünürdüm.

Pratik yapmak için çok sayıda fırsat vardır.

Annemin, CeeCee'nin, James'in ve Imogen'in kafeteryadan dönmesini bekliyorum. Cerrahın bize her şeyin yolunda gittiğini ve babamın birkaç saat içinde PACU'dan standart odasına geri taşınacağını söylemesini bekliyorum. Babamın birkaç gün içinde taburcu edilmesini bekliyoruz (parmaklar çapraz).

Ve son olarak, Drew'un herhangi bir mesaj göndermesini beklemek, ama bu sadece benim için özel bir bekleyiş.

Bu gece, babamın eski kulübesinde, kullanılmayan model trenlerle çevrili, üzerinde telefonum olan bir halka ışığın önünde oturuyorum. Parmağım hiç kullanmadığım bu yeni sosyal medya uygulamasındaki "canlı" düğmesinin üzerinde geziniyor. İz bırakmadan ortadan kaybolduğum için iki nokta altı milyon kişiye bir özür yayını yapmak üzereyim ve üzerimde baskı var.

Halkla ilişkiler ekibimin ve bu çılgınlık sona erip yeniden program yapana kadar ortalıkta görünmememi söyleyen diğer herkesin tavsiyelerini görmezden geliyorum. Yapmak istediğim son şey yeniden planlamak.

Ön kamerada hayalet gibi görünüyorum; bembeyazım ve uykusuzum ama bir açıklama yapmaya hazırım, o yüzden başlıyorum.

Kırmızı ışık yanıp sönmeye ve takipçiler akın etmeye başladığında kameraya "Hey, Baked Goods," diyorum. Yorum akışının yarısı kalpler ve nazik destek mesajlarından, yarısı da kötü isimler ve başparmak aşağı emojilerinden oluşuyor. "Birçoğunuzun Netflix stand-up gösterimin iptali nedeniyle hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Yüz yüze gösterime bilet satın alan herkes, satın aldıkları noktadan tam bir geri ödeme almaya hak kazanır. Keşke yeni bir tarih açıklayacağımız zaman için biletlerinizi saklayın diyebilseydim ama..."

Bunun ne kadar gerçek olduğunu düşündükçe boğulmaya başlıyorum. Bu canlı yayının diğer ucunda benim dönüştüğüm kötü ruhlu ünlüye hayranlık duyan yüz binlerce insan var. Umarım bir gün doğru nedenlerle tekrar böyle bir platforma sahip olabilirim ve bunu iyilik için kullanabilirim.

"Mücadele ediyorum," diye itiraf ediyorum dünyanın dört bir yanından sözlerimi dinleyen meçhul dinleyicilere. "Çok fazla ayrıntıya girmeden, şu anda bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı olan bir aile üyesiyle birlikte gerçekten zorlu bir mücadele veriyorum."

Birkaç korkunç yorum geldi:

Sakın bana helikopter annenin yine kışının üzerinde helikopterlik yaptığını söyleme!

Eminim dırdırcı kız kardeşindir! Ona defolup gitmesini söyle ve gösteriyi yine de yap! O posterleri engelliyorum ama diğerlerini tıklayacak kadar hızlı değilim. O kızıl adam seni bırakmaya falan mı zorluyor?!

Hayranlarımla aramdaki bu ilişki parasosyal olabilir, ancak bunun aynı zamanda parazit olduğunu da görmeye başlıyorum. Belki de benim daha dostane materyalimi onaylamazlardı. Sahneye çıkar, Netflix kamera ekibinin önünde çuvallar ve yine de rezil olurdum.

Ne olursa olsun, bu olumsuzluk sülüklerini daha fazla beslemeyi reddediyorum.

"Bakın, yorumlarda söyleyecek nazik ya da üretken bir şeyiniz yoksa, lütfen yazmaktan kaçının," diyorum elimden geldiğince seviyeli bir şekilde.

"Çok zaman harcadım

Yıllarca sevdiğim insanlar hakkında yalanlar söyledim çünkü onların beni reddettiğine kendimi inandırmıştım. Bir şekilde onları daha yüksek sesle ve daha aleni bir şekilde reddedebilirsem kazanacağımı düşündüm. Ama hayat böyle işlemiyor. Kazanmak diye bir şey yok. Kaybetmek de yok. Sadece oyunu en iyi şekilde oynamaya çalışmak vardır."

Daha fazla yorum:

Bize bir yarışma programı sunacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Tam bir satılmış.

Bizimle oynamayı bırak! Bize şaka yap!

Derin bir nefes alıyorum ve sabrımın son kırıntılarına odaklanıyorum. "Şu anda hayat çok komik gelmiyor ve eğer mizahı bulamazsam, o zaman seni güldüremem. Ve eğer sizi güldüremezsem, o zaman komedyen olamam. O yüzden üzgünüm ama şimdilik bu kadar. Hepinize sevgi ve neşe diliyorum."

İmzayı atıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. En azından bunun üstesinden geldim.

Kısmen.

Kendimi toparladıktan sonra ailemin arka verandasına gidip çocukluğumun ağaçları arasında hışırdayan rüzgârı, açık havuzdaki suyun dalgalanışını ve metale çarpan ızgara kapağını dinliyorum. Sandalyemde geriye doğru sallanıyorum, ağırlığımı yanımda getirdiğim mindere veriyorum ve gece gökyüzüne bakıyorum.

"Orada ne var?" Kendime soruyorum. Yıldızlar, gezegenler, güneş ve ay elbette, ama portallar ve başka evrenler de var mı? Bunca zaman sonra, somut bir cevap hala tedirginliğimin bir kısmını yatıştırabilirdi.

Ancak çocukluğunuzun geçtiği evi sizden nefret eden kız kardeşiniz, sizi neredeyse hiç tanımayan kocanız ve yetişkinliğin karmaşık dinamiklerini henüz kavrayamayan yeğeninizle paylaşırken somut cevaplar bulmak zordur.

Dürüst olmak gerekirse ben de yapamam. Yirmi üç yaşımdayım. Belki de bu yüzden birlikte yaşamaya başladığımızdan beri on dakikadan fazla sohbet ettiğim tek kişi Imogen.

Tek mantıklı olan buydu. Ev hastaneye yakın, ücretsiz ve hepimiz sığabiliriz. Yakınlarda bir otel bulmayı önerdim ama annem bunu duymak bile istemedi. "Şu anda ailenin bir arada kalması gerekiyor," dedi ve hepimiz buna uyduk.

Böylece CeeCee ve James annemle babamın odasında (annem babamın yanında kalmak için hastaneden portatif karyola istemişti), Imogen CeeCee'nin eski odasında ve ben de ilkokulda CeeCee'yle aramızda zıplama yarışmaları için mükemmel, derme çatma bir trambolin olan çift kişilik yatakta uyudum. Lisede uykusuzlukla ilk mücadelelerim sırasında beni kucaklayan çift kişilik yatak. Drew ve ben yatıya kaldığımız zamanlarda o yatağı paylaşırdık, geceleri gezinen uzuvlarımız birbirine değmesin diye aramızda bir yastık bariyeri bırakmaya dikkat ederdik, ki şimdi uzuvlarımızın birden fazla kez birbirine dolandığını düşünmek çok aptalca.

Bu yatak hafızalı sünger de olabilir çünkü karanlıkta üzerime çullanan anılarla dolu.

Bu yüzden dışarıdayım, o odadan vebadan kaçır gibi kaçıyorum, bakım merkezinden bir e-posta gelmesini ya da annemden veya Drew'dan bir mesaj veya arama gelmesini umuyorum. Zihnimi şu anki durumumdan, hafızamda sonsuza dek sürebilecek yedi yıllık boşluktan ve babamın yaşadığı kalıcı hafıza kaybından uzaklaştıracak herhangi bir şey. Bu hastalık beni bir daha asla tam olarak tanıyamayacağı anlamına geliyor.

Kendimi bir daha asla tam olarak tanıyamayabilirim.

Sürgülü cam kapı arkamdan vınlıyarak açılıyor ve hafif nemli bahar havasına bir klima serinliği gönderiyor. CeeCee bana katıldı. Uyku şortu giymiş ve saçlarını dağınık bir şekilde toplamış. Sol elinde, üzerinde eski lise maskotumuz porsuğun olduğu bir kupa var.

"Bu gece çay için biraz sıcak," diyorum.

"İçine buz küpleri koydum," diyor. Kapının yanında duran tek ışığın puslu aydınlığında ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne yani? Bizde buz yoktu ki.

Herhangi bir buzlu çay, ve şarap olurdu, ama." Sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi bir yudum alıyor.

Bu da beni tek mantıklı sonuca götürüyor: "Yine hamilesin." Bu varsayımın nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de kardeş telepatimizin bir parçası hâlâ sağlamdır. "Bekle, annem biliyor mu?"

"Evet, babamın düştüğünü ve muhtemelen ameliyat olması gerektiğini söylediğı aynı telefon görüşmesinde bunu ona söylemek benim için harika bir fikir. Bunu yapsaydım o da şu anda hastanede olurdu. Ona zel ekiminizin olduğı gece söylemeyi planlıyordum, her neyse... Biliyor musun? Boş ver. Buraya bunun için gelmedim."

Bunu merak ediyorum. ekim gecesini annemle babama nasıl söylemeyi planladığını, ama aklında daha önemli bir şey olduğunu söyleyebilirim. Geldiğinden beri ilk kez baş başa kalıyoruz ve yanlış bir soru sorarak kaçma riskini almak istemiyorum.

"O zaman neden buraya geldin?" Onun yerine soruyorum, cevabı konusunda gerginim.

Uzun bir yudum alıyor. "nk canlı yayınına gördüm. Sonra e-postalarını buldum ve okudum."

"Ses tonundan anladığım kadarıyla bana inanmıyorsun." Tıpkı Drew gibi, gülmek için onu kandırdığımı düşünmek için her türlü nedeni var. Keşke bu benim itibarım olmasaydı ama yle. Artık bunu değıştiremeyeceğimi biliyorum. Her insan geçmişinin, bugününün ve geleceğinin hesaplanmış bir karışımıdır. Hoşunuza gitmiyor diye birini kesip atamazsınız.

Başı sola düşüyor, saçları yüzünde hafifçe sallanıyor. "Doğru değıl. Sana inanmaktan başka seçeneğim yok."

"nk sen benim kız kardeşimsin," diye yarı şaka yarı şaşıkın bir şekilde onun yerine cevap veriyorum. "Hayır, aptal herif," diye karşılık veriyor, o kadar da kaba olmayan bir kahkaha atarak

Tahmin ettiğim gibi. "nk Doop dğnm bir pazarlama kampanyası olarak kullanmayı hemen kabul ettiğinde her şeyin şüpheli olduğunu sezmiştim."

"Bu nasıl ortaya çıktı?" O sırada onunla konuşmak yerine, bunu her zaman mükemmel olan ilk çocuk için başka bir lütuf olarak yazdığımı fark ederek soruyorum. Annem ve babam faturayı ödemek zorunda değildi. Bir terfinin sırtına bindi. Altın kız, parmağındaki altın bir bantla daha da parlak hale geldi.

CeeCee elindeki bardağı aramızdaki masaya bırakıyor, bir dizini göğsüne çekip iç geçiriyor. "Pazarlama pozisyonunu aldığımnda boğuluyordum. Şirketin hızla büyümesi ve üzerimdeki ağır performans baskısı beni mahvetmeye başladı." Bunun benim komedi hayallerimde yaşadıklarına ne kadar benzediği ürkütücü. "James bana New York'a bir hafta sonu kaçamağı yaparak sürpriz yaptı ve bu güzel şarap imalathanesinde evlenme teklif etti. Heyecandan kendimi o kadar kaptırmıştım ki Pazartesi günü yapmam gereken önemli bir sunum olduğunu unutmuştum. Ancak toplantı odasına girdiğimde makyajımın aktığını hatırladım. Patronum Kerry başlamamı ister istemez nişan yüzüğüme baktım ve aklıma gelen ilk fikri onlara sundum."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Peri masalı satma açısını sevdiler. Doop ürünlerini kullanır ve Doop yaşam tarzına abone olursanız, siz de aşkı bulabilir ve gösterişli bir düğün yapabilirsiniz" diyor. "James... pek heyecanlanmadı."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum." Belki de bunların hiçbirini bilmek *istemediğimi* fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Belki de hiç sormadığın içindir." Kaşları suçlayıcı bir şekilde kalkıyor. "Yürüttük ama gün yaklaştıkça Doop ekibi daha da gizemli olmaya başladı. Başta her şey benim tarafımdan yürütülüyordu, sonra birdenbire çiçek aranjmanları değişti, ardından özel içki ve nedime elbiseleri ve saçımı başımı yolmama neden olan bir zam karşılığında düğünümde vazgeçtiğimi fark ettim. Postişler için Tanrı'ya şükürler olsun" diyor. Düğün saç modelinin bir seçim olduğunu sanıyordum ama belki de Doop ekibi tarafından ona dayatılmıştır.

"Neden durdurmadın ya da hayır demedin?" Ben sordum. Lisede CeeCee açık sözlüydü, dans takımının kaptanıydı ve çok çalışkandı. Bir işin onu ezip geçmesine izin verecek türden bir insan değildi. Üniversitede ne değışti de memnuniyetsizlik karşısında yumuşak başlı olmaya başladı?

"Çünkü işim tehlikedeydi ve sen ailemizle tanıştın," diyor başını sallayarak.

"Evet," diye homurdandım. "Üzerime titreyen ve sana ana rahminin galibiymişsin gibi davranan ebeveynler. Ben yarım yamalak ikinci perdeyi oynarken sen mükemmel bir ilk deneme oldun." Bu itirafla yanaklarım yanıyor.

CeeCee'nin şaşkın gözleri, dudaklarına doğru yarı yolda duraklayan kupasının üstünden bakıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Çok uzun zamandır belliydi, evet." Keşke bu konuda bu kadar şımarık olmasaydım, ama liseden beri bu duyguya tutunuyorum. Sanki gençliğimin anısı, içimdeki yirmi üç yaşındakinin yerini alıyor, otuz yaşındaki sesimi titreyip kafam karışana kadar çarpıtıyor.

Yavaşça başını bana doğru sallıyor. "Annemle babamın helikopter ebeveynliğinin sana özel olduğunu mu sanıyorsun? Bu çok hoş. Ben öncü cocuktum, deneme-yanılma bebeği."

"Bu biraz abartı gibi görünüyor."

"Ah, öyle mi?" Kolunu göğsünde kavuşturuyor. "O zaman neden ben misafir odasından geçip yağmur borusundan arka bahçeye inerek lisedeki erkek arkadaşımı gizlice görmeye gittiğimde üçüncü denemede ceza aldım ve Jessica Miller'ın on altıncı yaş gününe gitmem yasaklandı, ama sen iki yıl sonra Drew'la buluşmak için aynı şeyi yaptığında annemle babamın bundan haberi oldu ve hiçbir şey söylemediler?"

"Oh, hadi ama..." Mücadelemleri biraz kaybederek söylüyorum.

"Ya da anneme ve babama dans eğitimi almak için üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde anında hayır cevabıyla karşılaşmama ne demeli?" diyor. Elbette onun lisedeyken dans takımının kaptanı olduğunu hatırlıyorum, ama ben

Her zaman bunun sadece arkadaşları yaptığı için edindiği bir hobi olduğunu düşünürdü.

"Fark etmemiştim." Her şeyi yanlış algılamış olabileceğim için suçluluk duyarak alt dudağımı endişelendiriyor, anılarımı gözden geçiriyorum.

"Muhtemelen sen ortaya çıkıp Drew'la arkadaş olduğunda beni hayatının kenarına ittiğin içindir," diyor, sanki tam olarak bu cümleyi prova etmiş gibi. CeeCee'nin olduğum Nolan'dan değil, olduğum Nolan'dan bahsettiğini anlamış değilim. Bahsettiği eylemler *benim* zaman çizelgemdeki eylemlerim. Belki de bu versiyonum ilk başta düşündüğümünden o kadar da uzak değildir. "Ve bunun için seni suçlamıyorum. Okula gittim. Yeni insanlarla tanıştım. Ama ben senin ilk en iyi arkadaşındım Nolan ve annemle babamın ilk çocuğuydum. Senin tüm arkadaşlığını Drew'a, annemle babamın da tüm ebeveynlik kaygılarını sana aktıttığını bilmek acı veriyordu."

Bunca zaman annem, babam ve CeeCee'nin üç halkalı bir istikrar sirki olduğunu ve benim de biletsiz dışarıda kalan üzgün çocuk olduğumu düşünmüştüm ama meğer CeeCee de böyle hissediyormuş. Belki de kendimi bir elebaşı gibi gösterdiğim, kendimi bir şovmen olduğuma inandırdığım için buna inanabildi.

"Sanırım her zaman onların gözünde mükemmel çocuk olduğunu düşündüm. Yaptığım her şey hep senin başarılarınla kıyaslanıyordu," diyorum. Çok gürültülüydüm ve farklı göremeyecek kadar kendime odaklanmıştım.

"Annem bana muhtaçtı," diye itiraf ediyor CeeCee, derin bir iç çekerek. "Önce babamın depresyonu hakkında bana güvenerek, sonra da ihtiyacı olan yardımı alabilmesi için yardım isteyerek."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Mezun olduğumda sessiz bir yükün altına girdim. Annem ve babam okul harçlarım için çok para döktüler, bunu takdir ettim ama bu paraya onların da ihtiyacı vardı. Annemin sağlık sigortası berbattı, bu yüzden ona yardım edebilmek için mümkün olan en kısa sürede en yüksek maaşlı tam zamanlı işe girmek için kendimi zorladım" diyor.

"Yani Doop'u aramadın mı?" Şok olmuş ve bunu örtbas etmeye çalışmadan soruyorum.

Homurdanıyor. "Hayır. Yakınından bile geçmiyor."

"Sen *bu* kadar *içinde* görüldüğün için öyle sandım." Hayatı buna bağlıymış gibi Doop'un iyi sözlerini yaydı.

"Bu işin bir parçasıydı. Markayı satmak, yaşam tarzını yaşamak," diyor. "Herkesi kandırarak bu işte iyi olduğumu anladım. Yükselbileceğimi nasıl anladıysam o şekilde yükselbildim - her neyse, hala yüksелеcek basamaklar varken."

Geriye dönüp bakınca çok açık görünüyor. CeeCee'nin meditasyona ya da on iki adımlı cilt bakım rutinlerine hiçbir zaman ilgisi olmadı. Benim kasıtlı değişim olarak algıladığım şey zorunluluktu.

Devam ediyor. "Annem sana söylemememiz konusunda çok kararlıydı. 'O böyle şeylerle başa çıkamaz. Senin gibi değil' derdi. Bir süre tek çocukmuşum gibi hissettim, ikimiz de taşınmış olsak bile bunu senden saklamak zorunda kaldım. Bu bana ağır geldi ve hiç açıklama yapmadan hıncımı senden çıkardım."

"Sana hiç şans vermedim, değil mi?" Nefesim daralıyor.

CeeCee başını sallıyor, parmaklıklara doğru ilerliyor ve bahçeye bakıyor. Geri döndüğünde bir avucunu karnına bastırmış, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Sonlarının bizim gibi olmasını istemiyorum. Imogen ve buradaki ufaklık."

"Ben de" diyorum, çünkü bizi buraya neyin getirdiğini tam olarak bilmesem de, her şeyi tetikleyen kararda oradaydım. Ve eğer düşündüğüm gibi burada sıkışıp kalırsam, bu CeeCee ile yaşayacağım tek ilişki olacak. Yapılanları geri almak yok.

"Imogen sürekli ne zaman bir kardeşi olacağını soruyordu ve her sorduğunda, o kocaman, yaşının ötesinde bilge gözleriyle seni ve beni nasıl incittiğini düşündüm ve bunu yaşamasını asla istemedim.

Bunun gibi bir şey," diyor ve bir an için sözünü kesiyor. "Yine de, sanırım, *sen* değildin, değil mi? Eğer e-postalarda söylediklerin doğruysa?"

"Hayır, ben yapmadım." Vicdan azabı beni ısırsa da bu konuda kararlıyım.

Ben.

"Her şey bir yara kremiyle başladı," diyor aniden konuyu değiştirerek. Belki de gözyaşları dindiği içindir. Belki de söylemek istediği şeyin ancak otuz yaşındaki bana söylenebileceğini fark ettiği içindir. Bazen keşke onun yerinde olsaydım diyorum. Gerçekten. Her şey çok daha kolay olurdu. Anılarım olurdu. (Umarım) olgunlaşmış olurdum. Yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenebilir ve düzgün bir şekilde telafi edebilirdim. Tüm bunlardan vazgeçmem ya da istisnalar yapmam gerekecek.

"Yara kremi ne yaptı?" diye sordum.

"Bir tür kozmetik mucize iksir gibi bir gecede yara izlerini yok etti" diyor, belli ki hala şaşkın. "Nedimelerimden biri bana bu konuda mesaj attığında, 'Bu Doop garantisi' dedim ve sonra diğer mesajlarını okunmuş olarak bıraktım. Ondan daha fazlasını bilmiyordum."

"Tanrım."

"James ve ben balayımızdan döndüğümüzde, iş yerinde sorular sormaya başladım ve merdivenin üst basamaklarına çıktıkça, yanıtlar daha ketum ve daha şifreli hale geldi. Hiçbir yönetici benimle konuşmadığında, gizli koridorun sonundaki Doop laboratuvarına girmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Laboratuvarda çalıştığını bildiğim geliştirme ortaklarıyla arkadaş olmayı bile denedim, ancak projeleri hakkında konuşmamaları konusunda kesin emir almışlardı. Şirket politikası falan. Bana istediğim söylenen her şeyin, inşa edilmesine yardım ettiğim her şeyin, perdenin arkasında çok fazla şey olduğu için parçalanmasını izledim. Oz Büyücüsü düzeyinde ciddi bir saçmalık."

"Tam olarak ne oldu?" Perçinlenmiş bir şekilde sordum.

Dilini üst ön dişleri boyunca gezdiriyor, konuşmadan önce yoğun bir düşünceye dalmış durumda. "Ne kadar çok mesaj almaya başladıysam

düğün hediyeleri hakkında konuştuğça bunun tesadüf olmadığını daha iyi anladım. Yara kremi yara izini yok etmişti. Go to Sleep, Bitch mumu insanları uyutmuştu. Drew'un aldığı mavi ışık gözlüğü gerçekten de zihninizi okuyarak mavi ışığa maruz kalmanızı en aza indiriyordu. Ve nedense bunların hiçbiri beni korkutmuyordu."

"Neden olmasın? Korkardım," diyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "I *hala* korkuyorum."

"Çünkü hafıza güçlendirici çiğnemeler üzerinde çalıştıklarını duymuştum," diyor. "Yeni bilişsel destek besin takviyeleri deniyorlardı ve eğer beden dışı deneyimler yaşayan düğün misafirlerime inanacak olursam, bunlar da sihirli olmalıydı. Biraz çaldım... babam için."

Kasvetli bir anlayışla başımı sallıyorum. "Yakalandın mı?" Eğilerek soruyorum.

içinde.

"Hayır, ya da en azından ben öyle düşünmüyorum. Biri biliyorsa bile umurlarında değildi.

Çünkü gizlilik anlaşması imzalamıştım." diyor. "İspiyonlamayacağımı biliyorlardı. Eğer yapsaydım yasal sonuçları olurdu."

"İşe yaradılar mı? Çiğnemeler yani?"

"Evet," diyor tereddütlü bir kesinlikle. "Belki mi? Sadece görmek istediğimi görüyordum, Doop'un babamı iyileştirebileceğine, anılarını korumasına yardımcı olabileceğine inanmak istiyordum. Senin şakalarının, şöhretinin ve diğer her şeyin gürültüsünü engelleyecek herhangi bir şey."

Onu şaka malzemesi olarak kullanarak CeeCee'nin hayatına fazladan stres getirdiğimi bildiğim için vücudum geriliyor. Üniversiteye gittiğinde onu düşünmeyi büyük ölçüde bıraktığımı biliyorum. O benim dışımda bir insan oldu. Kendine çeki düzen veren ve beni sürekli kötü gösteren bir yetişkin - ya da ben öyle sanıyordum. Bu sıçrama bana bir şey gösterdiyse, o da o zamanlar bile kötü görünmek için kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığıdır. Bunu kendi başıma gayet iyi yapıyordum.

"Özür dilerim," diye
boğuldum. "Sen
değildin, Nolan."

"Ama d ğ n n z  terk etmek? O bendim. Bizi buraya getiren, beni bu karmaşanın içine sokan oydu," diyorum bıkkınlıkla. Acele verilmiş bir kararla sadece kendi hayatımı değil, etrafımdakilerin hayatlarını da mahvedebileceğim için  fkeliyim.

"O lanet hafıza  iğnemelerinden öğrendiğim gibi, kaderden ka abileceğinizi sanmıyorum," diyor bilgece. "Değiştirmek ya da durdurmak için ne yaparsanız yapın, zaman size hak ettiğiniz her şeyi -iyi ve kötü- sunmanın bir yolunu bulur."

"Artık burada olduğumu kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Soruyorum, tüm bunların yarattığı kırbaç boynumun tutulmasına neden oluyor.

Omuz silkiyor. "Zaten yedi yıl kaybettiğini söylüyorum. Bir saniyeni daha boşa harcama."

Ertesi gün Antoni'yi aradım ve Milkshake'i New Jersey'e getirmesini söyledim.

 kisini tanıştırdığımda Imogen'in mutlu çığlığı dünyanın her yerinden duyulabilir.

"Benim bir amcam var ve şimdi de bir köpeğim var!" diye bağırıyor. Kalbimi ısıtıyor.

Milkshake'in minik patileri parke zeminde ona doğru her takırdadığında heyecanı yenileniyor. Babamın hastalığına rağmen, hepimiz yavru köpek-Imogen oyun zamanından keyif alıyoruz. Gıcırtılı oyuncaklar fırlatılıyor ve geri alınıyor. Herkesin paylaştığı kahkahalar.

Meraklı ve erken gelişmiş Imogen, Milkshake'in "iş" programının günlüğünü tutmaya başlar; burada Milkshake'in gerekli  d l sıklığı konusunda yaptığı yönetim kurulu toplantılarını kastetmiyorum. Yağmurda bile olsa günde    yürüyüş yapmakta ısrar ediyor ve henüz kelimeleri yazabilecek seviyede olmasa da Imogen, Milkshake'in "işlerini" boya kalemleri ve inşaat kağıtlarıyla çiziyor. Bu kadar sevimli olmasaydı endişe verici olurdu.

Sabah yürüyüşlerimizden birinde CeeCee de aynı şeyi söylüyor - Imogen Milkshake'e önden ayak uyduruyor, onun paytak yürüyüşünü inceliyor ve elinden geldiğince taklit ediyor.

"Sence Imogen Milkshake'i benden daha mı çok seviyor?" Şakayla karışık sordum.

CeeCee kahvesinden bir yudum almadan önce, "Kuyruğun ve burnun çıkana kadar, bence bu oldukça güvenli bir bahis," dedi. CeeCee'nin günün ilk yürüyüşünde bize katılma teklifini kabul etmesi beni çok şaşırttı ve belki de tüm bu olanlardan sonra arkadaşlığa giden bir yol bulabileceğimize dair umudumu yeniden canlandırdı.

"Artık böyle şeyler için estetik ameliyatlara yapıldığını duydum," diyorum kıkırdarak.

"İşte bunu görmek isterdim," diyor ve istemeden de olsa bana Drew'un dükkânına adım attığım ilk günü hatırlatıyor; o gün bana öfkeyle kapıdaki tabelayı göstererek resmen köpek demişti.

CeeCee'ye bundan bahsettim ve beni zevkle dinledi. O kadar dikkatle dinliyor ki, Drew hakkında e-postalarımın atladığım tüm kısımları paylaşıyorum. Bitirdiğimde bana eskiden olduğu gibi nazik ve bilgece tavsiyelerde bulunuyor.

"Ona ulaşmalısın," diyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum, Drew'a yarı kızgın, CeeCee'yle bunca yıllık gerginlik ve ayrılıktan sonra kendiliğinden samimi bir konuşma yaptığımız için yarı heyecanlıyım.

"Nolan, o seni seviyor," diyor inançla, tırnakları termosunun kenarına vurarak.

"O kadar emin değilim," diyorum ve babamın öldüğü sabah o devasa Yukarı Batı Yakası apartmanından çıkarken Drew'un yüzüne yayılan öfke ve üzüntüyü hatırlıyorum. Bunlar aşık birinin sözleri ya da ifadeleri değildi.

"Öyleyim," diyor bilerek. "Senin için eminim."

Sözleri beynime kısa devre yaptırıyor. Bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama hemen sözümüz kesiliyor.

"Nolan Amca! Nolan Amca!" Imogen bağılıyor. "İki numara zamanı! İkinci kez!"

"Buldum tatlım," diyor CeeCee, kızının cebinden küçük, pembe bir poşet çıkararak. Yürüyüşün geri kalanında CeeCee, Imogen'in Milkshake'in geceleri ne tür rüyalar gördüğünü anlatmasını dinliyor, küçük bacaklar hiçbir yere doğru hızlı bir koşuyla hareket ediyor. Ben arkama yaslanıp dinliyorum.

Eve döndüğümüzde, CeeCee'yi neden ikinci bir anne gibi davrandığı için kınadığımı merak ediyorum, oysa CeeCee'nin doğuştan anaç bir insan olduğu çok açık. Belki de yersiz duygularımı haklı çıkarmak için bir bahane arıyordum.

Milkshake yerleştikten sonra Jessalynn'i aradım ve boşuna itiraz ettikten sonra onları kovdum.

"Bu artık benim için işe yaramıyor. Üzgünüm," diyorum, gerçekten üzgün olmasam bile. "Umarım bir gün bunu geride bırakıp yeniden arkadaş olabiliriz ama şimdilik iş ilişkimiz yoluna girdi. Tüm çalışmalarınız için teşekkür ederim ama artık kariyer rehberliğinize ihtiyacım olmayacak."

İyi şartlarda ayrıldığımızı söylemek isterdim ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Ve şu anda sadece gerçekle ilgileniyorum.

Babamın iyileşmesi yavaş ve belirsiz, ancak ameliyatın iyi geçtiği ve ilerlemesini izlemek için onu bir süre daha tutmaları gerektiği söylendi.

Annem, CeeCee ve ben hastanede vardiyalı çalışıyoruz. James, babamın arka bahçedeki eski kulübesinden uzaktan çalışıyor, babamın model trenlerinden geriye kalanları rahatsız etmemeye dikkat ediyor, çoğunlukla tozla kaplanmış veya annem tarafından paketlenmiş. Biz

köşede bir monitör, bir klavye ve şu an için ihtiyacı olan diğer her şeyin bulunduğu bir masa.

"Yardımanız için teşekkürler," diyor James işimiz bittiğinde.

"Sorun değil," diyorum. Bu sefer onu gerçekten tanımak için sabırsızlanıyorum.

Imogen anaokulunun büyük bir kısmını kaçırıyor, ama zaten sadece şekiller ve sayılar var, bu yüzden onu birkaç saat boyunca eğitici TV şovlarının önüne oturtuyoruz ve bu süreçte beyninin lapa haline gelmediğinden emin oluyoruz.

Geceleri, aile yemeğinden sonra zeka oyunları oynuyoruz ve Imogen odaklanamazsa, Milkshake köpek yatağında kıvrılıp uyuyana kadar ona yüksek sesle yol gezileri, ejderhalar ve şeker fabrikaları hakkında kitaplar okuyoruz, ki bu asla ondan bir adımdan daha uzakta değil.

Bu bir rutine dönüşüyor ve en azından bir süreliğine, şu anda yaşamam gereken hayatın bu olmadığını unuttuyorum. Eğer kariyerime geri dönmekle babam iyileştiğinde burada kalmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, sanırım ikincisini seçerdim.

Ameliyat ve hastalık karşısında bile, birlikte geçirdiğimiz bu zaman, ailemin yerine komediyi koymanın -ki bunun saf bir hayalden çok bir saplantı olduğunu kabul ediyorum- yanlış olduğunu anlamam için gereken tüm kanıt oldu.

Aramızda haftanın hangi günü olduğunu takip eden tek kişi, bir gece yatmadan önce bize hatırlatan Imogen: "Doğum günüm gelecek hafta."

CeeCee şaşırmış görünüyor. "Tanrım, haklısın tatlım." Zamanın bir kez daha zor geçtiği kanıtlandı.

"Partim için zamanında evde olacak mıyız?" Imogen masumca soruyor ama gözleri ona ihanet ediyor. Sanırım cevabı biliyor ve ben de onu rahatlatmak istiyorum. "Tatlım, özür dilerim." CeeCee başını sallıyor.

"Büyükbabam iyileşene kadar burada kalmak zorundayız. Herkesi aramalıyım ve bu durumdan haberdar etmeliyim. değişim."

"Yardım edebilirim," diyorum ve öne çıkıyorum. Artık günlerim boş ve faydalı olmak istiyorum.

"Teşekkürler," diyor CeeCee. "Belki yeniden planlayabiliriz?"

Imogen bu zayıf tekliften pek etkilenmez. "Sorun değil anne. Gram-puh ile burada bir şeyler yapabilir miyiz?"

CeeCee telefonundaki takvimi kontrol eder. "Eğer doktorlar haklıysa, o zamana kadar evde olmalı. Bence bu harika bir fikir." Imogen'in yanındaki yatağa yerleşiyor, başını kucaklıyor ve saçlarını okşuyor. Kızına daha iyi haberler vermeyi dilediğini biliyorum.

"Birlikte bir şeyler planlayalım. Bu iyi olur mu?" CeeCee'nin yükünü daha fazla artırmamak için önden giderek soruyorum. "Ne istersen."

Imogen'in gözleri bana bakarken parlıyor. "Bir şey var mı?"

"Kesinlikle her şey," diyorum, eğlenceli amca rolünü oynamaktan zevk alarak.

"Mantık çerçevesinde!" CeeCee gülerek sözümü kesiyor ve Imogen'in başının üzerinden bana belli belirsiz bir gülümseme ile içten bir *teşekkür* ediyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Imogen doğum günü partisinin komedi temalı olmasında ısrar eder.

Babam için eve hoş geldin partisi olarak ikiye katlanır, bu yüzden her şeyi yaparız.

Babam tamamen iyileşmekten çok uzak olsa da, tekerlekli sandalyede eve getirilirken yorgun görünse de, ağrısını yönetmeye ve hafıza bakım tesisi arayana kadar onu rahat ettirmeye yardımcı olmaya hazırız, ki bu her an olabilir.

Şu anda, kiraladığımız ve oturma odasında kurduğumuz bir hastane yatağında oturuyor, sadece bir tepsi ve bir sürü turuncu ilaç şişesi için yeterli alan var. Hiçbiri çare değil ama yine de hepsi birer nimet.

Gece hemşiresi uzakta oturuyor, kızıl saçları yuvarlak yüzünü örtecek şekilde toplanmış. Bu renk Drew'u daha çok özlememe neden oluyor, keşke burada olsaydı da bana destek olsaydı diyorum, ki bu çok bencilce, biliyorum.

Yıllar boyunca Drew'in istikrarlı görünmesini eğik bir duruş olarak algıladım. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu şimdi anlıyorum. Belki de çok az, çok geç. Umarım iyidir ve emin olmak için ona ulaşırdım ama sınırlarına saygı duyuyorum.

Keşke bana ikinci (üçüncü?) bir şans verse de aşkımızın, tıpkı ailevi aşkım gibi, üzerinde çalışırsak bu zaman çizgisinde de yeşerebileceğini kanıtlayabilsem, ama geleceğe fırlatıldığımı ve geçmişin manipüle edebileceğim bir şey olmadığını fark ediyorum.

"Herkes merhaba!"

Imogen oturma odasının ortasında duruyor, elinde hala odamda sakladığım çok sayıdaki oyuncaktan eski bir oyuncak mikrofon tutuyor ve CeeCee'nin bodrumda bulduğumuz kıyafet kutusundan gökkuşağı peruğu takıyor. Ben, annem ve CeeCee eski kanepeye sıkışmış durumdayız. James yanımızdaki koltukta oturuyor, babamın her gece saat on haberleri başladığında oturduğu koltukta.

Son birkaç gün içinde Imogen'in arkadaşlarından, babasından ve internetten topladığı en iyi beş dakikalık tak tak şakalarını hazırlamasına yardımcı oldum. Materyal aşırma taraftarı olmasam da, ona birçok komedyenin diğer komedyenleri izleyerek öğrendiğini söyledim. Tıpkı bir ressamın fırça darbesi tekniklerini incelemek için bir başyapıtı yeniden yaratması gibi, bazı stand-up'çılar da zamanlama ve espri yapısı üzerinde çalışmak için bir sınıf ortamında materyal ödünç alır. Imogen'e bunu söylediğimde esnedi ve hakkını vermeliyim ki bu uzun zamandır attığım en iyi kahkahaydı.

Evi hazır hale getirmek için Facebook Marketplace'ten alçak tabureler ve ayarlanabilir bir mikrofon standı bulduk. Eski bir kırmızı masa örtüsünü oturma odamızla yemek odamız arasına perde olarak geriyorum ve Antoni ile Jerome'dan mekâna kulüp havası veren işe yarar sahne ışıkları temin etmelerini istiyorum.

Kağıttan biletler ve tamamen keçeli kalemle hazırlanmış programlardan sonra sıra asıl etkinliğe geliyor.

"Tak, tak," diyor Imogen mikrofona, fırfırlı çiçekli bir elbise ve gökkuşağı peruğunun üzerine uyumlu bir saç bandı takarken. CeeCee'nin şova hazır görünmesine yardımcı olması için ısrar etti; zaten pembe olan çilli yanaklarını taze toplanmış çilek gibi gösteren gülünç miktarda allık da buna dahildi. "Kim var orada?" diye sesleniyoruz. Kucaklarımızda mağazadan alınmış doğum günü pastası tabakları, bardak altlıklarının üzerinde duran soda kutuları

Kahve masası.

"Kim?"

"Kim *kim*?"

"Tüm baykuşları ne zaman aldın?" diye bağıyor, kendi şakasına şimdiden gülüyor. Mutluluğun damıtılmış hali.

Beş şaka sonra Imogen sıkılıyor ve peruğun çok sıcak ve kaşıntıdırıcı olduğundan şikayet ediyor. Ona selam vermesini söyledim ve babam hariç herkes ayağa kalkarak onu ayakta alkışladı. Kızının beni taklit etmek istemesine biraz sinirlenmiş görünen CeeCee bile buğulu gözlerle bakıyor. Gerçi ebeveyn olarak içinizde büyüttüğünüz küçük insanın her şeyi yapmasını izlediğinizde gözleriniz buğulanabilir.

"Ne harika bir ısınma hareketi," diyor annem, gözleri beklentiyle bana doğru kayıyor.

"Programımızdaki tek gösteri buydu," diyorum James'in biletleri kabul ederken kızı tarafından katlanıp dağıtılması söylenen mor kâğıdı sallayarak.

"Özel günün gerçekleşmediğine göre, şimdi yapabilirsin diye düşünüyordum. Bizim için." Odada bundan tartışmasız bir şekilde heyecanlanmış görünen tek kişi evde bakım yardımcısıdır ve muhtemelen bunun tek nedeni daha sonra iyi bir hikaye oluşturacak olmasıdır.

"Oh, hiç sanmıyorum. Bugün Imogen'in günü," diyorum genelde sahip olmadığım bir performans kaygısıyla. Sahnede, yabancıların önünde bir mikrofon standıyla özgürce konuşabiliyorum. Burada, şakalarım ailemin aleyhine olmasa bile, çok daha savunmasızlar. Bir kahkaha eksikliği daha sert vuracaktır.

James, "Şu anda iyi bir kahkahaya hayır demezdim." diyor.

CeeCee ona bakıyor, önce şok olmuş, sonra da anlaşılmış gibi görünüyor. Bana dönüyor ve içten bir gülümseme sunuyor. "Hadi bakalım, Nolan," diyor cesaretle.

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Canlı yayınımda da söylediğim gibi, şu anda kendimi hiç komik hissetmiyorum. Imogen'den sonra spot ışıklarını üzerime çekmek yapmam gerekenin tam tersi gibi geliyor.

Ama sonra bir çift minik el kucagımda katlanmış olan benimkilerin üzerine konuyor. İki geyik gözü, dağınık perçemlerinin altından bana bakıyor. "*Lütfen*, Nolan Amca. Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyesi olur."

Bu yüze nasıl hayır diyebilirim?

Hiçbir şeye takılı olmayan mikrofonu alıyorum, güven için gökkuşağı peruğumu takıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Odada, dinlenmekte olan bir kalp atışı gibi bir beklenti yükü var. Sanki sadece ailem değil, duvarlar, yerler, fotoğraflar, mobilyalar ve tesisat da dinlemeye hazırmış gibi.

Ve esprileri anlatmaya başladığımda, kendimi iyi hissediyorum. Herkesin iyiliği için daha şatafatlı şeyleri atlıyorum ama onlara özel programın önemli anlarını anlatıyorum. Bu daha nazik malzemeyi aileme sunmak, milyonlarca insan için pahalı kameraların önünde sahte bir gülümsemeyle yapmaktan daha fazla anlam ifade ediyor.

Milyonlarca insan önemli değil. Bu odadaki beş kişi önemli.

Onlu yaşlarımın sonları ve yirmili yaşlarımın başlarının önemli bir bölümünü bu yerden kaçmaya çalışarak geçirdiğimi fark ettim. Kendimi sahnelerin, kulüplerin, yapışkan zeminlerin ve bayat biranın bu kasabanın ve bu insanların sağlayabileceğinden daha iyi bir temel sağlayacağına ikna etmiştim. Ama onlar olmadan, şu anda içinde sıkışıp kaldığım bu hayatın asla mümkün olamayacağını düşünmeyi hiç bırakmadım.

Ve en azından bu keşif için minnettarım.

Biz partiyi toplarken sürpriz bir misafir kapıyı çaldı. "Nolan! Bu sana," deyince annem beni hazırlıksız yakaladı.

Daha önce taktığım gökkuşağı peruğumla ve elimde ağzına kadar dolu bir çöp torbasıyla antreden içeri girdiğimde, Drew'u kapıda dikilmiş, elinde her tarafı balonlarla kaplı, üstünden kağıt mendil fişkıran bir hediye torbası ve daha küçük ikinci bir kahverengi kağıt torba tutarken buluyorum.

Onu gördüğümde tüm vücudum aydınlanıyor. Bu sefer hangi Doop ürününü kullandım da onu birdenbire sihirli bir şekilde ortaya çıkardım? Dehşete mi kapıldım yoksa endişelendim mi anlayamıyorum. Kalbimin düzensiz atışları bana ikisinin ölümcül bir kombinasyonu olduğunu söylüyor.

O kadar şaşkınım ki, ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Merhaba," diyor Drew, soluk soluğa. "Üzgünüm geciktim. CeeCee'nin mesajını aldığımda dükkânı kapatmak zorunda kaldım, sonra da tren rötat yaptı. Berbat durumdayım." Koltuk altlarındaki lekeleri fark ediyorum, ter mor kumaşı karartmış. Darmadağınık olsa da yürek hoplatacak kadar yakışıklı. "Umarım kaçırmamışımdır."

CeeCee'nin mesajı mı? Dönüyorum ve kahverengi saçları ve uzun bacaklarıyla mutfığa dalmış bir anlık bir görüntü yakalıyorum. CeeCee bunun peşindeydi. Bilmem gerekirdi.

CeeCee yürüyüşümüz sırasında *senin için bundan eminim* demişti. Babamı ziyaret etmek, onu eve götürmek, hafıza bakım tesisiyle işleri yoluna koymak ve Imogen'in partisi arasında CeeCee'ye bunu soracak yalnız zamanım olmadı ama belki de şimdi cevabımı aldım. Kristal avımız sırasında Drew'un CeeCee'ye gönderdiği e-postaları düşünüyorum. Kelimesi kelimesine ne yazdıklarını asla öğrenemeyebilirim ama Drew'un kızarmış, yarı gülümseyen ve loş veranda ışığının parıltısında göz kamaştıran yüz ifadesindeki kelimeleri neredeyse okuyabiliyorum.

"Doğum günü kızı yatakta ama merak etmeyin, gecikmiş hediyeleri kabul edecektir." Çantayı ondan alıyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum, ama sessizce.

Babam nihayet bir sonraki ilaç tedavisinden önce en azından birkaç saat huzur bulabileceği rüya alemine daldı. Onu rahatsız etmemek için Drew'a beni odama kadar takip etmesini söylüyorum, bu daha önce gözümü bile kırpmayacağım bir şeydi ama şimdi -kuşağımızın altında iki yarı-ayrılıkla- yüklü hissediyorum.

Merdivenlerin her gıcirtısında kalp atışlarım hızlanıyor. Yaşadığımız o kavga çok kalıcı hissettirdi, ama o burada ve nedenini hala bilmiyorum ve tek yapmak istediğim ona sonsuza dek sarılmak ve asla gitmesine izin

vermemek.

"Burası müze gibi," diyor Drew ve pijama partisi günlerimizden bu yana hiçbir şeyin değişmediğinden bahsettiğini anlıyorum.

"Kim olduğumun bir sergisi," diyorum kasvetli bir şekilde, bana şimdiki enkarnasyonumun onunkiyle tamamen uyumsuz olduğunu nasıl söylediğini hatırlayarak. Buna hâlâ inanıyor mu, yoksa sözünü geri mi alacak? CeeCee onu buraya kalbimi yeniden kırması için davet etmezdi, değil mi? Yine de savunmam yükseliyor.

"Yani..." Uzun süren sessizliğe dayanamayarak söylüyorum. "Saçını beğendim," diyor küçük bir kahkaha atarak.

"Oh," diye cıvıldıyorum, sonunda peruğu çekip çıkarıyorum. "Teşekkürler." "Oturabilir miyim?" Drew masa sandalyesine doğru başını sallayarak soruyor.

"Elbette. Devam et," diyorum, odayı geçip ondan olabildiğince uzağa yatağa oturuyorum, yanlışlıkla bu kadar uzaktan herhangi bir üzücü sözün beni incitemeyeceğini düşünüyorum.

Çantasını masama bırakıyor ve geldiğinden beri ilk kez göz göze geliyor. Aslında haftalardır ilk kez. "Sana bir özür borçluyum."

"Tamam..."

"Gittiğim için özür dilerim."

"Sana kalman için iyi bir sebep vermedim." O günden sonraki gecelerde, uykuya dalmadan önce o sabahı tekrar izledim ve her tekrar izlediğimde ne kadar bencilce konuştuğumu fark ettim.

Başını sallıyor, belki onaylıyor ama belki de onaylamıyor. "Benim de sana bir açıklama borcum var."

"Dinliyorum," diyorum, neyi kastettiğinden emin değilim ama onu dinlemeye açığım.

"Sana hiç babamdan bahsetmiş miydin?"

"Hayır," diye fark ediyorum, birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımızı düşününce bu garip geliyor. Bunun o sabah ve onun gidişiyle ne ilgisi olduğundan da emin değilim.

"Annem bana hamile kaldığında annemle babamın aslında *birlikte* olmadıklarını bildiğinden eminim, ama annem babama hayatımda olma fırsatı verdi." Gövdesini bana doğru çeviriyor, omuzları geride, göğsü açık. Bunu prova ettiğini hissedebiliyorum. "Babam yükselişte olan bir gruptaydı, bu yüzden benim yerime yolu seçti ve genç yaşta kendime bir daha asla bana böyle hissettirecek birine aşık olmayacağıma yemin ettim: kariyerini bir ilişkiye tercih etmek. Ayrılmayı seç."

"Drew, fark etmemiştim." Sesinde içimi kesen bir dalgalanma var. Her iki zaman dilimindeki eylemlerimin o eski yarayı, o gizli duyguları nasıl tetiklediğini görüyorum. Yanlışlıkla duygusal bir mayına basmış olsam bile, kayıp olup olmadığını kontrol etmeliydim. CeeCee'nin düğün gecesi, kavgamız başlar başlamaz, hareketlerimin Drew'da bir şeyleri değiştirdiğini biliyordum. Eğer daha dikkatli baksaydım, belki de kristallerin işe yaramadığının ertesi sabahı da aynı değişimi fark edebilirdim. İçki. Yasal defter. Bencilliğim beni ona karşı körleştirdi.

Sıkışmış olan *bendim*. Yardım isteyen *bendim*. Mevcut hayatını altüst ettikten sonra aniden fikir değiştiren *bendim*. Bunun onun için ne anlama geldiğini hiç düşünmedim. Bunun için kendime kızıyorum.

"Senden bunu beklemiyordum," diyor. "Ve bunun boktan bir zamanlama olduğunu biliyorum, ama Sadece bilmeni istedim çünkü... O gece otelden ayrılmak yerine tüm bunları sana anlatmalıyım. Ve kristallerin işe yaramadığının ertesi sabahı, sarhoş ve uykusuz beynimin ortaya attığı bahanelerin arkasına saklanmak yerine açıklamalıyım. Panikliyordum, bu yüzden seni suçladım. Biraz zaman aldı ama sonunda babam gibi birine sahip olmamak için o kadar çok çabaladığımı fark ettim ki onun yerine ona dönüştüm. Gitmeyi seçen bendim. İki kez."

"Hey," diyorum, en yakın elini tutarak, sonunda bana gerçeğini söyleyecek kadar güvenmiş olmasının üstesinden gelerek. "Sorun yok. Sana kızgın değilim. Ve dinle, gitmiş olabilirsin ama onun yapamadığını da yaptın: geri döndün."

Drew'un umut dolu gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. Sanki sözlerim onu özgür bırakmış gibi. En azından biraz. "Beni geri götürecekmisin?"

Gülüyorum, haftalardır olmadığım kadar mutluyum. Babam evde. Drew burada. Omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. "Benim bir versiyonum ülkenin her yerinde seninle ilgili şakalar yaptıktan sonra beni geri aldın. Korkmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Drew, seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözleri duymak bile içimde her şeye rağmen bizim için bir gelecek olduğuna dair bir umut uyandırıyor. Uzun kolunu uzatıyor, az önceki kahverengi kâğıt torbayı alıyor ve bana uzatıyor. Sorgulayan gözlerime karşılık olarak, "Aç şunu" dedi.

İçeride, Drew'la mezuniyet balosunda çektiğimiz fotoğrafın olduğu bir çerçeve buldum. Sakladığını fark etmemiştim. Gözlerim sulanmaya başladı.

"Babam hakkında, geçmişimin beni tanımlamasını istemediğim hakkında uzun uzun düşündükten sonra, seni tam olarak parçası bile olmadığın bir geçmişle yargılasam ikiyüzlü olacağımı fark ettim," diyerek moralimi yükseltti ama daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. "Ailen için özel çekimi ektiğinle ilgili yazıları gördüm ve sonra canlı yayını izledim..."

Gözlerimi siliyorum. "Umarım o korkunç yorumlardan bazılarını okumamışsınızdır."

"Bu zaman çizgisinde kalın bir derim var," diyor ve ben ona inanıyorum. "Bunun gibi troller bana zarar veremez, tamam mı?"

"Tamam."

Sandalyeden kalktı, yatağa geçti ve yanıma oturdu. Dokunacak kadar yakın. Hıçkırıklara boğulmadan nefes alabilmem için yeterince uzak.

"Bu kalın deri bana her zaman böyle olmadığımı hatırlattı. Zaman içinde değiştim. O kalın deriyi büyüttüm. Bu hala babamın terk ettiği utangaç çocuk, on beş yaşında tanıştığın korkmuş, içine kapanık genç, bu fotoğraftaki açık ve gururlu lise son sınıf öğrencisi olmadığım anlamına gelmiyor." İşaret parmağıyla gülümseyen yüzünün üzerindeki bardağa

vuruyor. "Yirmi üç yaşındaki

Sana o kadar aşkıttım ki bazı geceler uyuyamıyordum. Hayallerini gerçekleştirmek ve yıkılmadığını kanıtlamak için iş sahibi olan yirmi altı yaşındaki çocuk."

"Drew..." Fısıldıyorum. Elinin tersiyle yanağımı okşuyor ve kaçtığını bile fark etmediğim bir damla gözyaşını siliyor.

"Ben aynı zamanda şu anda gördüğün otuz yaşında, seni yeniden tanıdığım için geri dönülmez bir şekilde değişmiş biriyim. Tam olarak olduğun gibi. Düşündüğüm gibi kapana kısılmış değilsin, bu bedende yepyeni birisin," diyor ve beni gururlandıran küçük bir gülümseme yayıyor. "Belki de Lucille'in o kart okumasıyla kastettiği buydu. Azrail'in işaret ettiği gerçek bir ölüm değildi. Ölen senin egodu."

Bu vahiy rahatlamayla birlikte üzerime yıkılıyor. O haklı. Aynı zamanda bilge. Ne zaman bu kadar bilge oldu? "Katılıyorum. Ama tüm bunlar bizim için ne anlama geliyor?" Ellerimin titremesine neden olan hassas bir soru bu.

Drew bunu fark ediyor ve ellerini ellerinin arasına alıyor; elleri de titriyor olsa da, birlikte korkmamız tek başımıza korkmamızdan daha iyi. "Bu seni hayatımda istediğim anlamına geliyor, Nolan. Bu ister seni tekrar geçmişimize döndürmeye çalışmak, isterse de geleceğimizi bu noktadan itibaren inşa etmek anlamına gelsin, ben uzun soluklu bir ilişki için buradayım."

Sevgiyle dolup taşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ona sarılıyorum ve başının yan tarafını milyonlarca kez öpüyorum. Ter, çay ağacı yağı ve *kendisi* gibi kokuyor. Bu sefer onun kokusunu içime çektiğimi saklamaya bile çalışmıyorum. "Seni çok seviyorum Drew," diye fısıldıyorum kulağına.

Gözlerimiz buluşsun diye arkasına yaslandı ve sonra beni öyle derinden öptü ki bayılabilirdi.

Sonunda öpüşmemizi kesip kendime geldiğimde derin bir nefes alıyorum ve "Şimdi sanırım o yedi yıl olmadan yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermem gerekiyor" diyorum. Tehlikeli durum aramızda oturuyor.

"Bir yolunu buluruz," diyor Drew, bir kolunu omzuma doluyor ve beni yanına çekiyor. Başım onun kucağına kayıyor

ve her zaman olduğu gibi, sadece onun yakınlığı bile kalp atışlarımı yavaşlatıyor ve düşüncelerimin hızını kesiyor.

Az önce söylediklerini tekrarlayana kadar. *Bir yolunu bulacağız.*

"Biz," diye fısıldıyorum boynuna.

"Evet," diye fısıldıyor. "*Biz.*" Sonunda *biz biz* olduk.

Bölüm Otuz Dokuz

Imogen'in doğum gününden birkaç gün sonra mahallemizde yürürken CeeCee, "Drew konusunda sana yardım ettim," diyor. Imogen ve Milkshake her zamanki gibi birkaç adım önde koşturuyorlar, Imogen kendi küçük dünyasında mutlu bir şekilde kaybolmuş. "Şimdi annem konusunda yardımına ihtiyacım var."

"Ne ile?" Milkshake'in geri çekilebilir tasmaını çok uzaklaşmadan kilitleyerek soruyorum.

"James'le konuştuk ve New Jersey'e geri dönmek istiyoruz," diyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, bu haber beni heyecanlandırıyor. "Bu harika."

CeeCee başını sallar. "Ben de öyle düşünüyorum ama annemin zorlayacağını biliyorum. Hayatımızın Colorado'da olduğunu söyleyecek. Imogen'in okulu ve arkadaşları Colorado'da ama..." CeeCee çenesini kızına doğru eğiyor. "Hastanede olduğumuz zamanlar dışında onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ailesine ihtiyacı var. *Benim* de aileme ihtiyacım var."

"Retweetle," diyorum başımı sallayarak. Bu dersi zor ve büyüğü bir şekilde öğrendim.

"Twitter'ın artık pek bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" CeeCee soruyor. "Tanrım, Drew ve benim sana 2030 görgü kuralları konusunda hızlandırılmış bir kurs vermemiz gerekecek. Seni düzgünce çağa uydurmak için, seni kalıntı."

Gülüyorum ve sonra caddeyi geçerken, güneş üzerimizde parlarken bizi asıl konumuza döndürüyorum. "Benden ne istersen. Ben sana yardım ederim." Kariyerim askıdayken ve Drew yanımda dururken, kendimi bir çeşit

Yenilmez. Zaman yolculuğunu kabul ettim. Muhtemelen dağları yerinden oynatabilirim. "Seninleyim," diyorum ona, omzunu sıkarak.

O da hemen geri sıkıyor.

Colorado'ya dönecekleri günden bir gün önce CeeCee annesine "Bir değişikliğe ihtiyacım var," diyor. "New Jersey'e geri taşınıyoruz."

Bu CeeCee'nin bir gece önce odamda benimle yaptığı konuşma, çünkü gerçek şu ki CeeCee yalnızlığın annemi yiyip bitireceğini biliyor. Annem en mutlu olduğu anlarda yanında helikopter gibi kullanabileceği birileri oluyor ve Tanrı biliyor ki CeeCee ve James'in ikinci çocuk yolda olduğu için yardıma ihtiyaçları olacak.

CeeCee çavdar ekmeğinde hindi ve peynir lokmaları arasında annesine "Burada rahatım," diyor. "Seni ve babamı istediğim zaman ziyaret edebilmek istiyorum."

Birkaç gün önce babamı on beş dakika uzaklıktaki hafıza bakım tesisindeki yeni yerine yerleştirdik. Personel, babam için rahat ve güvenli bir alan yaratmak için ellerinden geleni yaptı. En sevdiği yatar koltuğunu, televizyonunu ve model trenlerinden birini getirdik. Hafızası zayıflıyor olabilir ama CeeCee'nin yanında babamın yardımlarıyla o treni kurmak unutamayacağım bir anı. Trenin ilk düdüğüyle birlikte babamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve bu görüntüyü sonsuza dek yanımda taşıyacağım.

"Imogen'i öylece okuldan, arkadaşlarından uzaklaştıramazsın," diye itiraz ediyor annem, ki CeeCee ve ben bunu yapacağını biliyorduk. "Ben iyi olacağım."

"İyi senin için yeterince iyi değil anne," diyorum. "Biz harikayı hedefliyoruz ve iyiyle yetineceğiz."

"Imogen'in benimle aynı liseden mezun olduğunu görmek istiyorum," diye devam ediyor CeeCee, hayatının bu yeni dönemi için heyecanlı bir ses tonuyla. "İki çocuğu da kaya müzesindeki oyun alanına getirin. Her şey ayarlandı."

Annem sonunda razı oldu.

Önce CeeCee, James ve Imogen Colorado'ya uçuyor. Drew ve benim gelmem uzun sürmeyecek.

Drew dükkândan biraz izin alabileceğine karar verdi ve CeeCee'nin paketleme işinde fazladan bir çift ele ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sanırım artık bu işe -birbirimize- tam anlamıyla bağlandığımıza göre, bu zamanı CeeCee ile yeniden bağlantı kurmak için de kullanmak istiyor. Düğünden sonra benim mankafa kişiliğim sayesinde yıllarca arkadaş kaldılar. Bunu onlar için tekrar istiyorum.

Annem, alışmakta zorluk çekerse diye babama yakın olmak için geride kalır.

Drew ve ben vardığımızda, iki katlı şirin ev çoktan satılığa çıkmıştı. James tamamen uzaktan çalışmak için onay aldı, CeeCee şirketinin New Jersey şubesine transfer oldu ve Imogen'in çok rağbet gören bir anaokulunda yer almasını sağladılar. Geriye kalan tek şey tüm hayatlarını paketlemek. Büyük bir girişim.

Dünyamız koli bandı, paket yemek ve balonlu naylonla dolup taşıyor. Bu sırayla olması gerekmiyor. Ve öncelik sırasının da bu olması gerekmiyor.

Imogen saatlerce oturup baloncuk patlatıyor. Bir gün hamburger ve trüflü patates kızartmasından oluşan bir öğle yemeğinden sonra ona ne yaptığını soruyorum ve o da hiç duraksamadan "Yardım ediyorum" diyor. Hikayeyi tüm aileye tekrar anlatıyorum ama kimse gülmüyor. Konuşmasını tam olarak anlayamadım. Kahretsin, bu çocuktan öğreneceğim çok şey var.

Üçüncü gece, Imogen'in duvardan gelen yüksek sesli beyaz gürültü makinesiyle bir kez daha uykumdan uyandım ve bir bardak su içmek için karanlıkta yataktan sürünerek aşağı indim. Babamın ameliyat korkusundan beri pek dinlenemedim.

İlk iki gecenin aksine, bodrumda bir ışığın yandığını fark ettim. Ev eski, ama belirgin bir hayalet enerjisi yaymıyor, bu yüzden ön kapıda bıraktığım ayakkabılarımı giyip gizlice aşağıya inip araştırıyorum.

Bodrumun yarısı tamamlandı. Imogen geldiğinde kesinlikle ikinci plana atılmış projelerden biri - çocuk odası bir takılma alanından daha önemli. CeeCee pembe bir uyku pantolonu ve atletle duruyor, saçlarını tepeden topuz yapmış, etraftaki kutu yığınınına bakıyor. Burası, biz her şeyi kamyonlara ve bölmelere taşımaya başlamadan önce her şeyin mükemmel bir hassasiyetle düzenlendiği üst kata hiç benzemiyor.

"CeeCee?" Sesleniyorum. Sanki transa geçmiş gibi dönüyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor ciddi bir inanç eksikliğiyle. "Uyuyamadım, ben de bir işe yarayayım dedim." Gözleri sanki bunalmış gibi gri boşlukta geziniyor. Soğuk zemini kesen bir ürperti, sadece ince terliklerle orada nasıl durduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Teklif ediyorum.

"Elbette," diyor ve dizini kullanarak bir kutuyu bana doğru itiyor. Tepedeki ikinci bir ampulün ipini çekiyorum ve ışık havuzu daha da fazla dağınıklığı aydınlatıyor. Noel süsleri. Güverte sandalyeleri. Eski bir posta kutusu. Yapacak bu kadar çok işimiz olduğunu fark etmemiştim. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum, ne kadar çabuk biterse o kadar çabuk nefes alabilirim."

"Burada yaşamak hoşuna gitti mi?" Çoğunlukla boşluğu doldurmak için soruyorum.

"Denedim ama bir yeri ancak zorunluluktan taşındığınızda bu kadar sevebilirsiniz." Muhtemelen evlerinin önündeki çöp konteynerine gidecek olan minderleri incelerken topuzu tutucusundan biraz daha kayıyor.

"Buraya gelmek istemedin mi?" Şaşırarak sordum.

"İnsanlara taşınmanın James'in işi için olduğunu söyledik, ama aslında Doop'un katlanmasından utandığımız için kaçıyorduk ve..." Sanki bana büyü yapıyormuş gibi parmaklarını bana doğru oynatıyor. İlişkimiz bitmeden önce, CeeCee'yi sık sık ikizim gibi görürdüm. Her durumda aklından geçenleri okuyabildiğim biri. Benim şakalarımın ve Drew'un başına gelenlere benzer sonuçlardan bahsettiğini biliyorum.

Bu Pişmanlık değil tartmak üzerinde Ben olarak çok bilmek o ilişkimiz düzeliyor. Bu acının bir kısmı temizlendi. Bodrumun bitmiş bölümüne doğru ilerlerken bunu anlıyorum, Betonun yerini kahverengi halıya bıraktığı yerde. Uzak duvarda, ıvır zıvırla dolu olduğundan emin olduğum bir dolap var, ancak akordeon kapağını açtığımda gördüğüm ilk şey CeeCee'nin gelinliği şeffaf bir askı poşetinin içinde. Mükemmel bir şekilde korunmuş. Sadece onu görmek bile beni anılarla dolduruyor.

CeeCee yanıma geldi. "Bir ara satmayı düşündüm. Paraya ihtiyacımız vardı ve o sadece... oradaydı. Ama yapamadım. Nedenini bilmiyorum. O güne ait hiçbir şeyden ayrılamazdım. Bunu yaparsam Doop'tan birinin peşime düşeceğinden korktum." Gözlerini kendine çeviriyor.

Kalıntıları karıştırıyoruz. Dijital bir fotoğraf çerçevesi. Bir pasta tabağı. Hâlâ yulaf ezmesi reklamı gibi duran bir tabela. Tüm bunların ve diğer çeşitli hatıraların altında, bir kumaş parçasının altından çıkan çanta saplarını fark ediyorum. Çıkardığım şey kalbimin durmasına neden oldu.

"Bunlar... mı?" CeeCee soruyor. "Sanırım öyle," diye mırıldandım.

Artık hediye çantaları.

"Bunların burada olduğunu bilmiyordum, yemin ederim" diyor.

Titreyen ellerimle her birinin içindeki kağıt mendilleri ayırıyor, mumları, kremleri, yağları ve takviyeleri bir kenara koyuyorum. En son çantanın dibinde, dokunulduğunda pürüzsüz bir his veren ve çarpıcı bir şekilde tanıdık gelen daha küçük bir kadife çanta buluyorum.

İpi çözüyorum ve elime bir kristal koleksiyonu düşüyor. Farklı renkler.

Drew'inkilerden farklı şekiller ve dokular.

Özenle topladım. Ryan'ın orijinal çantasıyla aynı parşömen, ama farklı kelimelerle.

Bu koleksiyonda pembe turmalin, peridot, sodalit, serpantin, anhidrit, sitrin ve ateş opali bulacaksınız. Bu özel şekilli

kristaller, kullanıcının geçmişiyle barışmasına yardımcı olmak için eş olarak seçilmiştir.

Talimatlar:

Kristalleri göğsünüze yakın tutun.

Güçlü bir niyet belirleyin. Bunu evrene söyleyin. İdeal sonucu gözünüzde canlandırın.

Kristalleri uyku için yastığınızın altına yerleştirin.

Genleşmiş ve yeniden başlamaya hazır olarak uyanın.

"Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?" diye sordum. Aklımda iki düşünce var: Hâlâ bu gerçekliğe uyandığımda hayal ettiğim o çok ayrıntılı şaka programındayım ya da Doop'takiler bana uzun bir oyun oynadılar. Drew, ailem ve nihayet kız kardeşimle uzlaşmak nihai kaışımı sağladı.

İyi oynadın, Doop. İyi oynadın.

CeeCee'nin gözleri talimatları tarıyor. "şu şerefsizler..." Gülüşü alaycı. "Belki de ikisini de alman gerekiyordu ve Ryan hediye çantalarını karıştırdı." CeeCee'nin ses tonu, söylerken bile buna inanmadığını gösteriyor. "Onları kullanacak mısınız?"

"Bu gece olmaz," diyorum çabucak, içimi bir endişe kaplıyor. "Onlarla biraz zamana ihtiyacım var. Bununla." Ne demek istediğimi anlayacağını biliyorum. "Bu" annem, babam, Imogen, Drew ve onu da kapsıyor. "Bu zaman çizgisinde onardığım tüm ilişkiler, saati geri alırsam kaybolacak ya da değişecek. "Kendi yaz tasarrufumu başlatacağım." Kulağa ne kadar sevimsiz geldiğini görünce gözlerimi deviriyorum.

"Evet, tabii ki" diyor, beni ciddiye alarak. Nihayet.

"Bundan vazgeçmek isteyip istemediğini bilmiyorum," diyorum. "Ve eğer bunu istiyorsam, henüz buna hazır olup olmadığımı da bilmiyorum."

"Bu mantıklı," diyor. "Bu senin hayatın, Nolan."

İkimiz de esneme ve endişe fiısına dönene kadar sessizlik içinde çalışıyoruz, kristaller cebimde her saniye daha da ağırlaşıyor. Kendimizi yukarı ve yatak odalarımıza sürüklüyoruz ve yollarımız ayrılmadan önce,

CeeCee elini benimkine koydu. Liseden beri paylaşmadığımız bir şefkat seviyesi.

Karanlıkta bile, sesi ancak fısıltıyı aşıyor, ağladığını biliyorum. "Bunun yedi yılını kaybetmemek için her şeyimi verirdim." Birleştirdiğimiz ellerimizi sıkıyor. "En iyisinin ne olduğunu biliyorsun ve neyi seçersen seç seni destekleyeceğim, ama bunu söylemek zorundaydım."

Başka bir şey söylemeden, beni öyle bir kucaklıyor ki, geçmişteki günahlarımın affedildiğini anlıyorum. Ya da, en azından, yeniden başlayabileceğimiz kadar affedildi. Hangi zaman çizelgesine karar verirsem.

Kırkıncı Bölüm

New York'a döndüğümde dışarı çıkıp parti yapmıyorum, içmiyorum ve kendimi rezil etmiyorum. Evde kalıp Drew ve bana her zaman sevdiğimiz bir yemeği pişiriyorum: bolonez spagetti. Hiçbir zaman hazır ramen, hazır yulaf ezmesi ve adında *hazır* olan her şeyin ötesinde bir şef olmadım ama malzemeleri yakındaki bir organik pazardan topluyorum, adım adım bana yol gösteren bir YouTube videosu izliyorum ve bitirdiğimde meditasyon yapmış gibi hissediyorum. Masayı kurup pahalı şarabı doldururken, bu lüks yaşamda yarattığım karmaşayı görmezden gelirken Zen damarlarımda dolaşıyor.

Jessalynn ekibimde olmadan her şey boka sarıyor. Kimse ne yapacağını, ne söyleyeceğini, ne için ödeme yapması gerektiğini ya da kimin bana ödeme yapması gerektiğini bilmiyor. Asistanlarımı hasar kontrolünün liderleri olarak atadım, işletme müdürüme "bir yolunu bulmasını" söyledim ve beş kişiyle yeni bir numara içeren yeni bir telefon aldım: Drew, annem, CeeCee, James ve hafıza bakım tesisi.

Milkshake'e tezgâha düşmüş bir erişteyi gizlice uzatıyorum. Kuyruğunu yakındaki bir dolaba çarparak mutlu bir şekilde höpürdetiyor. Onu özleyeceğim. Çünkü başka bir Milkshake olsa bile, tam olarak bu Milkshake olmayacak. Tabii bu bir anlam ifade ediyorsa.

"Bütün bunlar ne için?" Drew mağazada geçirdiği bir günün yorgunluğuyla kapıdan içeri girdiğinde soruyor. Yokluğunda terfi ettirdiği mağaza müdürünün iyi bir iş çıkardığını bildirmek için daha önce mesaj atmıştı ama Drew bir

Mükemmeliyetçiydi, bu yüzden elbette her şeyi istediği gibi yapmak için fazladan çalışması gerekiyordu.

Burada sinirden ter içinde dururken, umarım jestim onun da hoşuna gider. "Bizi kutlamak için küçük bir şey yapmak istedim."

Gülümsemesi ayak parmaklarımın ucuna kadar bir sevgi şimşegi gönderiyor. Yerimize oturuyoruz, peçetelerimizi seriyoruz ve ikimize de servis yaparken mutfak eşyalarımın nasıl titrediğini fark etmeden edemiyorum. Drew, bunu açıkça fark etmesine rağmen sessizliğini koruyor. Gerçekten de, son bir haftadır sakladığım şeyi ona gösterdiğimde ne diyeceğinden endişeleniyorum.

Tatlıyı hazırladığımda, daha fazla dayanamayacağıma karar verdim ve çantayı unsuz bitter çikolatalı tart tabaklarımızın arasına yerleştirdim (benim tarafımdan yapılmadı, ancak açlıktan ölürken ve fırın bölümünün yanında bir arabayı yuvarlarken elle seçildi).

Drew'un kaşları çatılır. "Bana hediye mi aldın?"

"Tam olarak değil," diyorum, çantayı açıp kendi gözleriyle görmesi için onu teşvik etmeden önce. Bu tesadüfü açıklamak için doğru kelimeleri bulamazdım.

Siyah çantadan çıkan eşyaların sayısı onu şaşırtıyor ama ne olduklarını anladığında şaşkınlığı gözle görülür bir şekilde ikiye katlanıyor. "Bunları nasıl aldın? Ryan mı gönderdi?"

"CeeCee'nin bodrumundaydılar, tüm düğün hatıralarının altında gömülüydüler," diyorum ve bunu sakladığımı fark etmesini izliyorum.

Ağzından çıkan ilk soru "Neden?" oluyor.

"Çünkü," sonsuzluk gibi gelen bir süre duraksıyorum. "Çünkü bu kararı birlikte vermemizi istedim. Son kez işe yaramadığında, sen..." Onun gittiğini söylemeye dilim varmıyor. İyi bir nedeni vardı ama yine de gitti. Ve bu beni incitti. Onun yerine "Çok fazla bilinmeyen var," diyorum.

Başını sallıyor. "Neredeyse her şey bilinmiyor. Yirmi üç yaşında kalıp bedeninden bağımsız olarak yaşlanırsan, o yedi kişinin yaptığı hataları yapmayacağından emin olamayacağımdan endişeleniyordum.

Ama emin olduđum tek Őey senin bűyűdűđűn. Ailenin yanında olmak için her Őeyi bıraktın. Etkinliđimde bana yardım etmek için çalıřman bile. Kořmak için bir bahane arıyordum, ben de kořtum." Cam gibi gűzleri benimkilere dikilmiřti. Endiřelerimin sadece bir kısmını hafiflettiler. "Kristaller iře yaramasa bile, bu sefer hiçbir yere gitmiyorum."

"Dođru. Bizim için garantili bir mutlu son. Yine de iře yararsa," diyorum titreyerek, "bu bir daha olmayabilir. Birbirimize geri dűnűř yolunu asla bulamayabiliriz."

"Bu doğru." Kaşları atıldı.

"Öte yandan, en azından denemezsem, babamla geçireceđim yedi yılı kesinlikle kaybedeceđim." Bu dűřűnce kalbimi sızlattı. "Hayal gűrműyorum. Geri dűnűp onu iyileřtirebileceđimi falan sanmıyorum ama onunla geçirdiđim zamanın ne kadar deđerli olduđunu ve ne kadarını bořa harcadıđımı řimdi anlıyorum."

Drew dűřűnceli bir řekilde bařını sallar, cevap vermek için zaman ayırır. "Senin yerinde olsaydım ve bu benim annem olsaydı, hangi seçimi yapacađımı biliyorum."

Kelimeler hemen dűkűlmez; gűzyařları dűřmekle tehdit eder.

"Nolan." Adımı kutsal bir Őeymiř gibi sűylűyor. "Eđer vereceđin karar buysa, bűyűmenin mutluluđu yeniden bulmamıza yardımcı olacađından hiç řűphem yok."

Ŭstesinden gelemeyince masaya dođru eđilip onu űpűyorum űnkű bařka ne yapacađımı bilmiyorum ve sűyleyecek hiçbir Őeyim kalmadı. Hiçbir Őeyin ailem ve Drew'dan daha űnemli olmadıđından hiç bu kadar emin olmamıřtım.

Hayır. Yanlıř. Drew benim ailem ve her zaman da *űyle* oldu. Benim evim. Ve ařkımız, biz yarayı sıkıřtırıp dűkűlmesini durdurmaya çalıřmadan çok űnce romantik bir řekilde kanadı.

şimdi, acıtıyor olsa bile bu Şeylerle dolup taşıyoruz.

Gecenin geri kalanında viski içiyoruz, Milkshake'i yűrűyűře çıkartıyoruz ve sanki ben macera ve űđrenmeyi teřvik etmek için Avrupa kıtasında bir tura çıkmak űzere olan zengin bir İngiliz genciymiřim gibi planlar yapıyoruz. Eđer kalırsam, benim dairemi satıp Drew'unkine

taşınacağız ve ben de kitapçıda yardımcı olacağım. şöhretimi reddedip,
Hardy-Har'a döneceğim.

Hideaway'e gidip sıfırdan başlayacağım. İsmimin hala bir ağırlığı olabilir ama yeni bir kişilik yaratacağım. Takım elbise yok. Erkek çocuk yok. Alçaklık yok. Sadece ben ve bir mikrofon. Imogen'in partisinde olduğu gibi. Temellere dönelim.

Eğer geri dönersem, orada çok fazla belirsizlik var. Tek yapabildiğim hatalarımı elimden geldiğince düzeltereğime dair söz vermek. Önceliklerimin değişmesi ruhumda tortulaştı. Bu deneyimi unutsam bile, bana öğrettikleri dersler hiçbir yere gitmeyecek.

Onu kontrol etmek için annemi aradım. Imogen arka planda tak tak şakalarının provasını yapıyordu. Çocuk bu hastalığa yakalandı ve ben bunun için özür dilemiyorum. Annem konularını tükettiğinde -bahçe, hafıza bakım tesisindeki yemekler, Imogen'in yeni anaokulundaki servis yolu- telefonu CeeCee'ye veriyor.

Klavyemin tıkırtısını duyunca "Ne yazıyorsun?" diye soruyor.

"Sana bir e-posta gönderiyorum," dedim.

"Şu anda tam anlamıyla konuşuyoruz," diyor homurdanarak. "Söylemen gerekeni söyleyip dramatiği bir kenara bırakamaz mısın?"

"Ben mi? Dramatikliği bırakayım mı? Asla," diyorum ve Gönder tuşuna basıyorum. "Bilgisayarını kontrol et."

CeeCee'nin etrafta dolaşma, yatak odasına girme ve kapıyı kapatacağını duyurma sesleri geliyor. Gönderdiğim şeyi gördüğünde telefonda hafif bir nefes sesi geliyor. "Lanet olsun, Nolan. Bu da ne böyle?"

"Yarısı babamın bakımı için, yarısı da Imogen için üniversite fonu."

Söy

le. "Hayır, tabii ki. Anladım," diyor. "Ama... ama neden?"

İnsanlar bugün bana bunu sormakta ısrarlı görünüyor. "Çünkü sen bir bunca yıl annemle babama yardım ettikten sonra. Çünkü seni seviyorum, Imogen'i seviyorum ve onun başarılı olmasını istiyorum. Bunu görmek için orada olamayacak olsam bile.

" Umarım bu küçük hareket, ben öldüğümde aileme biraz güvence sağlar.

Gidecek miyim, yoksa yerime başkası mı gelecek? Bu zaman çizgisi bensiz devam edecek mi? Gah, zaten kızarmış ve yıpranmış beynim için çok fazla varoluşsal soru. Bu gerçekliği bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakacağıma söz verdim ve bu da bunun bir parçası.

CeeCee nazik bir "Oh" ile beni geri getirdi.

"Evet," diyorum. Bu *oh*'un altında yatan hüznü çok iyi anlıyorum.

Vedalarımız iyi dileklere, iyi dileklerimiz de seni seviyorumlara dönüşür. Telefonu kapatmadan önce, "Seni diğer tarafta görmek için sabırsızlanıyorum." diyor.

İçimi huzur kaplıyor.

Gece yarısı, Drew ve ben ikinci bir şişe viski açtık, Drew bir esrar üretti ve Milkshake kanepeye kıvrılmak için bize katıldı. Üçümüz yedi yıllık boşluğum sırasında kaçırdığım *RuPaul's Drag Race*'in bir sezonunu yakalıyoruz ve Milkshake en sevdiği kraliçeleri gördüğünde televizyona yüksek sesle havlıyor.

Gülüyoruz, öpüşüyoruz, sarılıyoruz ve biraz daha öpüşüyoruz. Bu fırtınalı bir deneyim için mükemmel bir kapanış. Dişlerimi fırçaladıktan ve pijamalarımı giydikten sonra, fonları tükenmek üzere olan ve son bir denemede doğru sonuçları umutsuzca bekleyen iki bilim insanının yoğunluğuyla yatağa giriyoruz.

Tedirginliğimizle karışan geç saat, odaya titreşen bir olasılık hissi veriyor. Vücudumu Drew'unkine doğru fırlatıyorum ve ona yapışıyorum. Kollarım yumuşak gövdesine dolanıyor ve lavanta kokulu deterjan kokusunu içime çekiyorum. "Gitmene izin vermek istemiyorum."

"Zorunda kalmayacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde, kocaman elini yumuşak saçlarımda gezdirirken.

"Bunu bilmiyorsun," diyorum tişörtünün kumaşına sokularak.
"Aşkımız sihir gibi gelebilir ama bu öyle olduğu anlamına gelmez."

Yavaşça başımı ellerinin arasına alıyor ve kendine doğru götürüyor. Dudaklarıma viski, vaatler ve sonsuzluk tadında bir öpücük kondurduktan sonra beni yastığıma geri götürüyor ve ona bakarken başımın sallanmasına izin veriyor. Benim nazik devim. Benim artık çete olmayan nazik devim.

"Sihirli ya da değil," diyor, yanımdaki çarşafı gömülerek göz göze gelmemizi sağlıyor, "aşkımız *kaçınılmaz*."

Onu öpmeden, elini elime almadan ve umarım bu zaman çizgisinde son kez gözlerimi kapatmadan önce duymam gereken tek şey bu.

ALTINCI BÖLÜM

HEMATİT TAŞI

Güzel, dengeli hizalama

Bölüm Kırk Bir

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tazelenmiş ve heyecanlı bir şekilde uyandığımda ilk kontrol ettiğim şey burun ateli oluyor.

İkinci kontrol ettiğim şey Drew, yatağın diğer tarafında kıvrılmış. Yatak.

İçlerinden sadece biri oradadır ve o da yakışıklı, sakallı adam değildir. burnunun köprüsünde, gözlüklerinin normalde durduğu yerde küçük izler var.

"Aha!" diye bağıryorum, zemin seviyesindeki yatağımdan sıçrayıp mutlu bir dansa başlıyorum, bu da bir kez daha akordeon kapılardan fırlayıp ucuz, kırıntı yüklü Target halımın üzerinde mutlak bir kaosa neden olan *Ve-shoe-* vius Dağı'na tökezlememle sonuçlanıyor. Kıçımın üzerine sertçe inmenin acısı bile göğsümde kükreyen mutlak sevinçten daha ağır basmıyor.

Ayak sesleri apartmanda yankılanıyor ve kapım uçarak açılıyor. Neyse ki Drew'un elinde bu sefer yangın söndürücü yok.

Rahatlamış bir nefes veriyorum.

Geldi. Tanrıya şükür, burada. Bu düğünden sonraya atlamadığım anlamına geliyor olmalı. Gitmemiş. Bu da dün gece uyumadan önce düşündüğüm büyük planın hâlâ işe yarayabileceği anlamına geliyor.

Drew pijama pantolonu ve uyku tişörtüyle orada duruyor. Göz kabuklarına ve sakalsız bebek yüzüne bakıyorum. "Ne oldu? Ne kırıldı?" diye soruyor ve hemen kalkmama yardım etmeye geliyor.

"Uzay-zaman sürekliliği, ama kimin umurunda?" O bana tuhaf tuhaf bakıyor, bense ona taşan bir sevgiyle bakıyorum. "Bugün günlerden ne?" Scrooge gibi emin olmak için soruyorum.

Bana daha da komik bakıyor. "Bugün cumartesi. Bugün CeeCee'nin düğünü var."

Kalbim sevinçten yerinden fırlıyor ve ben de Drew'u yanıma alıyorum. "Kız kardeşim bugün evleniyor!" Sesim, muhtemelen yan komşularımızın sessiz sabahını delip geçen hoppa bir çığlığa dönüşüyor.

"Pekâlâ, sen kimsin ve benim alaycı ama motive olmuş en iyi arkadaşım Nolan Baker'a ne yaptın?" Drew soruyor.

"Onu gelecekte bıraktım," diyorum.

Bu Drew'u şaşırtmış olmalı. Kaşlarının arasında sevimli kırışıklıklar belirir. "Onu geçmişte bıraktığını söylemen gerekmez mi?"

"Hayır, çünkü bu geçmişte kaldı."

Komik bir şaşkınlık gösterisiyle başını kaşıyor. "Hayır, bu *şimdiki zaman*. Uyurgezer falan mısın?" Beni mutfağa kadar takip ediyor, orada kahve yapmaya başlıyorum.

"Belki," diyorum şakacı bir omuz silkmeye. "Ama ben hayalimi yaşıyorum." Buraya dönmek. Drew'la birlikte.

Duraklıyor, ellerini tezgâhın üzerine koyuyor, kahvaltı karışımının aroması havayı doldururken gözleriyle beni inceliyor. "Tamam, şimdi beni resmen korkutuyorsun. Kız kardeşinin düğünü hakkındaki bu ani fikir değişikliğinin sebebi nedir?"

"Öncelikle," diyorum buzdolabından yulaf sütlü kremayı alarak. "Lütfen bir daha 'evlilik' kelimesini kullanmaktan kaçının. İkincisi, ister inanın ister inanmayın... *Doop*." İçimden bir kahkaha patladı.

"İşte bu kadar. Şu anda ne tür bir vücut değiştirme komedisinde rol aldığınızı öğrenmem gerekiyor."

"Vücut değişimi mi?" Gizli laboratuvardaki hangi Doop ürününün bunu yapabileceğini düşünerek gülerек soruyorum. "İşte bu bir fikir..."

"Ben ciddiym. Dibe vuracağım..."

Sıcak bir fincanı ona doğru ittim. "Çözmen gereken tek şey bu kahve, böylece önümüzdeki uzun gün için kafein almış olursun." Gözlerini kırıştırıyor, belki de kahveye tuhaf bir şey yapıp yapmadığını düşünüyor (yapmadım) ve sonra tereddütle kabul ediyor. "Ben iyiyim. Güven bana." Yanağına bir öpücük kondurup hazırlanmaya gidiyorum, ait olduğum yerde olduğum ve ona her şeyi anlatmaya hazır olduğum için mutluyum.

Yakında. Daha sonra. Bu gece.

"Halletmem gereken bazı işlerim var, ama gitmeden önce takım elbisemi alır mısın, seninle düğün yerinde buluşuruz?" diye sordum.

"Halledilecek bir iş mi?" diye soruyor. "Beni ciddi garipleştiriyorsun. Otele birlikte gitmeyecek miyiz?"

Bir şey yapmalıyım" demeden önce kahvemi yudumluyorum. Önemli bir şey. Ne kadar süre kalacağımı bilmiyorum ama geç kalmak istemiyorum, bu yüzden CeeCee'nin çağrı saatinden önce buraya uğrama fırsatım olmayacak."

"Arama zamanı?" diye soruyor kıkırdayarak. "Bu bir gösteri değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece uymam gereken bir seyahat programım olduğunu söylüyorum," diyorum, bu sefer buna uyacağımdan eminim.

Midtown'daki metro istasyonundan çıktığımda Harry'yi aradım.

Telefonumda yol tarifini açmama gerek yok çünkü bu yürüyüşü ezbere biliyorum. Hızımı artırdıkça ciğerlerimin genişlediğini hissediyor, yirmi üç yaşındaki bedenime geri döndüğüm için seviniyorum. O kadar bakımlı ya da yontulmuş olmasa da, o benim ve onu seviyorum.

Bu bedene de otuz yıllık borçlu bedenime davrandığım kadar nazik davranacağıma dair kendime sessiz bir yemin ediyorum. Daha az hazır ramen. Daha çok taze sebze. Ve daha fazla yürüyüşe çıkmak beni gerçekten öldürmez.

Harry'yi aramam doğrudan telesekretere düşüyor ki bu beni şaşırtmıyor. Onu her iki zaman diliminde de incittim ve bu incinmelerden yalnızca birini biliyor olsa da, yine de mantıklı, benden haber almak istemeyecektir.

Bip sesinden sonra, "Selam Harry. Ben Nolan. Bak, aramızdaki şeyleri boktan bir şekilde bıraktığım için özür dilemek için aradım." Bir kavşakta durup sevdiğim şehri seyrediyorum, kendimi yenilenmiş hissediyorum. "Bir stand-up gösterisi için akşam yemeğini ekmem hataydı. Sana ikinci bir düşünce gibi davrandığım için özür dilerim. Bir düğün tarihi için çaresizdim ve bir ilişki için yerim yoktu ve seni kendi korkunç eylemlerimin hedefine getirdim, bu yüzden cidden çok üzgünüm."

Gideceğim yere yaklaşıyorum, ayakkabılarım sakızla kaplı kaldırımda acele adımlarla ilerliyor, böylece oraya ve düğüne zamanında yetişebileceğim. Bunu toparlıyorum. "Bunu hiç dinlemeyebilirsin, sorun değil, ama bir noktada bunu duyarsan ve 'Hey, şu Nolan denen adam sandığım gibi dünyanın başına bela değilmiş' diye düşünürsen, bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Bir kahve içmek, yüz yüze özür dilemek ve belki de, ne bileyim, arkadaş olmayı denemek isterim. Kulağa sıkıcı geliyorsa özür dilerim. Her şey için tekrar özür dilerim, kendinize iyi bakın."

Telefonumu tekrar cebime sokarak tanıdık bir kulübün ön girişinden geçip arka ofise doğru ilerliyorum. İçeri girmeden önce aralık kapıyı iki kez tıklattıyorum.

"Nolan?" Wanda dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırarak soruyor. "Şu anda kız kardeşinin düğünü için hazırlanıyor olman gerekmiyor mu?"

"Evet, ama önce iki haftalık ihbarımı iptal etmeye geldim." Wanda şaşırmış görünüyor. "Bu da nereden çıktı?"

Ona fantastik gerçekleri anlatmaktan kaçınıyorum ve şöyle diyorum: "Hardy-Har Hideaway uzun zamandır benim için evden uzakta bir ev oldu ve buradan ayrılmak benim için doğru bir seçenek değil." Bu benim sonsuza kadar çalışacağım işim olmayabilir ve sahne zamanımı

kısalttığım için burada çalışmak bana biraz acı verebilir ama bu işi hala çok önemsiyorum.

"İhbarını iptal edilmiş say o zaman." Gülümsemesini engelleyemediğini söyleyebilirim.

"Harika. Bu durumda ben de bir terfi istiyorum." Gelecekteki zaman çizelgesinde Jessalynn'e karşı dururken geliştirdiğim türden kendime güvenimin bir kısmını çağırıyorum. Kesinlikle işe yarıyor.

"Cesur hissediyoruz, değil mi?" Wanda soruyor.

"Evet. Yıllar içinde kendimi kanıtladığımı düşünüyorum. Daha fazla sorumluluk istiyorum. Bununla başa çıkabilirim," dedim. "Belirli saatler, daha iyi maaş ve eğer yapabilirsen sosyal haklar istiyorum."

"Menfaatler mi?"

"Bir daha ne zaman sallanan bir kapının yüzüme çarpacağını asla bilemem," diye şaka yapıyorum ve her nasılsa takmaktan daha mutlu olamadığım ateli işaret ediyorum.

Bana iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Ne yapabileceğime bakacağım, Nolan.

Şimdi git buradan ve kız kardeşine tebriklerimi ilet."

"Teşekkürler, Wanda. Göndereceğim."

Kendimi doğru yola soktuğumdan emin bir şekilde ayrılıyorum.

Bölüm Kırk İki

Her nasılsa ikinci kez daha da güzel olan törenden sonra, balkonda bir kokteyl içip kendimi şımartmıyorum. Drew ile sıra dansları hakkında şakalaşmıyorum ve onu tüm kalbim, bedenim ve ruhumla öpmüyorum.

Bunun yerine, o tanıdık koridordan geçip Doop çalışanlarını ilk seferinde düğün hediyelerini doldururken gördüğüm küçük odaya giriyorum. Bu partiyi mucize kremlerden, zihin okuyan gözlüklerden ve zamanda yolculuk yapan kristallerden ne pahasına olursa olsun kurtarmaya hazırım.

Ama içeri girdiğimde kimse yoktu. Tüm hediyeler çoktan paketlenmişti. Her çanta aynı renkte -beyaz- ve en yakın çantanın içine baktığımda tek bulduğum kapaticılar, saç fırçaları ve dekoratif saatler.

Bir sonrakinde, bir sonrakinde ve bir sonrakinde
de aynı. Somut olarak sihirli hiçbir şey kalmaz.
Hepsi kafamın içinde miydi?

Clive'in çağrısı, bu gecenin sonucunu çoktan değiştirmiş olmama rağmen, neredeyse geçen seferkiyle aynı dakikada geldi.

"Var mısın, yok musun?" Flamhaff Otel'in temizlik dolabında bir kez daha dururken Clive soruyor.

"Özür dilerim ama ben yokum," diyorum kendimden emin bir şekilde ve sonra ilk kısmı tekrar gözden geçiriyorum. "Bir daha düşündüm de, üzgün değilim. Bugün kız kardeşimin düğünü var ve benim için riske girdiğini biliyorum ama ailemi ön planda tutmalıyım. Umarım beni anlarsın."

Clive'in başını salladığını duyar gibiyim. "Buna saygı duyuyorum dostum. Mutlu çifte iyi dileklerimi ilet."

"Olur.

Teşekkürler."

Rahatlamış bir
şekilde telefonu
kapattım.

Etkinlik alanına döndüğümde temiz bir nefes alıp her şeyi içime çekiyorum; CeeCee'yi sevenlerin yüzleri ve ailem kutlama için bir araya gelmiş. İlk seferinde neden her şey hakkında bu kadar huysuz olmak zorunda kaldığımı anlayamıyorum. Bu benim yeniden yapmam, ama sanırım daha çok yeniden yapmam. Çünkü şimdiden çok şey değişti.

Yemek servis edilirken, annem ve babamın James'in ailesiyle oturduğu yere gizlice yaklaşıyorum.

"Burada işler nasıl gidiyor?" Bir çeşit kiralık parti başlatıcısı gibi soruyorum. Annem ve babam somon balıklarından gülümseyerek başlarını kaldırıyorlar. Babamı yeniden uyumlu ve mutlu görmek benim için çok şey ifade ediyor ama duygularımı dizginliyorum. Onu eninde sonunda aramızdan alacak olan hastalığı geri döndürmenin bir yolu olmadığını bilsem de, şu anda mümkün olduğunca çok zaman geçirebilirim. Bırakın yedi yılı, bir saniyenin daha elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Annem peçetesiyle ağzını silerken, "Güzel, sadece yemeğimizin tadını çıkarıyoruz," diyor. "Her şey yolunda mı tatlım?"

"Elbette. Sadece merhaba demek istedim," diyorum. "Düşündüğümü ve aile brunch'larımıza yeniden başlamayı çok istediğimi söylemek istedim."

"Çok meşgul olduğunu söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyor babam.

Başımı salladım. "Wanda ile konuşacağım. Bir terfi almaya hak

kazanabilirim, bu yüzden iş programımı buna göre düzenleyip düzenleyemeyeceğime bakacağım." Onlara iş bahanelerinin çoğunlukla yalan olduğunu söylemiyorum. Bu zaman çizelgesinde yüzde 100 doğruluk için çalışıyorum, ama sanırım yüzde 98 bu durumda daha iyi

Örnek. "Eğer hala bir bahçe yapmak istiyorsan, bahçeye yardım etmek isterim anne. Ve baba, CeeCee yeni bir model tren aldığından bahsetti. Belki bana eski günlerdeki gibi nasıl bir araya getirileceğini gösterebilirsin."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "On dört yaşında bir çocuğun bana trenlerin aptallar için olduğunu söylediğini ve model kulübesine adım atmayı reddettiğini çok net hatırlıyorum."

Omuz silkiyorum, geçmişteki halimden utanıyorum. "Evet, belki de artık bir aptalım."

Bunun üzerine, hafıza bankamda saklamak üzere sakladığım gürültülü bir kahkaha atıyor. Söylediklerini telefonuma kaydetmeye başlamalıyım, böylece hafızası gittiğinde ve motor fonksiyonları durduğunda, ondan bir parçayı her zaman yanımda taşıyacağım. Hafızalar zayıflayabilir ama kayıtlar kalabilir. Bunu, Drew ve ailemi hedef alarak yaptığım tüm o aşağılayıcı stand-up gösterilerini oturup izlemek zorunda kaldığımda zor yoldan öğrendim.

Aynı hataları bir daha yapmayacağım.

"Tamam o zaman. Ama waffle'ları sen yapacaksın," diyor babam. "Memnuniyetle," diyorum küçük bir kraliyet selamıyla.

Annem büyülenmiş görünüyor. "CeeCee balayından döndüğünde yeniden başlarız."

"Hayır." Sabırsızlıkla başımı sallıyorum. "Önümüzdeki Pazar başlayalım. Hazır olduğunda bize tekrar katılabilir."

Annem sinsi bir kaşını kaldırıyor. "Sen nasıl istersen, Nolan."

Topuklarımın üzerinde dönerek gelin partisinin kürsüsüne doğru ilerliyorum, kendimi hafıflemiş hissediyorum, umarım en az yedi yıl daha Pazar günlerini garantiye almışımdır.

Oturduğumda CeeCee bana döndü. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın." "Evet, sosyalleşmekle meşguldüm," diyorum. Bu sefer akşam yemeğinde

Uzaktaki akrabalarımızın pasif-agresif ilgisini kalbime alıyorum. Onların ilgisini, benim için yararlı olmayabilecek ama onlara doğru gelen bir

şekilde tezahür eden sevgi olarak kabul ediyorum.

Sadece bu küçük tutum değişikliği bile beni günün keyiflerine açıyor. Ama zorba bir ilgi manyağı olmaktan geri çekiliyorum. Bu CeeCee'nin gösterisi. Ben sadece yardımcı oyuncuyum ve bu sefer böyle olması hoşuma gidiyor.

"Alışılmadık derecede neşelisin," diyor. "Kafan iyi değil, değil mi?"

"Hayır," diye onu temin ederim. "Sadece aşkla kafayı buldum." Bu söz üzerine gözlerim, güneyli ve Hallmark filmlerine meraklı büyük teyzem Laurel ile sohbet etmekte olan Drew'a kayıyor. Yüzü kızarıyor, bu da tek bir anlama geliyor. Drew Techler'a özgü çocuksu cazibesini ortaya koyuyor.

"Drew'u getirmeni beklemiyordum," diyor.

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Ama hayat böyledir. Bazen şaşırtıcıdır." Derin bir nefes alıyorum. "Babam bugün iyi görünüyor."

"Evet," diyor CeeCee, atalını dumanı tüten farroya batırırken.

"Doop için çalışmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum aniden. CeeCee'nin gözleri irileşti ama konuşamadan sözünü kestim. "*Ama* kulüpte daha iyi maaşlı, daha istikrarlı bir iş talep ediyorum. Komediye tüm kişiliğim haline getirmeden de devam edebilirim. Hayatımdaki diğer her şeyi feda ederek acımasızca peşinden koşmadan."

CeeCee şaşırmış bir halde, "Bu... Çok olgunca bir davranış," diyor.

"Babamın sağlığı konusunda anneme yardım etmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

Eğilip fısıldıyor, "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum çünkü doğrusu bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Gelecekte mi öğrendim? Ben bile bunu söyleyecek kadar aptal değilim. "Sadece biliyorum ve bu yükü tek başına taşıdığın için zgnm. Senin için orada olmak istiyorum. Yardım edebilecek kadar dengeli olmak istiyorum."

"Vay canına, bunu söylemeni beklemiyordum."

"Seni seviyorum, CeeCee. Senin için buradayım. Ve bunu açıkça ifade etmeyerek hayatını zorlaştırdıysam özür dilerim," diyorum.

Gözlerinde taze yaşlar var, bu yüzden arkasını dönüyor ve James'ten bir mendil kapıyor. Gözlerini silerek, "Su geçirmezmiş, kıcımın kenarı." diyor. Gülüyor. "Ben de seni seviyorum, Nolan."

"Oh, ve eğer, bütün bunlar bittiğinde"-avucumla havayı boyuyorum -"Sana verdikleri terfi yüzünden hala Doop'ta boğuluyorsun, belki yeni bir iş bulursun." İşin birkaç yıl içinde var olmayabileceğinden bahsetmiyorum. Hareketlerimdeki değişikliğin nasıl bir kelebek etkisi yaratacağını bilmiyorum. Her iki durumda da bunu bir iğneleme olarak algılamasını istemiyorum. Ben sadece onu düşünüyorum. Her zaman ve sonsuza dek.

"Bekle, *bunu* nereden biliyorsun?" Belli ki benim zihin okuyucu olduğumu düşünüyor. Bu varsayımla yaşayabilirim.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Bunun er ya da geç olacağını sezmiştim diyelim. Ve şimdi bu güzel kaynaşma anını yaşadığımıza göre, yemek sonrası onur konuşmamı yapmam için mükemmel bir zamanlama ve..." Ona saati yanıp sönen çatlak telefon ekranımı gösteriyorum. Lanet olsun, artık yeni bir yetişkin olmaya karar verdiğime göre bunu gerçekten tamir ettirmem gerekiyor. "Tam zamanında." CeeCee'nin mükemmel bir programdan daha çok sevdiği bir şey olmadığını biliyorum ve sonunda bu zamanlama işini hallediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve sayısız romantik komedide yardımcı karakterlerin yaptığı gibi tereyağı bıçağını şampanya kadehime vuruyorum. Mutfak eşyaları yere bırakılırken odaya bir sessizlik çöküyor; eller ve başlar bana doğru dönüyor. Grup lideri bana bir mikrofon uzatıyor.

Hem duygu hem de minnettarlıkla boğazımı temizlerken aklıma bir düşünce geldi: Bu, başlangıçta hayatımın konseriydi. Dünyadaki hiçbir sahne, sevgili ailemi ve arkadaşlarımı eğlenceli anekdotlar ve iyi zamanlanmış, *nazik* şakalarla neşelendirmekle kıyaslanamaz.

Bu yüzden içimden geldiği gibi konuşuyorum.

Ve ben kesinlikle, kesinlikle *onu eziyorum*.

Bölüm Kırk Üç

Konfetiler dağıldığında, CeeCee ve James balayı için ayrıldıklarında ve "Dooop There It Is" pist tahtalarını tıkırdatmayı bitirdiğinde, caz grubu bir kez daha sahne alır.

"Bu şarkı Nolan Baker'a ve çok özel birine gidiyor," diyor Judy Garland'a benzeyen solist, mikrofonu standından çekerken.

"You Make Me Feel So Young" şarkısının cover'ı başlıyor ve kalabalığın arasından hızla geçerek Drew'un CeeCee'nin gelin buketini tuttuğu yere gidiyorum. Boyunun orada bulunan nedimelere üstün geleceğini bildiğim için ona kalça kontrolü yapmış olabilirim de olmayabilirim de.

"Beyefendiye bu dansı yapma şerefini bahşeder misiniz?" Avucumu ona doğru çevirerek sordum. Centilmence.

Elindeki çiçekleri yere bırakmadan, dans pistinde henüz eğlenmeyi bitirmemiş çiftlerin arasında bana katılıyor.

Kimin önde olduğuna karar vermemiz bir saniye sürüyor, ama bir kez onun ritmine ve sabit ayak düzenine kapıldığımda, herkesi geride bırakıyoruz. Bir zamanlar birlikte swing dansı dersleri almış olan annem ve babam bile muhteşem hareketlerimize yetişemiyor.

Şarkı sözlerine ara verdiğimde "Eşim olduğun için teşekkür ederim," diyorum, sallanarak ve tamamen kendimden geçerek. Büyünün içinde. Ay ışığına. Drew'un rüya gibi gözlerinde.

Dişlek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Memnuniyetle."

"Sanırım," diye başlıyorum, aslında duygudan titrerken nazlı kalmaya çalışarak, "gelecekteki tüm düğünlerde benim eşim olmanı istiyorum." Onu döndürüyorum ve sonra hızla geri dönüyorum.

"Yakın gelecekte daha çok düğüne katılmayı planlıyor musunuz?"

"Elbette. Ve doğum günü partileri ve tatil toplantıları ve galalar ve bağış toplama etkinlikleri ve karnavallar."

"Ne zamandan beri karnavallara gidiyorsun? Hareket ettirilebilen oyuncaklara güvenmediğini söylediğini sanıyordum."

"Bunun arkasındayım. Tamam, karnavallar değil ama en azından sirkler ve panayırılar ve komünyonlar ve konserler ve ara sıra da cenazeler."

Dans etmeyi bıraktı. Ben önden gitmeye çalışsam bile kıpırdamadan duruyor. "Bu karanlık bir hal aldı."

"Hayat karanlık bir yöne sapabilir." Babamın Alzheimer'ını düşünüyorum. Akıp giden zamanı, değişen öncelikleri, kitapçıları ve şöhretin karanlık yüzünü. Cesur hissederek yaklaşıyorum. "Şunu söyleyerek durumu biraz daha aydınlık hale getireyim. Sonsuza dek tüm etkinliklerde benimle çıkmanı istiyorum, çünkü... Seni seviyorum, Drew. Seni bir süredir seviyorum, romantik bir şekilde, ama bunu sana söyleyemeyecek kadar korkaktım çünkü aşk romanlarındaki kahramanların yüce mertebelerine ulaşamayacağımdan ve bir şekilde her şeyi berbat edeceğimden korkuyordum çünkü buna layık değildim, başarılı bir komedyen değildim, ama bunu berbat edebilmemin tek yolunun dürüst olmamak olduğunu fark ettim. İşte dürüstlük..."

Drew'un şaşkın sessizliği şarkının sonuna ve bir sonraki şarkıya kadar devam ediyor. Tanıdığım ama adını hatırlayamadığım bir başka düğün klasiği.

Bu zaman çizelgesinin çarpıtılmış olmasından ve Drew'un Drew'un hâlâ elinde tuttuğu çiçekleri fark ediyorum ve boştaki elimi meşgul etmek için güzel, sarkan bir taç yaprağı koparıyorum. "O beni seviyor," diyorum,

hüzünlü. Sonra bir tane daha kopar. "O beni sevmiyor. O beni seviyor. Beni sevmiyor..."

Yapraklarım bitmeden hemen önce, Drew elimi çiçeği tamamen parçalamaktan alıkoyuyor ve bunun yerine kendisi yapıyor. "Seni seviyor," diyor tatlı bir sesle, son yaprağı öpüp endişelerimle birlikte yere bırakmadan önce. "*Ben* de seni seviyorum, Nolan."

Drew eğilip beni öperken biz tekrar müzik eşliğinde sallanmaya başlıyoruz, birbirimizin kollarına tekrar giriyoruz ve doğal bir ritme kapılıyoruz. Birlikte hayatımızın ritmine. Eşsiz aşk hikayemizi kucaklayarak yapabileceğimiz güzel müzik.

Tam o sırada şarkının adını hatırlıyorum ve o kadar hoşuma gidiyor ki, nakaratı söylemeye yetecek kadar bir süre kala geri çekiliyorum: "*Dreeeeew* olmalıydı." Dümdüzüm ama umurumda değil ve Drew'un yüzüne inanılmaz bir gülümseme yayılıyor; yanaklarına kırmızı akıyor. O kadar sevimli ki başka hiçbir şeyin önemi yok. "*Harika Dreeeeew.*"

Kazanmayı arzuladığım tek kahkahayı atıyor.

Dinleyerek yaşlanmak istediğim kahkaha.

"*Dreewwwwww* olmalıydı."

Şarkı sona erip yer boşalmaya başladığında Drew'un güzel yüzünü bir kez daha öpüyorum. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyor.

Neredeyse her şeyi.

Zihnim boş dolaba, kayıp kristallere ve içinde yaşadığım geleceğin hayal gücümün bir ürününden başka bir şey olup olmadığına geri dönüyor.

Sonra o rüya gibi zaman çizelgesinden iki şey hatırlıyorum: her şeyi bilen bir ses ve bir söz.

İkisi de kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde yankılanıyor ve beni harekete geçmeye teşvik ediyor. "Bir maceraya var mısın?"

Drew'a bir yaramazlık havasıyla soruyorum, hala Elini sıkıca tutuyordu.

"Seninle mi?" diye soruyor, gülümseyerek. "Her zaman."

Taksiye binmek için mekandan hızla çıkıyoruz ve kısa bir süre sonra kendimizi koyu kırmızılar ve tütün kokusuyla çalkalanan bir bekleme odasında buluyoruz. "Alo?" Boncuklu bir perdenin arkasından odaya sesleniyorum.

"Neredeyiz biz?" Drew fısıltıyla soruyor, sesi endişeli ama yine de heyecanlıydı.

"Göreceksin," diyorum, onu öne doğru iterek. Geç oldu ama hâlâ açık olacağını biliyordum.

Bir insandan önce boncukların ötesinden turuncu bir kedi belirliyor. Kedi daha önce tanıştığım kediden daha küçük ama zümrüt gözleriyle bir o kadar çarpıcı. Beni gördüğünde miyavlıyor, bacağıma sürtünüyor, umarım bu beni hatırladığı anlamına geliyordur.

"Randevunuz var mı?" diye soruyor tanıdık bir ses ayak seslerinin arasından.

"Hayır, sadece tarot falı baktırmak için uğradık," diyorum, çok tüy döken ama ilgi görmek için de yaşayan kediyi sevmek için çömeliyorum.

Kadın içeri girerken, "Genelde bu saatte içeri girmem," diyor. Ne bulacağımdan korktuğum için hemen başımı kaldırıp bakmıyorum. Kıpırmızı eteğinin altından fırlayan siyah, topuklu botlarına bakıyorum ve evrenden son soruma cevap vermesini istiyorum. "Dişi kaplan erkekleri asla böyle hemen kabul etmez." Kadının sesi şaşkınlıkla çıkıyor. "Sen özel biri olmalısın."

"Evet," diyorum. "Sanırım öyleyim."

Başımı kaldırdığımda Lucille'in bana sarılmasını ya da gözyaşlarına boğulmasını bekliyorum, ama tek yaptığı onu masasına kadar takip etmemizi işaret etmek oluyor. Oda gelecek zaman çizgisinde hatırladığımdan biraz daha az dağınık ama yine de ilk başta ona güvenmeme yardımcı olan o ruhani niteliğe sahip.

Drew burada ne yaptığımızdan hâlâ emin olmadığı için önce benim başlamamı istiyor, ben de kart destesini karıştırıp Lucille'e geri veriyorum,

Geçen seferki gibi üç kartı yüzüstü diziyor. Artık bu işin nasıl yürüdüğünü bilsem ve kristaller için çaresiz olmasam da, yine de gerginim.

"Geçmiş için," diyor Lucille ilk kartı çevirerek. Küçük bir havuzun yanında çıplak bir kadın var; gece gökyüzü onun üzerinde parlıyor. Kartın baş aşağı olduğunu fark ediyorum. "Ters çevrilmiş Yıldız bize bir umutsuzluk döneminde sıkışıp kaldığını söylüyor. İnancın yokmuş ve kendini kaybetmişsin."

Geçen seferkinin aksine, Drew onun sarsıcı sözlerini fark ettiğinde beni fiziksel olarak rahatlatmaktan çekinmiyor. Elimi tutuyor ve beni sakinleştiriyor ki bunu takdir ediyorum. "Peki ya şimdiki zaman?" diye soruyorum.

"Kupa Ası, bir salıvermeyi, sevgi ve bağın açığa çıkmasını sembolize eder. Bu iyi bir kart. Şanslısınız. Duygusal tatmini buldun." Lucille'in gözleri ben ve Drew arasında gidip geliyor. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Her şey olması gerektiği gibi."

"Daha fazla katılamazdım." Elini daha sıkı kavrayarak Drew'un içine doğru kayıyorum.

Nerede olduğumu, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum. Geçmişin akıp gitmesine ve şimdinin beni kucaklamasına izin veriyorum. Derin, tatmin edici bir nefes alıyorum.

Lucille son kartı göstermeden önce duraksıyor. Bana uzun ve sert bir bakış attı. Parlak kırmızı dudaklarının kenarlarında bir sırıtma oynuyor ve gözlerinde tanımaya benzer bir şey kıvılcımlanıyor. "Son kartı görmek ister misin, Nolan Baker?"

O anda, bu zaman çizgisinde ona adımı hiç söylemediğimi fark ettim...

Okumadaki son kartı ters çevirip bana geleceğimi gösterirken gizemli, onaylayıcı bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

YEDİNCİ BÖLÜM

CITRINE

Güneşli günler ve iyi titreşimler

Bölüm Kırk Dört

2030, TEKRAR

Çoğu sabah olduğu gibi, yanağımı tırmalayan bir dil ve eski gri yorgana çarpan bir kuyruk sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda Milkshake'in sevimli yüzü parlıyor, bir kez inleyeceğimi, iki kez gerineceğimi ve sonra ona kahvaltı vermek için yataktan kayacağımı biliyor.

Bu sabah hariç, Drew dükkândan izin almış, bu yüzden Milkshake'i inleten devasa bir esneme sallarken sivri eklemler ve dağınık saçlardan oluşan bir yığın. "Günaydın uykucu," diye mırıldanıyorum, elimin tersiyle dolgun, kızıl sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Cumartesi sabahı iki erkeğimin de evde olması çok güzel." Aynı anda Drew'u öpüyor ve Milkshake'in kulaklarının arasını kaşıyarak sevgimi bildiğim en iyi şekilde gösteriyorum.

Bugün büyük bir gün, bu yüzden esneme hareketlerini atlayıp işe koyuluyorum. Milkshake'in mama kabına otomatik yemlikten mama atılıyor ve Milkshake etkileyici bir hızla mamayı mideye indiriyor. Buzdolabından bir yoğurt almadan önce cezveyi açıyorum. Kitapçının hemen üstündeki tek odalı mütevazı dairemizin mutfak penceresinden içeri güneş ışığı sızıyor.

Bir zamanlar otuzumda kendim için istediğim zenginlik bu değil, ama bazen istediğin ve ihtiyacın olan şey aynı değildir.

Dušta, otuz dakikalık komedi setimin hızlı bir provasını yapıyorum, bunu yaparken ağzıma şampuan kaçmamasına dikkat ediyorum. Aylardır çalışıyordum, Hardy-Har'da malzememi mükemmelleştiriyordum.

Hideaway, ama bugün onu kayda geçireceğim gün. Daha mutlu ve endişeli olamazdım.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Drew perdeyi arkaya kaydırarak soruyor ve orada çilli, çıplak ve güzel bir şekilde duruyor. Şanslıyım. Kendimi şanslı hissediyorum.

"Her zaman."

Buharda ve spreyde bana katılıyor, bana gülümsüyor ve sevdiğin kişiyle yaşamanın birçok basit zevkinden birinin tadını çıkarıyorum. Samimiyet asla duşa bir adımdan daha uzak değildir.

Kurutulmuş, çekime uygun bir kıyafet giymiş ve Milkshake taşıyıcısında, neredeyse iki yıl önce Drew ve benim birlikte açtığımız, sadece romantik kitapçı olan Sekiz, Üç, Bir Kitaplar'a doğru aşağıya iniyoruz. Farklı bir boyuttaki kayıp Bound by Mayhem Kitabevi'nin yankılarını taşıyor: aynı kiralık alan, aynı koyu renkli ahşap, aynı kan kırmızısı bayılma koltuğu. Ancak, şimdi, bu kan kırmızısı vurgu rengi tüyler ürpertici bir suç mahalli gibi okunmuyor. Umutlu kalpler gibi okunuyor. Aşkın tezahürü gibi.

Bizim gibi.

Mağaza müdürü Jolene, kasanın arkasındaki tüneğinden el sallıyor ve bir gemi kaptanı ile bir balıkçı kadın hakkında hayatının sonlarına doğru yazılmış bir romanı okuyor. Önündeki tezgâhta bir kase gül kuvarısı duruyor. Kristaller sihirli olmayabilir ama titreşimleri burada hoş karşılanıyor.

"Bugün iyi şanslar, Nolan. Harika iş çıkaracaksın!" Jolene öyle diyor.

Düzenli müşterilerimizden Bart, elinde Staff Picks bölümümüzden bir yığın kitapla kasaya geliyor. Bunlardan biri R. U. Low'un yazdığı *I Wish You Wellness* - Zamanda yolculuk yapan kristaller sayesinde birbirlerine aşık olan iki adam hakkında bir aşk romanı. Böyle bir konsepti nereden bulduğunu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Olay nedir?" Bart sorar.

Herkes veda edip kaldırımnda bizi bekleyen cipe binmeden önce ona bilmiş bir gülümsemeyle "Bugün stand-up gösterimi çekiyorum," diyorum.

Drew yolcu koltuğuna oturur, çünkü arkada ona yer yoktur.

"Nolan Amca!" Imogen kapıyı açar açmaz yükseltici koltuğundan bağıyor.

"Merhaba şekerim," diyorum, onu biraz gıdıklayarak. Kiralık şoförlü özel bir araba değil ama şirket kesinlikle daha iyi.

Hamile ışıltısıyla parlayan CeeCee arabanın diğer tarafından sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Kemerlerinizi bağlayın. Geç kalacağız."

Doop düğünden birkaç yıl sonra kapandı. Görünen o ki, kitlelere lüks ve ulaşılmaz bir etkinlik pazarlamak, vücut peelingi satışlarını umulduğu kadar artırmıyor, özellikle de kızaran gelin, tüm masrafları ödenmiş balayından birkaç ay sonra istifa mektubunu verdiğinde.

CeeCee ve James Colorado'ya hiç taşınmadılar. Bunun yerine, Imogen'e yer açmak için Jersey City'de iki yatak odalı bir daireye taşındılar ve şimdi iki numaralı çocuk yolda olduğu için, anne ve babalarından uzak olmayan banliyölere ikinci bir taşınma planlıyorlar. Bu CeeCee için iyi oldu çünkü diplomasını değiştirdi ve tutkusuna geri döndü. Şimdi kar amacı gütmeyen bir dans kuruluşunda sosyal yardım koordinatörü olarak uzaktan çalışıyor.

Onun adına mutluyum ve kurduğu hayatın bir parçası olduğum için daha da mutluyum. Şehirden hızla çıkıyoruz ve bir buçuk saatten biraz daha

kısa bir sürede New Jersey'e varıyoruz. İçeri girdiğimizde, annemle babamın oturma odası profesyonel ışıklandırma ve tek bir kameraya yer açmak için yeniden düzenlenmişti. Tuttuğumuz bir adam bir elinde mikrofon, diğer elinde telefon tutuyor. Kanepe duvara yaslanmıştı ve uyumsuz

sandalyeler kavisli sıralar halinde dizilmiştir.

Jessie, Wanda, ve Harry hepsi selamla Ben ile Sarılalım ve pats cesaretlendirmek için.

"Tamam, ekip hazır. Işık kontrolü yapmamız ve tabii ki herkesin kıyafet seçimlerini gözden geçirmemiz gerekecek," diyor Jessie.

Her zaman olmalarını istediğim bir arkadaş/yönetici. "İhtiyacımız olan son şey, seyirci tepki çekimlerinde dalgalı çizgiler veya dikkat dağıtıcı puantiyeler."

"Puantiyelerimi asla alamayacaksın!" Imogen aniden altımızda belirerek homurdanıyor. Sonra da kollarını havaya kaldırıp çığlık atarak kaçıyor. Bu kız doğuştan palyaço ve ben buna bayılıyorum.

Jessie gülerek, "Üzerine bir battaniye falan örteriz," diyor. Harry bir adım öne çıkıyor. "Bir prova yapma fikrini ortaya attık, Ama biz sizin gerçek tepkiler vermenizi istiyoruz ve ekibimiz sadece birkaç saat için fon sağlayabildi, bu yüzden eğer bir hata yaparsanız ya da bir şey yaparsanız, bir ritim alın ve yeniden başlayın. Etrafında düzenleme yaparız."

Yedi yıl önce kahve içerken yüz yüze özür dileme teklifimi kabul eden Harry'yle o zamandan beri arkadaşız. Yönetmenlik özgeçmişini geliştirdiği için onu bu iş için işe almam mantıklı geldi.

"Ve, Maggot..." Wanda duyulabilir bir gururla söylüyor. "Öyle mi?"

"Uçma zamanı." Onun desteği ve cömert maddi katkısı benim için dünyalara bedel. Artık patronum olmayabilir ama hayat boyu arkadaşım ve akıl hocam olduğunu biliyorum. Babamı tekerlekli sandalyede iten annemin önünden çekilmeden önce bana göz kırptıyor, bir ev yardımcısı da çok geride değil.

Önleyici olduğunu düşünerek, bir Pazar brunch'ında Alzheimer taramaları ve bilişsel testlerle ilgili yeni bir çalışma okuduğumu söyledim.

"İkinizden biri aldı mı?" Çırpılmış yumurtama biber ekleyerek sordum.

Birkaç hafta sonra babama teşhis konuldu. Erken teşhis onu iyileştirmeyecek. Bunu biliyorum. Ama onu zihinsel işlevlerini uzatıyor ve genel ilerlemeyi yavaşlatıyor gibi görünen bir klinik araştırmaya soktu.

Tek istediğim zaman. Tatlı, evcilleştirilemez zaman.

Annem, oturma odası olan sirki incelerken, "Bu tam bir prodüksiyon," diyor.

"Her şeyi ait olduğu yere geri koyacağımızdan emin olacağız," diyorum ona sarılırken.

Beni *pışpışladıktan* sonra Imogen, James ve CeeCee'nin yanına oturmaya gitti.

Jessie beni kapısında altın kâğıttan bir yıldız olan ve "Giyinme Odası" olarak yeniden adlandırılan çocukluk odama götürüyor. Abartılı değil. Lovesac ya da birinci sınıf alkol dolu bir buzdolabı yok ama mükemmel.

Jessie kapıyı arkalarından kapatmadan önce, "Büyük girişin için hazır olduğumuzda seni almaya geleceğiz," diyor.

Çocukluk masamda oturmuş, notlarımı ve esprilerimi okurken bir yandan da alt kata doluşan ailemin ve arkadaşlarımın seslerini ve ayak seslerini dinlerken vücudumu hoş bir heyecan kaplıyor. Birilerinin bana fırsat kapısını açması için tüm doğru hamleleri yaptığımı umarak ve dua ederek yıllarımı geçirdim. Bir grup arkadaşımı bir araya getirdim ve internette yayınlayacağım kendi yapımım olan bir komedi özel programıyla o kapıyı tek başıma kırıyorum.

Belki bir kişi bulacak. Belki bir milyon. Kimin umurunda? Ben sadece sevdiğim işi yaptığım için mutluyum.

On beş dakika sonra, merdivenin tepesinde durup beklentiyle ayaklarımın üzerinde sallanırken, yedi kısa yılda ne kadar yol kat ettiğimi takdir etmek için bir an duruyorum. Yetişkinlik her zaman zor olacak, ancak oturup gülümseyen ve onlara şaka yapmanızı bekleyen harika insanlardan oluşan bir destek grubuyla bu kadar üzücü değil. Varlığınızla onların hayatlarını biraz daha kolaylaştırırken sizin parlamanıza ve kahkahalar atmanıza izin veriyorlar.

"Sayın seyirciler," diye anons ediyor Drew, "lütfen kendi oturma odasına hoş geldiniz, bir sınıf oyuncusu ve komedinin havalı çocuğu, ilk komedi özel programında büyüdü. İşte karşınızda..."

Imogen mikrofonu çalıyor. "Nolan
Baker!" Ve ben kesinlikle, kesinlikle
onu ezdim.

Teşekkür

Bir kitap yazmak bir sihir ve tezahür eylemidir ve buna inanan bir grup olmadan mümkün olamaz.

Sourcebooks Casablanca'daki ekibe, bunlarla sınırlı olmamak üzere teşekkür ederiz: Mary Altman, Letty Mundt, üretim editörü India Hunter, kopya editörü Diane Dannenfeldt, düzeltmenler Patricia Fogarty ve Melissa Thorpe, Alyssa Garcia ve yetenekli tasarımcılarımız, özellikle de karakterlerimi çarpıcı kapak sanatında mükemmel bir şekilde yakalamayı asla başaramayan Monique Aimee.

Kevin O'Connor ve O'Connor Literary ekibine kariyerime hızlı bir başlangıç yaptıkları için, Samantha Fabien ve Root Literary'ye de bir sonraki bölümü benimle birlikte planladıkları için şükranlarımı sunuyorum.

Her aksilikte bana destek olan, her zaferde beni neşelendiren ve korkusuz, güzel hikayeleriyle bana ilham veren yazar topluluğuna özellikle minnettarım: Alison Cochrun, Gina Loveless, Anita Kelly, Lisa Roe, Courtney Kae, Helena Greer, Xio Axelrod, Annabeth Albert, Chloe Liese ve Chip Pons.

Let's Play Books'tan Kirsten Hess ve Maddie Hess ile East City Bookshop'tan Laynie Rose Rizer da dahil olmak üzere kitaplarımı tutkulu okuyucuların eline ulaştırmamda etkili olan kitapçı dostlarıma minnettarım.

Dostlukları ve amigolukları vazgeçilmez olan ve tamamen takdir edilen çevrimiçi kitap severlere bir milyon teşekkürler-Kasee Bailey ve

Simone Richter.

Beni cesaretlendiren, yorulmadan ve sevgiyle bana yol gösteren aileme ve ebeveynlerime ve bir erkeğin isteyebileceği en iyi arkadaşlara teşekkür ederim

-Melanie Magri, Tarah Hicks, Julie Matrale ve Kelsey Scanlon. Hepinizi çok seviyorum!

Yazdığım her romantizm, ortağım Robert Stinner'dan ilham alıyor. Şakalaşmalar, kahkahalar, aşk ve aradaki her şey için teşekkürler.

Terapistime teşekkür ederim, o olmadan yazmak aşılmaz bir başarı olurdu.

Kelimelerime zaman ayıran ve karakterlerimi açık zihinleri ve kalpleriyle kabul eden eski ve yeni okuyucularıma, sevdiğim işi yapmamın nedeni sizlersiniz.

Son olarak, Nolan gibi hararetle daha parlak bir yarının hayalini kuran herkese, nefes almayı ve bugün için minnettar olmayı unutmayın.

Yazar Hakkında

Timothy Janovsky, Washington DC'de yaşayan queer, multidisipliner bir hikâye anlatıcısıdır. Muhlenberg College'dan lisans derecesine ve romantik komedi çalışmalarında kendi atadığı bir sertifikaya sahiptir (akreditasyon beklemede). Genç Hugh Grant hakkında hayal kurmadığı zamanlarda şakalar yapıyor, karakterleri oynamak ve kitap yazmak.

timothyjanovsky.com

Instagram:

@TimothyJanovsky TikTok:

@TimothyJanovsky Twitter:

@TimothyJanovsky

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

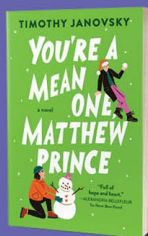
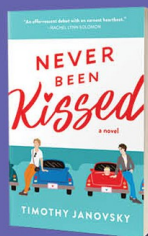
Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

✨ Why can't we skip to the good part? ✨

Nolan Baker wants it all by the time he's thirty. Too bad he's single, barely able to cover his own expenses, and still paying his dues at a prominent NYC comedy club. When faced with his perfect sister's wedding, Nolan takes it as a wake-up call. It's time to quit comedy and ask Drew Techler, his best friend, to be his date.

But right as Nolan is about to give it all up, he's asked to fill a last-minute spot for a famous comedian. Score! He crushes his set, but stands Drew up, misses his sister's big day, and disappoints his entire family. After major blowouts with everyone he loves, Nolan desperately wishes on a set of "magical healing crystals" to skip to the good part of life. When he wakes the next morning, it's seven years later, and he has everything he always wanted. Everything, that is, except his friends and family.

With nowhere else to turn, Nolan sets out to find the only person he trusts to help. Except Drew is all grown-up now, too. He's hot, successful...and hates Nolan's guts. As Nolan works to get back to the life he so carelessly threw away, he'll have to prove he's not the man everyone thinks they know in order to regain Drew's trust, friendship, and maybe, ultimately, his heart.

NEW ADULT is:
"Achingly romantic."
—ALISON COCHRAN

Cover illustration by Monique Aimee

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE
ROMANCEREADS.COM
SOURCEBOOKS CASABLANCA

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.